

Giới thiệu Tung Hoành Nam Hạ

Mở đầu truyện Tung Hoành Nam Hạ là hình ảnh nữ bác sĩ Minh Nguyệt, cô là cô gái hiện đại rất đổi bình thường như bao người, vừa mới tan ca làm về, đi tản bộ trong công viên thì bất chợt gặp chuyện chẳng lành. Cô bị một kẻ lái xe BMW đụng trúng rồi bỏ chạy, lúc đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết cô mới chợt nhận ra. Ngẫm nghĩ lại, nếu cô không gặp và có một cuộc tình với người yêu của mình, không làm nghề bác sĩ, không đi học đại học và ước gì thời gian có thể quay trở lại để thời gian đó cô có thể rong chơi, làm những việc mình thích, và thực hiện ước mơ của cô, đó là: đoạt huy chương vàng Taekwondo tại Olympic cho đất nước.

May mắn cho cô là gặp hấn, kẻ đang định giang tay cứu trợ cô, nhưng chỉ là hấn cũng không giúp ích gì được cả, hấn và cô cũng bị đưa về quá khứ. Một mở đầu mới cho truyện kiếm hiệp này.

Cô và hấn cùng bị đưa đến Đại Nam Đế Quốc, trong nước có vùng đất rộng lớn tên là Nam Hạ, nằm ở trung tâm của đất nước, nơi tụ tập võ lâm cao thủ cũng như các môn các phái tranh danh giành tiếng. Liệu phía trước còn những gì đang diễn ra, tận dụng khả năng y học của mình cô có thể làm được gì, có thể xoay chuyển tình huống và cứu bản thân không, mời bạn đọc truyện thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Ước Gì !!!

Sau khi tan ca ở một bệnh viện lớn nhất ở Tây Phố, Minh Nguyệt vội vã bắt taxi ra công viên. Bây giờ đã 9h hơn, cô phải có mặt đúng 9h30 để gặp người yêu của mình. Hôm nay là kỉ niệm một năm tròn yêu nhau của cô.

Người yêu của cô là con trai một của vị chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn liên quốc gia. Tập đoàn này về tiền bạc và quyền lực thì khiến bao người phải hâm mộ, đổ kị.

Tuy nhiên, đối với cuộc tình này, Minh Nguyệt cảm thấy không sâu đậm lắm, hình như thiếu thiếu cái gì đó thì phải, “chút hương vị chẳng?”.

Thật ra cô cũng chẳng biết vì sao cả? Chẳng qua là không gặp mặt cũng không nhớ lắm, gặp rồi thì chỉ thấy đỡ cô đơn hơn lúc một mình mà thôi. Cô biết rõ người yêu của cô cũng vậy, chẳng mấy hai người khi tâm sự hết tất cả những chuyện trong lòng với nhau. Vì thế, cuộc tình này cho dù có tiếp tục cũng được mà kết thúc cũng không sao cả.

Minh Nguyệt đi vào công viên 304, cô đến ngồi trên một cái ghế đá dưới gốc cây xanh chưa có ai ngồi. Cô ngồi mà suy nghĩ miên man, chờ và đợi người yêu của cô đến.

Tối nay, công viên đông đúc hơn mọi ngày thì phải? Cuối tuần mà, ai chẳng muốn ra ngoài hít thở không khí, xả chút stress? Trên các ghế đá, các đôi nam nữ cười giòn với nhau thật vui vẻ, vô lo. Còn có người đi bộ tập thể dục nữa chứ, nơi đây thật tràn đầy sức sống.

Có một cặp mắt đang nhìn mọi người trong công viên với ánh mắt ganh tỵ và chờ mong. Ganh tỵ vì hấn ngồi có một mình, chờ mong vì hấn ước gì không phải sống hôm nay mà cứ phải lo ngày mai thế nào, có tốt đẹp hơn hôm qua hay không? Và có một người con gái sẽ chia vui buồn cùng với hấn.

Nhưng sự thật luôn quá phũ phàng, vào thời buổi kinh tế khó khăn như hiện nay, vật giá “đi thang cuốn” thì đối với một tên công nhân làm theo thời vụ như hấn, luôn có thể bị cắt giảm biên chế bất cứ lúc nào thì có người con gái nào dám quen hấn chứ? Bây giờ “đồng tiền đi trước, mực thước theo sau”, nếu không có tiền đừng nghĩ đến việc có bạn gái.

Bầu trời tối nay bị mây che phủ, ánh trăng mờ nhạt tạo nên sự nổi bật cho những ánh đèn vàng trong công viên. Gió cũng lạnh hơn, cứ từng cơn từng cơn làm người ta không yên tâm, và tự hỏi: mùa xuân mà sao gió lạnh thế nhỉ?

Hấn thở dài, rồi móc gói thuốc dóm trong túi quần ra hút: “haizz, thuốc lá lại lên giá, chắc phải bỏ thuốc cho đỡ một khoản quá”. Phì phèo được vài hơi, hấn hát:

“Ngồi suốt canh vắng lặng quên sầu thương trong men đắng

Con say mê đắm sóng dâng cao ngọn thủy triều

Rồi thấy thấp thoáng bóng em về chìm trong đáy cốc

Đôi mắt em buồn thiên thu

Rồi nắng mai đến mây trắng bay khi tàn con say

Tình đã xa vắng nỗi nhớ vẫn còn đâu đây

Những tháng năm đến lá theo mùa thu chết...”

Đang rất “tâm trạng”, hắn cảm thấy được có người nhìn hắn, hắn ngược mặt lên thì thấy một cô gái đang nhìn hắn, thế là hắn càng hát lớn hơn nữa. Trong lòng lại thầm nghĩ: “người gì mà nhìn sơ qua đã thấy đẹp rồi, thẳng ăn hại nào lại để người đẹp ngồi một mình thế kia, hay là cũng như mình, chưa có người yêu nhỉ?”.

Minh Nguyệt rất ngạc nhiên, cô rất thích bài hát này, mà hắn hát lại hay đến thế. Cô thầm nghĩ: “chắc là tác giả trẻ tới công viên tìm kiếm cảm hứng để sáng tác nhạc đây mà”.

Rồi lại nhớ đến cái hẹn của mình, Minh Nguyệt thở dài. Đã hơn một tiếng từ lúc cô tới đây thế mà bây giờ lại chưa thấy bóng dáng đâu cả. Ngày mai chắc lại là mấy bó hoa, một cú điện thoại nguy hiểm vì hành động cho mình leo cây đây mà.

Cô lắc đầu, đứng dậy đi ra khỏi công viên. Nhà cô cũng gần đây, cách hơn có 100m, cô đi bộ về nhà mà lòng thấy trống vắng. Cô không suy nghĩ thêm nữa, có nhiều chuyện càng suy nghĩ sẽ lại càng rối thêm.

Bỗng trên bầu trời có một vầng ánh sáng trắng xuất hiện, trắng cả một góc trời, theo sau đó là một tiếng giông như vang dội. Những người yếu tim mà thấy cảnh này hay nghe âm thanh kia đều phải giật mình hoảng sợ, tim đập thình thịch.

Minh Nguyệt bước rất nhanh đi trên đường, cô muốn về nhà sớm kéo lại bị mắc mưa. Bỗng điện thoại di động trong túi quần rung lên, cô liền lấy ra xem thì thấy có một tin nhắn của người yêu cô gửi tới: “tonight họp đột xuất, có tai to mặt lớn nên a k vắng mặt dc, mai a đền cho nha ^.^”.

Những tiếng giông ầm ầm trên bầu trời vang lên liên tục như thay tiếng lòng của Minh Nguyệt mà gào thét, mà vang vọng.

Rồi bỗng nhiên có vật gì đó tông mạnh vào cô từ phía sau, tuy cô là đai đen Taekwondo nhưng sự việc xảy ra quá nhanh, cô chỉ kịp phản ứng là nhảy lên.

Nhưng chân cô chỉ vừa rời mặt đất 3cm thì cô đã bị tông bay lên xoay mấy chục vòng giữa không trung rồi nặng nề rơi xuống đất.

“Chuyện gì thế này???”

Đôi mắt Minh Nguyệt bây giờ chỉ còn khép hờ, cổ gồng lăm lăm mới mở hé ra được, cô thấy có một đôi chân dài đang chậm rãi tiến về phía mình.

Nàng ta ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt, khuôn mặt xinh đẹp nhưng không chút tình cảm nào xuất hiện giữa cảnh trời giông sấm giật, cứ sáng tối xen lẫn nhau thế này làm Minh Nguyệt tưởng mình như gặp phải quỷ vậy.

Gió cuốn những chiếc lá khô bay đầy đường, những tiếng xào xạc của hai hàng cây bên đường lớn như thế mà Minh Nguyệt vẫn nghe rõ từng câu từng chữ của người con gái nọ: “muốn làm vợ anh ta? Cô không xứng”.

Nhìn người con gái lạnh lùng quay lưng đi, Minh Nguyệt hiểu vì sao mình đang nằm trên đường như thế này. Cô hiểu rằng vì một người đàn ông có cũng được mà không có cũng không sao vậy mà cô bị người khác đổ kỵ, ganh ghét.

Minh Nguyệt biết, biết là cô sắp chết vì bị mất máu quá nhiều, dù cho xe cứu thương có tới kịp thì cô cũng sẽ chết trên đường đến bệnh viện mà thôi.

Ngẫm nghĩ lại, nếu cô không gặp và có một cuộc tình với người yêu của mình, không làm nghề bác sĩ, không đi học đại học và ước gì thời gian có thể quay trở lại để thời gian đó cô có thể rong chơi, làm những việc mình thích, và thực hiện ước mơ của cô, đó là: đoạt huy chương vàng Taekwondo tại Olympic cho đất nước.

...

Dụi đầu thuốc lá đã tàn đến đầu lọc, hắn quyết định thử vận may, “có khi nào tình yêu sét đánh không ta? Nếu có bạn gái xinh đẹp như vậy, thế nào mấy thằng trong công ty phải ghen tỵ haha”.

Hắn chạy theo hướng Minh Nguyệt đã rời đi hơn 15 phút trước.

Trời chưa có giọt mưa nào, mà sấm chớp và đèn đường cứ chớp tắt liên tục, gió thì cứ rít gào như muốn cuốn bay hết mọi thứ đi vậy. Những tiếng ầm ầm cứ vang vọng bên tai hắn, rồi hắn thấy một chiếc BMW màu đen chạy ngược chiều với vận tốc trên 80km/h.

“Đi bốn chỗ mà cũng mà cũng sợ ướt mưa sao? Chạy quá chạy thế.”

Nhưng khi đi tới trước một chút, hắn thấy có một người đang nằm trên đường. Hắn mới chợt hiểu vì sao chiếc BMW đó lại chạy nhanh đến như vậy.

Nhìn thấy máu chảy lênh láng khắp cả mặt đường, hắn rùng mình, định đến xem nạn nhân như thế nào rồi gọi 115.

Nhưng lúc đến gần, khi thấy đó là cô gái xinh đẹp trong công viên thì hấn ngạc nhiên vô cùng. Hấn tự trách bản thân mình: “phải chi mình quyết đoán hơn, chạy theo cô ta sớm hơn thì chắc không thể này, ước gì thời gian có thể quay trở lại...”.

Khi hấn cúi người xem tình trạng của Minh Nguyệt, tay cầm điện thoại chuẩn bị gọi 115 thì một tia sét thật lớn đánh ầm xuống cả hai người. Vùng sáng lan tỏa hơn trăm mét, có thể làm hư mắt khi ta nhìn vào.

Thật lâu, thật lâu sau đó...trên bầu trời yên tĩnh trở lại, không gian vắng vẻ và yên ắng lại quay về. Nơi đã xảy ra tai nạn lại không hề có vết tích gì xảy ra, cả hai người đều không còn thấy ở đó, có chăng chỉ là những chiếc lá khô bay ngang qua mặt đường như thể chưa có gì xảy ra vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Đây Là Đây?

Minh Nguyệt nặng nề mở mắt ra, đập vào mắt cô là một mái nhà được lợp bằng lá thô sơ, chỉ có một thanh đòn to lớn và dài chịu ở giữa. Lúc này bên tai cô truyền tới tiếng con nít cười đùa vui tươi, cô cố gắng nghiêng đầu về hướng cửa phòng nhưng vô lực.

Cái cổ của cô bị thương quá nặng, toàn thân lại ê ẩm, đau nhức vô cùng, chỉ cần dùng lực là thấy đau, thả lỏng ra lại thấy dễ chịu một ít. Với cái vốn kiến thức bác sỹ của cô, cô cũng không quá lo lắng vì tình trạng trên.

“Hihi, tỷ tỷ tỉnh lại rồi gia gia ơi.”

Minh Nguyệt nghe thế thì giật mình: “gì mà gia gia, gì mà tỷ tỷ, sao cách xưng hô lại kỳ lạ thế nhỉ?”,

Trước mặt cô xuất hiện một khuôn mặt già nua, hiền hòa. Ông lão cười với cô: “cô nương tỉnh lại rồi à, cô nương hôn mê hơn hai tháng rồi, giờ tỉnh lại được là đáng mừng lắm thay”, thấy Minh Nguyệt cố trở mình ngồi dậy, ông lão vội nói: “cứ nằm nghỉ, đừng nên khách sáo”.

Nghe cứ thấy kỳ lạ thế nào ấy, đôi mi của Minh Nguyệt nặng trĩu khép lại, cô bị hôn mê tiếp.

Lần thứ hai cô mở mắt ra thì thấy ánh nắng đang chiếu rọi qua khung cửa sổ, từng làn gió nhẹ nhàng thổi qua làm con người cảm thấy dễ chịu, khoan khoái.

Bước xuống giường, Minh Nguyệt đi đến mở toang cửa sổ ra, một khung cảnh đẹp như một chuyên gia photoshop tạo nên đập vào mắt. Đó là một cánh đồng ruộng bậc thang rộng mênh mông, trên từng tầng có rất nhiều người đang cấy lúa, mà phía dưới đất cũng có người đang cấy lúa nước.

Trời nắng nhẹ, những con gió miên man thổi qua tạo niềm hứng khởi, sự hăng say cho mọi người. Bên trái lại có một con suối, hình như rất là dài, đầu ngọn suối chắc ở rất xa nơi đây.

Hít thở sâu vài hơi, Minh Nguyệt thấy không khí nơi đây thật trong lành, sạch sẽ. Cô tự hỏi chẳng lẽ đây là miền Tây sông nước đó sao? Nơi đây lại có thể trồng lúa nước, lại có ruộng bậc thang thật là kì diệu.

“Tại sao mình lại đến được đây nhỉ, tại sao không phải là bệnh viện, tại sao không thấy cha mẹ mình, tại sao mình chưa chết, tại sao...” rất nhiều câu tại sao xuất hiện trong đầu nhưng Minh Nguyệt chẳng có khả năng trả lời nhưng câu hỏi đó.

Cô đập mạnh cửa phòng ra ngoài, cô muốn gặp người nào đó để có thể cho cô câu trả lời. Khi đi chuyển, từ phần eo trở xuống thì những cơn đau nhức cứ thay nhau kéo tới, những dây thần kinh trên đầu cứ giật bặng bặng, làm cô đau hơn cả nửa đầu. Đau hơn cả lần trước cô xin đến không biết gì nữa vào một dịp sinh nhật của cô bạn thân.

“Sao cô nương không nghỉ thêm cho khỏe, ra ngoài đây làm gì?”, một ông lão tóc bạc phơ, râu và hai hàng lông mày cũng bạc nốt nói. Thấy Minh Nguyệt đi xiêu vẹo ra khỏi phòng mà tay ôm đầu, ông lão chau hàng lông mày đã bạc của mình muốn đụng cả vào nhau.

Cô thấy ông lão kia thì mừng ra mặt, nếu cô nhớ không lầm thì lần trước lúc cô tỉnh lại lần đầu tiên, người nói chuyện với cô chính là ông lão này.

Cố gắng bước tới chỗ ông lão đang ngồi, cô chỉ tay vào chiếc ghế được đóng bằng cây nhẹ nhàng hỏi: “tôi ngồi ở đây có được không?”.

Ông lão mỉm cười vuốt vuốt râu, rót ly trà cho cô: “cô nương cứ tự nhiên.”

Minh Nguyệt cầm lấy ly trà, uống một hớp, cô có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Thật ra khi nhìn thấy ông lão này thì cô đã thấy khó hiểu rồi: ông lão mang đôi giày bằng vải đã mòn cũ kĩ rồi, áo thì dài tới tận chân, vạt áo được buộc chéo lại bởi thanh dây ở giữa, tay áo lại rộng thùng thình... “Sao mà giống trang phục trong mấy tuồng cải lương trên TV thế nhỉ?”

Thấy Minh Nguyệt ngồi mà tâm tình cứ bức rứt không yên, ông lão đành mở lời trước:

“Cô nương tên gì?”

“Tôi tên Nguyệt.”

“Haha, chắc cô nương là người trong giang hồ nên không thích tiết lộ danh tính, lão phu là trưởng thôn ở đây, cứ gọi lão phu là Từ trưởng lão là được.”

Gì mà người trong giang hồ, nói bậy nói bạ. Chẳng lẽ là mơ sao? Nhưng mà nơi đây trong rất thật mà, mơ làm sao có thể cảm nhận được vẻ đậm đà của chén trà này chứ? Minh Nguyệt cầm chén trà mà tay run run, những lời chuẩn bị hỏi lại đầu mất, cô cố gắng kiềm chế, môi run run hỏi: “đây là đâu thế?” Bởi vì quá kính sợ với suy nghĩ vô căn cứ của mình, cô quên mất sự lễ phép đã được dạy dỗ từ nhỏ về cách nói chuyện với người lớn tuổi.

“Đây là thôn Ninh Lâm, nằm ở phía đông nam của Đại Nam Đế Quốc.”

Như không để ý đến cách ăn nói của Minh Nguyệt, Từ trưởng lão chậm rãi nói. Lão nghĩ đây có thể là người của môn phái nào đó bị đuổi giết, trong quá trình chạy trốn, bị trọng thương và theo sông trôi dạt đến thôn này.

Minh Nguyệt chau mày, tên nước này cô mới nghe lần đầu, cẩn thận sắp xếp từ ngữ, cô lại hỏi:

“Từ trưởng lão có thể kể cho tôi nghe rõ hơn được không, có lẽ tôi bị thương nặng quá nên có nhiều chuyện không nhớ rõ.”

“Thế cô nương muốn biết điều gì?”

“À, thì... thì Đại Nam đế quốc là nước như thế nào?”

“Hơn hai trăm năm trước, sau khi nổi dậy dẹp hôn quân, gia tộc họ Nguyễn giành được giang sơn, sau đó đổi tên là Đại Nam. Đại Nam được gọi là đế quốc vì sau này có nhiều nước nổi dậy giành giang sơn nhưng đều bị đánh tan. Vì vậy sau này không nước nào dám nổi loạn nữa, năm nào cũng mang cống phẩm sang nước ta hòa hảo hữu nghị.

Mà công lớn nhất chính là vị vua đầu tiên - Nguyễn Minh Mẫn, người đã chiêu binh mãi mã, nổi dậy dẹp hôn quân, khai tên lập nước. Và đại tướng quân Trần Bình chính là công thần của vua Nguyễn Minh Mẫn. Kể rằng vị tướng quân này có thể ra vào giữa đại quân của địch như chốn không người.

Sau này công thành danh toại, vua Nguyễn cất đất phong vương cho ông nhưng ông từ chối, ông về miền tây sáng lập nên Phi Long môn, từ đó vùng đất phía tây này vì danh tiếng của ông mà phát triển cực thịnh, mọi người cùng nhau kéo đến định cư, từ đó nhân tài được sản sinh vô số, trạng nguyên cũng có người ở vùng này thi đỗ.

Nhưng hiện nay, vùng đất mà nhân tài lưu đến đó là Nam Hạ, nơi này là trung tâm của Đại Nam, nghe nói rất là phồn hoa, nhộn nhịp, anh hùng thiên hạ đa số cũng tụ tập ở đây.

Triều nhà Nguyễn hưng thịnh hơn 200 năm qua, lúc nào cũng có vua hiền giữ nước, cuộc sống an bình, thanh đạm của Ninh Lâm thôn cũng như con dân của nước Đại Nam có công lao rất lớn của các đời vua nhà Nguyễn.”

“E hèm, tôi tự nhiên thấy chóng mặt quá, xin phép vào phòng nằm tí, thật cảm ơn Từ trưởng lão.”

Minh Nguyệt giả đồ mệt mỏi, xoa xoa hai thái dương, mệt mỏi nói. Cô muốn tiêu thụ những thông tin này trước đã, bấy nhiêu đã làm cô khó tiếp thu thêm được nữa.

Từ trưởng lão mỉm cười gật đầu, trong đầu lại thêm một luồng suy nghĩ khác: “phải chăng cô gái này từ nước khác sang?”

Minh Nguyệt khép cửa phòng, dựa lưng vào khung cửa, cô thầm nghĩ: “sau khi chết sẽ có kiếp sau thật sao? Nhưng sao lại về thời phong kiến mà không phải là thời hiện đại, tương lai? Sao mình vẫn nhớ được những kỷ ức kiếp trước nhỉ?”

Nhìn lại bản thân, thấy mình mặc bộ đồ thời này cũng khá hợp, cô phì cười. Cô nằm lên giường, cảm thấy thật thoải mái, không khí nơi đây thật khó làm người ta nổi giận. Cô cảm thấy may mắn khi không chết, con người ta ai mà không sợ chết thì thật là giả dối. Cô càng thấy hạnh phúc hơn khi trở về từ cõi chết.

“Được rồi, không phải là ước gì được nấy hay sao? Mình đã có thể làm lại từ đầu, mình sẽ thực hiện ước mơ của mình.”

Minh Nguyệt nằm mà mỉm cười thoải mái, kiếp trước thật ít khi được thoải mái như vậy, tâm trạng cô lúc nào cũng tràn đầy gánh nặng.

“Không biết cái gì mà một mình ra vào giữa đại quân, có thật không đây, chẳng phải mấy phim chiếu trên TV mới có hay sao?” Miên man suy nghĩ không biết đã thiếp đi từ lúc nào, lúc thức dậy thì thấy trên bàn gỗ có một chén canh và một chén cháo: “người dân thôn này quả thật rất thân thiện và tốt bụng”.

...

Đi đến gốc cây bạch đằng nơi Từ trưởng lão đang ngồi nhâm nhi chén trà: “xin chào Từ trưởng lão, không biết nhà bếp ở đâu, tôi muốn giúp một tay”.

“Nguyệt cô nương cứ nghỉ ngơi, không cần làm việc nếu chưa khỏi hẳn, nhưng nếu muốn đi tham quan thôn cũng tốt, đi hết dãy nhà này rồi quẹo bên trái sẽ thấy ngay”.

“Cám ơn Từ trưởng lão”.

“Hình như mình phải thay đổi cách xưng hô theo phong tục tập quán của nước này, nhập gia tùy tục mà hihihii” vừa đi vừa suy nghĩ đôi lúc lại mỉm cười làm có không ít mấy anh chàng trong thôn trong thấy phải ngáy ngốc.

“Tỷ tỷ à, muội có cái này cho tỷ tỷ nè, lại đây tí” bên tai vang lên tiếng kêu chan chát, làm Minh Nguyệt phải giật mình. Thì ra có cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi đang vẫy vẫy tay với nàng.

Đi vào gian phòng nhỏ, Minh Nguyệt cười hỏi: “muội kêu tỷ sao?”

“Cái bọn con trai kia thật là có cái gì gì nè, quên thế nào ta?”, cô gái thấy bọn con trai lúc trước thấy mình thì cười tươi như hoa, bây giờ thấy Nguyệt tỷ thì lại không thèm để ý gì đến mình nữa thì hai tay chống nạnh nói.

“Có trăng quên đèn sao?”

“Đúng rồi, Nguyệt tỷ tỷ chắc là học cao hơn muội, nói cái trúng liền, muội tên A Mỹ, tỷ phải nhớ kỹ đó, hihi, Từ trưởng lão kêu muội may cho tỷ bộ quần áo mới, muội định chiều sẽ mang qua cho tỷ đó.”

“Thật là phiền muội quá.”

“Tỷ mặc thử xem, nếu không vừa muội sẽ sửa lại”. A Mỹ mang một bộ quần áo màu trắng cho Minh Nguyệt, vải tuy không phải loại tốt nhưng đường may rất khéo, nhìn qua rất đẹp rất vừa ý.

“Tỷ sẽ mang về thử, nếu muội muốn học thành ngữ thì cứ tìm tỷ.”

“Vậy thì thật tốt quá, à, còn cái “vật” này của tỷ nè”.

Minh Nguyệt sau khi nói vài lời với A Mỹ liền đi về hướng bếp của thôn. Sau khi thăm hỏi, làm quen với mọi người trong thôn thì nàng mới biết là trong thôn cũng có quy củ riêng. Không ai “ngồi mát ăn bát vàng”, có lao động mới có thể ăn uống sinh sống trong thôn, mọi người cùng nhau làm việc, chia đều thành quả.

Đàn ông thì cày cấy, làm nhà, săn bắt ... đàn bà thì giặt giũ, nấu cơm, đi hái thuốc... cuộc sống thật bình dị êm ả.

Minh Nguyệt về phòng, nhìn thấy đồng quần áo trên giường mà nàng không khỏi buồn cười. A Mỹ đưa “vật” cuối cùng cho nàng, đó cũng là bộ đồ lót hiệu Triumph mà kiếp trước nàng thích nhất, cùng với cái áo vest bên ngoài, đau lòng nhất là cái váy đã bị A Mỹ vứt đi vì nghĩ rằng đó là cái quần đã bị rách đến tận đầu gối.

...

Tiếng keng thông báo của thôn vang lên, mọi người lại bắt đầu công việc của mình cho một ngày mới, Minh Nguyệt đến nơi Từ trưởng lão giúp ông ta dạy học.

Đến giờ ty, Minh Nguyệt về phòng lấy bộ đồ kiếp trước của mình đi ra bờ suối. Vừa đi vừa ngắm cảnh sắc nơi đây, cảm nhận được không khí thật trong lành, nàng nhìn gương mặt của mình dưới dòng nước.

“Ủm”, nàng cười y phục rồi nhảy xuống tắm, lúc này khi chợt thấy mình dưới nước làm nàng nhớ lại kiếp trước của mình, nàng liền nhảy xuống tắm, “không phải là làm lại từ đầu sao, việc đã qua cứ cho nó qua.”

Nhắm mắt hưởng thụ sự mát mẻ, thanh khiết nơi đây, bỗng nàng chợt quay đầu lại, la to: “xem người khác tắm, thật vô liêm sỉ.”

Hướng ánh mắt nàng nhìn có một cành cây đang đung đưa, hiển nhiên người nào đó đã bỏ chạy rồi. Mặc quần áo vào, chuyện vừa rồi nàng cũng không quan tâm lắm, mình người hiện đại cơ mà. Khẽ vuốt ve quần áo kiếp trước, ý định của nàng là tìm nơi nào đó chôn bộ quần áo này như chôn đi kiếp trước của mình, như tạo một nơi để mình biết là mình từ đâu tới.

Đi sâu vào trong rừng, nàng thấy một cây dương xỉ, nàng quyết định chôn nó dưới gốc cây này.

Khi trên đường quay trở về thôn thì thấy gần nơi nàng tắm lúc này có vật gì đó sáng lấp lánh, nhưng ở xa hơn, nơi đầu ngọn suối.

Tới gần thác nước đang chảy xuống, nàng thấy vật lấp lánh ở phía dưới, cũng không sâu lắm, nàng muốn tìm hiểu đó là vật gì nên liền nhảy xuống, tuy nhiên rút kinh nghiệm lần trước Minh Nguyệt vẫn mặc y phục.

“Thì ra là cây trăm cái tóc, bằng vàng sao?” Ở nơi mọc mọc thế này sao lại có vật quý báu thế này cơ chứ, nàng nghĩ sẽ đem cả trăm về cho Từ trưởng lão xem xét.

Từ lúc nhảy xuống nước, Minh Nguyệt chỉ chú tâm đến cây trăm kia, bây giờ nàng mới cảm thấy có cái gì đó không đúng. Bỗng nhiên có một lực hút, mà nó phát ra từ cái hố tối đen phía dưới, muốn cuốn Minh Nguyệt vào đó.

Minh Nguyệt cố gắng trấn định tinh thần, bình tĩnh bơi nhanh lên phía trên, cố gắng thoát khỏi lực hút kia. Nhưng do lâu quá không vận động, bây giờ lại

dùng lực nhiều, nàng đã bị chuột rút, đau đến không cử động được.

Lực hút tuy không quá mạnh nhưng nàng đã bị cuốn vào.

“Ông trời đùa giỡn với mình sao, hết tai nạn giao thông lại đến chết đuối, mấy hôm nay tôi có ước gì đâu, thật không công bằng mà.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chết Lần Hai?

Buổi sớm.

Những tia nắng ấm áp chiếu rọi khắp nơi, như báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Minh Nguyệt thức dậy. Cô rửa mặt, thay y phục. Đã một tuần trôi qua, cơ thể cô đã dần hồi phục. Tính ra, cô đã đến nước Đại Nam này ba tháng rồi.

Minh Nguyệt đi đến gốc cây bạch đằng, nơi Từ trường lão đang ngồi nhâm nhi chén trà. Cô cười nói:

“Xin chào Từ trường lão. Không biết nhà bếp ở đâu? Tôi muốn giúp một tay”.

Từ trường lão hiền hòa nói:

“Nguyệt cô nương cứ nghỉ ngơi, không cần làm việc nếu chưa khỏi hẳn. Nếu cô nương muốn xem qua mọi nơi trong thôn cũng tốt. Cứ đi hết dãy nhà này rồi quẹo bên trái sẽ thấy ngay.”

Minh Nguyệt thân thiện nói:

“Cám ơn Từ trường lão.”

Minh Nguyệt bước đi. Cô ngẫm nghĩ: “hình như mình phải thay đổi cách xưng hô theo phong tục tập quán ở đây. Hìhìhì, nhập gia phải tùy tục vậy.”

Vừa đi vừa suy nghĩ, đôi lúc lại mỉm cười. Làm không ít mấy chàng trai trong thôn trông thấy phải ngây ngốc. Đang suy nghĩ vu vơ, Minh Nguyệt giật mình vì bên tai vang lên tiếng kêu chan chất:

“Tỷ tỷ, muội có cái này cho tỷ tỷ nè. Lại đây, lại đây...”

Nhìn sang thì thấy có cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi đang vẫy vẫy tay với mình. Minh Nguyệt tò mò đi vào gian phòng nhỏ, cô cười hỏi:

“Muội gọi tỷ tỷ có việc gì?”

Cô gái thấy bọn con trai cứ đưa ánh mắt theo bóng của Minh Nguyệt liền đóng sập cửa lại. Nàng lầu bầu:

“Cái bọn háo sắc. Thấy có người đẹp là mắt cứ trao tráo ra. Hừ, lúc trước gặp mình thì cười tươi như hoa. Bây giờ thấy Nguyệt tỷ tỷ thì lại không thèm để ý gì đến mình.”

Càng nói càng giận. Hai tay chống nạnh, nàng hằn học:

“Đúng là có... có gì... rồi gì nè...”

Minh Nguyệt cười nói:

“Có trăng quên đèn sao?”

Cô gái mắt sáng lên, nàng vỗ tay:

“Đúng rồi! Đúng là câu đó. Nguyệt tỷ tỷ chắc là học cao hơn muội, nói cái trúng liền.”

Nàng tiếp tục:

“Muội tên A Mỹ. Tỷ phải nhớ kỹ đó, hìhì.”

Bỗng nàng vỗ đầu một cái. Lấy bộ y phục trên bàn, nói:

“Quên mất, này giờ muối nói đâu đâu không. Hihi, Từ trường lão kêu muối may cho tỳ bộ quần áo mới nè. Muối định chiều sẽ mang qua cho tỳ đó.”

Minh Nguyệt ái ngại nói:

“Thật là phiền muối quá.”

A Mỹ cười rồi cầm bộ quần áo màu trắng, đưa cho Minh Nguyệt.

“Tỳ mặc thử xem, nếu không vừa muối sẽ sửa lại”.

Vải tuy không phải loại tốt nhưng đường may rất khéo, nhìn qua rất đẹp rất vừa ý. Minh Nguyệt gật đầu nói:

“Tỳ sẽ mang về thử, nếu muối muốn học thành ngữ thì cứ tìm tỳ.”

A Mỹ cười hề hề:

“Vậy thì thật tốt quá! Muối rất thích nói mấy câu đó, nghe rất vui.”

Minh Nguyệt đi đến cửa thì nghe A Mỹ kêu lên:

“À, còn cái “vật” này nữa. Của tỳ nè”.

Minh Nguyệt cầm lấy. Nàng thấy “vật” đó thì nhũn mảy. Sau khi nói vài lời khách sáo với A Mỹ liền đi về hướng bếp của thôn.

Sau khi thăm hỏi, làm quen với mọi người trong thôn thì nàng mới biết là trong thôn cũng có quy củ riêng. Không ai “ngồi mát ăn bát vàng”, có lao động mới có thể ăn uống sinh sống trong thôn. Mọi người cùng nhau làm việc, chia đều thành quả. Đàn ông thì cày cấy, làm nhà, săn bắt... đàn bà thì giặt giũ, nấu cơm, đi hái rau, hái thuốc... cuộc sống thật bình dị êm ả. Nàng cũng tham gia thổi cơm, làm thức ăn cùng mọi người. Nàng hòa nhập rất nhanh với nơi đây. Bản thân nàng là bác sĩ, vì thế chuyện tiếp xúc với những người xa lạ, là việc mà nàng thành thạo nhất.

Sau cả ngày “làm quen” với mọi việc, với cuộc sống thanh nhàn ở nơi đây. Minh Nguyệt về phòng, nhìn thấy đồng quần áo trên giường mà không khỏi buồn cười. A Mỹ đưa “vật” cuối cùng cho nàng, “vật” đó chính là bộ đồ lót hiệu Triumph mà kiếp trước nàng thích nhất, cùng với cái áo vest bên ngoài. Đau lòng nhất là cái váy đã bị A Mỹ vứt đi vì nghĩ rằng đó là cái quần đã bị rách đến tận đầu gối. Nàng chỉ biết lắc đầu cười trừ. Con người nước Đại Nam này rất chân thật. Không giả dối, sáo rỗng như những con người hiện đại. Bọn họ cười nói đó, quan tâm đó nhưng sẽ dậm sau lưng lúc nào không hay. Minh Nguyệt cảm thấy ông trời dường như rất quan tâm đến nàng. Không muốn nàng phải “đầu đá” với đồng nghiệp của nàng nữa, nên mới đưa nàng đến thời đại này. Xếp đồng quần áo xong, Minh Nguyệt say giấc sau một ngày làm việc nhàn nhả.

...

Tiếng keng thông báo của thôn vang lên, mọi người lại bắt đầu công việc của mình cho một ngày mới. Hôm nay, Minh Nguyệt đến nơi Từ trường lão giúp ông ta dạy học. Nàng không muốn suốt ngày xuống bếp. Nàng là người hiện đại, không phải là “bà nội trợ gương mẫu.”

Đến giờ tỳ, Minh Nguyệt về phòng lấy bộ đồ kiếp trước của mình đi ra bờ suối. Con suối cách thôn khá xa. Nàng vừa đi vừa ngắm cảnh sắc hai bên đường, cảm nhận được không khí thật trong lành. Thời hiện đại làm gì có không khí thanh khiết như thế này? Nàng ngồi bên bờ suối, nhìn gương mặt của mình dưới dòng nước. Bỗng “ùm” một tiếng, nàng cúi y phục, nhảy xuống suối. Khi chợt thấy mình dưới nước, nàng chợt nhớ lại kiếp trước của mình. Nhảy xuống tắm vì nàng không muốn suy nghĩ những chuyện kiếp trước nữa: “không phải là làm lại từ đầu sao? Việc đã qua cứ cho nó qua.”

Bơi được một vòng, Minh Nguyệt thở gấp. Bấy lâu nàng chỉ lo hoàn thành tốt công việc của mình, nên ít khi vận động. Bấy giờ nàng mới cảm nhận được lợi ích của sự vận động, nhưng có phải do nàng muốn đâu? Cuộc sống mà!!! Nàng thả người trên dòng suối. Nhắm mắt, hưởng thụ sự mát mẻ, thanh khiết nơi đây. Bỗng nàng cảm nhận được có một cặp mắt đang lén lút nhìn mình. Nàng quay đầu lại, hết to:

“Thích nhìn con gái tắm lắm à? Biến thái.”

Hướng ánh mắt mà Minh Nguyệt nhìn có một cành cây đang đung đưa. Hiển nhiên người nào đó đã bỏ chạy rồi. Nàng cũng không quan tâm lắm về chuyện vừa rồi. Chỉ là hơi mất hứng mà thôi. Lên bờ mặc quần áo vào, cầm bộ quần áo kiếp trước, nàng khẽ vuốt ve. Ý định của nàng là tìm nơi nào đó chôn giấu bộ quần áo này. Như chôn đi kiếp trước của mình, như tạo một nơi để mình nhớ là mình từ đâu tới. Đi sâu vào trong rừng. Nàng thấy một cây dương xỉ, nàng quyết định chôn nó dưới gốc cây này. Chỉ một chút suy tư, nàng ngoảnh mặt đi ngay. Không vương vấn thêm gì về kiếp trước nữa.

Khi trên đường quay trở về thôn thì thấy gần nơi nàng tắm lúc nãy có vật gì đó sáng lấp lánh, nhưng ở xa hơn, nơi đầu ngọn suối. Tới gần thác nước đang chảy xuống, nàng thấy vật lấp lánh ở phía dưới, cũng không sâu lắm, nàng muốn tìm hiểu đó là vật gì nên liền nhảy xuống. Tuy nhiên rút kinh nghiệm sự việc lúc này, Minh Nguyệt vẫn mặc y phục.

“Thì ra là cây trâm cài tóc. Bằng vàng sao? Ở nơi mặc thể này sao lại có vật quý báu thể này cơ chứ?”

Nàng suy nghĩ rồi quyết định mang cây trâm về cho Từ trường lão xem xét. Bỗng nhiên có một lực hút cuốn lấy nàng. Từ lúc nhảy xuống nước, Minh Nguyệt chỉ chú tâm đến cây trâm kia, bây giờ nàng mới cảm thấy có cái gì đó không đúng. Lực hút phát ra từ cái hồ, tối đen ở phía dưới. Nó muốn cuốn Minh Nguyệt vào. Minh Nguyệt cố gắng trấn định tinh thần, bình tĩnh bơi nhanh lên phía trên, cố gắng thoát khỏi lực hút kia. Nhưng do lâu quá không vận động, bây giờ lại dùng lực nhiều, nàng đã bị chuột rút, đau đến nỗi không cử động được. Lực hút tuy không quá ồ ạt nhưng nàng đã từ từ bị cuốn vào vì bây giờ nàng đã bất động mất rồi. Minh Nguyệt không cam tâm, nàng hét:

“Ông trời đùa giỡn với mình sao? Hết tai nạn giao thông lại đến chết đuối!!! Máy hôm nay tôi có ước gì đâu. Thật không công bằng mà.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Bạch Vân

Nhảy từ trên cây xuống, băng qua vườn chè, hấn chạy thục mạng.

“Thím hai hôm nay xong việc sớm quá nhỉ?”

Hấn chạy về đến thôn, thấy mọi người trong thôn đang làm việc thì giả là chào hỏi, như không có gì xảy ra, nhưng mà tim hấn vẫn còn đập thình thịch. Cũng may mọi người hăng say làm việc, chẳng ai quan tâm đến bộ dáng hốt hải của hấn. Hấn vội vã bước nhanh về nơi đồn cùi, nơi đó có rất nhiều thanh niên trai tráng đang mồ hôi nhễ nhại làm việc. Đến nơi, thì hấn liền hô:

“A Tùn lại đây, lại đây, nhanh lên.”

Một tên cao gần một mét chín, vai u thịt bắp. Nghe gọi liền cười ha ha đi tới. Hấn cười gian hỏi:

“Bạch tiểu ca, có tìm thấy người đẹp không?”

A Tùn mới hai tám tuổi nhưng cả mặt toàn là râu, ở ngực thì ôi thôi: như cả khu rừng nguyên sinh ấy chứ. Hấn to lớn hơn, lại lớn tuổi hơn họ Bạch tới bốn tuổi, nhưng hấn rất bội phục họ Bạch kia, nên lúc nào cũng một tiếng tiểu ca, hai tiếng tiểu ca. Đại ca là người lớn tuổi hơn, tiểu đệ là người nhỏ tuổi hơn, làm gì có xưng hô là tiểu ca. Hấn ít ăn ít học, thấy họ Bạch nhỏ tuổi nhưng lại giỏi hơn mình nên hấn tự sửa lại cách gọi. Người trong thôn nghe A Tùn gọi như vậy cũng lắc đầu không thôi. Họ Bạch nhăn mặt nói:

“Sao người nói thôn kẻ bên có nhiều mỹ nữ lắm mà, ta có thấy ai đâu chứ?”

A Tùn mở to mắt ra hỏi lại:

“Không thấy?”

Họ Bạch than:

“Ta đứng bên này suốt nhìn có thấy ai đâu, làm mất cả buổi sáng của ta.”

A Tùn nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ nói:

“Buổi chiều con gái bên thôn Ninh Lâm hay ra suối tắm lắm mà. Buổi sáng thì giặt y phục.”

Như nghĩ ra vấn đề, A Tùn tức giận quát lên:

“Người đi buổi trưa thế này sao mà gặp được, hừ hừ.”

Trùng mắt với họ Bạch một cái rồi hấn quay lại làm việc. Vừa đi hấn vừa lầu bàu:

“Nếu không phải đang học cái trò lắc xúc xắc của người, ta đây sẽ không đồn cùi dùm người”

Họ Bạch bị quát thì giật mình. Hấn xòe tay làm bộ dáng bất đắc dĩ. Sau đó lững thững đi về phòng. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ thì thấy khó hiểu vô cùng. Về đến phòng mà hấn còn nhưu mảy suy tư. Hấn nhớ lại: khi hấn bị tia sét đánh trúng thì chẳng biết trời trăng gì cả, lúc tỉnh dậy thì thấy người mình ướt sũng, đang nằm bên bờ suối, nhìn phía xa thấy đám người A Tùn đang đồn cây trong rừng, cả người mệt mỏi vô lực không cử động được liền la làng lên nhờ giúp đỡ. A Tùn cùng mọi người thấy vậy liền đưa hấn về thôn tình dưỡng. Hỏi ra mới biết đây là nước Đại Nam. Lúc đó hấn ngạc nhiên nghĩ: “mình từ công viên chạy theo cô gái kia, rồi bị sét đánh trúng mà, sao lại đến nơi này nhỉ?”. Hấn cũng bối rối, cũng sợ hãi như Minh Nguyệt vậy. Nhưng sau một thời gian kiểm tra kỹ lưỡng đây không phải là ảo giác, hay đang nằm mơ thì hấn vui sướng tột độ. Từ khi xuất hiện, mọi người đều nghĩ hấn họ Bạch tên Vân. Nhưng đó là cái tên mới mà hấn nghĩ ra, nó tượng trưng cho cái lí tưởng sống của hấn về cuộc sống mới ở nơi đây. Hấn muốn quên cái tên cũ, không muốn nhớ về cuộc sống trước đây. Hấn sợ lắm rồi, sợ phải làm việc ngày đêm để kiếm chút tiền sống qua ngày, sợ phải xu nịnh cấp trên để rồi trở thành kẻ a dua, thăng bọ đít. Bây giờ có cơ hội làm lại từ đầu, hấn muốn sống thật tự do thật khoái hoạt. Nhớ đến đây thì hấn bật cười vì cái lí tưởng của mình. Hấn tự nói:

“Haha, nơi này thích hợp với ta hơn. Tuy không có internet để xem ‘hentai’, ‘show hàng’ nữa, nhưng nghe nói nước này có hợp pháp hóa mua bán dâm

thì phải. Hoho, ta sẽ kiếm thật nhiều tiền, đi khắp kỹ viện cả nước xem phục vụ có chu đáo hơn thời hiện đại hay không, hì hì hì hì.”

Hắn khoái chí quá nên lăn ra ngủ. Ngủ đến tối cũng chẳng ai đánh thức hắn dậy cả. Đã ba tháng rồi, ba tháng trôi qua, ở thôn Bình Công này không ai không biết hắn cả. Vì hắn không làm bất cứ việc gì trong thôn, suốt ngày rong chơi cả trong lẫn ngoài thôn. Nhưng cũng chẳng ai quản hắn, vì việc của hắn: A Tùn đã đảm đương hết rồi. Hắn ở chung gian phòng với A Tùn. Sau hơn nửa tháng hắn đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, hắn cũng được phân công đi đốn củi, nhưng mà công việc tay chân thế này hắn đã sớm chán nản từ kiếp trước rồi. Vì thế vào một buổi tối, khi hắn thấy A Tùn đang ngồi đồ xúc xắc, sau khi vừa com nước xong thì rất ngạc nhiên, cái trò này sao phải lén lút lút lút trong phòng thế kia? Khi được câu trả lời, trong lòng hắn cũng tràn đầy phấn khích, thì ra trong thôn không cho đánh bạc. Các trấn lớn thì mới có thể đánh bạc, còn có cả đồ phưởng nữa. Ba cục xúc xắc này là A Tùn dùng hai cây gỗ tốt mới đổi được. Thật là khờ quá mà, hắn mê đồ xúc xắc nên muốn mua về để luyện tập, vì thế bị mấy tên lưu manh trên trấn lường gạt. Hắn trông rất vạm vỡ nhưng lại ngờ nghệch nên rất dễ bị lừa. Bạch Vân cũng là lợi dụng sự ngờ nghệch, thật thà đó của hắn nên mới không cần phải làm việc. Hắn hứa sẽ dạy tuyệt chiêu “muốn gì được nấy” cho A Tùn còn A Tùn thì làm việc thay cho họ Bạch. Nhưng chẳng qua là có qua có lại, Bạch Vân thì không muốn làm việc, còn A Tùn thì muốn “nâng cao tay nghề” để khi lên trấn, ghé đồ phưởng kiếm một chút tiền mua rượu trên trấn mang về thôn để dành uống. A Tùn thích nhất là uống rượu và đánh bạc.

Bạch Vân kiếp trước cũng là một con ma bài bạc. Cuối tháng là hắn tụ tập chơi xập xám, sát phạt với anh em trong công ty, kiếm thêm một ít, để trong một tháng sống thoải mái hơn một tí. Hắn cũng hay mở sòng bầu cua, nhờ trò này, tháng nào mà thua xập xám là hắn gỡ được vốn ngay. Trò này hắn tập tành từ khi còn nhỏ nên khi gian lận, mấy tay mơ đừng hòng phát giác được là gã gỡ trò. Nhưng trò này chẳng ai dám chơi lâu với hắn. Thua hai, ba trăm ngàn là mọi người rù nhau nghỉ, hắn chỉ đành tiếc nuối không thôi. Nhưng trò xập xám thì máu hơn rất nhiều mà hắn thì lại không rành xào bài bằng lắc bầu cua nên chơi trò này là hên xui. Có hôm, một tụ đến bốn, năm người hùng vốn nên bao nhiêu tiền cũng đá, cũng dờ cả. Nhưng hắn thì chỉ thích một mình một tụ. Lần đó máu, chơi một cây hai triệu. Hắn làm cái một triệu, đá hai nhà kia mỗi nhà năm trăm ngàn. Bài cũng khá lớn: cù ba đao (1), mà là cù lũ J lận. Có một nhà vừa bốc bài lên đã bỏ xuống, mụ bình mất rồi. Hắn cười thề um sùm cả lên. Hai nhà kia: một nhà thì năm con vịt (2), một nhà thì sảnh xám dách (3). Hắn thua tất vì ba đôi của gã nhỏ hơn đôi của các nhà kia. Đau lòng chung tiền, hắn muốn mở sòng bầu cua gỡ gạc, nhưng chẳng ai chơi, xập xám đang máu quá mà! Lương có hai triệu rưỡi, một tháng tăng ca này nợ cũng thêm được ba, bốn trăm ngàn, nhưng tiền tăng ca cuối tháng mới được lãnh. Thế là một tháng ăn mì tôm của hắn lại bắt đầu. Những ngày tháng quanh quẩn chỉ bấy nhiêu việc cứ lặp đi lặp lại làm hắn buồn chán lắm, cũng may hắn đến được nơi này. Mọi thứ đều mới mẻ, thú vị làm hắn muốn làm lại từ đầu, muốn làm cái gì đó thật vang dội. Như là làm “Đỗ Thánh”(4) trong phim Châu Tinh Trì vậy đó. Cuộc sống nhàm chán kiếp trước đã bị hắn sớm quên đi mất rồi.

Bạch Vân nằm mơ mộng mà mỉm cười một mình. Hắn trở mình, hai tay chắp sau ót, chân này gác lên chân kia nhịp nhịp:

“Không biết cô ta có bị giống như mình không nhì, hay là đã chết mất rồi?”

Hắn thờ dài tiếc nuối:

“Nếu chết rồi thì thật uổng phí, haizz.”

Từ khi tỉnh lại, không khi nào mà gã không ngừng suy nghĩ về Minh Nguyệt. Ánh mắt ngạc nhiên ấy, mái tóc được cột cao, dài tới tận vai ấy, trong công viên mờ ảo ấy, làm hắn không bao giờ quên được. Hắn cười mĩa mai:

“Đúng là tình yêu sét đánh mà. Ta bị sét đánh thật, không biết cô ta thì sao?”

Nghe nói gần đây chỉ có thôn này và thôn Ninh Lâm bên kia bờ suối, quanh năm chỉ lo trồng trọt đem chè, rau, lúa lên trấn trao đổi các mặt hàng khác. Muốn đến những nơi khác, phải đi qua trấn phía trên mới có thể tới. Hắn từng nghĩ ngò, nên đã tìm kiếm trong thôn nhưng chẳng thấy ai giống Minh Nguyệt cả. Đây là vùng tận cùng phía nam của đất nước, mà kinh đô của nước này lại nằm ở phía bắc xa xôi. Hắn hi vọng rằng Minh Nguyệt cũng tới nơi này giống mình, và sẽ gặp lại nàng. Hắn sẽ theo đuổi nàng và không để nàng phải ngồi chờ đợi một mình nữa.

Chú thích:

(1) Cù lũ và 3 đôi

(2) 5 đôi

(3) sảnh, 3 con giống nhau và 1 đôi

(4) Thần bài trong phim Châu Tinh Trì.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Lên Trấn

Sáng hôm sau, Bạch Vân ngủ tới hơn ba cây sào mới dậy. Nhưng cả người mệt mỏi, uể oải vô cùng. Tối qua gã mơ tưởng về Minh Nguyệt nên bị mộng

nhìn mất rồi... Gã rửa mặt rồi đi tới nhà bếp lục com nguội ăn. Trên đường, gã thấy mọi người trong thôn xôn xao bàn tán liên thắm nghĩ: “sao không khi khăn trương thế nhỉ, tới ngày lên trấn rồi chẳng?”. Nghĩ đến đây, người gã rạo rức lên hẳn. Hẳn chạy lấy vài miếng com nguội cầm theo, rồi liền đến chỗ A Tùn đang làm việc. Gã ngồi lên một gốc cây được chặt sẵn, chân gác chéo, tay đưa miếng com nguội lên miệng vừa nhai chóp chép vừa vội vàng hỏi:

“Thôn mình có chuyện gì thế?”

A Tùn nhìn trừng trừng Bạch Vân, hẳn nghĩ rằng thắm nghĩ: “cái tên này dạy mình bấy lâu mà chẳng thấy tiến bộ gì cả, hẳn còn giấu diếm tuyệt chiêu thì phải?”. A Tùn tuy ngờ nghệch nhưng cũng biết họ Bạch kia không thật tâm dạy hết tất cả cho mình. Vì khi thấy họ Bạch đồ xúc xắc, mình kêu bao nhiêu điểm là hẳn đồ bao nhiêu điểm. A Tùn hờ hững nói:

“Bên thôn Ninh Lâm có người bị mất tích, Từ trường lão sáng sớm đã qua thôn mình hỏi thăm.”

Bạch Vân thấy A Tùn lạnh nhạt với mình thì ngạc nhiên. Nhưng khi nghe lời mà A Tùn nói thì cái ngạc nhiên đó bay đi đâu mất. Gã vội hỏi:

“Bị mất tích sao? Là ai thế? Người có biết không?”

A Tùn hờ hững:

“Nghe đâu là con gái, xinh đẹp lắm thì phải.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Hả? Thế tìm được chưa? Bao lâu rồi?”

A Tùn quát lên:

“Tìm được rồi thì qua thôn mình hỏi làm gì? Hâm à, nghe đâu từ hôm qua tới nay chưa thấy về, Từ trường lão cùng mọi người thôn Ninh Lâm đi tìm cả buổi tối mới về.”

A Tùn quát xong thì cười to, hẳn thắm nghĩ: “họ Bạch này sao mà ngu ngốc hơn cả mình. Nhưng lạ là cứ nghe nhắc đến gái đẹp là mắt hẳn sáng lên thế kia?”

Lắc lắc đầu, A Tùn nhăn mặt, ghé tai Bạch Vân nói nhỏ:

“Bạch tiểu ca, người dạy ta nhanh nhanh lên nào, năm hôm nữa là lên trấn rồi đó”.

Cứ mỗi ba tháng thì người trong thôn sẽ lên trấn trao đổi một lần, trên trấn cái gì cũng có, hàng đổi hàng, tiền đổi hàng, thuận mua vừa bán mà thôi. A Tùn rất vạm vỡ to lớn, sức mạnh lại hơn người nên hẳn là người bảo vệ trật tự trong thôn, cũng như an toàn của mọi người trên đường lên trấn đi trao đổi hàng hóa. Bạch Vân mong chờ cái ngày lên trấn, ở cái tuổi như gã, những nơi an nhàn, yên ắng thế này làm gã bứt rứt không chịu được, nếu có thể nổi tiếng ở trấn thì thật là không gì sánh bằng. Bạch Vân cười mím nói:

“Người thích lên trấn, ta thì lại không, ta thích ở đây hơn... e hèm, người yên tâm từ đây tới đó bảo đảm sẽ được, sẽ được mà.”

Bạch Vân đang nói mấy câu trêu chọc, thấy A Tùn có dấu hiệu nổi giận, liền cam đoan. Thật ra gã còn muốn lên trấn hơn cả A Tùn chỉ là muốn trêu chọc A Tùn mà thôi. Gã biết A Tùn có học cả năm cũng chẳng tiến bộ được. Vì A Tùn rất chậm tiêu, người ta nói một hiểu mười, tên A Tùn này nói một thì chưa hiểu được phân nửa, tay chân lại thô kệch nữa, làm sao mà lách xức xắc cho được?

...

Tối về phòng Bạch Vân lại chỉ A Tùn đồ xúc xắc, gã dạy A Tùn phải lắc cổ tay như thế nào, dùng lực ra sao, khi buông xúc xắc xuống phải thế nào, cả người phải thả lỏng không nên gò bó... thế rồi gã hỏi chi tiết về việc lên trấn. A Tùn nói cho gã biết là: ba tháng đi một lần, mỗi lần đi cử mười người theo A Tùn. Người đi sẽ luân phiên nhau. Lần người này đi, lần sau tới phiên người khác, số người có thể tăng thêm nếu số lượng cây, rau quả thu hoạch nhiều hơn, sẽ trao đổi những gì cần thiết mà trường thôn đã nêu ra. Hàng hóa, tiền bạc sẽ mang về cho trường thôn phân phát. Từ đây lên trấn mất hai ngày đường, dọc đường sẽ làm trại nghỉ chân, lên trấn chỉ được phân phát một số tiền nhỏ để chi tiêu, không quy định thời gian về, khi trao đổi hết hàng hóa thì về. Mọi người thường chỉ ở lại hai ngày, vì hàng hóa không được giá sẽ giảm giá để mau về thôn, những người trong thôn không thích về náo nhiệt, ồn ào của trấn, chỉ thích mau về với nhân thân.

Nghe vậy, Bạch Vân chợt hỏi:

“Thế tiền đâu mà người đánh bạc?”

A Tùn cười ranh mãnh:

“Ta mang thêm mấy thân cây nữa đổi tiền với người ta.”

Bạch Vân không hiểu hỏi lại:

“Sao người không đổi rượu luôn cho rồi, đánh bạc làm gì?”

A Tùn nói về sành sỏi:

“Một thân cây tốt đổi được một cân bạc (1), mà một bình rượu thì chỉ có một lượng bạc thôi, nếu đổi thì ta sẽ lỗ đó.”

Bạch Vân cười nói:

“Thì lấy mười bình rượu.”

A Tùn lắc đầu:

“Người ta không đổi đâu.”

A Tùn lắc đầu nguầy nguậy, hẳn cũng không biết tại sao không đổi được. Bạch Vân thở dài, một bình rượu mà một lượng bạc? Thôn này sao lại cho tên khờ khạo này dẫn cả đoàn đi chứ.

...

Thời gian cứ thế trôi qua, hôm nay là ngày những người tới phiên mình lên trấn. Mọi người cùng tụ tập ra đầu thôn, chuẩn bị cùng nhau lên trấn. Tất cả người trong thôn Bình Công đều ra đưa tiễn, dặn dò bình an, về sớm..

Hon mười giỏ lúa, trăm giỏ rau, hai mươi giỏ chè và hơn trăm thân cây được buộc ở ba chiếc xe phía trước từ tối hôm qua. Bạch Vân thấy khuôn mặt hớn hở của A Tùn thì cũng tươi cười. Đúng vậy gã cũng chờ ngày này lâu lắm rồi, chờ đợi đúng là một cực hình.

Trên đường đi, trò chuyện với mọi người giết thời gian. Bạch Vân lại hiểu nhiều hơn về Bình Công thôn. Nếu đi bằng ngựa thì sẽ tiết kiệm thời gian không ít, đằng này lại chỉ có hai con lừa để kéo xe chở cây, các xe còn lại đều dùng sức người cả. Tại sao không nuôi ngựa? Thứ nhất ngựa rất đắt, thứ hai không bán cho thôn. Tại sao không chăn nuôi gia súc... đem lên trấn trao đổi chẳng phải sẽ được hàng hóa nhiều hơn sao? Trong thôn Bình Công cũng có nuôi gia súc, nhưng chỉ để dùng trong thôn thôi, vì rất đông người, lại trao đổi qua lại với thôn Ninh Lâm, hai thôn như tay với chân vậy, nhưng chỉ vừa đủ ăn mà thôi, lấy gì mà mang lên trấn chứ. Điều kiện tự nhiên vùng này rất tốt, nhưng do thiếu phương pháp nên vùng này không chăn nuôi nhiều loại gia súc được. Nếu có người học cao hiểu rộng đến thôn chỉ dẫn thì nếu có đầy đủ nguyên vật liệu, thôn chẳng cần phải lên trấn trao đổi hàng hóa làm gì. Mà vấn đề quan trọng là người học cao hiểu rộng thì sao lại đến thôn chứ?

Chiều hôm đó trời mưa nhẹ, Bạch Vân lại thấy ngạc nhiên khi mọi người vẫn tiếp tục lên đường mà không có hạ trại trú mưa. Đoàn người đi ngang qua khu rừng, đến chập tối mới hạ trại. A Tùn phân phó mọi người làm việc rồi cười nói với Bạch Vân:

“Ngày mai ra khỏi khu rừng này là đến trấn rồi đó.”

Bạch Vân gật đầu. Hắn vẫn chưa nghĩ ra tại sao mọi người lại nghe lời tên ngờ nghệch này đến thế. Lát sau, mọi người đốt lửa cùng nhau dùng bữa tối. Sau đó Bạch Vân bị A Tùn kéo vào trong lều chỉ dạy đồ xức xắc lần cuối. Vì ngày mai đã đến trấn rồi. Đối với việc này Bạch Vân cũng hiểu, cái sự nóng, thấp thỏm này ai cũng trải qua cả, khi sự mong mỏi của mình sắp tới gần. Hai người loay hoay đồ xức xắc một hồi thì A Tùn ngó ngang ngó dọc cảnh giác. Sau đó móc trong áo ra một bình rượu nhỏ, hóp một hơi rồi đưa cho Bạch Vân. Bình rượu này có được trong lần đi lên trấn lần trước của hắn, do trong thôn không cho uống rượu nên hắn chỉ giấu trong người của mình. Bạch Vân cũng uống, rồi ân cần dặn dò A Tùn:

“Nếu muốn tới đồ phường thì phải kêu ta theo, đừng đi đến đó một mình.”

A Tùn cười rồi gật đầu. Hắn lại uống, vẻ mặt hắn mới hạnh phúc làm sao. Ngồi tán gẫu một hồi, Bạch Vân thấy buồn tiểu liền chạy ra ngoài.

Bên ngoài trời tối đen, gã mò mẫm một hồi mới đi tiểu tiện xong.

“Thật là thoải mái.”

Gã rửa mình xong, hít vài hơi không khí trong lành ở nơi đây thì thấy vô cùng sảng khoái, vô cùng thanh khiết.

“Ui da.”

Trong đầu cũng hơi chéch choáng. Khi bước về phía lều trại, chân gã vướng phải vật gì đó làm gã vấp, nhảy cẫng mấy bước mới đứng vững lại. Bạch Vân tò mò, quay lại chỗ khi nãy, khom xuống tìm kiếm. Trong rừng ngoài ánh lửa trại bập bùng thì chẳng còn ánh sáng nào nữa, gã mò mẫm mãi mà vẫn chưa thấy cái gì có thể làm gã vấp cả. Bực bội trong người nhưng bỏ dờ giữa chừng không phải phong cách của gã. Hồi lâu cuối cùng cũng tìm được, gã cầm vào thì thấy to nhưng cán cây dao khoai vậy. Gã cố gắng dùng sức, kéo mạnh lên nhưng chỉ thấy lúc lắc một ít. Bạch Vân hít một hơi thật sâu rồi dùng tất cả sức lực kéo mạnh lên.

“Bịch.”

Phản lực khi kéo mạnh làm hắn bị bật ra sau, té ngồi xuống đất. Trong tay gã bây giờ là thanh kiếm gãy. Nếu đứng từ phía lều trại nhìn tới hướng của Bạch Vân thì có thể thấy một đoạn sáng. Theo gã đoán thì thanh kiếm này bị chấn gãy làm ba đoạn, trên tay gã cầm là chuôi kiếm và một ít của lưỡi kiếm, trên lưỡi kiếm có ba chữ: Trình Văn Bảo. Chuôi kiếm được làm rất gọn, cầm rất chắc tay, chữ được khắc cũng rất tinh xảo, rõ ràng là bảo kiếm. Sau khi xem xét, Bạch Vân thấy chuôi kiếm kia chẳng có lợi gì cho mình, gã quăng đi rồi quay về lều trại đánh một giấc.

Nếu có cặp mắt phía sau, gã chắc sẽ giật mình kinh ngạc. Chuôi kiếm xoay theo lực ném của Bạch Vân rồi rơi xéo xuống (không phải thẳng đứng mà hơi nghiêng), mấy cọng cỏ cao khi bị nó rớt ngang thì cũng nhẹ nhàng bị cắt đứt, góc nhọn ngay chỗ bị gãy của chuôi kiếm khi chạm đất thì cắm xuống mười phân. Đất rõ ràng rất cứng, không xóp bằng chỗ khác, tuy chuôi kiếm sắc bén nhưng không có đầu nhọn, muốn chuôi kiếm cắm sâu tận chuôi như lúc Bạch Vân phát hiện thì cho dù là hai người như A Tùn dùng hết sức cũng không làm được. Rõ ràng người chấn gãy thanh kiếm này và phóng nó cắm xuống đất hiển nhiên là một vị võ lâm cao thủ.

Chú thích:

(1) 1 cân = 10 lượng

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đánh Bạc

Buổi sáng tinh mơ.

Trong khu rừng còn vương vấn những làn sương mù như ẩn như hiện. Mọi người của thôn Bình Công lại lên đường. Cả đoàn người chỉ có Bạch Vân và A Tùn tỏ ra hứng khởi. Những người còn lại đều không thích thú lắm. Cũng phải thôi, những việc này cứ lặp đi lặp lại hướng hồ bọn họ lại không thích về ồn ào, náo nhiệt của trấn.

Đến giờ ngọ thì đến trấn. Trước trấn có một cái cổng nhỏ, phía trên có ba chữ to: Hoang Kỳ trấn. Theo Bạch Vân được biết thị trấn này khá rộng lớn. Cổng đông, tây, bắc thì lớn giống nhau. Riêng cổng phía nam thì lớn gấp đôi, chuyên dùng để thông thương lên miền nam. Đó là một vùng đất rộng lớn, danh lam thắng cảnh được tạo hóa ưu đãi, đều có ở đó hết. Nhắc tới miền nam này, ai cũng biết ở đó có Cổ thành - một toà thành có lịch sử lâu đời. Nó rất vững chắc vì lưng dựa vào núi Thiên Hóa. Nếu có chiến tranh, khi ở trong thành sẽ không ai phải lo lắng gì cả. Mà núi Thiên Hóa cũng là danh lam thắng cảnh của miền nam này. Nếu đi sâu vào trong núi sẽ cảm thấy nóng như bị thiêu đốt, vì vậy được gọi là núi Thiên Hóa. Còn có bến Tam Kiều, nơi trao đổi hàng hóa trên sông rất tấp nập, nhộn nhịp... Ngoài ra còn có trà lâu, thanh lâu nằm trên sông, du thuyền tấp nập đưa đón khách, Trà quán... Nếu từ trấn Hoang Kỳ lên phía nam sẽ gặp đôi Long Phụng trước, đây cũng là một nơi không thể bỏ qua đối với khách lữ hành. Theo lời đồn thì từ rất lâu rồi, nơi đó long, phụng thay nhau đến đó ngủ. Dân trở thành truyền thuyết và có được cái tên như vậy.

Khi mọi người cùng nhau tụ tập tại một góc trong trấn, cùng nhau vác đồ xuống, thì Bạch Vân nói là đi dạo một vòng quanh trấn rồi sẽ quay lại. Không chờ A Tùn trả lời, gã đi một mạch đến đường lớn. Quang cảnh nơi đây làm gã thích thú cười lớn.

“Phải như vậy mới được chứ, haha.”

Con đường nối dài đến tận cửa phía nam. Hai bên đường có các dãy nhà san sát nhau, trên lòng đường có nhiều người, họ rao bán rất nhiều thứ: nào là hồ lô ngào đường, nào là bán đồ trang sức, nào là bán trái cây, có xạp hủ tíu nữa... Buồn cười là còn có cả xạp xem tướng nữa chứ, rất đông khách. Xem ra “lâm ăn” rất khấm khá. Còn phía trong nhà thì bán vải có, bán thuốc có... có khách điểm nữa. Các bảng hiệu treo trước nhà trông thật bắt mắt, thu hút người mua. Đang thưởng thức sự mới lạ của con đường. Bỗng có tiếng cười nham nhò, rồi có tiếng gạ vờ trách móc vang lên. Bạch Vân hiểu kì nhìn qua. Bên con đường nhỏ có một tên đi cùng với hai cô nàng đi phía trước. Mỗi tay hán ôm eo một người, cứ thế ngênh ngang mà cười đùa cợt nhả. Căn nhà bên tay trái thì nhộn nhịp vô cùng. Trên lầu, mấy ả kỹ nữ đang phe phẩy chiếc khăn của mình kêu gọi khách qua đường, mà phía dưới thì đa số là đàn ông đi vào. Trước cửa của căn nhà có hai gã đại hán đứng hai bên lối vào giống như bảo vệ ở thời hiện đại vậy.

Bạch Vân nhìn qua liền biết đây là nơi nào. Tim gã đập nhanh hơn:

“Đây là kỹ viện sao? Thật là sáng khoái, thế này mới là hưởng thụ chứ.”

Gã vội bước nhanh vào. Máu nóng trong người gã trào lên, gã thật muốn biết kỹ viện thật ra là nơi thế nào. Khi đi ngang qua hai tên đại hán, Bạch Vân mỉm cười chào chúng, chúng nhìn gã mà hai hàng lông mày nhăn lại. Bạch Vân không biết tại sao bọn chúng lại có phản ứng như vậy nhưng gã chẳng thêm để tâm. Hắn liền bước nhanh vào trong. Bên trong bàn ghế rất nhiều. Ở đại sảnh có năm, sáu bàn đã có người ngồi. Bàn thì bốn, năm người cả nam lẫn nữ đều đang to nhỏ vui vẻ. Có bàn chỉ có một người nhưng bên cạnh lại có hai ả kỹ nữ đang ngồi rót rượu, hai ả khác thì vịn vai làm nũng. Ở câu thang thì có mấy ả đang dẫn khách lên lầu, không khí rất là sôi nổi, tấp nập. Thấy đáng vẻ lòng ngóng nhìn quanh của Bạch Vân, một ả kỹ nữ đã quá ba mươi cái xuân (1) bước tới hỏi:

“Vị công tử này lần đầu đến sao?”

Nhưng càng tới gần, vẻ tươi cười trên mặt ả ta càng tắt dần. Thấy Bạch Vân cười cười nhìn mình, ả hỏi lại:

“Đến chơi sao?”

Nhìn Bạch Vân từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, ả thay đổi cách xưng hô và cả cái vẻ mời gọi lúc ban đầu. Bạch Vân cũng không tệ lắm gã cao

1m76, thân hình cũng cân đối nhưng vì hấn mặc y phục của A Tùn nên nhìn chẳng giống ai cả. Trông Bạch Vân rất là buồn cười: quần áo rộng thùng thình mà đây lưng bằng vải thì buộc sát vào, nhìn hấn hết như con khô vậy, đôi giày vải cũng rách mớ rồi. Ai nhìn gã cũng khó hiểu, không biết vì sao gã lại ăn mặc kỳ quái như thế. Bạch Vân thấy mọi người nhìn mình thì cũng hiểu đại khái. Gã cũng định khi thắng bạc sẽ mua một bộ y phục mới. Bỗng có tiếng quát vang lên:

“Không có tiền thì xéo ra ngoài, nguoi làm mất nhũ húng của bọn công tử đó.”

Bạch Vân không để ý đến ai đã nói lời khó nghe đó. Gã cố nặn ra một nụ cười, nói với ả kỹ nữ:

“Ta đến tham quan.”

Ả nhún tít cặp lông mày và nói gần thành tiếng:

“Nhưng mà...”

Thấy vậy, Bạch Vân liền quay người đi ra ngoài. Lúc này phấn khích quá, quên mất trong người không có tiền. Trên mặt cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng gã hối hận không thôi. Lần này chịu nhục, coi như rút được bài học kinh nghiệm đầu tiên. Bạch Vân chưa đi khỏi, lại giọng nói đó vang lên:

"Bò lại đây giả tiếng chó sủa. Nếu thấy tốt, công tử sẽ cho nguoi một lượng bạc hahaha."

Lời này vừa dứt, mấy ả kỹ nữ xung quanh cười rần cả lên. Bạch Vân thấy đó là một tên thanh niên mặt trắng. Hấn chừng mười chín, hai mươi tuổi, cũng khá tuấn tú. Bạch Vân quay lại, cười mỉm hỏi:

“Giả tiếng chó sủa là như thế nào?”

“Gâu gâu gâu, như vậy đó.”

“Sủa rất hay, nhưng không có một lượng bạc cho nguoi rồi.”

Nghe hai người đối thoại, cả đại sảnh cười ầm lên. Tên công tử mặt trắng mặt mày đỏ bừng đứng dậy, tay run run chỉ về phía Bạch Vân đang rời khỏi. Hấn giận rưng cả người nhưng cố nhẫn nhịn, ngồi xuống uống rượu tiếp. Ngay góc hèm có lão khát cái. Lão thấy cái vẻ phấn khởi, hối hả khi đi vào, ung dung khi đi ra và khi khuất con hèm thì vội vàng như bỏ chạy của Bạch Vân thì lắc đầu cười mỉa mai.

...

Bạch Vân vừa quay về nơi của Bình Công thôn thì A Tùn kéo gã tới chỗ đồ phùng ngay. A Tùn lôi gã đi rất nhanh nhưng gã vẫn để ý thấy: đồ phùng cách nơi Bình Công thôn chừng chân khá xa. Nó nằm ở con hèm nhỏ, gần giữa con đường lớn, phải quẹo hai con hèm nữa mới tìm thấy. Khi đến nơi, Bạch Vân thấy không có cửa ra vào mà chỉ thấy một tấm màn đen phủ xuống liền hiếu kỳ vô cùng. Bên trong cũng chẳng nghe âm thanh gì phát ra cả. A Tùn vén màn đi vào rồi kéo Bạch Vân vào theo. Bạch Vân vừa đi vào thì những tiếng reo hò, than thở, chửi rủa vang vọng vào tai gã, làm cả người gã cảm thấy hồ hởi cả lên. Nhưng những âm thanh đó nằm ở phía sau tấm vách trước mặt, phải quẹo sang một trong hai bên một lúc, rồi mới có thể vào bên trong. Những tiếng hối thúc, chửi rủa càng lớn càng làm cho máu cờ bạc của Bạch Vân sôi trào lên.

“Nè, nè đặt xong lấy tay lên. Khui, 15 điểm, tài (2).”

“Haha, ta thắng rồi.”

“Tài, tài, tài... con bà nó, sao ra xỉu hoài thế?”

Nơi đây, ánh sáng chập chồn, không khí ngột ngạt. Nhưng mọi người chẳng thèm để ý đến việc đó. Họ chỉ quan tâm đến những con xúc xắc đang xoay trong chén bạc mà thôi. Bên trong, chỉ có ba bàn tài xỉu nhưng xung quanh bốn góc phòng chật kín cả người. Kẻ cười người mếu, rất là máu lửa. Ở một góc phòng, có một tên đang ngồi trên ghế đầu, nhâm nhi tẩu thuốc. Anh mắt hấn khép hờ như không quan tâm đến chuyện thắng thua ở ba bàn tài xỉu bên kia. Kẻ bên gã là lối vào phòng trong, cũng được che phủ bởi tấm màn màu đen. Bạch Vân nhìn hấn mà cảm thấy hiếu kỳ:

“Không biết tên này là bảo kê hay là ông chủ mà đáng vẻ kiêu ngạo thế kia.”

Bạch Vân thấy hấn hút thuốc liền thấy nhớ nhớ ở cổ họng. Đã ba tháng hơn, gã chưa đụng đến một hơi thuốc nào cả. Lắc đầu, Bạch Vân đi tìm A Tùn. Gã thầm nghĩ:

“Đã làm lại từ đầu thì cũng nên bỏ luôn thuốc lá chứ nhỉ?”

Tìm một lúc mới thấy A Tùn. Bạch Vân chạy lại, thấy vẻ mặt hấn đang nhăn nhó liền biết hấn đã thua mấy ván rồi. Gã cười bảo:

“Đưa tiền cho ta.”

Leng keng leng keng, vù vù...

“Đặt tiền xong lấy tay lên.”

“Khui, 16 điểm, tài.”

A Tùn cười rộ lên. Hắn có ba lạng bạc, đã thua hết hai. Khi này là một lạng bạc cuối cùng của hắn. Thấy Bạch Vân đặt tiền vào cửa “tài”, tim hắn đập liên hồi, hắn than: “này giờ hai ván “tài” rồi mà?”. Khi khui ra thì tim hắn lại đập mạnh hơn nữa nhưng không phải vì lo lắng mà đó là vì vui sướng. Hắn thầm nghĩ: “thật may mắn là có tên Bạch Vân này đi cùng”. Ván tiếp theo lại là “tài”, Bạch Vân thắng tiếp một ván nữa. Năm ván tiếp theo cũng là “tài” nhưng Bạch Vân không đặt. Sau đó thì liên tiếp là những ván “xiu” (2) liên tiếp, Bạch Vân vẫn không đặt. Gã kéo A Tùn qua bàn kế bên, khi nghe xúc xắc đã dừng hẳn. Gã đặt “xiu”. Tên lắc xúc xắc liếc Bạch Vân một cái, rồi khui:

“5 điểm, xiu.”

“Trời ơi, tí nữa là “bão” rồi hên quá.”

“Trời ơi, chết ta rồi.”

Cứ thế, Bạch Vân chơi vài ván ở bàn này rồi lại qua bàn khác. Không bàn nào gã chơi hơn năm ván cả. Khi kiếm được hai mươi lượng bạc, Bạch Vân cùng A Tùn qua bàn thứ ba, đây là bàn có ít người chơi nhất. Ở bàn này có đặt “điểm” và có đặt “bão” nữa. Bạch Vân thấy vậy thì mắt sáng lên, gã thẩm tính toán trong lòng một lúc rồi kéo A Tùn đi về. Ra khỏi đồ phùng, Bạch Vân thấy A Tùn còn tiếc nuối thì cười nói:

“Tham thì thâm, hôm nay như vậy thì đã là may mắn lắm rồi.”

A Tùn nghe thế liền cười vui vẻ. Hắn rủ Bạch Vân đi mua hai bình rượu mang về. Trên đường, A Tùn cười toe toét. Dường như miệng của hắn không thể nào ngậm lại được vậy. Dọc đường, Bạch Vân đưa mười hai lượng bạc cho A Tùn. Gã chỉ lấy tám lượng bạc mà thôi. Khi đi ngang qua con hẻm, Bạch Vân thấy lão khát cái lúc sáng thì lấy một lượng bạc cho lão. Bạch Vân và A Tùn rồi đi khá xa nhưng lão khát cái vẫn dõi theo với ánh mắt sáng quắc.

Chú thích:

(1) Ba mươi tuổi.

(2) Trò chơi tài - xiu

(3) Trò chơi tài - xiu

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Chốn Kỹ Viện Tranh Kỹ Nữ

Xế trưa.

Nơi người của thôn Bình Công dừng chân.

Bạch Vân và A Tùn về đến nơi thì thấy xung quanh có nhiều người tụ tập. Gã và A Tùn vội vàng chen lấn vào. Bên trong, hai người của thôn Bình Công mặt mũi chấy máu, đang cãi nhau với hai tên đáng vẻ rất hung hăng. A Tùn không nói lời nào cả, liền nhảy xổ vào, đánh nhau với hai tên kia. Một trong hai tên kia thấy vậy thì vùng tay đến ngay. A Tùn đưa tay bắt lấy, khi hắn đang bóp mạnh nắm đấm vừa mới bắt được của một tên thì tên còn lại đã đánh trúng sườn của hắn một quyền. Có tiếng kêu la vang lên nhưng là tiếng của tên bị nắm chặt tay. Hắn la oai oái, mồ hôi trên mặt rịn ra, to như hạt đậu. A Tùn quăng mạnh hắn sang một bên. Hắn té cái bịch xuống đất. Sau khi liễng xiễng đứng dậy, hắn lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững. Tên còn lại thấy mình chuẩn bị là đối tượng bị tấn công thì chạy về phía đồng bọn rồi nói:

“Ngươi chờ đấy.”

Cả hai tên rủ nhau bỏ chạy. Thế là mọi người cùng nhau tản ra, ai lại về chỗ nấy. Bạch Vân chạy lại hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Một người đáp:

“Bọn hắn muốn chúng ta dời đi chỗ khác.”

A Tùn tròn mắt nói:

“Hừ, chỗ này chúng ta tới trước sao lại dọn đi chứ?”

Người đó gật đầu nói:

“Lúc này tôi cũng trả lời bọn họ như thế. Nhưng bọn họ bảo: muốn ở đây thì phải đưa năm gốc cây. Nếu không bọn họ sẽ phá, không để chúng ta yên ổn trao đổi hàng hóa ở đây nữa.”

A Tùn nói:

“Không đưa. Nhất quyết không đưa. Vì sao phải đưa chứ?”

Hắn tròn mắt rồi nói tiếp:

“Mọi người cứ làm việc bình thường. Có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Mọi người nghe vậy liền làm theo, cùng nhau dọn dẹp lại mớ hỗn độn mà hai tên kia gây nên. Bạch Vân cũng phụ giúp mọi người. Gã vừa làm mà vừa cười, giờ gã đã hiểu vì sao mọi người lại luôn nghe lệnh cái tên ngớ nghếch này. Gã thầm nghĩ: “Chỉ dựa vào sức mạnh, có ổn không?”

Người của trấn này đến trao đổi hàng hóa với thôn Bình Công rất nhiều. Vì hàng hóa của thôn rất tốt, giá lại rất rẻ mà người của thôn lại rất nhiệt tình nữa chứ. Dòng người đến và đi rất nhiều, người trong thôn làm việc đến chập choạng tối mới nghỉ ngơi. Mọi người cùng ngồi thành vòng tròn, nhóm một đồng lửa to, mang thức ăn đã chuẩn bị sẵn ra dùng. A Tùn thủ thi với Bạch Vân:

“Bạch tiểu ca, tí nữa chúng ta đi...”

Bạch Vân cắt ngang:

“Đồ phùng phải không? Đừng đến nữa. Lần này chúng ta thắng nhiều đó đủ rồi. Ngươi cũng mua đủ rượu cho ba tháng tới rồi còn gì.”

Bạch Vân suy tư nói:

“Và lại ngươi phải luôn trông chừng ở đây. Ta nghĩ hai tên lúc sáng không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.”

A Tùn nghe thế thì giờ giờ nắm đấm ra, nói:

“Hai tên đó nếu chưa biết sợ thì cứ đến.”

Bạch Vân cười cười, ăn com tiếp. Sau khi com nước no nê, gã nói với A Tùn muốn đi mua y phục. A Tùn cười rồi chỉ đường cho Bạch Vân.

Buổi tối. Từng nhà đã đem đèn lồng treo trước nhà làm con đường thêm phần thú vị, hấp dẫn. Bạch Vân đi theo sự chỉ dẫn của A Tùn. Khi ngang qua một con hẻm nhỏ. Gã nghe thấy tiếng khóc lóc van xin:

“Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng...”

Gã tò mò nhìn vào thì thấy trong hẻm có vài người đang đứng. Gã nép vào đầu hẻm, lắng nghe tiếng nói phát ra từ bên trong. Tuy nhiên, chỉ nghe lồm bồm vài chữ:

“Ngươi không biết trấn này do ai quản thúc hay sao?”

“Dạ, biết. Biết rồi...”

“Nhớ lấy. Từ bây giờ trở đi không được gây náo loạn trong trấn có biết không?”

“Dạ. Dạ. Dạ tạ đại gia tha mạng.”

“Bọn người dưới thôn mang đến nguồn lợi ích rất lớn cho trấn này. Các ngươi còn sinh sự với chúng: đừng trách chúng ta tàn nhẫn. Nhớ chưa?”

“Dạ. Dạ...”

Bạch Vân nghe đến đây liền bỏ đi ngay. Gã muốn báo cho A Tùn biết rằng: mọi người không cần lo lắng khi trao đổi hàng nữa. Nhưng khi về thì nghe mọi người bàn bạc rằng: ngày mai sẽ quay về thôn. Lần này trao đổi khá thuận lợi, chỉ một ngày đã xong tất cả. Gã thấy vậy cũng tốt nên không nói ra việc hai tên lúc sáng bị giang hồ của trấn này tấn một trận lên bờ xuống ruộng.

...

Sáng hôm sau, đoàn người Bình Công thôn cùng nhau ra về. Bạch Vân nói với A Tùn là: muốn ở lại đây, khi nào chán sẽ quay về Bình Công thôn, lên uống rượu với hắn. A Tùn cười haha gật đầu, nói rằng: nếu không nhớ đường về thì chờ ba tháng sau hắn lên, sẽ dắt gã về. Nhìn đoàn người Bình Công thôn xa dần, Bạch Vân cũng thấy vắng vẻ trong lòng. Thế là gã đã chia tay với những người đầu tiên mà gã gặp gỡ ở đất nước lạ lẫm này.

...

Trên lầu của kỹ viện duy nhất ở Hoang Kỳ trấn này, có một vị công tử đang ngồi. Gã gác chéo chân, đang chờ ả kỹ nữ lên tiếp rượu. Từ trên xuống dưới, y phục của gã chỉ một màu trắng. Mái tóc ngắn được cột cao lên làm khuôn mặt sáng sủa hẳn ra. Đôi chân mày thì thẳng tắp nằm song song với đôi mắt, cùng khuôn mặt không lớn lắm tạo vẻ thu hút khi nhìn vào. Lúc này, một ả môi son má phấn ửng ọ bước vào. Vừa vào, ả đã cười rất tươi:

"Bạch công tử. Sao hôm nay công tử mới tới? Làm tiểu nữ nhớ mong muốn chết."

Bạch công tử liếm liếm môi nói:

"Nếu ngày nào cũng gặp nàng, chẳng phải ta sẽ phá sản sao?"

Ả kỹ nữ che miệng cười khúc khích rồi ngồi ngay vào lòng gã:

"Bạch công tử thật biết đùa mà."

Bạch công tử này chính là Bạch Vân. Những ngày qua gã sống cuộc sống như ước nguyện của mình. Gã đi đến đâu cũng có người gọi Bạch đại gia, gọi Bạch công tử. Thật là hào nhoáng quá chừng.

Nguyên, khi vừa chia tay với đám người Bình Công thôn. Gã chạy ngay vào đồ phùng. Đi ngay đến bàn lớn nhất, gã đặt cửa "điểm" (1), 15 điểm. Gã đặt hai lượng bạc. Khui ra đúng là 15 điểm, gã thắng một trăm bốn mươi hai lượng bạc. Gã chỉ chơi một ván rồi đi tới khách điểm. Gã giờ giờ một lượng bạc trước mặt tiểu nhị làm trông đen của hân cứ đưa qua đưa lại. Thế là tên tiểu nhị đối đãi với gã như thượng đế vậy. Đến phòng của mình, gã ném một lượng bạc cho tên tiểu nhị nhờ hân mua cho gã bộ y phục màu trắng, mang thức ăn và nước nóng lên cho gã tắm. Tối hôm đó, gã đến kỹ viện. Gã vùng tiền, náo loạn một trận. Làm bây giờ trong kỹ viện không ai không biết: Hoang Kỳ trấn mới xuất một vị Bạch công tử xài tiền rất là phóng khoáng, rộng rãi. Mấy ả kỹ nữ cứ tranh giành rót rượu cho gã, lấy lòng gã. Cứ hai ngày, Bạch Vân lại đến kỹ viện một lần, mà trước khi đi kỹ viện, gã lại ghé đồ phùng kiểm chút vốn. Lần nào đi ngang qua lão khát cái, gã cũng cho lão khát cái một lượng bạc cả, như một thói quen vậy. Lần thứ ba, khi đến đồ phùng kiểm chút vốn. Lúc Bạch Vân rời khỏi thì gã ngậm tẩu thuốc ở góc phòng cũng mở mắt ra, nhìn theo gã.

Hôm nay, Bạch Vân quyết định "ngủ" lại kỹ viện một đêm. Gã muốn thử "huơng vị" cũng như cách "phục vụ" của kỹ nữ thời phong kiến. Gã bao ả kỹ nữ có tiếng nhất. Muốn thử cũng phải thử người có tiếng lắm chứ! ả kỹ nữ rót rượu cho Bạch Vân một hồi thì bị gã kéo mạnh vào trong lòng. ả cũng rất biết "phối hợp", vừa bị kéo liền ra chiều bền lên, tỏ vẻ e thẹn. Đang ôm ấp thì bên ngoài phòng có tiếng bước chân dồn dập vang lên. Cửa phòng bị người xô mạnh, làm mở toang cả ra. ả kỹ nữ thấy nhiều người xông vào liền giẫy người ra khỏi lòng của Bạch Vân. Sắc mặt ra chiều sợ hãi, hoảng hốt. Một tên mặt trắng xông vào, đi theo sau hân còn có hai tên gia nhân. Hân nhìn Bạch Vân nói:

"Ngọc Hương là của ta, nếu ta có mặt ở đây thì nàng phải hầu rượu cho ta."

Một ả kỹ nữ vội chạy vào nói:

"Bạch công tử, lão nương đã nói với Tiêu công tử: Ngọc Hương đã được công tử bao tới nay rồi. Nhưng Tiêu công tử cứ xông vào."

Ả là Hồng Đào, người quản lý cái kỹ viện này. ả ta rất khó chịu khi có người không nghe lời của mình. ả cười với Bạch Vân giải thích, vì mấy lần Bạch Vân ghé chơi đều phóng tay rất rộng rãi nên ai cũng muốn lấy lòng gã. Tiêu công tử này chính là tên mặt trắng mà Bạch Vân đã gặp, khi lần đầu tiên đến kỹ viện. Bây giờ nhìn Bạch Vân khá giống một vị công tử con nhà quyền quý nên hân không nhận ra. Hân nhủ mày nói với Hồng Đào:

"Đào nương nương, chẳng lẽ đã quên ta là khách quen ở đây sao?"

Hồng Đào cười nói:

"Tiêu công tử cũng phải để cho lão nương làm ăn chứ."

Lúc này hai tên đại hân gác cửa đã lên tới, họ Tiêu thấy vậy thì cau mày. Hân không muốn đụng chạm đến nơi này nên hân phát tay áo, quay người bỏ đi. Hai tên gia nhân của y lờm Bạch Vân thật sâu rồi chạy lấp xấp theo họ Tiêu. Bạch Vân ngồi thêm một chút liền ra về. Tuy Đào nương nương gọi thêm hai ả kỹ nữ hầu rượu cho Bạch Vân nhưng gã bị tên họ Tiêu làm cụt hứng rồi.

Trên đường vẫn nhộn nhịp người qua lại. Những ánh đèn lồng như tạo điểm nhấn cho con đường. Bạch Vân lại cho lão khát cái một lượng bạc. Gã thấy cuộc sống bây giờ thật thoải mái hơn lúc làm công nhân rất, rất nhiều. Khi quẹo vào một con hẻm thì có ba bóng người bước ra, chặn đường của Bạch Vân. Một tên nói:

"Haha, ta tưởng ngươi trốn luôn trong cái kỹ viện đó rồi chứ."

Bạch Vân nhìn kỹ ba người nọ rồi cười nói:

"Thì ra là Tiêu công tử, không biết chờ ta có việc gì?"

Họ Tiêu hai mắt tràn đầy vẻ tức giận nói:

"Ta cho ngươi biết: giành đàn bà với bốn công tử thì ngươi sẽ không có kết quả tốt đẹp."

Hai tên gia nhân sau lưng hân bước ra, trên tay mỗi người cầm một khúc gỗ dài.

Chú thích:

(1) khi đặt điểm mà khai ra đúng số điểm đã đặt thì là 1 ăn 70

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Vi Cước Độc Bộ Hành

Buổi tối.

Hoang Kỹ trấn.

Trước con hẻm tối om có ba người chặn phía trước nhưng ai quan tâm chứ. Ai ai cũng nhìn ngấm sự tấp nập, vui nhộn trên con đường. Họ muốn giải tỏa những mệt nhọc sau một ngày làm việc vất vả. Họ thả lỏng đầu óc, dành tinh thần thật thoải mái để tận hưởng không khí ấm áp bên gia đình, bằng hữu...

Bạch Vân thấy bên họ Tiêu có ba người nên trong lòng thấp thỏm không thôi. Gã làm vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Kết quả không tốt đẹp là như thế nào?”

Họ Tiêu đang định trả lời thì Bạch Vân lao nhanh tới trước mặt hắn, đâm mạnh một quyền vào giữa mặt hắn. Họ Tiêu choáng váng, hai mắt nổi đóm, té ngổ xuống đất. Hai tên gia nhân liền kêu be be, chạy lại đỡ hắn dậy. Được gia nhân dìu đứng lên, hắn lắc lắc đầu vì còn thấy ê ẩm ở sống mũi. Nhìn lại thì thấy Bạch Vân đã chạy được một quãng nên chửi to:

“Phường khốn kiếp, có giỏi thì đừng có chạy.”

Nhìn họ Tiêu cùng hai tên gia nhân đuổi theo, Bạch Vân buồn cười. Gã nói vọng lại:

“Nếu ta giỏi thì đã không chạy.”

Bạch Vân nghe liếng chửi rửa không ngớt phía sau càng khoái chí. Gã càng chạy nhanh hơn. Gã định chạy một vòng quanh trấn rồi trốn vào đồ phường. Như vậy họ Tiêu sẽ không tìm ra được. Đang rất hài lòng với kế hoạch của mình thì có một bóng người nhoáng lên làm gã giật mình. Sau đó chạy song song với gã. Bóng người đó hỏi:

“Có muốn đến chỗ lão phu đàm đạo một chút không?”

Bạch Vân nhìn kĩ thì thấy đó là lão khất cái mà gã hay cho tiền. Lời mời gọi của lão làm gã bất ngờ nhưng chân của gã vẫn không chậm lại chút nào. Bạch Vân không trả lời, vẫn cứ chạy. Chạy đến nổi mồ hôi ướt cả áo, mặt xanh mét không còn chút máu nhưng khi nhìn sang thì thấy lão khất cái vẫn đi song song với mình với bộ dáng rất thong dong. Bạch Vân đoán lão là cao nhân thâm tàng bất lộ vì thế gã liền gạt đầu rồi chạy theo lão khất cái.

...

Bên ngoài cổng phía bắc Hoang Kỹ trấn.

Ngôi miếu hoang.

Bạch Vân theo lão khất cái đi vào. Lão dùng môi lửa thấp đèn rồi nhìn Bạch Vân mỉm cười. Bạch Vân chống tay xuống gối, hít vào thở ra một lúc mới cất tiếng:

“Đa tạ tiền bối.”

Bạch Vân thấy lão chỉ gạt đầu thì hỏi tiếp:

“Không biết văn bối nên xưng hô với tiền bối như thế nào?”

Bạch Vân biết nơi đây xưng hô rất khác nên gã bắt chước cách xưng hô như mấy bộ phim đã xem trên internet. Lão khất cái nghe hỏi thì cười đáp:

“Lão phu họ Đỗ.”

Thấy lão chỉ nói họ của mình, Bạch Vân biết lão không muốn quá thân cận nên gã cũng hỏi hột:

“Thì ra là Đồ tiền bối, văn bối Bạch Vân.”

Thái độ đó, lão khắt cái nhìn ra ngay. Lão nói:

“Lão phu thấy ngươi cũng tốt bụng, không muốn ngươi bị kẻ khác ức hiếp mà thôi.”

Bạch Vân cười nói:

“VẬY ĐA TẠ TIỀN BỐI.”

Lúc này, lão khắt cái ngồi xếp bằng xuống đất, nhóm một đống lửa, nói:

“Lão phu muốn dạy ngươi vài ba chiêu để đối phó với bọn chuột nhắt kia coi như là đền đáp bấy lâu nay ngươi đưa tiền cho lão phu tiêu xài.”

Bạch Vân im lặng lắng nghe. Nhưng trong lòng nghi hoặc không thôi. Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Thấy Bạch Vân im lặng, lão khắt cái chăm chú nhìn gã rồi chậm rãi nói:

“BẮT QUÁ LÃO PHU MUỐN NGƯỜI LÀM GIÚP CHO MỘT CHUYỆN.”

Lão chớp mắt nói tiếp:

“Lão phu sẽ truyền thêm một môn khinh công cho ngươi. Vậy là ngươi lời to rồi đấy.”

Bạch Vân cười thầm. Quả nhiên chẳng có cái gì cho không cả. Chỉ vài lời đường mật đã muốn ta làm tay sai cho lão à. Gã nhẹ nhàng nói:

“TIỀN BỐI THẬT QUÁ XEM TRỌNG VĂN BỐI RỒI. VĂN BỐI KHÔNG THÍCH BỊ CÂU THÚC VÀ KHÔNG THÍCH PHIỀN PHỨC.”

Lão khắt cái nhượng mày, lão không ngờ có người từ chối học công. Lão cười nhạt nói:

“NGƯỜI KHÔNG THÍCH PHIỀN PHỨC NHƯNG CHẮNG PHẢI PHIỀN PHỨC ĐÃ TÌM ĐẾN NGƯỜI HAY SAO?”

Bạch Vân vẫn lắc đầu. Gã đáp:

“VĂN BỐI ĐI NƠI KHÁC LÀ ĐƯỢC.”

Lão khắt cái giọng điệu khuyên nhủ, ân cần nói:

“BÂY GIỜ NGƯỜI CÓ THỂ TRỐN NƠI KHÁC. NHƯNG NHỮNG KẼ Y THỂ HIẾP NGƯỜI THÌ KHÔNG BAO GIỜ THIẾU. Ở Đâu CŨNG VẬY. NẾU NGƯỜI CÓ CHÚT BẢN LĨNH THÌ MỌI NGƯỜI ĐỀU KHÔNG DÁM SINH SỰ VỚI NGƯỜI. NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM, KHÔNG PHẢI THẬT SÁNG KHOÁI HAY SAO?”

Bạch Vân thấy lão nói cũng có lý. Gã ngập ngừng nói:

“CHUYỆN TIỀN BỐI NHỜ CẬY. NGAY CẢ TIỀN BỐI CŨNG KHÔNG LÀM ĐƯỢC THÌ SAO VĂN BỐI CÓ THỂ CHỨ?”

Thấy Bạch Vân đã bị lay động, lão cười nói:

“Haha, lão phu có việc quan trọng phải ở lại trấn này, nên không thể đích thân làm.”

Lão nháy mắt nói tiếp:

“VIỆC TA NHỜ RẤT ĐƠN GIẢN: CHỈ LÀ ĐƯA TIN MÀ THÔI.”

Bạch Vân ngạc nhiên thốt:

“CHỈ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY.”

Lão sớm muốn nhờ người đi nhưng chưa tìm được người thích hợp. Lúc này mặt lão giãn ra không ít, lão vuốt vuốt râu nói:

“TUY ĐƠN GIẢN NHƯNG MUỐN THỰC HIỆN ĐƯỢC THÌ PHẢI XEM THÀNH Ý CỦA NGƯỜI RỒI.”

Bạch Vân cũng tò mò muốn biết thật ra là chuyện gì. Gã ra chiều chăm chú nói:

“XIN TIỀN BỐI NÓI RÕ.”

Bỗng lão khắt cái hỏi một câu chẳng ăn nhập vào đâu:

“NGƯỜI CÓ BIẾT MAI HOA CUNG KHÔNG?”

Bạch Vân cẩn thận sắp xếp từ ngữ, rồi đáp:

“Vân bối chỉ quanh quẩn ở vùng này, chưa biết nhiều lắm.”

Khi nhắc về Mai Hoa cung, ánh mắt lão khát cái nhu hòa không ít. Lão nói:

“Ngươi chỉ cần đến Mai Hoa cung. Xin gặp một người tên là Liên bà bà. Khi gặp, bà ta hỏi gì ngươi cứ thành thật trả lời. Có gì cứ nói tên ta là được. Ta tên Đỗ Thành.”

Bạch Vân thấy chuyện cũng đơn giản. Nếu nhận việc này, vậy gã lời to rồi. Gã vội hỏi:

“Thế Mai Hoa cung ở đâu?”

Lão khát cái nói:

“Ngươi cứ đi thẳng lên hướng bắc. Dọc đường hỏi người ta ắt đến được.”

Phải biết Hoang Kỳ trấn này chỉ là một vùng nhỏ ở phía nam, mà Mai Hoa cung nằm ở phía bắc, chẳng phải là chuyện một hai ngày có thể đi tới được. Bạch Vân kinh hãi than:

“Xa như vậy?”

Lão khát cái mĩa mai:

“Lão phu biết đường xa xa xôi. Chuyện này không phải mười ngày nửa tháng là xong được, nên có ý định truyền dạy cho ngươi một môn khinh công. Hy vọng ngươi có thể có thể tránh được những phiền phức dọc đường.”

Hai chữ “phiền phức” trong lời của lão ám chỉ việc tranh kỹ nữ. Bạch Vân nghe lão nhắc đến chuyện tối nay thì sắc mặt không được tự nhiên cho lắm. Gã vội vỗ ngực cam đoan:

“Vân bối là người rất giữ chữ tín, xin tiền bối an tâm.”

...

Sau khi hai người ăn qua loa vài cái bánh bao. Lão khát cái nói:

“Bây giờ ta dạy cho ngươi một môn khinh công biến ảo khôn lường. Mới luyện thì mấy tên võ công tầm thường không thể làm khó được ngươi. Nhưng nếu luyện mười năm, hai mươi năm thì cho dù là ra vào giữa thiên quân vạn mã cũng không có gì khó khăn. Nó có tên: Vi cước độc bộ hành.”

Khi giới thiệu về môn khinh công, lão khát cái vuốt râu. Dáng vẻ ra chiều đắc ý vô cùng. Lão tiếp:

“Ngoài ra ta sẽ dạy ngươi mấy chiêu cầm nã thủ để phòng thân.”

Bạch Vân nghe vậy liền thấy hứng thú. Cái môn này nếu đánh không lại có thể chạy, giữ được cái mạng mới là tốt nhất. Gã gật đầu liên tục. Lão khát cái ním cười rồi đọc yếu quyết của Vi cước độc bộ hành cho Bạch Vân nghe, bắt hẩn ghi nhớ. Vi cước độc bộ hành này có tất cả năm chiêu, mỗi chiêu chỉ có ba thức nhưng mỗi thức biến ảo khôn lường, nhưng Bạch Vân chỉ học được hai trong năm chiêu. Ba chiêu sau, lão khát cái không nhắc tới. Một là không muốn dạy vì chỉ là trao đổi mà thôi, hai là lão cũng chưa hiểu hết cái chỗ huyền ảo của môn khinh công này. Ra vào giữa thiên quân vạn mã ư? Lão còn chưa luyện được tới trình độ đó.

Bạch Vân học yếu quyết thôi mà đã phải đọc đi đọc lại đến hơn một canh giờ (1) mới thuộc. Không phải gã khờ dại mà do lúc trước, nếu đi làm thì thôi nhưng khi có thời gian rảnh thì: hoặc cờ bạc, hoặc game online không thì xem hentai nên đầu óc gã mụ mẫm không ít.

Sau khi Bạch Vân đọc không sót một chữ nào trong yếu quyết của Vi cước độc bộ hành thì lão khát cái diễn sơ qua ba chiêu cầm nã thủ cho Bạch Vân xem. Bạch Vân diễn lại, sai chỗ nào thì lão khát cái nhắc nhở ngay. Cứ thế, gã múa đi múa lại đến khi thật nhuần nhuyễn.

...

Bạch Vân luyện võ đã được năm hôm. Từ sáng đến tối đều luyện võ nhưng buổi tối thì Bạch Vân mới gặp lão khát cái. Vì cả ngày lão phải ra hẻm ngòi. Gã rất tò mò vì sao, nhưng biết là dù có hỏi thì lão cũng chẳng trả lời nên gã chỉ chuyển tâm luyện tập võ công.

Một hôm, lão khát cái chiết chiêu với Bạch Vân. Lão thấy gã sử dụng ba chiêu cầm nã thủ rất thuần thục thì khen thầm: “nếu tiểu tử này có minh sư chỉ dạy, tất sẽ có thành tựu không nhỏ.”, rồi lão hô một tiếng. Người lão hạ thấp xuống, tay trái hướng mặt, tay phải hướng bụng Bạch Vân, song quyền đánh tới. Bạch Vân thấy thế công mãnh liệt. Bước chân phải qua, xoay người né tránh rồi tay phải vung một quyền vào vai lão. Khi đó lão đứng thẳng người dậy, tay trái gạt quyền của gã, còn tay phải thì chụp vào yết hầu. Bạch Vân lui ra sau mấy bước, kinh ngạc không thôi. Lão khát cái cười nói:

“Nếu vừa rồi ngươi là kẻ thù của lão phu thì mạng của ngươi xong rồi.”

Bạch Vân toát mồ hôi gật đầu. Lão khắt cái nhắc nhở:

“Võ công trong thiên hạ nhiều vô kể. Môn nào cũng có ưu khuyết điểm riêng, nếu hiểu được chỗ ảo diệu trong đó tất có thành tựu.”

Lão khắt cái rất nóng lòng việc “đưa tin”, thấy bản lĩnh của Bạch Vân cũng tạm ổn nên tiếp:

“Được rồi, bây giờ những kẻ trộm cướp tầm thường không thể nào làm khó được ngươi. Bây giờ ngươi lên đường đi thôi.”

Bây giờ trong lòng Bạch Vân tự tin hơn trước rất nhiều. Gã cũng thành tâm chấp tay hướng lão khắt cái:

“Vân bối nhất định sẽ tận lực, đa tạ Đồ tiên bối bấy lâu nay chiếu cố.”

Lão khắt cái gật đầu, lão dặn dò:

“Dọc đường nhớ luyện thêm khinh công, nó sẽ giúp cho ngươi không ít đó.”

...

Bạch Vân cùng với lão khắt cái đi vào trấn. Lão lại ngồi xuống cái hèm quen thuộc của mình. Nói ngắn gọn với Bạch Vân:

“Thượng lộ bình an.”

Bạch Vân mỉm cười rồi hướng công phía nam mà đi. Gã đi gần tới cổng thì nghĩ nên kiểm chút lộ phí dọc đường. Đường xá xa xôi không nên đẩy dọa bản thân mình. Gã rẽ vào hẻm, đi đến chỗ đồ phường. Khi gần đến thì nghe sau lưng có giọng quen quen vang lên:

“Đi mòn gót giày không tìm thấy, ngồi chơi xơi nước lại tới tay. Hahaha, tên chết tiệt kia, ta kiếm ngươi bấy lâu nay rồi đó.”

Bạch Vân quay lại thì thấy tên Tiêu công tử xòe chiếc quạt giấy ra phe phẩy, cái mũi của hắn vẫn còn chưa hết đỏ. Sau lưng hắn có thêm mấy tên gia nhân nữa, nhưng không biết rõ là bao nhiêu vì hẻm quá nhỏ, ba người xếp hàng ngang thì miễn cưỡng đứng được trong hẻm. Bạch Vân cười nói:

“Ngươi tìm ta à, giả giọng chó sủa cho ta nghe nữa sao?”

Họ Tiêu giận lắm. Hắn phất tay cho bọn gia nhân cùng ào lên. Nhưng vì hẻm nhỏ quá nên chỉ có hai tên xông lên, phía sau còn ba tên nữa. Bạch Vân cười haha. Lúc trước chỉ chiết chiêu với lão khắt cái, điểm đến là dừng, nên không biết võ công mình như thế nào. Bây giờ có bọn người này tập dợt, thật đúng lúc vô cùng. Bạch Vân chạy thẳng về hai tên đầu tiên, gã đánh tới một quyền, hắn giơ tay lên gạt nào ngờ chỉ là hư chiêu, bị Bạch Vân nắm tay rồi bị tung một quyền vào ngực, tên còn lại đánh một quyền vào mặt Bạch Vân, gã lách người sang trái né tránh đồng thời nắm tay hắn kéo ngược ra sau rồi đá một phát vào mông làm hắn kêu oai oái té úp mặt xuống đất. Ba tên còn lại cũng dễ dàng bị đánh gục, Bạch Vân mỉm cười nhìn họ Tiêu. Thấy năm tên gia nhân trong chớp mắt bị thu phục. Bạch Vân lại đang đi đến gần, họ Tiêu sợ quá bèn la to:

“Đừng đánh ta.”

La xong, họ Tiêu ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Bạch Vân thấy vậy thì cười dài, cũng không đuổi theo.

...

Đồ phường.

Bạch Vân đến ngay bàn lớn. Lần này gã quyết kiểm số vốn lớn mang theo. Bạch Vân đặt hai mươi lượng bạc của “12 điểm”, ai cũng nhìn gã một cái. Xúc xắc kêu leng keng trong sự im lặng của mọi người, khi nó dừng hẳn thì tiếng kêu la vang lên không ngớt.

“12 điểm.”

Bạch Vân lấy bạc bỏ vào người trước những ánh mắt đỏ rực của các con bạc. Gã chỉ chơi một ván rồi bỏ đi. Khi ra ngoài, đi được vài bước thì thấy có hai gã đại hán chặn đường. Bạch Vân thấy vậy liền biết sắp có chuyện không hay. Gã âm thầm đề khí, nếu có biến liền lập tức chạy trốn. Phía sau lại có người bước ra, Bạch Vân quay lại thì thấy một tên đang phì phèo tàu thuốc. Hắn thông thả nói:

“Đường như đồ phường này mở cửa ra làm ăn là để đưa tiền cho các hạ tiêu xài thì phải?”

Chú thích:

(1) Hai tiếng đồng hồ

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Hắc Bả, Kiều Bả

Bạch Vân thấy vẻ mặt bọn chúng bất thiện thì bình tĩnh đáp:

“Các hạ nói đùa rồi.”

Tên ngấm tẩu thuốc nhẹ nhàng nói:

“Nếu ngươi có thể ra khỏi trấn, chuyện hôm nay xem như không có gì xảy ra.”

Đỗ phùng mở cửa làm ăn thì người vào đa số là thua, cũng có người thắng nhưng nhiều lắm chỉ là mấy chục lượng mà thôi. Hắn được phân công giám sát nơi đây vì vậy việc Bạch Vân gom hơn trăm lượng bạc đã làm ngân quỹ của đỗ phùng bị xáo trộn. Bạch Vân thấy giọng điệu của tên ngấm tẩu thuốc thì biết hắn không phải hạng vô dụng như mấy tên gia nhân của họ Tiêu. Gã đánh bài chuẩn:

“Tại hạ rất hứng thú được đánh một ván với các hạ. Nhưng đang có việc khẩn cấp, lần sau sẽ bồi tiếp các hạ đánh mấy ván.”

Tên ngấm tẩu thuốc mỉa mai nói:

“Sao? Hừ, nếu chính ta đồ xúc xác thì ngươi có thể kiếm được số tiền lớn như thế sao?”

Hắn lại chăm chọc:

“Bất quá bây giờ ta cũng không có hứng đánh bạc, ngươi giao...”

Nói chưa dứt câu liền thấy Bạch Vân thần tốc bỏ chạy, hắn hô lớn:

“Bắt hắn lại.”

Bạch Vân thoát cái đã chạy đến chỗ hai thuộc hạ của tên ngấm tẩu thuốc. Một tên đại hán vung quyền hướng tới Bạch Vân. Tên còn lại cũng đưa hai tay ra như muốn bắt lấy. Bạch Vân chột trái rồi chột phải, khi thì ngay trước mặt tưởng như bị bắt rồi nhưng lại lướt ra sau lưng. Hai tên đại hán một bụng khí tức nhưng không thể bắt được gã. Bạch Vân nào muốn dây dưa với bọn người này. Gã thi triển Vi cước độc bộ hành né tránh, chạy ra khỏi con hẻm rồi hướng về cổng phía nam. Tên ngấm tẩu thuốc nói:

“Hảo khinh công.”

Nói xong, hắn thi triển khinh công đuổi theo. Nhô lên hụp xuống mấy cái đã đuổi kịp Bạch Vân. Trong lòng hắn âm thầm khen ngợi, môn khinh công tinh diệu thế này, là lần đầu hắn nhìn thấy. Khi lướt tới sau lưng Bạch Vân, hắn đưa tay phóng trào, chụp vào vai của Bạch Vân. Rồi cười nói:

“Tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh. Bất quá với cái tu vi của ngươi, còn chưa thoát khỏi tay ta được đâu.”

Bạch Vân nghe tiếng gió sau lưng lướt tới thì đoán tên kia võ công cao cường. Nếu không tận dụng cơ hội này mà chạy thì sẽ không còn lần sau nữa. Gã đột nhiên xoay người xuất một quyền tấn công hắn. Tên ngấm tẩu thuốc thấy Bạch Vân đột nhiên tập kích thì đổi trào thành chưởng. Chưởng vào một quyền của Bạch Vân.

“Hừ.”

Trúng chưởng, Bạch Vân phun ngay một ngụm máu. Cả người bị đẩy mạnh về sau hơn hai trượng (1). Gã thuận theo lực đẩy của một chưởng đó, nhanh chóng xoay người phóng qua tường biển mắt. Phía sau bức tường vang vọng lại giọng nói pha chút ý cười:

“Hẹn ngày tái ngộ.”

Tên ngấm tẩu thuốc thấy Bạch Vân chạy mất thì mắng một câu:

“Tiểu tử thật xảo quyệt.”

Hắn xuất một chưởng tuy làm Bạch Vân bị thương nhưng lại vô tình làm khoảng cách giữa hai người càng xa, tạo cơ hội cho Bạch Vân tẩu thoát. Tuy hắn bị người tính kế nhưng cũng không để trong lòng. Đối với hắn: Bạch Vân không đáng để hắn ra tay. Lúc này hai tên thuộc hạ của hắn chạy đến, cung kính nói:

“Nhị đương gia, chúng ta cho người đuổi theo.”

Việc nhỏ thế này không thể làm hắn bận tâm được. Hắn thần nhiên móc tẩu thuốc ra hút một hơi rồi nói:

“Không cần, ta nghĩ hắn không dám quay lại trấn này đâu.”

Hắn dẫn dò bọn thuộc hạ:

“Các người nhớ trông coi đồ phòng cho tốt, kẻ nào thảng lộn thì phải “ra tay” nhắc nhở ngay, nhớ rõ chưa?”

Hai tên thuộc hạ lập tức đáp:

“Vâng, nhị đương gia.”

Hắn gạt đầu rồi lại phì phèo tẩu thuốc, quay người đi.

...

Bạch Vân sau khi nhảy ra khỏi tường thì không có chạy đi ngay, gã nép sát vào thành tường ẩn nấp. Sau một khắc (2) vẫn không thấy động tĩnh gì, Bạch Vân mới thở ra một hơi. Từ nãy giờ gã tập trung tinh thần. Bây giờ thả lỏng ra thì liền cảm giác cánh tay đau nhức, cả người truyền tới từng trận ê ẩm, huyết khí nhộn nhạo. Phải biết, gã không có học qua nội công, trúng một chưởng như thế mà không chết là may mắn lắm rồi. Nhị đương gia kia khi đối trảo thành chưởng thì nội lực cũng thay đổi theo, do đột xuất phát ra nên chỉ có hai thành công lực mà thôi. Nếu như mạnh mẽ xuất một chưởng, e rằng Bạch Vân có mười cái mạng cũng không đủ để chết. Nghe trong cổ họng lại gèng gèng, bụng quặn lên liên hồi, Bạch Vân lại phun ra một ngụm máu. Gã ngồi dựa lưng vào tường mà ngao ngán không thôi. Lúc này mái tóc ngắn của gã bị xổ ra một ít, quần áo thì bụi bặm dính đầy. Còn đâu cái dáng vẻ của một công tử con nhà quyền quý nữa chứ? Nghĩ ngợi một chút, gã liền quyết định:

“Phải đi ngay trong đêm, nếu không bọn chúng mà đuổi tới thì ta thành Bạch Miêu chứ không còn là Bạch Vân nữa.”

Đi được một khắc, Bạch Vân thấy phía trước có một khách điểm. Phía đối diện là nơi buôn bán ngựa. Đây là lần đầu tiên gã thấy nhiều ngựa như thế. Quả nhiên là nơi thông thương đến các vùng lớn của đất nước. Đang định mua một con ngựa để thuận tiện lên đường thì bỗng nhiên nghe nhiều tiếng bước chân vang lên. Gã liền trốn vào bụi cỏ rậm rạp ở trước mặt, chăm chú nghe ngóng.

“Chắc à chỉ trốn đâu đó quanh đây thôi, chia nhau tìm xem”

Có bảy, tám người đang cùng nhau tìm kiếm từ phía đám cỏ bên kia. Bạch Vân nghe thấy không phải tìm mình, liền thở phào một hơi. Gã thầm nghĩ:

“Ta nên xem động tĩnh trước đã, không nên chuốc thêm phiền phức.”

Bỗng nhiên có tiếng gió xoẹt ngang chỗ Bạch Vân đang ẩn nấp, rồi phóng đến hướng bọn người kia. Bạch Vân đã học qua khinh công nên có sự nhìn nhận khá sâu sắc, vừa thấy người đó lướt nhanh như gió, nhẹ như mây, liền khen ngợi:

“Hảo khinh công.”

Tiếng binh khí vừa vang lên, Bạch Vân thấy có ba người ngã xuống không thấy động đậy nữa. Cuối cùng chỉ còn lại ba tên, bọn chúng liền kéo nhau bỏ chạy. Người đó cũng không đuổi giết ba tên đang chạy thục mạng kia, mà cười nói:

“Hihi, các người chuyển lời tới Ngô Báo. Muốn đổi phỏ với ta thì hẳn phải đích thân ra tay mới được.”

Giọng nói kiều mị vừa vang lên thì thân nàng chuyển động. Nhô lên hụp xuống mấy cái đã biến mất trong bóng đêm. Nhìn bóng người biến mất, Bạch Vân chấn động không nhỏ. Đây là lần đầu gã thấy cảnh giết chóc, nơi đây không có luật pháp sao? Yên lặng quan sát thêm một lúc, Bạch Vân thay đổi suy nghĩ. Gã vào khách điểm nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, gã vội vàng ăn điểm tâm rồi đi mua một con ngựa. Gã muốn nhanh chóng rời khỏi chốn này để tránh đêm dài lắm mộng.

...

Trên con đường mòn trong một khung rừng trúc, có một chiếc xe lừa đang chậm chậm di chuyển. Phía sau xe có một người đang nằm nhắm mắt dưỡng thần. Người trong xe chính là Bạch Vân. Lúc sáng, gã định mua một con ngựa, nhưng một con nhìn ốm yếu như có thể chết bất cứ lúc nào mà lại đến mười lượng bạc. Những con càng tốt thì giá càng cao làm gã cũng phải suy nghĩ lại. Thế rồi gã mướn một cỗ xe lừa, chỉ tốn có ba lượng bạc vừa rẻ vừa có thể nằm nghỉ ngơi. Tuy chậm nhưng thuận tiện cho gã hơn. Thương thế gã chưa khỏi, khó có thể điều khiển ngựa một cách thuận tiện. Huống hồ trước giờ, gã có cưỡi ngựa bao giờ đâu. Kiếp trước cùng lắm là được leo lên yên ngựa rồi giả vờ giữ cương ngựa, sau đó nhìn ống kính nói: Konica mà thôi. Bạch Vân thuê tên phu xe, thương lượng một hồi thì gã cũng chịu cái giá là mười lượng để chở Bạch Vân lên trấn tiếp theo. Trên đường, tên phu xe giải thích cho Bạch Vân nghe vì sao ngựa lại đắt như vậy. Đất nước này rất rộng lớn, vùng này đến vùng kia rất xa xôi. Muốn đi nhanh chỉ có thể dùng ngựa, nó là phương tiện di chuyển nhanh nhất ở nước này. Đất là ở chỗ đấy. Ngựa ở phía bắc lại càng đắt vì ở phía bắc khí hậu rất phù hợp với việc chăn nuôi ngựa. Ngựa ở đây rất săn chắc, khỏe mạnh.

Bỗng nhiên có một bóng người nhảy vọt lên xe lừa, vừa lên thì liền dựa vào thành xe. Bạch Vân thấy có người nhảy lên liền bật dậy. Định động thủ thì thấy đó là một người con gái vận y phục màu xanh lục. Nàng gần ba mươi tuổi. Cả người nàng toát lên vẻ quyến rũ làm người ta phải khen ngợi không thôi, nhất là cái cổ dài và trắng của nàng. Khuôn mặt thon dài kết hợp với hàng chân mày dài và thẳng, cùng đôi môi cong thu hút làm người khác không thể không trầm trồ khi nhìn thấy nàng. Nhưng đôi mắt hơi hột cùng hai lọn tóc phủ xuống chân mày làm người ta thấy ở nàng có cái gì đó có chấp, bất cần. Nàng thấy Bạch Vân nhìn mình không chớp mắt liền cười nói:

“Tiểu huynh đệ không cần hoảng sợ, tỷ tỷ chỉ muốn đi nhờ mà thôi.”

Lời nói của nàng làm Bạch Vân giật mình. Gã ho khan mấy tiếng rồi thầm nghĩ: “là phúc thì không phải là họa, mà là họa thì không tránh khỏi. Cứ tùy cơ ứng biến thôi.” Nàng ta thấy Bạch Vân vẫn im lặng thì mỉm cười bắt chuyện:

“Nhìn tiểu huynh đệ rất tuấn lãng. Nếu thiên hạ này có “Công tử báng” chắc tiểu huynh đệ không dưới vị trí thứ năm đâu.”

Bạch Vân khách sáo nói:

“Tỷ tỷ thật biết nói đùa rồi.”

Thấy Bạch Vân ít nói, bộ dạng như một tên mọt sách suốt ngày đọc sách thánh hiền. Cô gái áo lục cười nói:

“Hihi, đúng là không có “Công tử báng”. Nhưng “Kiều báng” thì không sai đâu, còn có “Hắc báng” nữa.”

Bạch Vân thấy rất tò mò liền hỏi:

“Kiều báng, Hắc báng... là gì thế tỷ tỷ?”

Cô gái áo lục mỉm cười, giảng giải cho Bạch Vân nghe:

“Kiều báng là một báng nói về mười thiếu nữ xinh đẹp nhất ở Đại Nam này, bắt quá chỉ dưới hai ba tuổi mới được xếp vào.”

“Ồ, thú vị như vậy. Thế tỷ tỷ được xếp thứ mấy trên Kiều báng?”

“Tiểu huynh đệ đoán thử xem?”

“Tiểu đệ đoán không giỏi lắm. Nhưng tỷ tỷ xếp thứ hai thì không ai được xếp thứ nhất đâu.”

Cô gái áo lục nghe Bạch Vân khen mình trẻ đẹp liền cười tươi. Nàng vén lọn tóc cười nói:

“Tiểu tử nguoi thật biết lấy lòng người khác.”

Bạch Vân cười giả lã rồi hỏi:

“Thế Hắc báng thì như thế nào?”

Nghe nhắc đến Hắc báng thì nộ khí trong người bốc lên, nàng nghiêng răng nói:

“Hừ, Hắc báng là những ác nhân trong hắc đạo. Những kẻ tự xưng là anh hùng hào kiệt đều muốn đuổi tận giết tuyệt.”

Bạch Vân thấy nàng bỗng nhiên nổi dóa thì giật mình. Gã liền đổi chủ đề:

“Thế tỷ tỷ cao danh quý tánh là gì, để tiểu đệ tiện xưng hô.”

Cô gái áo lục nói:

“Mọi người đều gọi tỷ tỷ là Kiều Tam Nương.”

Bạch Vân cười nói:

“Thì ra là Kiều tỷ tỷ, tiểu đệ tên Bạch Vân.”

Vừa nói xong, Bạch Vân nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau. Gã vén màn xe, ló đầu ra nhìn thì thấy một đoàn người ngựa đang đuổi theo xe lừa của mình.

Chú thích:

(1) một trượng hơn 3m

(2) 15 phút

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Kiều Tam Nương Quyết Đấu Bạch Không Tự

Khi thấy người dẫn đầu đoàn người ngựa là tên ngậm râu thuốc thì Bạch Vân hồn phi phách tán, gã rụt đầu vào trong xe âm thầm tính kế. Kiều Tam Nương thì nhìn cũng chẳng thèm nhìn, nàng vén tóc cười nhạt. Trong nụ cười thể hiện sự tự tin, như thể chẳng gì có thể làm cho nàng chau mày.

Khi đến gần xe lừa, tên cầm râu thuốc phóng người, phi thân lướt qua, rồi đứng chặn trước xe lừa. Hắn đứng mà tay trái chắp sau lưng, tay phải thì phi phèo râu thuốc trong rất giống phong phạm của bậc cao nhân. Đám thủ hạ của hắn cũng dừng ngựa, cả đám bao vây phía sau xe theo hình cánh quạt.

Người phu xe vội vàng gìm cương, con lừa nhảy chồm lên rồi mới dừng lại được, hắn cho xe dừng lại rồi vội vàng nhảy xuống xe, chạy thục mạng vô rừng trúc bỏ trốn. Chuyện giải quyết ân oán giang hồ, hắn cũng có gặp qua nên bây giờ các bước, hắn làm trông rất thành thực. Không ai quan tâm đến hành động của tên phu xe. Nhị đường gia kia cũng vậy. Tuy bên ngoài hắn rất ung dung nhưng hắn luôn cảnh giác động tĩnh của người ngồi trong xe. Bạch Không Tự thấy trong xe vẫn không có động tĩnh gì nên nóng nảy quát:

“Kiều Tam Nương thật là cao giá. Bạch Không Tự ta đích thân đến mà cũng chẳng làm người chịu rồi gót ngọc ra gặp.”

Thấy Bạch Vân mặt xanh mét, mồ hôi ướt cả mặt. Kiều Tam Nương che miệng cười, nàng thấy suy đoán của mình lại chắc thêm mấy phần: tiểu tử Bạch Vân này đúng là tên một sách, tay chân trời gà cũng không chặt. Nàng trấn an Bạch Vân:

“Yên tâm, tỷ tỷ sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

Nói xong, nàng phóng ra khỏi xe. Bạch Vân khi nghe không phải tìm mình thì an tâm không ít. Gã nhìn đám thủ hạ của họ Bạch ở phía sau thì thấy lạnh lạnh ở sống lưng. Tên nào cũng cao to hơn gã cả, trên tay lại cương đao sáng loáng. Nếu gã thì triển khinh công bỏ chạy cũng chưa chắc chạy thoát được, huống hồ còn một tên tự xưng là Bạch Không Tự kia nữa. Bạch Vân không ra khỏi xe. Dù gì cũng không phải chuyện của mình, nếu chạy ra thì họ Bạch kia chắc chắn sẽ nhận ra gã. Thế thì không phải tự chui đầu vào rọ hay sao? chỉ bằng lấy tính chế động xem chuyện thế nào rồi tính tiếp. Khi vừa đáp xuống đôi mắt với họ Bạch, Kiều Tam Nương vén lọn tóc đang bay nói:

“Hóa ra là Bạch đường gia của Hắc Mộc trại, ta lại tưởng là bọn cướp vặt nào chứ.”

Họ Bạch không quan tâm tới lời nói mỉa mai của Kiều Tam Nương mà cười lớn:

“Kiều Tam Nương quả nhiên như lời đồn đại. Tuy phận nữ nhi nhưng lá gan lại lớn hơn không ít người, haha.”

Hắc Mộc trại tuy không phải cướp vặt, nhưng cũng không sai là vậy. Chúng cướp của giết người, không việc gì không dám làm. Trại chủ của chúng võ công cao thâm mặt trắc, được xếp thứ tư trên Hắc bảng, độc ác vô cùng. Những kẻ làm xằng làm bậy hay những kẻ bị triều đình truy nã không còn chôn dung thân đâu đâu nhập vào đó cả. Hắc Mộc trại nằm ở trung tâm Đại Nam cách Nam Hạ hai canh giờ cưỡi ngựa. Anh hùng võ lâm nhiều lần muốn ra tay diệt trừ mối họa này nhưng trại này người đông thế mạnh, được xây dựng rất kiên cố, lại ở trên núi, nơi dễ thủ khó công làm anh hùng võ lâm mấy lần đều thất bại. Hắc Mộc trại của hắn đang âm mưu thống nhất võ lâm, nên cần nguồn vàng bạc dồi dào. Vừa rồi mới cướp được hai mươi vạn lượng vàng của một tiêu cục đang áp tiêu thì lại bị Kiều Tam Nương phỗng tay trên cướp mất. Đó là chuyện của hơn một tháng trước. Đám thuộc hạ dò la tung tích thì biết được: ả chạy đến phía nam. Chúng vừa truy đuổi vừa gởi bò câu đưa thư cho hắn. Bạch Không Tự lộ vẻ giận dữ nói:

“Dám động thủ với tài sản của Hắc Mộc trại ta thì cho dù là Khương Khiếu Thông hay Nam Nhất Vương cũng đều phải trả giá đắt như nhau cả.”

Kiều Tam Nương nghe gã họ Bạch nói thì rất ngạc nhiên nhưng lại cười thăm. Nàng trào phúng:

“Hihi, ngay cả ta còn không dám sánh cùng bọn họ. Người bản lĩnh tới đâu mà dám ngông cuồng như thế?”

Phải biết, trong võ lâm: Khương Khiếu Thông và Nam Nhất Vương được cho là Tuyệt Đại Song Hùng. Một là giáo chủ của Đông Phương giáo, con người rất tà quái nhưng ai cũng phải bội phục vì võ công của lão rất cao thâm, chiêu pháp, khinh công, nội ngoại công... các môn đều tinh thông. Còn một là minh chủ của Anh Hùng hội. Đó là một hội mà tất cả anh hùng hào kiệt võ lâm đều muốn gia nhập vào. Hội này lấy mục đích trừ gian diệt ác, quyết trừ sạch bọn hắc đạo trong giang hồ nên thanh danh vô cùng lớn ở Đại Nam. Vì thế có thể thấy bản lĩnh của vị minh chủ kia không phải là hữu danh vô thực. Hai người bọn họ tuy một chánh một tà, một già một trẻ nhưng đều là một trong những tay kiêu hùng của võ lâm.

Bạch Không Tự hừ lạnh:

“Hừ, chỉ là hư danh. Bọn người trong giang hồ không phải là quá khoa trương hay sao? Gì mà tuyệt đại song hùng? Ta thấy quá nửa là bọn Trà Quán kia thổi phồng sự việc lên để kiếm miếng ăn mà thôi.”

Kiều Tam Nương cũng không quá tin vào lời đồn đại trên giang hồ. Nàng lắc đầu nói:

“Hư danh hay không, ta không muốn tranh luận với người. Nhưng hôm nay nếu người thua dưới tay ta thì ta thấy Trà Quán cũng không phải thổi phồng lên đâu.”

Trà Quán là một trà lâu, trong đó có ghi lại những sự việc đã xảy ra trên giang hồ. Mọi người có thể đến đó xem thông tin. Nếu muốn đỡ mệt nhọc có thể lên lầu, trên đó có người kể chuyện cho nghe, không cần phải tìm tìm kiếm kiếm. Bất quá tất cả đều phải có tiền trả phí. Đông, tây, nam, bắc đều có Trà Quán. Nghe đâu là do triều đình lập ra để dễ bề nắm bắt sự biến đổi của võ lâm, có thể chiêu mộ nhân tài, ra sức vì quốc gia. Đại Nam là lớn mạnh một phần cũng vì thế. Mà những chuyện do Trà Quán nêu ra có hơn quá nửa là sự thật.

Nghe nhắc đến Trà Quán. Họ Bạch nhớ lại thứ tự trên Hắc bảng. Về mặt hấn tràn đầy vẻ không phục. Hấn cười giận dữ:

“Haha, Kiều Tam Nương, người tin vào cái Hắc bảng kia sao? Ta tuy xếp cuối, nhưng gã Đỗ Hoàng xếp thứ sáu đã từng bại dưới tay ta. Rõ ràng bọn Trà Quán kia không có việc gì làm nên nghĩ ra cái Hắc bảng cho vui vậy thôi.”

Kiều Tam Nương đã hiểu vì sao hấn có ác cảm với Trà Quán, thì ra là do hấn xếp cuối trên Hắc bảng nên oán giận trong lòng. Lại nghe hai chữ Đỗ Hoàng, nàng bủi môi:

“Người có thể thử, ta không phải hạng vô dụng như tên Đỗ Hoàng kia.”

Hấn cất tẩu thuốc vào trong áo rồi nói:

“Sớm nghe nói Kiều Tam Nương song kiếm nhanh như gió. Hôm nay ta muốn biết thật có như lời đồn đại hay không?”

Kiều Tam Nương cười mỉa mai nói:

“Chỉ là hư danh mà thôi.”

Bạch Không Tự một chương đánh tới, chương đi gần tới trước mặt Kiều Tam Nương thì hấn thấy bóng kiếm loáng lên chém vào tay. Hấn vội vàng thu chương nhưng lại thấy một kiếm nữa hướng yết hầu đâm tới. Trên tay Kiều Tam Nương không có kiếm, nhưng khi chương gần tới người nàng thì trên tay đã có hai thanh đoản kiếm tự lúc nào. Phát sau mà đến trước toàn nhắm nơi yếu hại trên người của Bạch Không Tự, bức hấn lui hơn mấy chục bước.

Bạch Vân thấy từ khi Kiều Tam Nương nhảy xuống xe thì chỉ nói nhảm với họ Bạch. Gã nghĩ vị tỷ tỷ này chắc cũng e ngại tên họ Bạch nên không đánh liên, chắc là đang dùng kế kéo dài thời gian đây mà. Vì vậy gã lo lắng không thôi, tay phải của gã chưa cử động như bình thường được, nội thương thì mới đỡ được hai, ba phần nên gã cố gắng suy nghĩ ra kế chu toàn để thoát khỏi đây. Vì mãi lo suy nghĩ nên những lời đàm thoại của Kiều, Bạch hai người, Bạch Vân chỉ nghe chứ được chữ không. Khi có tiếng đánh nhau thì gã liền nhìn ra. Bạch Vân thấy võ công của hai người thì bội phục không thôi. Tốc độ xuất kiếm của Kiều tỷ làm gã phải kinh hãi. Mà họ Bạch kia cũng không yếu thế, dù thấy bản lãnh của hấn cũng không tầm thường. Gã chăm chú quan sát cố gắng học hỏi võ công của hai người.

Bạch Không Tự thấy song kiếm của Kiều Tam Nương lợi hại vô cùng, nên cẩn thận phòng thủ, không dám lơ là. Nhưng quả thật hấn bức tức vô cùng, do bị chiếm mất tiên cơ nên bây giờ chỉ thủ không công, muốn thi triển được sở trường của mình khó khăn vô cùng. Bị bức lui mãi, họ Bạch gầm lên. Song chương vung mạnh ra. Kiều Tam Nương đang phóng kiếm đâm vào vai hấn thì thấy hấn vung chương theo lối lưỡng bại câu thương liền thu kiếm, xoay người né tránh. Phía sau, nơi Kiều Tam Nương vừa tránh đi. Một hàng trúc bị chấn gãy ngã xuống, lá rơi xào xạc cả một mảng trông rất đẹp mắt.

Xoay người một vòng trên không rồi đáp xuống, song kiếm trên tay lại không thấy đâu nữa. Kiều Tam Nương vén lại tóc của mình rồi cười nói:

“Thật là dũng mãnh, hôm nay ta mới được kiến thức qua cái gì gọi là Phá không chương.”

Họ Bạch âm trầm nói:

“Tuy ta không làm gì được người, nhưng hôm nay người mọc cánh cũng khó thoát.”

Họ Bạch sau một chương toàn lực, không truy kích nữa. Vì giao thủ này giờ, hấn nhận ra Kiều Tam Nương khinh công cao hơn hấn một bậc. Mà sau một chương vừa rồi, chân khí của hấn bây giờ không được tốt lắm. Hấn âm thầm vận chuyển chân khí để ổn định lại.

Kiều Tam Nương sau khi né tránh một chương vừa rồi cũng không thừa thế truy kích. Nàng rất cẩn thận. Sợ rằng hấn còn thủ sẵn hậu chiêu, chỉ chờ nàng xông vào rồi đánh úp. Nàng biết nội công của hấn không tầm thường, này giờ chiếm được thượng phong là do hấn bị bất ngờ bởi kiếm pháp nhanh nhẹn của nàng. Nghe họ Bạch nói như thế, Kiều Tam Nương liếc mắt thù hạ của hấn một cái rồi nói:

“Các người muốn xa luân chiến hay quần ẩu, bản nương đều vui vẻ bồi tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Trong Họa Được Phúc

Sau khi chân khí trong người ổn định lại, Bạch Không Tự nghe Kiều Tam Nương nói thế thì cả giận. Hấn thấy tài nghệ của ả không cao hơn mình bao nhiêu mà lại dám xuất khẩu cuồng ngôn, định đầu lại lần nữa với ả, nhưng nghĩ đến đại cục thì hấn liền nhịn xuống. Bây giờ lấy lại được số vàng thì mới là việc quan trọng. Rồi hấn bỗng nhiên cười lớn nói:

“Haha, Kiều Tam Nương quả nhiên tài cao gan lớn, nếu người trả lại số vàng cho chúng ta thì coi như chưa có việc gì xảy ra, thế nào? Hắc Mộc trại của

ta không phải là nơi mà người nào cũng có thể đắc tội đâu.” Hắn mỉm cười thương lượng, nếu đoạt lại được số vàng thì cái nhục hôm nay hắn sẽ trả lại gấp bội.

Kiều Tam Nương thần sắc bất định, vẫn chưa nói thêm lời nào, trong lòng cũng âm thầm tính toán. Bọn người kia người đông thể mạnh, nếu nàng liều mạng thì cũng có cơ hội tẩu thoát, nhưng bất giác nàng lại cảm thấy tội nghiệp cho tên một sách trong xe kia. Bọn chúng nếu không làm gì được nàng ắt sẽ trút giận lên hắn. Kiêu Tam Nương vẫn chưa tìm được giải pháp ổn thỏa thì bỗng nhiên thấy con lừa nhảy chồm lên, rồi kéo theo cái xe phía sau chạy như bị ma đuổi.

Bọn thuộc hạ của Bạch Không Tự từ lúc đến đã thấy trong xe còn một người nữa ngồi sau tấm màn thì nghĩ đó là đồng bọn của Kiêu Tam Nương, này giờ vẫn âm thầm cảnh giác động tĩnh của người trong xe. Thấy tình thế có biến chuyển thì người nhảy lên ngựa, kẻ thì triển khinh công đuổi theo quát tháo um sùm tạo nên một tràng náo nhiệt.

Kiều Tam Nương giật mình, liền thi triển khinh công đuổi theo, nàng biết nếu tên một sách rơi vào tay bọn người kia thì tất lành ít dữ nhiều. Nhưng khi vừa động, lại lấy chướng phong ào ào đến trước mặt, nào dám đối chướng, nàng liền phi người né tránh. Song kiếm trong tay vừa định đánh trả thì lại thấy chướng phong ập tới không cho nàng có thời gian ngưng nghỉ và thi triển kiếm pháp của mình.

Bạch Không Tự trong lòng hoan hỉ vô cùng, lúc này thấy ả định ra tay cứu người trong xe thì hắn liền phóng chướng ngăn chặn. Bây giờ hắn đang ở thế công, chướng phong như bão táp mưa sa làm ả kia vô cùng khôn khéo, chỉ liên tục né tránh. Mà hắn tin chắc rằng kẻ trong xe đẩy chính là đồng bọn của ả, nếu bắt được thì ả còn không buông tay chịu trời sao ?!

...

Khi ra khỏi rừng trúc thì đám người đuổi theo gần kịp chiếc xe lừa. Một tên phóng người lên xe, vừa đạp chân lên thành xe thì bị một quyền vào ngực, đứng không vững liền nhảy ra khỏi xe.

Lại có hai tên khác nhảy lên xe, bấy giờ đã có đề phòng nên cả hai cùng ra tay tấn công người trong xe. Nhưng vừa ra tay thì thấy bóng người nhoáng lên, đã phi ra khỏi xe.

Bạch Vân ra khỏi xe lừa, dùng hết sức bình sinh thi triển khinh công chạy hướng bên phải của đường chính dẫn đến trấn kế tiếp. Gã biết nếu chạy vào trấn thì khả năng trốn thoát sẽ thấp hơn. Vừa chạy mà trong lòng cũng thầm trách Kiêu tỷ tỷ không biết phối hợp.

Nguyên Bạch Vân quan sát Kiêu, Bạch hai người quyết đấu thì rất thích thú, học hỏi được không ít. Khi thấy một chướng kia của họ Bạch thì tặc lưỡi không thôi, nếu gã có bản lĩnh như thế thì cái mộng làm “Đỗ Thánh” của gã có thể thực hiện được rồi. Nhưng nhìn thấy hai người không đánh nữa, lại chuẩn bị nói nhảm thì gã đoán là tài nghệ hai người không chênh lệch nhau là mấy. Mà bọn người kia lại đồng đức, nếu cùng nhau nhảy vào đánh ấu thì Kiêu Tam Nương lại biến thành Kiêu Nhất Nương mất thôi. Gã muốn làm cho họ Bạch kia mất cảnh giác rồi nhờ đó mà Kiêu tỷ tỷ sẽ xuất kỳ bất ý mà hạ thủ được họ Bạch, lúc đó bọn tthủ hạ tôm tép kia sẽ không đáng ngại nữa. Thế là gã mon men lên chỗ phu xe ngồi, gã nắm đuôi con lừa kéo mạnh một cái làm con lừa điên tiết lên cắn đầu bò chạy. Kẻ đã thành nhưng diễn biến lại không như dự đoán làm gã ngao ngán không thôi.

Bạch Vân dù thi triển khinh công nhưng nào có nội công, ga chạy một lúc thì đuối sức, đã bị bọn người cười ngựa đuổi kịp. Một tên đã phóng người chắn trước mặt gã đánh ra một quyền, nhưng gã không tránh né xuất ra mấy chiêu cầm nã thủ đối phó luôn. Khi bị đánh trúng một quyền té nhào xuống đất, gã trở mình dậy thì đã thấy bị người bao vây rồi. Gã lui vài bước thì trượt chân nhém ngã ra phía sau, cố gắng giữ thăng bằng lại phát hiện phía sau không còn đường lui nữa rồi. Phía sau hắn là một vực thẳm sâu không thấy đáy...

“Biết điều thì theo chúng ta về gặp nhị đương gia, biết đâu có thể giữ được cái mạng nhỏ của ngươi.” Thấy Bạch Vân đã hết đường trốn chạy, một gã cất giọng ồ ồ nói.

“Mạng ta lớn lắm dù có nhảy xuống dưới cũng không chết được đâu.” Bạch Vân cố làm vẻ mặt bình thản nói, nhưng trong bụng đang đánh lô tô.

Khi một gã bước tới định bắt lấy mình thì Bạch Vân xoay người nhảy xuống vực, bọn người kia nhìn thấy cũng biến sắc, không ngờ tiểu tử này thật không sợ chết. Bọn chúng kéo nhau tới mép vực quan sát thì không thấy gì cả đành lắc đầu ngao ngán, kéo nhau quay về hỗ trợ cho họ Bạch.

Bạch Vân rơi từ trên cao xuống, trong lòng không khỏi thầm rủa ông trời thật là biết cách đùa giỡn gã, lúc trước thì bị sét đánh bây giờ thì lại nhảy vực. Thật ra nhảy xuống vực là do quyết định của gã đâu có phải sự sắp đặt sẵn đâu. Nhiều người khi quyết định sai việc gì đó thì hay đổ lỗi cho người khác, mà người bị đổ lỗi nhiều nhất chính là ông trời đó mà. Gã rơi càng lúc càng nhanh. Xa xa và mặt mờ, gã thấy một nhánh cây chìa ra, nhánh cây khô đó trong lúc này đối với gã có ý nghĩa hơn là hai mươi vạn lượng vàng mà Kiêu, Bạch hai người kia tranh giành rất nhiều. Như ngày hạn gặp cơn mưa rào, chiếc nôi ngừng bỗng gặp cánh tay đưa vậy.

“Rắc” Bạch Vân chộp được cành cây nghe âm thanh liền biết không ổn, bèn cố gắng leo vào trong càng nhanh càng tốt. Từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên mặt gã chảy xuống, nước mắt cũng không nhịn được mà ứa ra. Tay phải gã bị thương chưa khỏi, lại dùng lực quá nhiều nên từng cơn đau cứ thay nhau kéo tới làm gã đau đớn như đang bị cực hình vậy. Vừa leo vừa quan sát thì thấy phía dưới của nhánh cây kia có một lỗ đen như hang động vậy, Bạch Vân liền không do dự cố hết sức phóng xuống, vì gã đã sớm không còn sức đu trên nhánh cây kia rồi.

Như một pha hành động trong phim bom tấn của Hollywood, Bạch Vân từ trên nhánh cây phóng xuống hang động cách xa hơn một trượng, chính gã cũng chẳng ngờ mình đã làm được điều này. Hai chân Bạch Vân vừa chạm vào thành hang thì lộn người vào trong nằm thở dốc. Tuy bên trong tối om nhưng gã vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc, trong lòng thập phần hoan hỷ.

“Hahahaha, trời không tuyệt đường con người bao giờ, chẳng qua phải hết cố sức mới được.”

Bạch Vân cười lớn một trận, gã vừa thoát chết nên trong người thả lỏng bấy giờ lại cảm nhận được những cơn đau nhức thể là bị bất tỉnh nhân sự. Khi mở mắt ra thì cảm thấy cả người ề ảm không chịu nổi, ánh sáng bên ngoài hang truyền vào làm cho gã chói mắt. Sau một lúc thì ánh mắt mới quen thuộc được, Bạch Vân bèn mon men ra ngoài miệng hang. Nhìn thấy phía dưới sâu thăm thẳm, trong lòng liền cảm thấy may mắn. Gã lại nhìn lên thì chỉ thấy bầu trời trong xanh có vài đám mây đang lững lờ trôi. Trong lòng lại buồn bã không ít, không có đường lên thì chẳng lẽ phải ở đây cả đời sao? Thực ra gã rơi từ trên xuống chỉ có hơn mười trượng do vách vực thẳng đứng nên gã không thấy được phía trên. Gã là người lạc quan, không suy nghĩ tới chuyện thoát khỏi đây nữa, đợi cả người khỏe mạnh lại rồi mới tính tiếp. Gã lại nhìn quanh thì thấy xung quanh chỉ có một gốc cây thật to, trên cây cũng có trái nữa. Gã kỳ quái nghĩ: “trên cái vách vực toàn là đá thế kia sao lại có cây sinh trưởng được nhỉ, bất quá không biết trái của cây này có ăn được hay không đây?” Gã suy nghĩ rồi hái một, hai trái gần tầm với của mình. Hái được rồi mà tim gã còn đập thình thịch, nếu không cẩn thận té xuống vực thì gã không thể trách ông trời đối xử tệ bạc với gã được nữa rồi. Gã cắn thử một miếng thì thấy rất ngọt, lại thanh mát nữa, rất dễ chịu. Rồi gã vừa ăn vừa đi vào quan sát hang động. Bên trong hang tối hơn nhưng không lớn lắm, gần bằng một căn phòng mà thôi. Bỗng Bạch Vân thối lui ba bước, gã thấy có một người đang dựa lưng vào vách đá nhìn gã. Không thấy người đó có động tĩnh gì khác lạ, lại không nói tiếng nào. Bạch Vân lại gần xem thử, thì thấy hai chân người đó khép sát lại vào nhau, lưng dựa vào vách đá, tay trái thì để trên bụng, tay phải thì để xuống đất.

Sau khi nhìn kỹ thì Bạch Vân thấy đó là một bộ xương người, quần áo trên người phân hủy cũng gần hết. Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Bạch Vân: tại sao lại có người cũng đến nơi này, người này là ai, tại sao mà chết, chết bao lâu rồi ???... Gã thấy là người đã chết nên cũng lớn gan hơn. Lại ngồi chồm hóm bên bộ xương, lấy tay phải của bộ xương đặt lên bụng giống như tay trái vậy. Gã cũng thở dài thườn thượt: “nếu ta không có cách rời khỏi nơi đây thì kết cục cũng như người này mà thôi.”

“Xin tiền bối an nghỉ” Bạch Vân thành tâm nói một câu rồi bỗng nhiên thấy một cái lỗ to bằng nắm tay, ngay vị trí mà bàn tay phải của bộ xương đặt lên. Bạch Vân tò mò xem xét, thì phát hiện bên trong có hai quyển sách được cuộn tròn lại và đặt đứng lên nhau.

Sau khi lấy được hai quyển sách, Bạch Vân liền đem ra ngoài miệng hang xem xét.

“Vi cước độc bộ hành.” Bạch Vân buột miệng kêu to, trong lòng chấn động. Đây chẳng phải võ công của Đổ Thành tiền bối hay sao? Sao lại rơi vào tay người này? Người này phải chăng là người mà Đổ tiền bối mỗi ngày đều ra hẻm chờ hay là kẻ thù của Đổ tiền bối? Sau này gấp lại ta nhất định hỏi rõ mới được.

“Bách Luyện Thần Công” Bạch Vân xem đến cuốn sách thứ hai thì thấy tò mò, gã xem tiếp bên trong: đây là môn thần công chuyên tu luyện nội công, thần công được chia làm năm tầng, nếu tu luyện được đến tầng thứ năm thì vô địch thiên hạ là chuyện không phải không thể được.

“Hi, ta sẽ luyện thử, nếu không giống như quảng cáo thì chỉ đành trách bản thân vô phúc mà thôi.” Đọc xong trang đầu, Bạch Vân mỉm cười tự nhủ. Gã không biết công dụng khi có nội công thì như thế nào nên hứng thú lắm với môn thần công này lắm. Khi trước Đổ Thành chỉ truyền cho gã vài chiêu thức, không phải sư phụ dạy đệ tử giảng giải tất cả về võ công cho gã. Vì vậy gã đối với võ công cũng mơ mơ hồ hồ, cầm trong tay vật mà bất cứ ai trong võ lâm đều thêm muốn thế mà gã lại hỏi hột không để ý. Gã thích thú với quyển “Vi cước độc bộ hành” hơn, sau khi đọc trang đầu gã cười đến nỗi không khép miệng lại được: “nếu luyện được hết năm chiêu này, khinh công của ta so với Kiều tỷ tỷ chỉ hơn chứ không thể kém được.”

Lại đọc qua hai chiêu đầu của bộ khinh công, Bạch Vân cười nói: “Đổ Thành tiền bối sau khi biết chuyện này cũng sẽ không trách ta được, lão dạy cho ta có hai chiêu mà cũng thiếu, rõ ràng là không có thành ý. Bất quá có ơn thì phải trả, sau khi thoát khỏi nơi này ta liền đi Mai Hoa cung coi như hoàn thành lời hứa vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Tu Luyện Nội Công

“Kéttttt...” một chiếc BMW hai cửa thẳng gấp đầu trước cửa một quán bar sang trọng.

Bây giờ đã hơn 12h đêm vậy mà người ra vào vẫn đông đúc, nhộn nhịp. Có người thì chạy từ trong ra nghe điện thoại, có người thì cặp kè mấy em chân dài bước ra xe, không khí náo nhiệt thật là thu hút người khác.

Khi mà chiếc BMW dừng lại, ai cũng nhìn một cái, tuy xe cũng không phải loại hàng hiếm nhưng chạy cái kiểu đó thì bị bọn bảo vệ sẽ không cho vào ngay. Người vào bar này phải lịch sự, sành điệu, không phải ai cũng có thể vào, có tiền nhưng ăn mặc giẻ rách quá hay không mang giày là cũng cấm vào.

Thế nhưng khi người trên xe bước xuống thì mấy tên bảo vệ lại nhiệt tình chạy đến hỏi thăm, ân cần, nâng từng bước người đàn ông này vào bar.

Hắn vừa đi vừa nhìn quanh, về mặt cho thấy rất hài lòng với không khí này. Móc gói Marlboro ra lấy một điếu đưa lên môi, thì nghe keng một tiếng đã có một tên bảo vệ bật cái zippo của mình đưa sang môi thuốc cho hắn.

Kéo một hơi thật sâu, khi đi gần tới cửa vào thấy có một em đang dựa cột nghe điện thoại, nhưng lại đang chăm chú nhìn hắn. Hắn thấy cô nàng ăn mặc rất khiêu gợi, lộ ra đường cong tuyệt đẹp nên cũng đã lỏng nheo một cái.

Vào trong, âm thanh thật lớn vang vào trong tai hắn, ánh sáng chớp tắt của các đèn màu, đèn led làm cả người hắn sáng khoải, sòì động lên. Đưa điều thuốc mới hút một nửa cho tên bảo vệ, hắn lắc lắc người theo điệu nhạc, hai tay cũng giơ lên múa như tạo những con sóng.

“Hê, hê, hê...” mọi người cùng hô theo nhịp bass, giơ tay lên nhảy trong rất là sôi nổi. Rồi đám đông như rã ra tạo một lối đi, có một người đi lui kiểu Moonwalk về hướng DJ đang chơi nhạc, rồi xoay người nhảy kiểu C-walk, mọi người ai cũng hứng thú nhìn hắn, vỗ tay cổ vũ, hò hét...

Rồi hắn giơ tay ra hiệu cho DJ tắt nhạc đi, như rất hợp rơ với hắn, nhóc DJ chít chít chét chét bàn bay trên cái đĩa mấy cái rồi cầm mic nói với mọi người trong vũ trường:

“Anh Phi có vài lời muốn nói với mọi người, nhạc sẽ quay lại trong vài phút.”

“Tôi nay sần bốc quá, mọi người ai cũng “bay” cả, tôi cũng vậy! Từ bây giờ tiền rượu tôi đãi, mọi người chơi thoải mái”

Nói rồi, hắn để tay lên bàn dj kéo kéo cái đĩa nhạc mấy cái rồi chơi bài “Set me free” ưa thích của hắn.

Mọi người cùng hò hét, huyết sáo lên sau khi nghe hắn tuyên bố, rồi sau đó sáng khoải lại lắc lư theo điệu nhạc.

Hắn vừa chơi nhạc vừa uống rượu, lâu lâu lại kéo mấy hơi thuốc lá. Bên cạnh hắn bây giờ có một em tiếp viên chân dài đứng kế bên phục vụ. Vừa uống một hợp, cô nàng liền dứt trái cây vào miệng hắn, thuốc lá cô ta cũng cầm cho hắn luôn.

Hắn chẳng những là khách VIP mà còn là khách rất phóng khoáng, boia tiền cho tất cả mọi người làm việc trong bar này rất mạnh tay, vì vậy mỗi khi hắn đến chơi thì mọi người đều rất nhiệt tình với hắn.

Chơi một hồi hắn để cho nhóc DJ chơi tiếp, rồi đi vào toilet. Vừa ngậm điều thuốc, vừa đi vệ sinh thì bỗng nghe cánh cửa phòng toilet đóng lại và tiếng khóa trái vang lên.

Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy đó là cô gái lúc nãy đã gặp ngoài cửa.

Cô gái đi đến gần hắn, hắn vừa quay người lại thì cô ta ép người sát vào người hắn, ngửi được mùi nước hoa trên người cô ta làm máu trong người hắn sôi lên, hắn cảm giác trong người rạo rức và tim đập nhanh một nhịp.

Cô nàng cố tình cọ xát đường cong của mình lên cánh tay hắn, giọng nói mị lực vang lên, cái môi nhỏ nhắn kề sát vào tai hắn:

“Thấy anh chơi dj rất sành điệu, nhảy nhót cũng khá, không biết “lực” thì như thế nào.”

Cô ta nhìn hắn nói, rồi từ từ khom người xuống giữa hai chân hắn.

“A,a,a...” Bạch Vân giật mình tỉnh giấc, bây giờ cả người gã đang nằm cong như con tôm, hai tay ôm vào nhau toàn thân run cầm cập. Gã ngồi dậy dựa vào vách đá trong hang động, hai hàm răng vẫn đang đánh vào nhau. Nhớ lại giấc mơ vừa rồi, gã cười bản thân mình cũng thật biết cách mơ mộng.

Trong hang động này toàn là đá, bên ngoài gió lùa thẳng vào nên ban đêm lạnh tới thấu xương. Buổi tối đêm đầu tiên trong hang gã đã thức trắng cả đêm, đêm sau gã cũng ráng ngủ nhưng lạnh tới nỗi không ngủ được.

Tối nay thì khá hơn một chút, do hôm nay gã bắt đầu luyện tập những chỗ còn thiếu trong hai chiêu đầu của Vi cước độc bộ hành, nên cả người mệt mỏi cộng thêm hai hôm trước không ngủ được mà giờ vừa nằm xuống là lập tức “thăng”. Hoàn cảnh bây giờ làm cho gã có giấc mơ sung sướng kia.

Hai hôm đầu, Bạch Vân dành thời gian để đọc hết quyển Vi cước độc bộ hành.

Một là để hiểu rõ về nó, nghiền ngẫm những chỗ nào chưa hiểu, gã không muốn cứ lao vào đầu luyện mà không biết mình đang luyện cái gì và luyện có đúng hay không. Tìm hiểu trước thì khi luyện tập sẽ giúp gã mau chóng thành công hơn.

Hai là tay phải của gã chưa khỏi, nội thương cũng chưa hết thì sao mà luyện tập cho được ?!

Nhưng chuyện gã đau đầu bây giờ không phải là cái lạnh ban đêm nữa mà là cái Vi cước kia. Gã đã luyện được hai chiêu đầu, bây giờ lại được bổ sung mấy chỗ thiếu sót, tại sao chẳng thấy tiến bộ gì cả? Cứ theo phương pháp trên sách thì gã làm đúng tất cả, không sai chỗ nào hết, nhưng khi thi triển thì thấy vẫn như lúc xưa, cảm giác như còn thiếu cái gì đó, bản thân như bị gò bó không phát huy hết được sự tinh diệu của hai chiêu này.

Bạch Vân hai mắt thâm quầng ngồi chòm hóm trước cửa hang, tối qua lăn qua lăn lại, vẫn không thể ngủ thẳng giấc được. Gã đang ăn trái cây mà lòng nặng trĩu, nghĩ: “Nếu cứ như thế này ta sẽ thành bộ xương kia mất thôi”. Nhưng gã là người lạc quan, cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện có ngủ được hay không nữa.

Nhìn trên bầu trời, có con chim bay lượn giữa không trung, Bạch Vân bắt giác ấm lòng, cảm thấy bình thản hơn rất nhiều.

Nếu bây giờ còn ở kiếp trước chắc gã cũng sẽ thức trắng đêm không ngủ được. Ngày nào ai cũng phải đau đầu vì bốn chữ: cơm áo gạo tiền, sống hôm nay mà cứ lo sợ ngày mai. Chẳng có cái khổ nào bằng cái khổ ấy cả. Cái gì cũng tăng giá. Cũng may gã không có xe máy, chứ nếu không lại bị thu phí nữa rồi. Đồng lương thì ít ỏi, mà cái gì cũng tăng, mọi người lại bon chen giành giật nhau từng đồng, từng cắc.

Kiểm tiền đã khó, kiếm được việc làm ổn định lại càng khó hơn, nên bây giờ cướp giật tràn lan. Kiếm tiền cách này không được thì kiếm bằng cách khác: trộm cướp, rải đỉnh kiếm chút “cháo”, đâm thuê chém mướn, qua casino đánh bài kiếm chút “com”, nếu muốn ăn “phở” thì buôn lậu, bán hàng trắng, hàng cấm...

“Haizz, cái bọn sấm xe máy tỷ được báo chí đưa tin ầm ầm thế mà lại hay. Không phải lo chuyện tiền bạc, chỉ lo sợ bị đụng hàng, bị người không biết đến mình mà thôi” - Bạch Vân lắc đầu trầm nghĩ. Gã cũng muốn giống bọn người giàu có đó, không phải lo nghĩ nhiều, muốn gì làm nấy. Chứ sống mà cứ hề suy nghĩ tới lại thấy chữ “tiền” xuất hiện thì cuộc đời này còn cái ý nghĩa gì nữa.

Bạch Vân quyết tâm, gã sẽ kiếm chút tiền, sống thật thoải mái ở Đại Nam này, nếu có cơ hội thì trở thành “Đỗ Thánh”, gã muốn hưởng thụ cái cảm giác được mọi người chào đón, bợ đỡ như trong giấc mơ tối qua vậy.

“Con bà nó, không luyện được kình công thì sao leo trở lên đây chứ, học võ công thật là khó khăn” - Suy nghĩ đến việc phải leo ngược trở lên làm gã tức giận không thôi.

Ba hôm rồi, chính xác là ba ngày ba đêm Bạch Vân ở trong hang động này, gã kiếm không ra chút nước, gã thề với lòng sẽ uống một hơi hai bình to nếu ra được cái hang động này cho thỏa cái cơn thèm khát hiện giờ của mình. Ở Đại Nam, khi có tiền là gã không bao giờ bạc đãi bản thân mình cả.

Giờ kẹt ở đây, ăn trái cây làm sao đủ chứ, gã là người hiện đại nên hiểu rất rõ về “định luật bảo toàn năng lượng” ra sao, hiện giờ gã cảm giác được rõ mình bị sụt vài cân rồi.

Nửa nằm nửa ngồi bên cửa hang động, Bạch Vân suy nghĩ miên man rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Khi thức dậy thì đã gần xế chiều, Bạch Vân đứng dậy vươn vai, mấy đêm không ngủ được, sáng giờ đánh một giấc làm cả người tỉnh táo ra không ít.

Bạch Vân lấy trái cây vừa ăn vừa lật quyển sách ra xem, mới xem gã lại thấy chán, mấy hôm qua xem gần như hiểu hết rồi còn gì. Gã bỏ quyển Vi cước độc bộ hành sang một bên, lại lật quyển Bách luyện thần công xem thử.

Bạch Vân xem hơn một nửa thì thấy kinh ngạc, thích thú, làm gã càng mê say mà không biết gì đến chuyện khác nữa.

Bất tri bất giác đã không còn ánh sáng để đọc nữa, Bạch Vân nhìn sắc trời thì thấy đã tối đen từ lúc nào. Gã cất hai quyển sách đi, rồi lại lấy một quả trái cây ăn.

“Thì ra cái thần công này chỉ dạy tu luyện nội công, vận chuyển chân khí trong cơ thể. Nếu có nội công thì có thể phát huy hết tiềm lực trong cơ thể con người” - Gã vừa nhai chóp chép, nhớ lại những lời trong sách trầm nghĩ.

Gã móc mấy lượng bạc trong người ra tung hứng từ tay này qua tay kia, rồi lại cười thật tươi, gã nghĩ: “Nếu luyện thành môn nội công này thì so với một chương kia của Bạch Không Tự không biết cao thấp thế nào nhỉ?”

Sáng giờ ngủ một giấc sâu nên bây giờ cả người tươi tỉnh, Bạch Vân quyết định luyện tập Bách luyện thần công.

Bạch Vân ngồi xếp bằng, hai tay để lên đầu gối như ngồi thiền vậy. Gã ngồi như trong sách miêu tả, rồi nhớ lại những câu trong tầng thứ nhất của Bách luyện thần công mà luyện tập. Sau gần hai canh giờ Bạch Vân đã luyện xong tầng thứ nhất, tầng này hướng dẫn tập trung dưỡng thần, cách tụ khí, cách vận khí nên gã luyện thành rất nhanh chẳng lấy chi làm lạ cả.

Lại sang tầng thứ hai, Bạch Vân loại bỏ tạp niệm, vận khí theo những lời trong sách rồi vận chuyển chân khí lưu thông khắp cơ thể. Lúc bấy giờ gã tập trung luyện công không để ý đến bên ngoài nữa nên cả người gã cũng không có run lên cầm cập như mấy hôm trước.

Đến giữa trưa hôm sau thì đã luyện thành tầng thứ hai, Bạch Vân đứng dậy thì cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, toàn thân chân khí lưu chuyển, tràn trề sức lực.

Bạch Vân thử một chiêu trong Vi cước độc bộ hành thì cả người gã như một mũi tên phóng ra cửa hang động. Gã ngược nhìn lên phía trên vách vực, miệng nở một nụ cười không rõ ý vị.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Bạch Vân bây giờ đã hiểu rõ tại sao lúc trước những chỗ thiếu trong hai chiêu đầu của Vi cước độc bộ hành tuy hiểu rõ nhưng không sao luyện được. Đối với người đến từ thời khoa học công nghệ phát triển thì những chỗ biến ảo trong đó sao lại không thấu hiểu được chứ.

Lúc trước gã không thi triển hết cái tinh diệu trong đó vì gã không có nội lực kích phát, chân khí bị cản trở nên lúc thi triển bị hạn chế. Giờ gã đã biết cách vận khí và vận chuyển chúng theo ý muốn của mình nên hai chiêu Vi cước kia gã thi triển như nước chảy mây bay.

“Thì ra ta đã trách lầm Đồ tiên bối rồi.”, gã đứng trước cửa hang thâm nói với chính mình.

Lúc trước Đồ Thành dạy vài chiêu cho gã chủ yếu là để gã phòng thân, đâu phải là thực sự truyền dạy võ công cho gã. Nếu thực sự học võ thì gã đã phải học theo quy trình như sau: luyện tập những động tác cơ bản, rèn luyện sức lực trước, sau đó mới được truyền thụ cách tu luyện nội công, song song đó là luyện tập các môn như kiếm pháp, chưởng pháp... rồi theo thời gian mà nội công càng thâm hậu, võ công càng tinh thuần hơn.

Đồ Thành lúc đó chỉ muốn gã đến Mai Hoa cung thật sớm, những việc quan trọng như vậy cũng quên nói cho gã biết. Trong lòng lão chỉ nghĩ Bạch Vân đến Mai Hoa cung là chuyện sớm hay muộn mà thôi, gã võ công thấp kém, lại rất biết kiềm chế nên không thể có chuyện gì lớn xảy ra trên đường được.

Nhưng lão không ngờ gã lại có duyên với giới giang hồ ở Đại Nam này đến thế, vừa ra giang hồ đã gặp cao thủ võ công cao cường trên Hắc băng. Gã chỉ mới đi gần một tuần, chưa cách Hoang Kỳ trấn bao xa, nhưng nếu lão biết được những chuyện xảy ra với gã chắc cũng chỉ còn cách than ngán thờ dài mà thôi.

Bạch Vân sau khi suy nghĩ kỹ càng thì biết Đồ tiên bối cũng thành tâm đối với mình, ngoài những chỗ vận chuyển chân khí lưu chuyển thì các chiêu các thức đều y hệt trong sách.

Bạch Vân thập phần hoang hỷ, gã liền sử mấy chiêu cảm nã thủ. Mỗi chiêu đều trầm ổn phi thường, chân khí trong người ào ạt theo thể đánh mà cứ thế tỏa ra.

Sau khi sử xong thì gã lại càng thấy môn thần công này lợi hại. Cũng cùng một chiêu thức nhưng khi đánh ra thì sự khác biệt của việc trước và sau khi tu luyện nội công như trời và đất vậy.

“Ta phải chuyên tâm tu luyện nội công trước đã, nếu tu luyện cùng lúc nhiều loại thì tiến bộ rất chậm.”, biết được công dụng của Bách luyện thần công là cực lớn, gã quyết định chuyên tâm tu luyện môn thần công này trước.

Thấm thoát lại một tháng trôi qua, Bạch Vân chuyên tâm tu luyện xong tầng thứ ba. Gã phấn khích không thôi, không ngờ chỉ một tháng đã luyện xong tầng thứ ba. Thế là gã lại tập trung tinh thần luyện tầng thứ tư.

Lại qua nửa tháng, trong lúc đang luyện tầng thứ tư thì mồ hôi gã đổ đầy mặt, trên mặt gã lúc xanh lúc đỏ, cả người lúc nóng lúc lạnh. Chân khí trong người trào dâng làm gã không kiềm chế được, chúng chạy tán loạn trong cơ thể của gã.

Cố gắng trấn định tâm thần, Bạch Vân liền vận công cho chân khí chạy khắp cơ thể mấy vòng cho ổn định lại. Bạch Vân mở mắt ra trong lòng còn khiếp sợ vô cùng, nếu khi này cố gắng luyện tiếp ắt chân khí sẽ chấn vỡ kinh mạch của gã, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Thì ra đây là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, trong sách cũng có nói rõ: nếu nội công không đủ mà cố gắng luyện sẽ gặp tình trạng này.

Bạch Vân nhớ lại những lời trong sách cũng thờ dài, gã luyện tới tầng thứ tư nhưng nội công của gã bây giờ không thâm hậu bao nhiêu cả. Muốn vậy phải trải qua thời gian dài khổ luyện mới có thành tựu được.

Biết cường cầu cũng không được Bạch Vân liền không luyện Bách luyện thần công nữa. Gã bắt đầu lấy quyển Vi cước độc bộ hành ra xem chiêu thứ ba, bắt đầu luyện tập.

Thời gian lại chậm rãi trôi qua, ban ngày thì Bạch Vân luyện Vi cước độc bộ hành, ban đêm thì tu luyện nội công, lúc rảnh rỗi thì luyện đi luyện lại mấy chiêu cảm nã thủ. Bây giờ cái lạnh ban đêm chẳng thể làm gã lo ngại nữa, từ khi luyện nội công gã thấy những cơn gió lùa vào kia chẳng lạnh tí nào, chỉ làm gã mát mẻ hơn thôi.

Hai tháng, khi gã luyện xong chiêu thứ năm của môn khinh công Vi cước độc bộ hành thì đã hơn hai tháng nữa đã trôi qua.

Vào một buổi sáng, Bạch Vân đem cả hai quyển sách đặt lại chỗ mà lúc trước gã tìm thấy rồi chấp tay hướng bộ xương vái ba cái:

“Tuy không biết tiên bối là ai, là người tốt cũng được, là kẻ xấu cũng không sao. Văn bối vô tình đến nơi này xem ra cũng có duyên với tiên bối, văn bối đã học hai môn võ công của tiên bối nên trong lòng vô cùng cảm kích. Xin tiên bối hãy yên nghỉ.”

Bạch Vân không tham lam, dù đã học xong nhưng cũng không mang hai quyển võ công đi. Tuy gã chưa học xong tầng cuối cùng của Bách luyện thần công, nhưng cũng không cường cầu.

Sau khi chôn sách, từ biệt vị tiên bối xấu số kia thì Bạch Vân lấy toàn bộ số bạc trong người ra kiểm tra.

“Chỉ còn lại hơn mười lượng bạc?” Bạch Vân chau mày, gã không ngờ trên đường chạy trốn, bị đuổi giết lại bị rút mất hơn trăm lượng bạc.

Bất quá gã lại cười dài, tiền bạc ở nơi này không phải dễ kiếm hơn rất nhiều hay sao. Đã thông suốt điểm này, Bạch Vân lại phóng người ra ngoài cửa hang. Lúc trước gã phải ló người qua lại mấy lần mới tới được cửa hang, sau khi luyện xong toàn bộ Vi cước độc bộ hành và tầng thứ tư của Bách luyện thần công thì chỉ lộn người trên không một cái đã đến được cửa hang.

Nếu sau này tu vi nội công của gã tăng lên nữa thì lúc gã thi triển khinh công thật xứng đáng ba chữ: độc bộ hành.

Nhìn lại một lần nữa, hang động đá này Bạch Vân đã ở đây gần bốn tháng trời nên cũng có chút vương vấn nơi này.

Nhìn lên phía trên cửa hang, Bạch Vân phóng người nhảy lên nhánh cây cách đó hơn một trượng. Bàn chân vừa chạm vào nhánh cây thì gã lộn người một vòng lên phía trên, khi hết đà gã lại đạp chân này vào chân kia lấy đà lộn lên mấy vòng nữa. Đã thấy mép vực ở trước mắt, gã dùng tay đánh vào vách đá một cái, mượn lực lộn lên trên.

Xoay hai vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Bạch Vân thấy đồng cỏ xanh mướt, gió thổi nhẹ nhàng thì cũng hít sâu vào mấy hơi. Cái hương vị này thật là sáng khoái, lúc trước gã chạy trốn chết đâu có nhìn thấy được cảnh sắc nơi đây.

Sau khi thưởng thức không khí yên bình một lúc, Bạch Vân nhớ mình còn lời hứa chưa hoàn thành. Tuy chậm trễ không ít thời gian rồi nhưng cũng phải thực hiện. Quay lại nhìn xuống vực lần nữa như nói lời tạm biệt, gã xoay người đi về phía rừng trúc rồi tìm đường lên vùng phía bắc.

“Chuyện ở vách núi này nhất định phải nói cho Đỗ tiên bối biết mới được.” vừa đi gã vừa suy nghĩ trong lòng.

...

Bạch Vân theo trí nhớ quay về nơi rừng trúc rồi đi theo lối mòn dẫn lên trần. Đường đi rất xa nhưng gã chẳng thấy mệt chút nào hết, bấy lâu ở trong hang động chỉ ăn trái cây nhưng da dẻ vẫn hồng hào, trong người lại thấy tràn đầy tinh lực.

Khoảng giờ Ngọ thì đến được trần, khi vừa vào đến trần thì gã tìm ngay một khách điểm để tắm rửa, thay đổi y phục.

Chủ quán thấy gã vừa bước vào thì khẽ chau mày nhưng thấy ánh mắt gã lấp lánh tinh quang thì biết không phải người tầm thường liền khách khí chào hỏi. Lão sống bao nhiêu năm rồi chứ, người tầm thường hay khách giang hồ lão gặp qua không ít, nên nhìn nhìn chút là biết liền.

Bộ dáng Bạch Vân lúc này trông khá tề, tóc tai không gọn gàng thì thôi, quần áo lại dơ bẩn, trên mặt râu ria lúng phúng nữa chứ. Nếu không phải gã tu luyện nội công, ánh mắt sáng rực có thần thì lão chủ quán đã đuổi ra ngoài vì tưởng là ăn mày rồi.

Lấy một phòng tốt nhất, gã kêu tiểu nhị mang nước nóng lên cho gã tắm và nhờ hân mua dùm một bộ y phục màu trắng.

Sau khi tắm rửa, cạo râu, thay y phục thì gã ra ngoài dùng cơm trưa. Tiểu nhị sau khi gặp lại gã cũng kinh ngạc một phen. Thấy vẻ anh tuấn, lãng tử của gã thì tên tiểu nhị cũng trầm trồ khen ngợi.

Trên bàn của Bạch Vân lúc này, gà có, cá có, thịt bò có, lại có một bình rượu nhỏ nữa. Đã lâu lắm rồi chưa được thưởng thức bữa ăn ngon như thế, gã chén một hơi liền hết sạch.

Đang rót rượu uống thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng đang bước lên cầu thang. Sau khi thấy người bước lên thì Bạch Vân hai mắt xoe tròn. Đó là một người cô nương mặc áo màu trắng, trong rất hiền thực, nhưng trên mặt có nét buồn bã, âu lo, bên cạnh dường như là a hoàn của nàng theo hầu hạ.

Cô nương áo trắng đi đến một cái bàn rồi cùng với a hoàn ngồi xuống, chờ tiểu nhị gọi thức ăn.

“Tiểu thư đừng lo nghĩ nhiều, chắc chỉ là rắc rối nhỏ mà thôi, chẳng phải đại thiếu gia đã cấp tốc quay về nhà giúp lão gia rồi hay sao?” A hoàn vẻ mặt tươi cười nói lời an ủi với cô nương áo trắng.

“Cha ta nếu không có chuyện lớn sẽ không dùng bò câu đưa thư kêu đại ca về gấp như vậy.”, cô nương áo trắng lắc đầu nói, nàng vẫn không an tâm được.

A hoàn kia vừa định nói tiếp thì có tiếng bước chân vang lên, có hai tên vẻ mặt hung hăng bước lên lầu. Bọn chúng tay cầm cương đao, chẳng thèm nhìn ai cả, ngênh ngang đi đến một cái bàn ngồi xuống.

“Tiểu nhị đâu, đại gia đến mà bọn ngươi không thấy sao?” Một tên đập mạnh tay xuống bàn rồi quát.

Vừa quát xong thì tên còn lại huých tay với hân, mặt hất hất hướng cô nương áo trắng đang ngồi ở bàn kia ra hiệu. Nhìn thấy nàng thì mắt của hân sáng lên, hai tên nhìn nhau rồi gật đầu, cả hai cùng hướng đến bàn cô nương áo trắng đang ngồi.

“Haha, vị cô nương này sao đi vội như vậy?” thấy mình đến gần thì cô nương kia đứng lên muốn bỏ đi, một tên liền cười nói.

“Không biết hai vị tìm tiểu nữ có việc gì không?” cô nương áo trắng thấy bọn người kia từ lúc xuất hiện đã biết không phải người tốt, thấy bọn chúng thần sắc bất thiện đang đi lại hướng mình ngồi, nàng liền đứng dậy định bỏ đi. Nhưng vừa định đi thì nghe chúng nói như thế liền ngồi trở lại, nàng biết có bỏ đi cũng bị bọn chúng làm khó dễ mà thôi.

“Hehe, chúng ta có hai người, cảm thấy cũng hui quanh, hay là tiểu cô nương bồi tiếp chúng ta uống rượu đi.”

“Haha, phải đó, phải đó.”

Hai tên cười to, một tung một hứng nói như là đúng rồi vậy.

“Các ngươi là ai mà dám kêu tiểu thư ta bồi tiếp uống rượu chứ, thật không biết hổ thẹn.” a hoàn của cô nương áo trắng tức giận quát mắng um sùm.

“Phập.”, một tên chém thanh đao cắm vào mép bàn, rồi cười lạnh nói:

“Các ngươi rượu mời không uống mà đòi uống rượu phạt phải không?”

Lúc này nhiều người trên lầu đã sớm bỏ chạy, sợ bị liên lụy. Cô nàng áo trắng cùng a hoàn cũng nom nớp lo sợ, a hoàn kia thấy ánh đao sáng loáng thì mặt mày xanh mét không dám nói thêm lời nào nữa.

“Nam tử hán đại trượng phu lại bức hiếp một vị cô nương liễu yếu đào tơ thế kia, thật là xấu hổ mà.”, Bạch Vân thấy hai tên này hung hăng càn quấy này giờ nên cũng nhịn không được đành lên tiếng.

“Tiểu tử ngươi muốn lo chuyện bao đồng à, thật không biết trời cao đất dày là gì.” một tên nghe Bạch Vân nói thế thì nổi giận, hất cầm thanh cương đao hướng Bạch Vân đi tới

“Keng.” thanh đao trên tay hắn rớt xuống, hắn lui về sau hai bước, môi mím chặt, mồ hôi trên trán chảy xuống, tay trái đang ôm tay phải rõ ràng rất đau đớn.

“Các ngươi mau rời khỏi, ta không muốn dẫm thương các ngươi đâu.” Bạch Vân thấy tên kia định động thủ với mình thì lấy một chiếc đĩa phóng vào tay cầm đao của hắn.

Tên còn lại thấy thế nghĩ rằng tiểu tử kia dùng ám khí đánh lên nên mới một chiêu đắc thủ. Nghĩ vậy, hắn liền phóng người lộn một vòng tới chỗ Bạch Vân ngồi, vung đao chém xuống.

“Công tử cẩn thận.” cô nương áo trắng thấy tình thế nguy hiểm cũng nhịn không được, đứng bật dậy la to.

Bạch Vân vẫn ngồi trên ghế, giờ hai ngón tay lên kẹp thanh cương đao rồi bẻ một cái, thanh đao bị gãy làm hai đoạn. Rồi đâm một quyền vào giữa ngực hắn.

Hắn bay ngược trở lại như điều đứt dây mà tốc độ còn nhanh hơn lúc phóng tới nữa, tên đồng bọn phản ứng không kịp bị hất va vào, hai tên té xuống kêu la inh ỏi.

Hai tên kêu be be rồi dắt nhau bỏ chạy, trong thật là thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Lại Gặp Bạch Không Tự

“Càng ngày ta càng thấy hứng thú với đất nước này nhiều hơn, phù hợp với ta hơn, hịa hịa” Bạch Vân suy nghĩ trong lòng.

Đúng vậy, kiếp trước nếu gã có thấy người đẹp ở ngoài đường, thì có ai thèm liếc gã một cái chứ. Muốn người ta để ý thì ít ra cũng phải có tay ga, smartphone... như vậy mới được liếc một cái, rồi sau đó mới xem xem là con cái nhà ai, có giàu không, có việc làm chưa, lương bao nhiêu... kiếp trước “nói chuyện bằng tiền, có danh có tiếng, có quyền có miếng, nhưng không có tiền thì biến”.(khúc này mình lấy một đoạn trong một bài rap việt)

Thế nhưng hiện tại thì tiền không phải là quan trọng nhất, mà quan trọng là cách cư xử giữa mọi người với nhau. Tất nhiên cũng không thể không có tiền!

...

Từ lúc hai tên kia bỏ chạy thì gã đã thấy cô nương áo trắng và nàng a hoàn mặt mày còn xanh mét kia, đang đi đến bàn của gã. Gã cũng lịch sự đứng dậy chào hai nàng.

Bạch Vân nhìn cô nương mặc áo trắng nhận xét, càng nhìn thì mắt của gã càng lúc càng to ra.

Đó là một cô nương có khuôn mặt khá tròn, đầy đặn, nhưng cái cằm hơi nhọn làm cho khuôn mặt của nàng khác hoàn toàn với cái hình mẫu khuôn mặt trái xoan mà mọi người thường nhắc tới. Đôi chân mày liễu kết hợp với cái mũi cao và nhỏ nhắn kia làm cho người ta nhìn vào phải ngây ngất ngây ngất.

Đúng vậy, đây là người con gái đẹp nhất mà gã nhìn thấy từ lúc biết đến Đại Nam đế quốc này.

“Đa tạ công tử ra tay tương trợ”, cô nương áo trắng cúi người vái Bạch Vân một cái, nói lời cảm tạ.

Chuyện xảy ra lúc này làm nàng rất có ấn tượng với vị công tử này, không ngờ chàng chẳng những võ công cao cường mà lại còn có cái vẻ cuốn hút như thế. Nàng đã gặp qua rất nhiều người, thậm chí đã gặp qua người tuấn tú hơn chàng vài phần nữa là đằng khác. Nhưng ở vị công tử này có nét gì đó làm cho người khác phải nhìn thật sâu, thưởng thức và tò mò.

Nàng đứng đối mặt với Bạch Vân mà khuôn mặt cuối gầm xuống đất, hai mạng tai đỏ bừng lên, lâu lâu lại liếc chàng một cái. Cử chỉ, thái độ của nàng bây giờ làm chính nàng cũng thấy e thẹn không thôi.

“Cô nương không cần khách sáo” Bạch Vân cũng nhẹ nhàng trả lời nàng.

“Công tử sao không đánh nhiều hơn một chút, hai tên vừa rồi thật khốn kiếp, hù dọa người ta sợ chết được” nàng a hoàn nhăn mũi lớn tiếng nói, tay nàng vuốt vuốt ngực như còn đang rất sợ hãi.

Trong câu nói lại có ý là Bạch Vân sợ trước sợ sau, sợ bị kết oán sâu với bọn người đó, sau này bị trả thù không thể cứu vãn được. Nàng có nhìn qua Bạch Vân, cũng có thể cho là tuần tử, nhưng nhìn kỹ thì giống như là cáo mượn oai hùm mà thôi: quần áo thì là hàng tầm thường, chỉ cần bỏ chút tiền là có, trên người lại chẳng thấy có vẻ gì là công tử nhà quyền quý cả.

Không trách nàng được, nàng theo tiểu thư nàng từ nhỏ, đi đông đi tây cũng được đi theo, gặp nhiều thấy nhiều bởi vậy khi đánh giá hay so sánh cái gì đó thì khả năng chính xác cũng cao hơn người khác.

Người khác ở đây là những người dân bình thường, nàng làm sao sánh bằng lão chủ quán khách điểm này chứ.

Bạch Vân nghe vậy cũng chỉ biết cười, cô nàng này thật thẳng thắn.

“Tiểu Linh ăn nói lỗ mãng, xin huynh đừng để trong lòng”, trừng mắt với a hoàn của mình một cái, cô nương áo trắng nói lời xin lỗi với Bạch Vân, cũng không khách sáo, liền thay đổi cách xưng hô.

“Cô nương quá lời rồi”

“Không biết huynh có bận việc gì trong người không”

Bạch Vân ngăn ra...

“Nếu không có huynh tương trợ thì... chỉ là một lời đa tạ thật không có thành ý lắm, nếu huynh có thể đến tậ gia một chuyến để muội có dịp tiếp đãi xem như cảm tạ với huynh vậy”, nàng nói mà giọng rất gấp gáp, như sợ Bạch Vân sẽ từ chối.

Bạch Vân nghe nàng nói thì cười cười trả lời:

“Chúng ta bình thủy tương phù, nếu có duyên tất gặp lại, cảm ơn lòng tốt của cô nương”

Nói xong gã liền bỏ đi, gã nào muốn có thêm phiền toái nào nữa. Nếu lại tốn thêm thời gian thì sẽ càng chậm trễ việc của Đỗ Thành nhờ vả.

“Có thể cho muội biết tên huynh được không”, thấy Bạch Vân bỏ đi, nàng gọi với theo, trong lòng thở dài một tiếng, kế hoạch của nàng cũng không thể thực hiện được.

“Tại hạ Bạch Vân” từ dưới lầu vọng lên một câu trả lời.

...

Từ trong trấn có một người cưỡi ngựa rất nhanh phóng ra, đi về hướng bắc. Người này cũng rất thích gây chú ý cho người khác, hấn mặc y phục màu trắng mà lại cưỡi con ngựa màu đen, nói đen cũng không đúng lắm, chỉ hơi đen thôi, bất quá con ngựa này hình như đã được lai nên có vẻ rất rắn chắc.

Bạch Vân ngựa không ngừng vó chạy về hướng bắc. Được hơn bốn canh giờ (1 canh = 2h), gã dừng lại nghỉ ngơi. Gã không mệt nhưng ngựa của gã đã sớm không thở ra hơi mất rồi.

Khi leo lên lưng ngựa lao ra khỏi trấn thì tìm gã đập thành thạch, lần đầu tiên cưỡi ngựa, suýt chút nữa là bị hất khỏi yên rồi. Cũng may gã thích nghi cũng khá nhanh, lại có võ công nên cũng không vất vả lắm.

Bấy giờ ánh trăng sáng tỏa, sắp tới trung thu rồi.

Gã cột ngựa vào một gốc cây to, lấy bình nước ra uống. Đang định nhóm tí lửa cho ấm áp, lấy ít lương khô ra ăn thì nghe loáng thoáng có tiếng binh khí va vào nhau.

Gã lần theo âm thanh, lướt qua bụi cỏ lau đã cao tới tận vai.

Keng keng, bên ngoài bụi lau có một lão dùng phán quan bút đang bị năm tên mặc y phục đen bao vây.

Lão múa cây phán quan bút một vòng làm cho năm tên phải lui ra, rồi lão phóng người tấn công về hướng một trong năm tên hòng phá vòng vây.

Nhưng năm tên này công thủ rất hợp ý, một người vừa bị nguy thì bốn tên còn lại liền xông đến giúp. Công thủ kín kẽ như áo trời.

Một chiêu bất thành, lão vội lui về chốn cây phán quan bút trước ngực thủ thế:

“Dừng tay”

“Có giao ra không?” một tên bịt mặt nói, hẳn là thủ lĩnh của đám người mặc áo đen.

“Các ngươi muốn lấy cái gì?”

“Còn giả mù sa mưa, nếu không đem ra, chết”

“Hừ, các ngươi ý đông hiệp ít, có gì mà lớn tiếng thế?”

“Đại ca, cần gì nhiều lời với lão, cứ giết rồi lục soát là xong”, một giọng sang sảng vang lên, tên áo đen tay cầm đại đao đứng phía sau lão già nóng nảy quát.

“Haha, ta đã giấu đi rồi, nếu giết ta, trên đời này vĩnh viễn không ai biết được nó ở đâu cả” lão ngửa cổ lên trời cười sảng sặc

Tiếng cười của lão vừa dứt thì không gian bốn bề lại yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng gió thổi qua từng ngọn lao đang đung đưa làm cho nơi đây thêm rùng rợn.

“Hehe, lão già này thật thông minh, lão nói thế thì ai mà dám giết lão, mà chắc gì lão nói thật” Bạch Vân quan sát này giờ cũng thầm khen lão già kia cơ trí. Bất quá gã rất tò mò, đó là cái vật chi mà bọn người này tới không chịu ngủ lại đuổi giết nhau ở tận chốn này.

“Trần Minh Trí, ngươi đừng tìm có tri hoãn nữa, nếu không giao ra, chúng ta đành phải giết ngươi thôi”, tên cầm đầu đám áo đen sau khi nghiền ngẫm nói. Hẳn tin con người ai cũng sợ chết cả.

“Các hạ, ngươi đến lúc nên ra mặt rồi” lão già tên Trần Minh Trí hướng phía Bạch Vân đang ẩn núp nói.

Lão vừa nói xong thì năm tên kia nhất thời giật mình, bọn chúng nào biết còn có người ẩn nấp ở đây.

Bọn chúng giáo giác nhìn quanh nhưng không có phát hiện ra ai cả.

Lão già họ Trần cũng nhăn mặt nhíu mày, lúc giao đầu lão quét ánh mắt xung quanh hòng tìm đường thoát thân rõ ràng thấy một bóng trắng đang ẩn nấp gần đó.

“Lão đại, lão già này mưu mô xảo huyệt, cứ bắt lão trước đã”, tên tay cầm đại đao lại nói.

“Hừ, có kẻ đang chờ chúng ta lưỡng bại câu thương rồi ngồi hưởng lợi, các ngươi không thấy à. Theo ta thấy chúng ta nên cùng nhau giải quyết tên đó trước đã”, lão Trần ra chiều suy nghĩ nói.

“Haha, Ngũ hiệp huynh đệ không ngờ lại làm cái chuyện giết người cướp của, thật là làm cho Hắc Mộc trại chúng ta phải bái phục”

Sau tiếng cười vang vọng mĩa mai thì một bóng người phi thân ra trước mặt mọi người.

“Thì ra là Nhị đương gia của Hắc Mộc trại”, thấy người vừa đến là ai thì lão đại của đám người áo đen nhíu chặt đôi chân mày, gần từng chữ.

“Khắc khắc thì ra là Ngũ hiệp huynh đệ nổi danh hành hiệp trượng nghĩa ở phía Nam đây sao” lão Trần mĩa mai nói, nhưng trong lòng cũng giật mình. Lão bị năm người họ truy sát hơn hai ngày thế mà cũng chưa phát hiện ra lai lịch của đám người này.

“Hừ, đúng là chúng ta thì sao?”, tên cầm đại đao kéo cái khăn che mặt ra nói.

“Chuyện ân oán của chúng ta với Thần cơ diệu toán Trần Minh Trí thì có liên quan gì tới Hắc Mộc trại?” tên cầm đầu đám áo đen cũng kéo khăn che mặt ra, hẳn biết che giấu cũng không còn tác dụng.

“Sao không có liên quan, Hắc Mộc trại ta mến mộ nhân tài, Trần lão đây đã đồng ý gia nhập Hắc Mộc trại của ta rồi”

“Hừ hừ, đây không phải là Nam Hạ, ngươi tưởng rằng Hắc Mộc trại có thể làm mưa làm gió ở đây sao?” tên cầm đại đao thấy gã vừa đến bộ dáng cao cao tại thượng, không xem ai ra gì làm hắn thấy khó chịu vô cùng.

“Có thể thử mà, có thể thử mà” Bạch Không Tự lại đưa tẩu thuốc lên miệng kéo một hơi, bộ dáng ung dung, nhàn nhã.

Bọn Ngũ hiệp huynh đệ tức giận liền muốn động thủ thì lão đại của chúng giơ tay ngăn lại. Hắn nói:

“Đây là chuyện riêng của chúng ta với lão Trần kia, ngươi thật sự muốn nhúng tay vào?”

“Tất cả các ngươi cùng lên đi, ta không có nhiều thời gian”, họ Bạch nhìn Ngũ hiệp huynh đệ nói.

Đám Ngũ hiệp huynh đệ sắc mặt của ai cũng trắng bệch, mà tên cầm đầu cả người cũng rung lên, hiển nhiên là tức giận đến cực điểm rồi.

Lão Trần kia càng ngày càng hơn, lão có biệt danh Thần cơ diệu toán thế mà bây giờ lão cũng chẳng hiểu đầu đuôi gì cả, lão tự hỏi:

“Ta gia nhập Hắc Mộc trại bao giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Bản Đồ Nam Yên Vương

Vù, vèo

Như có chuẩn bị trước Ngũ hiệp huynh đệ hướng Bạch Không Tự đồng thời tấn công, lúc này bọn chúng tức giận đến xít khói, đầu nhớ là phải lấy vật gì đó từ tay Trần Minh Trí Kia nữa.

Mà lão Trần kia cũng rất nhanh, lão thấy hai bên vừa động thủ thì gã cũng động, nhưng là động thân chạy trốn.

Biệt danh của lão không phải là tự nhiên mà có, từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, lão đắc tội không ít người, gặp phải không biết bao nhiêu cảnh hung hiểm nhưng vẫn bình yên vô sự.

Lão biết, biết rằng bọn huynh đệ ngũ hiệp gì đó mà bị giết thì sẽ đến phiên lão ngay, lão chỉ nghe danh Hắc Mộc trại nào có tiếp xúc với bọn người này bao giờ. Giúp lão đối phó với năm tên kia thật ra cũng là muốn lấy vật trong tay lão mà thôi, chỉ cần động não tí là biết ngay, huống chi lão được mọi người tặng cho biệt danh Thần cơ diệu toán.

Ngũ hiệp huynh đệ vừa xuất thủ với họ Bạch thì thấy lão Trần kia bỏ chạy, trong lòng cũng tự trách không biết nặng nhẹ, lại không tập trung tinh thần nên bị họ Bạch đánh cho tán loạn cả lên.

Bạch Không Tự chưởng phong ào ạt đánh lui ba tên, đánh định giải quyết hai tên còn lại thật nhanh để đuổi theo lão cáo già kia thì thấy có một bóng người bay ngược trở lại nơi bọn họ đang giao đấu.

Hự, bịch, lão Trần nằm dưới đất, khoe miệng rỉ máu, tay ôm ngực, không sao ngồi dậy nổi...

Bạch Không Tự và Ngũ hiệp huynh đệ cùng tản ra, sắc mặt hai bên đều ngưng trọng, không ngờ còn có kẻ ở quanh đây.

Sau một khắc, không gian vẫn vắng vẻ, im ắng lạ thường.

“Ngươi không thấy là ai ra tay hay sao?” Bạch Không Tự nhìn lão Trần nói, cách xưng hô không như trước nữa.

Thấy lão chỉ lắc đầu, tay vẫn ôm ngực thì Bạch Không Tự cũng nhủ chặt đôi chân mày, Ngũ hiệp huynh đệ thì mồ hôi đổ đầy cả sống lưng tuy trời không lấy gì làm nóng nực cả.

“Hahahahaha trường não nhiệt như thế này sao lại thiếu Ngô Báo ta được” một người chân đạp trên mấy ngọn cỏ lau phi thân tới.

“Nhị đương gia, ta không đến trễ chứ” người đó lộn một vòng đứng bên cạnh Bạch Không Tự, cười hahaha nói

“Là ngươi ra tay đánh lão?” Bạch Không Tự chỉ lão Trần hỏi, trên mặt chân mày vẫn nhíu chặt, lão biết khả năng này rất thấp.

Ngô Báo lắc đầu.

“Có người đang ẩn núp ở đây?”

“Thật vậy?”

Ngũ hiệp huynh đệ chỉ im lặng nghe hai người bọn họ nói chuyện, một Bạch Không Tự đã khó đối phó, bây giờ thêm một Ngô Báo nữa thì khả năng an toàn rút lui là không có khả năng.

“Lão đại, bây giờ làm sao?” gã cầm đại đao không nhịn được nói, bản tính hần nóng này, cứ bắt hần phải yên yên ổn ổn một chỗ thì thà giết hần đi còn hơn.

“Cứ quan sát trước đã” lão đại của Ngũ hiệp huynh đệ cũng vô kế khả thi, lắc đầu nói. Sự việc thế này thật ngoài dự tính của hần.

“Các hạ nếu đã đến thì nên ra gặp mặt, giả thần giả quỷ như thế thật làm cho người khác chê cười”

Ngô Báo vận nội công quá lớn, giọng nói vang vang một lúc mới dứt.

“Nội công lợi hại lắm, nếu lão phu không ra mặt thì không phải quá xem thường các người sao?”

Mọi người thấy một lão già đang ung dung bước ra từ bụi lau.

Lão mặc y phục màu đen, nơi cổ tay áo và dưới vạt áo có họa tiết màu đỏ trong rất thần bí, trên ngực phải có hình ảnh trắng bị khuyết cũng màu đỏ. Trên tóc đã bị bạc hai đường lớn, đôi mắt hẹp và dài kết hợp với cái mũi cong quắp làm người ta có cảm giác hằn là một tay kiêu hùng.

“Các hạ là người của Đông Phương giáo?”, Bạch Không Tự thấy người đến thì sắc mặt đại biến, hần nhận ra y phục mà lão già kia đang mặc, nhưng nếu là bọn vô dụng thì hần cũng không ngại mà giết người diệt khẩu. Chuyện tối nay không thể để cho người thứ mười biết được.

Mọi người càng kinh hãi khi nghe Bạch Không Tự nhắc đến ba chữ: Đông Phương giáo. Tối nay có lắm bất ngờ thật.

“Nhân lực rất khá, bất quá người có nhận ra lão phu là ai không?”, lão già áo đen mỉm cười khen.

Bạch Không Tự trầm ngâm nói:

“Theo lời đồn đãi thì giáo chủ Đông Phương giáo rất ít khi ra ngoài, các hạ hần là một trong tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo”

“Tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo? Ta nghe nói võ công của ai trong bốn người cũng cao thâm mạt trác, đã muốn lãnh giáo từ rất lâu rồi.” Ngô Báo nghe Bạch Không Tự nói thì cười khà khà, nhìn lão già áo đen nói.

“Nếu ai cứu ta ra khỏi nơi này, bản đồ Nam Yên vương ta sẽ giao cho người đó”, Trần Minh trí biết mình lảnh ít dữ nhiều, lão liền cướp lời nói.

Lời lão vừa nói xong thì không gian lại trầm xuống, không ai dám manh động, bọn họ biết, nếu động là cho kẻ khác cơ hội, không ai có hành động nào cả.

Mỗi người ôm một sự kiêng kỵ, cùng suy tư riêng, thời gian cứ thế mà trôi qua, trôi qua, sau một khắc bỗng Bạch Không Tự lên tiếng, nhưng khi nói chỉ nhìn vào lão già áo đen, rõ ràng y chính là kẻ làm hần kiêng kỵ nhất:

“Không bằng chúng ta cùng nhau xem bản đồ là thật hay giả trước đã”

“Lão phu cũng nghĩ vậy”, lão già áo đen gật đầu.

Ngũ hiệp huynh đệ thì chỉ muốn mau chóng rời khỏi chốn thị phi này, giờ phút này chẳng dám nghĩ tới sẽ tranh đoạt bản đồ tìm kho báu nữa, chỉ mong giữ được cái mạng đã là may mắn lắm rồi.

Nguyên triều Nguyễn đời trước, có một vị vương gia ở phía Nam, hần không an phận làm vương mà muốn làm hoàng đế nên chiêu binh mãi mã tiến thẳng Hà Bắc soán triều cướp ngôi.

Người này hùng tài vĩ lược, dụng binh thần tốc, thế đánh như chẻ tre, một đường thẳng tiến đến Hà Bắc. Lúc bấy giờ đại tướng quân Ngô Huyền đang chống hung nô ở tây bắc, nước xa không thể cứu lửa gần tưởng như triều Nguyễn đã đến hồi phải sang trang mới.

Nhưng việc hần làm phản đã gặp trở ngại rất lớn, đó là lòng dân. Hiện tại người dân com no áo ấm, cuộc sống thật bình yên thì hần lại gây sóng gió. Không được lòng dân ắt không làm nên đại sự. Cuối cùng hần bị chết trong loạn tên khi đang trên đường chạy trốn.

Gia quyến của hần bấy giờ ai cũng sợ bị triều đình truy cứu, cùng nhau bỏ trốn khi nghe tin hần đã thất bại. Con trai đã tâm cũng không nhỏ, hần thuê người đem toàn bộ tài sản mà cha hần tích lũy, vợ vết được đem đi giấu, sau này khi thời cơ tới thì dựa vào số tài sản đó mà lại quật khởi một lần nữa.

Bất quá đó là chuyện của hơn năm mươi năm về trước. Giang hồ đồn đãi với nhau rằng có một tấm bản đồ tìm đến kho báu của Nam Yên vương.

Con trai của Nam Yên vương sau khi thuê người chôn giấu thì ra tay giết tất cả. Hần không muốn có người biết đến chỗ tài sản của hần. Nhưng trong đám người đó lại có một tên còn thoi thóp chưa chết, chạy thoát được. Sau này hần theo trí nhớ mà kể lại cho người khác nhưng cái mạng của hần cũng vì vậy mà chẳng còn.

Tấm bản đồ đã tạo nên một hồi phong ba trên giang hồ, không biết có bao nhiêu kẻ đã chết vì nó.

Hôm nay, tại đây Trần Minh Trí không muốn là người tiếp theo ngã xuống. Lão dùng kế nhân tâm, khêu gọi lòng tham của mọi người, lão biết chẳng kẻ nào có thể trấn áp quần hùng cả, chỉ cần động thủ là ai cũng có khả năng mất mạng trong tay kẻ khác. Lúc đó lão sẽ tìm cách thoát thân, thế nhưng khi nghe bọn họ nói muốn xem tấm bản đồ thì lão lại thâm than trong lòng.

“Người mau đưa tấm bản đồ cho chúng ta xem thử” Bạch Không Tự đưa tẩu thuốc lên miệng kéo một hơi nhằm che giấu nụ cười nửa miệng của hần.

“Lão phu đưa ra sẽ bị các người giết người diệt khẩu, nếu có đưa ta sẽ đưa cho vị hộ pháp Đông phương giáo” lão Trần ho sù sụ cố gắng nói, rồi quay sang lão già áo đen nói tiếp:

“Nếu tiền bối có thể đảm bảo an toàn tính mạng cho ta thì tấm bản đồ kia là của tiền bối rồi đó”

“Lão phu hứa với ngươi”

“Hừ, nên nhớ đây không phải là chân núi Đông Phương” Ngô Báo thấy hai người nói chuyện như không có ai ở đây thì tức giận nói.

“Haha, đây cũng không phải là vùng ngoại thành của Nam Hạ” lão già áo đen mỉm cười, ý tứ rất rõ ràng. Hắc Mộc trại chỉ nằm bên ngoài Nam Hạ mà thôi.

Thấy Ngô Báo định động thủ thì Bạch Không Tự phát tay ngăn lại, hần nhìn chăm chú lão già áo đen nói:

“Các hạ cho rằng thật sự có thể yên ổn rồi đi?”

“Lão phu luôn thích mạo hiểm, chuyện dễ dàng quá thì còn gì là hứng thú nữa” lão già áo đen trêu chọc, trên miệng hiện nét cười cợt.

“Ngũ hiệp huynh đệ, các ngươi liên thủ cùng chúng ta, nếu lấy được tám bản đồ, chúng ta bảy phần, các ngươi ba phần” Bạch Không Tự cất tẩu thuốc vào túi áo, mặt vẫn nhìn lão già áo đen.

“Thành giao” lão đại đám ngũ hiệp huynh đệ nghe thế liền đáp ngay.

Không khí nhất thời căng thẳng vô cùng, Ngô Báo cùng Bạch Không Tự âm thầm vận nội công chuẩn bị tử chiến.

“Haha, lão phu sớm nghe giang hồ đồn đãi về cái Hắc bang gì đó, các ngươi nghĩ rằng chút hư danh đó lại có thể không coi mấy lão già chúng ta ra gì ư” ánh mắt lão tràn ngập sát khí, vạt áo cũng bay bay, hiển nhiên chân khí đang phát ra từ người của lão.

Ngũ hiệp huynh đệ chạy lại gần Trần Minh Trí, đề phòng lão chạy trốn. Còn Bạch, Ngô hai người cùng liên thủ đối phó lão già áo đen, xem ra khả năng lấy được tám bản đồ của bọn họ cao hơn lão già áo đen rất nhiều.

Lúc này lại có tiếng vó ngựa dồn dập, một người từ trên lưng ngựa phi thân xuống, người chưa tới mà giọng nói đã đến rồi:

“Quả nhiên đến kịp”

Vừa nói xong thì hần cũng vừa hạ người xuống, đứng đối diện với Bạch, Ngô hai người và lão già áo đen tạo thành thế chân vạc. Lúc này có hai người cũng chạy đến đứng sau lưng hần.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Bạch Vân Được Bản Đồ

“Nơi đây không có chuyện của ngươi”, Ngô Báo sớm nhìn không nổi, giờ lại thấy có người đến muốn tranh giành thì gã tròn cả mắt lên.

“Tại hạ đến vì muốn tìm người, tại hạ chỉ muốn mời Trần Minh Trí lão tiên sinh đến tề trang một chuyến” người đứng đầu ba tên đồng dạng nói.

“Không biết sống chết, Ngũ hiệp huynh đệ các ngươi lo phần hần”, Bạch Không Tự biết nếu còn dây dưa thì lại càng có nhiều người tới.

Lão vừa nói xong thì phóng chuồng đánh tới vị hộ pháp của Đông Phương giáo.

Uỳnh

Bạch Không Tự thối lui sáu, bảy bước mới đứng vững, trong lòng lại kinh hãi không thôi. Hần muốn tốc chiến tốc thắng nên sử tới chín phần công lực vậy mà bị đối phương một chuồng chấn lui.

Bạch Không Tự vừa bị chấn bay thì Ngô Báo một trảo chụp tới, lão già áo đen buộc phải né tránh rồi dùng chỉ pháp phản công lại.

Hai người giao thủ được năm chiêu thì Bạch Không Tự sau khi điều hòa chân khí xong lại xông vào, cùng Ngô Báo liên thủ.

“Thì ra là Tôn Sơn hộ pháp của Đông Phương giáo, Kim hoàn chỉ pháp quả nhiên danh bất hư truyền.” tên đứng đầu đám người thấy ba người giao thủ cũng một phen kinh ngạc, không ngờ võ công của hai người đang giao thủ với Tôn Sơn cũng không thấp hơn mình. Tuy nhiên hần vẫn không nhận ra hai người là thần thánh phương nào.

“Nếu ta đoán không lầm thì các hạ là người của Đào gia trang” lão đại của ngũ hiệp huynh đệ nói.

“Haha, ánh mắt của các hạ quả nhiên không tầm thường, tại hạ chính là Đào Nghiêm”

“Lên” lão đại ngũ hiệp huynh đệ thấy người đến là trang chủ của Đào gia trang danh vọng không nhỏ thì hô một tiếng, lập tức bốn ánh đao sáng ngời trong đêm tối tấn công về phía Đào Khiêm.

Tên cầm đai đao này giờ ngứa ngáy tay chân lắm rồi, do lão đại của hắn cứ úy kị này nọ làm hắn không sao phát tác con giận được, nên giờ mỗi đao xuất ra đều hùng hậu vô cùng. Mà hắn cũng là lão nhị của ngũ hiệp huynh đệ.

“Đừng có động đây” lão đại của ngũ hiệp huynh đệ vẫn không ra tay, lão đứng quan chiến và đề phòng tên họ Trần mưu mô xảo quyệt thừa cơ bỏ trốn.

“Người đưa ta đi trước, tấm bản đồ lão phu sẽ giao cho huynh đệ các người”, lão Trần vừa chuẩn bị động thân trốn vào bụi lau thì thấy lão đại của ngũ hiệp huynh đệ vẫn đề phòng động tĩnh của lão, lão thấp giọng nói.

Lão đại của ngũ hiệp huynh đệ mắt sáng lên nhưng vẫn chưa trả lời.

Bùm bùm

Bạch Không Tự lại đối chường với Tôn Sơn, khi hắn nghe tên của lão già áo đen thì lại càng vui vẻ, đối phương tinh thông chi pháp chứ không phải chưởng pháp vì thế hắn cứ phóng chưởng như vũ bão buộc đối phương tiếp chưởng. Nhưng đã hơn ba lần, hắn không chiếm được chút thượng phong nào mà trên tay còn dính một chỉ. Hắn vừa lui thì Ngô Báo lại tới, thế công liên miên không dứt.

Tôn Sơn than thầm, sau một chưởng đầu thì lão cũng âm thầm kinh ngạc, lão thấy chưởng phong dữ dội cũng không dám lơ là, vận công tiếp một chưởng. Tuy đánh lui được họ Bạch nhưng chân khí trong người cũng nhộn nhạo. Mà Ngô Báo lại thừa cơ xông vào làm lão rơi vào thế hạ phong. Giờ lão mới biết là cái Hắc bảng kia cũng không phải là đặt ra cho vui.

Ba người cứ lần lượt ra chiêu, né tránh, đỡ gạt...

Bỗng ba người chợt tách ra, Bạch Không Tự mặt trắng bệch, hắn ôm vai trái, nhả mặt hiển nhiên nội thương không nhẹ.

Ngô Báo cũng đầm đìa mồ hôi, hắn luyện ngoại công, đao kiếm binh thường trúng vào cũng không làm hắn bị thương, vậy mà vừa rồi trúng mấy chỉ lại thấy cả người ê ẩm.

Tôn Sơn thì lại ung dung đứng chấp hai tay sau lưng, trên mặt ngoài khỏe miệng giật giật ra thì không có vẻ gì là bị thương cả.

Nhưng chỉ mình lão rõ, hai tay lão chấp sau lưng là để che giấu đôi tay đang rung của lão vì vừa phải đối chưởng, vừa bị trúng trảo. Lão cố gắng thật bình thản vì nếu đầu thêm vài chục chiêu nữa thì mạng lão tất thuộc về Bạch, Ngô hai người. Một người tất nhiên không phải đối thủ của lão, thế nhưng hai người thì lại khác hẳn, bởi vậy lúc đầu lão mới ần núp, không xuất hiện là vậy.

Bỗng có tiếng thét vang lên, vòng chiến bên kia cũng tạm dừng:

“Hay cho Ngũ hiệp huynh đệ, cái hận hôm nay Đào Nghiêm tất sẽ trả”, họ Đào bị bốn anh em ngũ hiệp huynh đệ bao vây, hai tên thuộc hạ đi cùng đã chết dưới đai đao của lão nhị trong ngũ hiệp huynh đệ rồi.

Bạch Không Tự và Ngô Báo không thèm đếm xỉa đến lời đe dọa của Đào Nghiêm, trong mắt bọn hắn Hắc Mộc trại không e ngại một gia trang nhỏ nhoi kia.

Bọn hắn thấy lão già Tôn Sơn hiện giờ vẫn bình thản như không thì sắc mặt trong rất khó coi, hai người nhìn nhau ra chiều hội ý thì Bạch Không Tự lắc đầu nhẹ, hiển nhiên hắn bị trọng thương rồi không thể tái chiến được.

“Ngũ hiệp huynh đệ bấy lâu nay hành sự độc lập, tại sao hôm nay lại chịu sự sai khiến của kẻ khác thế?”, Đào Nghiêm lại nhìn hướng lão đại của ngũ hiệp huynh đệ nói.

“Kể li gián của người rất hay, bất quá Bạch Không Tự ta không tin bọn chúng dám làm vậy”

“Bạch Không Tự, Bạch Không Tự của Hắc Mộc trại”, Đào Nghiêm giật mình, hắn biết ở Hắc Mộc trại họ Bạch kia chỉ dưới một người mà trên vạn người, Ngô Báo kia tuy xếp thứ tám trên Hắc bảng nhưng cũng chỉ là tam đương gia của Hắc Mộc trại mà thôi.

“Chính là tại hạ”

“Haha, chúng ta liên thủ giết bọn người Hắc Mộc trại trước rồi tính sau, các vị thấy thế nào?” Đào Nghiêm nghiêng răng trên miệng nói, hai thuộc hạ thân tín của hắn chết cũng vì bọn người kia mà ra, bất quá bớt được một thế lực thì việc tranh giành bản đồ càng nhẹ bớt một phần.

“Các người dám?” Bạch Không Tự cười khẩy, nhưng trong lòng kêu không ổn, thầm tính toán kế sách vẹn toàn.

“Mọi người ở đây đều đã đắc tội Hắc Mộc trại, hôm nay không giết người diệt khẩu thì sau này sẽ vô cùng bất lợi đó”, lão Trần nói thêm vào, lão mong bọn người này đánh nhau đến kẻ chết người tàn phế để lão thoát thân.

“Hahaha, Ngô Báo ta lăn lộn giang hồ bấy lâu chỉ có giết người, bây giờ ta muốn xem bọn người giết ta như thế nào” Ngô Báo nào sợ đám người kia, hắn e ngại là e ngại lão già họ Tôn thôi.

“Xoạt, xoạt”

“À?”

Bỗng nhiên, có tiếng động nhỏ trong bụi cỏ lau, nhất thời mười người bọn họ kinh sợ trong lòng, không ngờ lại còn kẻ khác quan chiến nơi đây.

“Tiểu sinh đi đại tiện, không làm ảnh hưởng đến đại sự của mọi người chứ”

Một người nhìn có vẻ thư sinh, trói gà không chặt đứng lên từ bụi lau, hai tay đang kéo kéo quần.

“Lại đây”

“Ngươi ở đây bao lâu rồi?”

“Ngươi là người trong giang hồ?”

Bạch Vân vẻ mặt nhăn nhó đi ra, nhăn nhó vì giả vờ cũng có mà nhăn nhó vì bị phát hiện cũng có, gã trở mình nhẹ như thể mà cũng bị phát hiện.

Trong đêm tối thế này, mà gã một thân bạch y xuất hiện trong rất nổi bật giữa mọi người. Gã đi ra mà dáng vẻ khép nép, sợ hãi...

Nghe mọi người hỏi thì cười thâm trong lòng:

“Tiểu sinh lên kinh thi trạng nguyên, lúc này đang ngủ ở gốc cây kia thì mắc đại tiện, liền chạy lại đây nhưng chưa đi được thì... thì” gã áp úng về mặt kính hãi nói.

Mọi người thấy đây là một tên một sách cũng buông gánh nặng trong lòng xuống, chỉ có lão Trần là biết Bạch Vân đã núp ở đó rất lâu rồi, lúc trước lão có thấy bóng trắng là không sai, tuy nhiên lão cũng không vạch trần mà lại tính kế khác.

Người hoan hỉ nhất lại là Bạch Không Tự, hắn nào không nhớ Bạch Vân chứ. Biết Bạch Vân trong lời nói thật giả lẫn lộn nhưng hắn không tiện vạch trần mà liền nói:

“Hahaha, ta có ý nghĩ này rất hay, không biết mọi người có muốn nghe hay không?”

“Lão phu cũng muốn nghe thử cao kiến của ngươi”

Chỉ có mình lão Tôn nói, ở đây ai cũng e ngại lão, nên chờ nghe lão trả lời, mà Bạch Không Tự hỏi cũng là hỏi lão mà thôi.

“Ta nghĩ ai trong chúng ta nếu giành được tám bản đồ đều sẽ có tổn hại không nhỏ, theo ta thì nên giao tám bản đồ cho tên thư sinh này”

Thấy mọi người ngẩn ra, Bạch Không Tự tiếp:

“Đưa cho hắn cất giữ, chúng ta hôm nay ngừng chiến ở đây, ngày sau ai tìm được hắn trước thì tám bản đồ thuộc về kẻ đó”

“Tiểu sinh không làm đâu, tiểu sinh còn phải lên kinh thi...”

“Ngươi không có quyền lên tiếng”, Đào Nghiêm trầm giọng quát ngắt lời Bạch Vân.

“Lão phu thấy rất có lý, bắt quá...”

“Bắt quá nếu lọt vào tay người khác thì sao?” lão đại ngũ hiệp huynh đệ tiếp lời.

“Chuyện này chỉ có mười người chúng ta và tên thư sinh này biết, ta nghĩ mọi người sẽ không để cho kẻ khác biết được mà tên này đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm chắc cũng không ngu xuẩn như vậy” Bạch Không Tự mỉm cười nói, lại nhìn Bạch Vân đầy thâm ý.

“Chuyện này ta phản đối, tám bản đồ vốn thuộc về lão phu...” Trần Minh trí vừa nói tới đây thì thấy mọi người đều nhìn lão, lão liền không dám nói nữa.

“Tôn hộ pháp thấy như thế nào?” Bạch Không Tự thấy rất thỏa mãn với ý định này, Hắc Mộc trại người đông thế mạnh chuyện tìm người sẽ có hi vọng cao hơn đám người kia.

“Lão phu thấy rất hợp lý” Tôn Sơn nào muốn như thế, nhưng tình thế hiện tại lão không thể không đồng ý.

Bạch Không Tự rất vừa ý gật gật đầu, hắn quay sang Bạch Vân nói:

“Ngươi tên là gì?”

“Tiểu sinh tên Bạch Vân”

“Bây giờ ngươi đến lấy tám bản đồ trong người của lão già kia ra đây”

Bạch Vân đi đến gần lão Trần, gã thấy mặt lão lúc này trong thật dữ tợn.

“Ngươi lấy miếng vải bên trái của ta đó, sau này ta sẽ chiếu cố ngươi”, lão Trần nói nhỏ, chỉ có lão và Bạch Vân nghe được.

“Tiểu sinh lấy được rồi”

Mọi người mắt không chớp nhìn tay hắn đem tấm bản đồ cất vào trong áo.

“Bạch Vân, ngươi đi đi, cứ đứng tuyến đường mà ngươi lên kinh thi trạng nguyên, nếu ai trong bọn ta tìm được ngươi trước thì ngươi cứ đưa tấm bản đồ cho kẻ đó” Bạch Không Tự nhìn Bạch vân nói, trên miệng hiện nét cười khó che giấu.

“Thế hắn vừa đi ta liền đuổi theo thì sao?” Đào Nghiêm bỗng nhiên nói.

“Chúng ta cùng nhau ở đây tới lúc bình minh lên, lúc đó mọi người có thể rời đi, đuổi theo tên thư sinh này” Tôn Sơn vừa nói xong thì ngồi xếp bằng xuống đất điều dưỡng.

“Nên là như thế” Đào Nghiêm liếc Bạch Không Tự rồi cũng quay lại nơi mấy con ngựa của hắn chờ bình minh lên.

Trần Minh Trí thờ phỉ phò ngồi dậy xếp bằng vận công điều tức. Ngũ hiệp huynh đệ cũng thờ dài một hơi, không ngờ cơ hội lấy bản đồ cũng có phần.

Ngô Báo nhìn Bạch Không Tự: “ngươi có chắc cái kẻ này thành công không?”

Bạch Không Tự lắc đầu nhưng lại cười: “nếu không hơn năm thành ta sẽ không làm, bất quá tình thế hôm nay phải như vậy”

...

Bạch Vân lững thững về nơi gã buộc con ngựa, gã nhớ lại câu nói của Đỗ tiên bối mà lắc đầu ngao ngán: “ngươi không thích phiền phức nhưng chẳng phải phiền phức đã tìm đến ngươi hay sao”

Bạch Vân nghĩ cứ từ từ mà đi kẻ nào đến thì đưa bản đồ cho kẻ đó.

Bạch Vân cho ngựa đi theo hướng bắc, nhưng khi nghĩ tới việc bọn người kia lấy được bản đồ tất sẽ giết người diệt khẩu thì gã đổ mồ hôi lạnh, liền cho ngựa phóng thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Bạch Công Tử

Từng tia sáng đang nhô lên từ phía chân trời.

Trên con đường vắng vẻ se se lạnh của sương gió có một bóng người đang cưỡi ngựa chạy thật nhanh.

“Ngày mới đến, chân Trời giờ đã rạng

Ngôi sao Mai tỏa sáng đón an lành

Cho màu xanh cây cỏ lại hồi sinh

Ngắm mây hồng vui đón bình minh.” (thơ “Đón Bình Minh” của Nguyễn Đắc Công)

Quang cảnh lúc bấy giờ rất đẹp, rất hữu tình. Đối với những người hay đa sầu đa cảm thì bấy giờ là lúc mà họ thích ngắm nhìn, thưởng thức nhất. Haizz, nhưng Bạch Vân thì nào có thời gian để cưỡi ngựa xem hoa mà gã lại càng không phải là người đa sầu đa cảm. Chạy mãi mà chẳng thấy trấn nào, Bạch Vân thầm nghĩ chẳng lẽ lại xa như vậy? Bất quá gã lại thấy xa xa có một tòa thành xuất hiện trong tầm mắt.

...

Cổ thành.

Nhà Nguyễn có hơn hai trăm năm mà tòa thành này lại có từ trước thì hẳn là rất lâu đời rồi. Triều đình rất quan tâm đến tòa thành này, đó là di sản và cũng là một nét đẹp của Đại Nam. Lâu lâu lại lệnh cho quan phủ nơi đây phải trùng tu, bảo quản tòa thành này thật tốt. Cổ thành rất rộng lớn bên trong có nhiều người đến đây sinh sống, làm ăn, ...nếu không có Nam Hạ thì Cổ thành tất nhiên sẽ là nơi phồn hoa nhất Đại Nam.

...

Khoảng giờ thìn.

Có một con ngựa màu đen đang đi chậm rãi trên đường lớn của Cổ thành. Người dân bán hàng rong ven đường nhìn thấy con ngựa đi qua đều phải ngược nhìn. Bởi vì con ngựa trong rất đẹp và có một người mặc y phục màu trắng ngồi trên đó, trong rất là nổi bật.

Có gã bán táo đang rao hàng thấy vậy liền chào mời:

“Công tử gia, mấy trái táo này mới chuyển từ dưới quê lên, giòn ngọt lắm, mua dùm tiểu nhân đi.”

“Bán thế nào?” Một người nhảy từ trên lưng ngựa xuống, giọng của hắn ngèn ngẹn thế nào ấy.

“Dạ, một cân năm lượng bạc, tiểu nhân bán rẻ cho công tử hai trái một lượng bạc thôi.” Gã bán táo nghe vậy liền cười hề hề ra chiều nịnh nọt.

“Cũng được, lấy cho ta hai quả.”

“Công tử thật là biết chọn lựa đó, suốt con đường này không có chỗ nào bán ngon hơn chỗ của tiểu nhân đâu.”

“Cầm lấy tiền thừa đi.”

Gã bán táo nói thách quá chừng, bán được giá như thế là quá hời rồi thế mà vị công tử kia lại cho gã một nén bạc(1 nén = 10 lượng), mà lúc này cũng có bán hai trái cho một gã khác, bắt quả tên đó cứ kỳ kèo trả giá mãi. Gã mừng quá, gói hai trái táo vào bao, nói: “công tử đi thông thả, chúc công tử muốn gì được nấy, công danh rộng mở...”

Vị công tử kia không nói thêm lời nào, một thân bạch y dắt ngựa đi tới một túp lều gần đó.

“Trông coi ngựa cẩn thận cho bốn công tử, cho nó uống nước, cho nó nghỉ ngơi ở nơi mát mẻ, có nhớ hay không?”

“Dạ, dạ tiểu nhân nhớ rồi” tiểu nhị thấy một nén bạc chìa ra đưa cho mình thì gật đầu liên tục như gà mổ thóc ấy.

Dặn dò xong, bạch công tử lấy thanh kiếm treo trên lưng ngựa xuống. Hắn đi thẳng lên lầu hai, thấy bàn gần lan can có thể nhìn xuống đường, xem cảnh náo nhiệt thì hắn liền đi đến. Tiểu nhị chạy lại lấy khăn lau lau bàn, lấy tay lau ghế cho hắn rồi cười nói:

“Công tử dùng gì ạ?”

“Lấy một bò ngũ vị, một gà xào xả ớt, một đĩa rau xào, một tô măng hầm thịt heo và một bình rượu”(cái này không kiếm được tên màu mè cho món ăn nên tại hạ viết như thế, nếu mọi người góp ý cho vài cái tên hay hay thì tại hạ sẽ sửa lại sau nhé.)

“Dạ, có ngay, chỉ chút là có ngay.” Tên tiểu nhị lật đật chạy đi.

Bạch công tử vừa nói xong mới nhớ là quên mang theo cái bao táo mới mua kia theo. Hắn cười, rót một chung trà đang định uống, thì nghe sau lưng có tiếng “ủa” vang lên. Hắn cũng không để ý lắm, lại nhìn mọi người mua bán tấp nập dưới đường.

“Hihi, tiểu đệ còn chưa lên kinh ư?”

Sau lưng bạch công tử vang lên một giọng nói treu ghẹo rồi một bóng xanh lục nhoáng lên đã ngồi đối diện với bạch công tử kia.

“Hả?”

“Ồ, ta nhầm người, hihi nhầm, nhầm.”

“Bốn công tử giống tiểu đệ của cô nương lắm sao?”

“Hihi, sau lưng thì giống bảy phần, nhưng phía trước thì không giống một phần nào cả, được rồi tỷ tỷ không quấy rầy người nữa.” Cô nương áo xanh lục thấy bạch công tử mặt trắng như ngọc, mày ngài môi đỏ, giọng nói ngèn ngẹn thì híp mắt lại.

“Nếu đã gặp ắt có duyên chi bằng vị tỷ tỷ này ngồi lại dùng bữa cùng ta mời.”

“Hihi, rất sáng khoái, ta chưa từ chối ai mời cơm cả.”

Bạch công tử thấy cô nương áo xanh lục này tuy khá lớn tuổi nhưng rất xinh đẹp, lại vui vẻ nên muốn cùng tán gẫu một phen. Hắn lại rất tò mò về tên tiểu đệ của vị cô nương này. Rót mời một ly trà, bạch công tử bắt chuyện:

“Không biết cao danh quý tánh của tỷ tỷ là chi, tiểu đệ có thể nghe qua không?”

“Cao danh quý tánh thì không dám nhận, tỷ tỷ họ Kiền.”

“Trên giang hồ, người xinh đẹp, khinh công lại cao mà lại họ Kiều chỉ có Kiều Tam Nương xếp thứ năm trên Hắc bảng mà thôi.”

“Hihi, tiểu tử ngươi hiểu nhiều biết rộng, điểm này tên tiểu đệ của ta không sánh bằng.”

“Haha, tiểu đệ của Kiều Tam Nương, bản lĩnh tất không tầm thường.”

“Hihi, nói tiểu đệ vậy thôi, thật ra ta chỉ gặp hán có một lần.”

“Tiểu đệ hiểu vì sao Kiều tỷ tỷ nhìn lầm rồi.”

Hai người nhìn nhau cười. Lúc này các món ăn được tiểu nhị mang lên, món nào cũng nghi ngút mùi thơm, thập phần bắt mắt. Vừa động đũa thì có tiếng bước chân rầm rập chạy lên cầu thang. Thấy có ba tên đại hán tay cầm cương đao đi lên mọi người trên lầu đã sớm buông đũa, có kẻ còn ngồi mọp xuống, hể có đánh nhau là chạy liền. Mà bọn chúng vừa lên đã hướng về bàn Kiều Tam Nương đang ngồi. Nàng nhũn mày, chẳng phải trời đánh cũng tránh bữa ăn hay sao. Nàng thờ dãi nói:

“Không phải bản nương đã dặn các người là: Ngô Báo đích thân tới mới được sao?”

“Kiều Tam Nương ngươi đừng đắc ý vội, bọn ta không phải đến tìm ngươi.”

Kiều Tam Nương giật mình, bọn người Hắc Mộc trại không kiếm mình thì kiếm ai, chẳng lẽ... nàng nhìn sang thì thấy bạch công tử kia cũng ngẩn ra hiển nhiên không quen biết bọn người này.

“Ngươi là Bạch Vân?” Một tên đại hán hỏi bạch công tử đang ngồi, ánh mắt hán vẫn úy kỵ liếc nhìn Kiều Tam Nương. Rõ ràng cái đêm ngoài Hoang Kỳ trấn vẫn làm hán sợ hãi không thôi.

“Theo chúng ta, nhị đương gia sẽ đến ngay thôi, ngươi hán đã biết là việc gì rồi.”

Không chờ bạch công tử trả lời, hán liền nói. Hán không gấp sao được, trong thư nhị đương gia nói tìm kẻ tên Bạch Vân là việc trọng đại, hán nào dám chậm trễ, nếu lỡ việc hán thật gánh không nổi.

“Bỏn công tử nào phải Bạch Vân gì đó mà các hạ nhắc tới chứ.” Bạch công tử lắc đầu nguầy nguậy nhưng trên mặt vẫn thản nhiên.

“Ngươi dám cãi lời ta?”

“Các hạ quá ngang ngược rồi.” Bạch công tử đặt tay lên đốc kiếm.

“Hihi, không cần phải thế. Các ngươi tìm lầm người rồi.” Kiều Tam Nương cười với bạch công tử rồi hướng tên đại hán nói.

“Làm?”

“Các ngươi tìm người tên Bạch Vân, vậy các ngươi có biết mặt hán không?”

Kiều Tam Nương hỏi, hán nào dám không trả lời, tên đại hán ngần ngừ đáp:

“Là một tiểu tử mặc áo trắng, biết chút võ công.”

“Hihihihi biết chút võ công, ngươi làm bản nương cười chết mất thôi, rõ ràng các ngươi tìm lầm rồi, các ngươi mau rời khỏi, đừng để mất nhã hứng của bản nương” Kiều Tam Nương nghe nói thì cười khom cả bụng bất quá nàng lập tức đuổi khách, trong lòng cũng khó hiểu tại sao bọn Hắc Mộc trại lại tìm Bạch Vân. Phải chăng lúc thất tung với nàng thì hán gặp tao ngộ nào đó?

“Ngươi...cứ đắc ý đi, nhị đương gia chúng ta đang tới đây đó.”

“Bạch Không Tự? Không được đâu, Ngô Báo thì may ra, hihi.”

“Hừ, chúng ta đi.”

“Tiểu đệ, dùng bữa thôi, ta đang đói lắm đây, hihi.”

Người ta nói đàn bà hay nói nhiều nhưng có biết vì sao họ nói nhiều không, vì họ có sức mới nói nhiều được. Một mâm cơm như thế mà Kiều Tam Nương ăn hết bảy, tám phần rồi.

Bạch công tử kia chỉ dùng vài đũa rồi uống vài hớp rượu.

“Hihi, thật là ngon quá.” Kiều Tam Nương vỗ vỗ bụng nói.

“Kiều tỷ tỷ, tiểu đệ thật tò mò.”

“Bạch Vân sao?”

“Hi, không biết hân thế nào nhỉ?”

“Hihi, người muốn biết về ngoại hình hay võ công hay tính cách của hân?”

“Kiều tỷ tỷ.”, bạch công tử thấy Kiều tỷ tỷ đùa thì mặt đỏ lên.

“Hân rất anh tuấn, tuy không bằng người nhưng có vẻ rất đáng yêu, vừa nhìn đã nhớ mặt. Võ công thì không biết tạo nào thấy cảnh chém giết là mặt xanh mét cả lên.” Kiều Tam Nương nhớ lại bộ dáng Bạch Vân trên xe lửa, vừa cười vừa nói.

“Chỉ đơn giản như vậy.” Bạch công tử thất vọng, hân tưởng kẻ gọi là Bạch Vân kia ắt phải một thân bản lĩnh.

Bỗng dưới đường có tiếng kêu la, nhốn nháo cả lên. “Trời ơi, hồ lô của tôi”, có ba tên cưỡi ngựa đuổi bắt một cô nương, bọn chúng vừa bắt vừa cười, trông rất thích thú. Cô nương kia vừa né được một trảo thì tên khác lại giơ tay ra bắt tiếp. Bọn chúng cho ngựa chạy loạn cả lên trúng nhiều xạp bán hàng rong bên đường, bắt quá những người đó chỉ biết kêu trời, chứ không dám làm gì chúng cả. Thật ra bọn chúng muốn bắt là bắt được thôi, bắt quá cái cảm giác đùa giỡn người khác trong tay rất là thích thú. Bỗng một bóng trắng phóng xuống chắn trước người của cô nương kia, thấy cách tay giơ tới thì liền kéo xuống rồi tung ra một cước.

Một tên vừa té ngựa thì hai tên kia kêu lên be be cùng nhảy xuống ngựa quát tháo:

“Người dám nhúng tay vào chuyện của Thiên Ưng bang?”

“Bôn công tử ghét nhất là kẻ ức kiếp phụ nữ.”

“Khẩu khí lớn lắm, lên.”

Hai tên cùng xông lên nhưng vừa lao tới thì thấy bóng trắng nhoáng lên, mỗi người trúng một cước giữa mặt té bịch xuống đất.

Ba tên cùng nhau bò dậy, nghiêng răng nghiêng lợi bỏ chạy gấp, cũng không dám dất ngựa theo.

“Cô nương không sao chứ?”

“Tiểu nữ không sao, đa tạ công tử.”

Bạch công tử ngăn ra, hân nhìn kỹ thì thấy vị cô nương này còn cao hơn hân, hân chỉ đứng tới vành tai cô ta mà thôi. Trên mặt thì phấn son lem luốc, hết như không biết trang điểm hoặc giả bỏ chạy nãy giờ bị như thế. Tóc tai cũng không chải chuốt, chỉ buộc một chùm ở phía sau thôi. Nàng mặc một bộ y phục màu đen trông rất tầm thường, giọng nói lại eo éo thế nào ấy. Hân nghĩ hoài cũng không ra, ba tên kia xem chừng thiếu sắc quá độ rồi?

Thật ra, ba tên vừa rồi cậy thế Thiên Ưng bang, thường hay trêu ghẹo con gái nhà lành, bức hiếp người dân. Chứ còn nói đến sắc thì kỹ viện trong Cổ thành này có đếm cũng đếm không hết.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Hành Tung Của Bạch Vân

Bạch công tử thấy vị cô nương này cũng đáng thương, hân liền mời lên tầu lâu dùng bữa. Vị cô nương kia ngần ngừ một chút rồi cũng theo lên.

Vị cô nương kia vừa lên tới bàn, thấy Kiều Tam Nương đang ngồi thì ánh mắt ra chiều kinh ngạc.

“Cô nương cứ ngồi đi, đừng khách sáo.” Bạch công tử rót một chén trà, chỉ cái ghế bên cạnh.

Vừa ngồi xuống thì nghe Kiều Tam Nương hỏi:

“Vị cô nương này có gặp qua chưa nhỉ?”

“Tỷ tỷ quen mặt sao, tiểu nữ lần đầu đến nơi này.” Vị cô nương kia sắc mặt khê biến.

“Ta thấy muội rất giống một người.” Kiều Tam Nương ánh mắt chăm chú nhìn thật kỹ gương mặt vị cô nương kia.

“Chắc người giống người thôi mà.” Vị cô nương kia thở dài một hơi.

“Chắc vậy.” Nhưng Kiều Tam Nương vẫn nhìn nàng không chớp mắt. Cô nương kia thấy vậy cũng không nói gì.

“Cô nương tên là gì? Tại hạ Nguyễn Thanh, mới du ngoạn ở đồi Long Phụng xong, trên đường về bắc ghé qua đây.” Bạch công tử phá vỡ bầu không khí trầm mặc kia.

“Tiểu nữ tên A Tình, có việc phải lên bắc, không ngờ lại, lại...”, nói tới đây thì ra chiều muốn khóc đến nơi.

“Lên bắc, cũng chung đường với tại hạ, nếu A Tình cô nương không chê, thì ta cũng không ngại làm kẻ hộ hoa.” Nói xong hắn cũng muốn nôn, người như thế mà xưng là “hoa” thì thật là quá lừa dối rồi, bất quá hắn có ăn có học nói chuyện không thể không lịch sự được.

Lúc này lại có người lên lầu, đó là một lão già, sắc mặt lão không được tốt lắm. Lão vừa lên thì ngồi gần bàn ba người Kiều Tam Nương. Khi nhìn thấy bạch công tử thì mắt lão sáng lên, chăm chú nhìn hắn.

Ba người cũng không để ý, đối đáp thêm vài ba câu, mà A Tình lâu lâu lại liếc lão già bàn bên cạnh một cái.

Lộc cộc.

Lại có người lên, lần này là năm người, năm người vừa lên thì một tên có râu quai nón cười haha:

“Lão đại, nhìn kia.”

Lão đại bọn người đó nhìn theo cánh tay tên râu quai nón, hắn thấy một gã công tử mặc y phục trắng đang ngồi cùng hai vị cô nương thì cười như hoa nở:

“Đi mòn gót giày tìm không thấy, ngồi chơi xơi nước lại tới tay, haha”

Vừa định đi tới thì nghe có người nói:

“Ngũ hiệp huynh đệ thật là nhanh chân, bất quá lão phu là người phát hiện hắn trước thì phải.”

“Trần Minh Trí? Haha, lão cũng “thỉnh” quá nhỉ.”

“Các ngươi muốn độc chiếm ư, không dễ thế đâu.”

Phải biết từ nơi bọn họ giao đầu tới qua đến Cổ thành này có ba tuyến đường. Bạch Vân vừa cầm đầu chạy vừa không biết đường nên gã đi đường vòng lúc nào cũng không hay biết. Một đường nữa là phải đi qua đồi Long Phụng, đường thẳng thì đi qua một trấn nhỏ cũng là đường nhanh nhất. Trần Minh Trí và Ngũ hiệp huynh đệ đi đường nhanh nhất, bọn hắn cũng tìm kiếm quanh trấn nhưng không thấy Bạch Vân đâu liền lên đường đến Cổ thành này, chỉ là kẻ trước người sau mà thôi. Nghe bọn người kia nói chuyện mà ba người Kiều Tam Nương như vịt nghe sấm, không hiểu đầu đuôi tai nghe gì cả. Bất quá A Tình thì lại thảm than hồng бет. Nàng nào không biết bọn người kia muốn gì, bọn chúng là ai. Kế hoạch của nàng kín như áo trời, sao bọn người kia lại phát hiện được chứ.

Nguyên nàng là Bạch Vân cải trang thành. Lúc vừa đến Cổ thành thì gã liền thả con ngựa chạy đi, gã một mình lên vào thành. Trên đường đi gã đã suy nghĩ rất kỹ, nếu cứ như vậy mà nghênh ngang trên đường thì thật là gã đã chán cái kiếp này rồi. Gã liền đến mấy tiệm y phục, phần son... mua mỗi thứ một ít. Lúc mua hai trái táo để cho vòng một nhìn đồ sộ một tí thì cái tên bán táo cứ nói giả trên trời làm mất thời gian của gã. Gã trốn vào con hẻm nhỏ rồi thay y phục, phần son thì gã nào có biết xài, cứ làm loạn cả lên, hai trái táo thì gã lấy miếng vải cột lại. Gã quăng bộ y phục cũ qua tường nhằm phi tang, bất quá bên trong lại có tiếng nữ nhân hô hoán: "có người rình tằm, có người rình tằm"

Gã liền thi triển khinh công bỏ chạy, thầm nghĩ phiền phức cứ bám dính lấy gã. Khi ra đường lớn, định kiểm chút gì lót dạ rồi lên đường thì có ba tên sắc lang trên ghẹo gã. Gã né tránh mà trong lòng buồn cười: ta giả gái giống đến thế sao? Gã cũng muốn ra tay cho ba tên ngu ngốc kia rút lui, bất quá nghĩ lại thì liền nhịn xuống. “Ta giả gái giống thế này thì bọn người kia hẳn không nhận ra, nếu ra tay dạy dỗ ba tên này thì còn giả gái làm chi.”

Thấy Trần Minh Trí đối thoại cùng Ngũ hiệp huynh đệ, Bạch Vân thầm tính kế. Gã nghĩ bọn người này hẳn không bắt được gã, nếu có biến liền thi triển khinh công chạy trốn.

“Thì ra là Thần cơ diệu toán cùng Ngũ hiệp huynh đệ, bất quá các ngươi làm phiền người khác trò chuyện có biết không?”

“Các hạ là ai?”

“Tiểu cô nương thật lớn gan, nghe danh lão phu mà còn dám hỗn láo.”

“Bản nương đi không đòi danh, ngồi không đòi họ, Kiều Tam Nương chính là bản nương.”

“Kiều Tam Nương?”

Ngũ hiệp huynh đệ và lão Trần cùng nhau la hoảng. Danh trên Hắc bảng thì giới giang hồ không ai mà không biết, bất quá có gặp qua hay giao thủ qua thì không có mấy người cả. Vì vậy Hắc bảng kia cũng lắm người không tin vào. Nhưng Ngũ hiệp huynh đệ và lão Trần kia không nằm trong số đó, bọn họ đã từng gặp qua Bạch Không Tự và Ngô Báo nên rất tin vào cái Hắc bảng kia, mà Kiều Tam Nương lại xếp thứ năm, cao hơn Bạch, Ngô hai người

mấy bạc.

Trần Minh Trí đảo cặp mắt mấy vòng liền dò hỏi:

“Bạch Vân kia như thế nào với người?”

“Lại là Bạch Vân, hần có ân oán gì với các người ta không biết và cũng không muốn biết, bắt quá bốn công tử là Nguyễn Thanh không phải họ Bạch gì đó.”

Kiều Tam Nương chưa kịp lên tiếng thì Nguyễn Thanh tức giận đứng phắt dậy, hần rất mệt mỏi vì kẻ khác cứ nghĩ hần là Bạch Vân. Lời này vừa ra thì lão Trần chỉ xẹt qua một tia bất ngờ mà thôi, đêm qua lão là người nhìn gần Bạch Vân nhất nên cũng thấy lời kia đúng sáu, bảy phần. Bắt quá lão nghĩ ngờ tiểu tử họ Bạch kia đang cải trang nhằm che dấu hành tung. Ngũ hiệp huynh đệ thì kinh nghi bất định, bọn chúng thấy đáng vẻ cùng giọng nói của tên công tử này cũng không giống tên thư sinh tối qua lắm. Mà kinh ngạc nhất chính là Bạch Vân, gã không hiểu vì sao mà Nguyễn Thanh kia tức giận đến vậy, Bạch Vân gã có đắc tội hần chỗ nào đâu chứ? Nhưng cũng thăm thở dài vì chưa bị bọn người kia nhìn ra sơ hở gì lại còn nhìn lầm Nguyễn Thanh kia là gã nữa.

Thấy mọi người nhăn mặt nhúm mày vì xem lời nói của Nguyễn Thanh có thật hay không thì Kiều Tam Nương dò hỏi:

“Thật ra Bạch Vân đã đắc tội với các người chỗ nào mà ngay cả Hắc Mộc trại cũng tìm hần?”

“Đắc tội thì không có, chỉ là hần giữ vật mà chúng ta đang cần mà thôi.” Tên râu quai nón lớn giọng nói.

Khi lão đại của hần trong lòng kêu hồng hét thì lão Trần bên này cũng không ngừng chửi rủa trong lòng, sao lại ngu ngốc tiết lộ phong thanh chứ.

Quả nhiên Kiều Tam Nương mắt sáng lên hỏi tiếp:

“Hihi, là vật gì thế?”

“Không nói được, không nói được.” Thấy lão đại trừng mắt, tên râu quai nón lắc đầu nguầy nguậy đáp.

Lúc này tiểu nhị lại mang hai món ăn mà Nguyễn Thanh lúc dẫn Bạch Vân vào căn dặn, hần vừa lên thì thấy không khí nơi đây không ổn lắm, khách ở nơi đây sớm chạy mất chỉ còn bọn người giang hồ này mà thôi. Thấy vẻ lóng ngóng của tên tiểu nhị, không biết phải làm sao của hần thì Nguyễn Thanh liền kêu hần đem đồ ăn đặt lên bàn.

“Hừ.”, lão Trần chưa nghĩ ra cách gì nên lão phát tay bỏ xuống lầu. Mà lão biết bây giờ không phải lúc, cứ chờ Kiều Tam Nương tách ra rồi lão sẽ ra tay. Thấy lão Trần bỏ đi Ngũ hiệp huynh đệ ngạc nhiên nhưng vẫn ngồi xuống bàn gọi đồ ăn.

“Hihi, thật là thú vị, không ngờ Bạch tiểu đệ lại dám phồng tay trên đám người này.”

“Tiểu đệ của Kiều tỷ tỷ quả nhiên có bản lĩnh, bắt quá thật là phiền phức cho tiểu đệ.”

Thấy đáng vẻ hực hực của Nguyễn Thanh, Kiều Tam Nương càng cười lớn.

Bạch Vân cầm đầu ăn, nhưng vẫn lắng nghe hai người nói chuyện. Gã thật khó chịu vì đang đói mà cứ phải từ tốn mà ăn, bắt quá cũng phải ráng cho quen tới khi đến được Mai Hoa cung mới có thể thoải mái mà làm Bạch Vân, làm “Đỗ Thánh” được.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Hàn Huyền

Sau khi ăn xong Nguyễn Thanh mời Kiều, Bạch hai người tới khách điểm nghỉ ngơi.

Con người hần rất hào phóng, ăn nói lại nhã nhặn thật khó có ai có thể từ chối lời mời của hần.

Bạch Vân nào bỏ lỡ cơ hội này, có người trả tiền thì đại gì mà từ chối.

Kiều Tam Nương thì rất nhiệt tình nhận lời, không biết là vì sự hào phóng của Nguyễn Thanh hay vì thấy thích thú với A Tình cô nương kia, nàng cứ nhìn A Tình mãi không thôi.

...

“Lấy cho bốn công tử ba phòng tốt nhất ở gần bên nhau.”

“Dạ, chỉ còn hai phòng kề nhau thôi và một phòng đối diện ạ.” Tiểu nhị thấy nén bạc thì dắt cái khăn lên vai, hai tay cầm chặt như sợ sẽ bị lấy lại.

“Kiều tỷ tỷ thấy thế nào?”

“Hihi, cũng được, bắt quá tiểu đệ ở phòng đối diện đi, ta ở cùng với A Tình muội muội.”

“Như lời tỷ tỷ vậy.”

...

Bạch Vân bước vào phòng, gã cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái cuối cùng cũng có thể thả lỏng, nghỉ ngơi một chút.

“Phòng rộng rãi, giường chiếu cũng thật là tốt, thật đáng đồng tiền mà.” Vừa định nhảy lên giường đánh một giấc thì cửa phòng mở ra, Kiều Tam Nương cười thật tươi đi vào.

Bạch Vân thấy Kiều Tam Nương tự nhiên như vậy cũng không nói gì, gã đi ẹo ẹo lại tiếp đón: “Kiều tỷ tỷ chưa nghỉ ngơi sao?”

“Hihi, tiểu đệ còn muốn giả ngây giả ngô đến bao giờ?” Kiều Tam Nương nhìn sát vào mặt Bạch Vân nói, ánh mắt lém lỉnh, trêu chọc.

Vù, vù...

“Thật có ý tứ.”

Kiều Tam Nương chưa khẳng định, chỉ là phù đầu mà thôi, nhưng khi đang quan sát sắc mặt gã thì gã cười rồi liền bóp nhẹ cái mũi của Kiều Tam Nương một cái rồi liền bỏ chạy.

Kiều Tam Nương sau khi ngậy người cũng liền phản ứng thì triển khinh công đuổi theo.

Hai người kẻ bắt người đuổi chạy khắp phòng, có nhảy lên bàn có trèo lên giường, khi đang hứng chí thì nghe tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”, Bạch Vân giả giọng eo eo trả lời.

Nguyễn Thanh đẩy cửa vào thì thấy Kiều Tam Nương đang buộc tóc dùm A Tình, hấn ngạc nhiên vô cùng, tại sao hai người lại thân thiết như thế.

“Thì ra đã quá rầy, tiểu đệ định sang hỏi gian phòng này có vừa ý hay không?”

“Hihi, rất tốt, nhưng mà con gái đang sửa soạn không phải tiểu đệ nên để lúc khác hay sao?”

“Vậy hẹn gặp buổi tối vậy, chúng ta cùng ăn, mọi người thấy có được không?”

“Hihi, không tiễn nhé Thanh đệ.”

Nguyễn Thanh đóng cửa phòng, chuyện lúc này làm trong lòng không sao hiểu nổi, sao có thể như thế, chẳng phải hơi kì quái hay sao, thân nhau nhanh như thế?

“Còn muốn chạy?” sau khi Nguyễn Thanh rời đi, Kiều Tam Nương thấy có cánh tay thúc vào eo nàng, nàng liền xoay người né tránh rồi tay kia chụp tới vai Bạch Vân, gã liền gạt ra xoay người lại nhìn Kiều Tam Nương cười hi hi.

“Tiểu tử nguoi che giấu rất tốt.” Kiều Tam Nương nhếch miệng nói, trách hấn giả vờ thư sinh, làm nàng lo lắng cho hấn không thôi.

“Thật dễ nhận ra như vậy?”

“Hihi, tỷ tỷ nguoi đã nhìn một lần là không quên đâu.”

“Haizz, đệ cũng không muốn phải khép nép, yếu điệu nữa.” Bạch Vân lấy tay chà phấn trên mặt, gã không muốn cái trang nữ, nếu dễ nhận ra như vậy thì còn tác dụng gì nữa, lại phải làm bộ dáng thực nữ, gã thật khó chịu muốn chết.

“Hihi, tiểu đệ cứ nghỉ ngơi trước đã, nếu muốn cái trang, tỷ tỷ sẽ giúp nguoi, bảo đảm sẽ không thua kém mấy vị trên Kiều bang đâu.”

“Thật vậy?”

“Bất quá tỷ tỷ rất tò mò nguoi gặp chuyện gì mà dính tới đám người Trần Minh Trí và Ngũ hiệp huynh đệ kia.”

...

Xế chiều.

Kiều Tam Nương mang một đồng phản hồng cùng y phục vào phòng Bạch Vân, gã nhìn thấy thế liền tỉnh ngủ. Kiêu tỷ tỷ thật quá phô trương rồi.

Bạch Vân mặc bộ y phục màu vàng mà Kiêu Tam Nương đưa cho, gã vừa mặc vừa cắn trái táo làm Kiêu Tam Nương chỉ biết cười lắc đầu.

Lấy mấy miếng vải quấn quanh ngực vài vòng, gã lấy tay nâng nâng “bộ ngực” của mình cười đắc ý.

Sau khi trang điểm cho Bạch Vân, Kiêu Tam Nương chải tóc cho gã. Gã lấy tấm gương đồng lên xem thì la hoảng, lại nghe sau lưng có tiếng cười khoái trá, gã liền biết Kiêu tỷ tỷ chơi xỏ gã.

Vừa chải tóc, Kiêu Tam Nương vừa kể cho gã nghe sự việc ngày hôm đó.

Nguyên sau khi thấy chiếc xe của Bạch Vân chạy như điên cuồng thì Kiêu Tam Nương liền muốn đuổi theo giúp gã. Bất quá Bạch Không Tự nào để nàng toại nguyện.

Chỉ mấy chương đã bức lui Kiêu Tam Nương, Bạch Không Tự trong lòng kinh hi muốn nhân dịp này bắt sống Kiêu Tam Nương. Nhưng lại làm cho hấn bất ngờ là Kiêu Tam Nương không chỉ có vậy, nàng che giấu rất tốt, lúc này nàng mới thật sự sử ra Tam du khoái kiếm.

Bạch Không Tự trong lòng kêu hồng бет, hấn không ngờ đây mới là song kiếm của họ Kiêu, lại biết vì sao họ Kiêu kia được gọi là Kiêu Tam Nương.

Kiêu là họ Kiêu, Tam ở đây không phải là ở trong nhà có ba người mà là mỗi kiếm xuất ra như có ba kiếm xuất ra vậy, nhanh đến không kịp nhìn thấy nói gì đến đỡ gạt hay phản công. Nương thì tất nhiên là ám chỉ không phải đàn ông rồi.

Bạch Không Tự thấy song kiếm mà lại thành lục kiếm thì liền né tránh, hấn vừa định vùng chương thì lại thấy ánh kiếm hướng vai hấn. Vừa chuẩn bị ra chiêu nào liền bị áp chế chiêu đó, hấn chỉ đành né tránh dần rơi vào thế hạ phong.

Kiêu Tam Nương không muốn dây dưa với họ Bạch kia, chỉ muốn bức hấn lui nhưng vừa định rồi đi thì chương phong lại ào tới bám dính lấy nàng không cho nàng thời gian rảnh rỗi.

Kiêu Tam Nương phóng kiếm tới Bạch Không Tự, cả người song song với mặt đất xoay vòng vòng như du long xuất động. Họ Bạch thấy thế chỉ biết nhảy lên né tránh, nhưng Kiêu Tam Nương lật tay xuống đất một cái cũng liền xoay người đuổi theo.

Roẹt, roẹt không hổ là cao thủ trên Hắc bảng, thế kiếm hung hiểm như vậy mà chỉ làm có thể làm hấn bị thương.

“Một kiếm này thật hay.” Bạch Không Tự trán đầy mồ hôi, tay phải thông xuống, từng giọt máu đang nhỏ giọt xuống đất.

“Cáo từ.”

Kiêu Tam Nương thi triển khinh công đuổi theo hướng xe lừa bỏ chạy.

Được một quãng thì thấy bọn thuộc hạ Hắc Mộc trại kẻ chạy người cười ngửa quay lại thì liền biết Bạch Vân đã chạy thoát, bất quá nàng cũng kinh ngạc vì tốc độ con lừa kia, kéo theo cái xe vậy mà vẫn chạy thoát được.

Kiêu Tam Nương không vội nữa nàng cười hi hi lao vào đám người tả xung hữu đột. Sau khi trút giận xong nàng liền lần theo dấu xe lừa mà truy tìm Bạch Vân.

Khi tìm thấy thì nàng ngạc nhiên vô cùng, nơi đây hoang vắng sao Bạch Vân lại bỏ xe mà chạy bộ. Nàng liền mang theo nỗi hoài nghi trong lòng đi tìm xung quanh, thế nhưng chẳng thấy tung tích Bạch Vân đâu.

Thế rồi nàng đi sang các vùng phụ cận du ngoạn, sẵn dò la tung tích của tên một sách đen đuôi kia.

“Kiêu tỷ tỷ bản lĩnh cao như vậy mà làm tiểu đệ phải một phen lo lắng.”

Bạch Vân nghe kể thì ngạc nhiên vô cùng, gã không ngờ cao thủ Hắc bảng lại không phải đối thủ của Kiêu tỷ tỷ.

Rồi gã liền kể cho Kiêu Tam Nương nghe gã kéo đuôi con lừa thế nào, té xuống núi ra sao, những chuyện từ lúc gã thất tung với Kiêu Tam Nương đều nhất nhất kể ra.

Hiện giờ gã xem Kiêu Tam Nương như một người bạn, không hề che giấu chuyện gì cả. Cả chuyện nấp trong bụi lau ra sao, bị phát hiện thế nào và bị cưỡng ép phải cầm cái vật bóng tay kia đều nói cho Kiêu Tam Nương biết.

“Hihi, người thật là may mắn, ra giang hồ liền gặp “may mắn” cỡ này.” Nghe kể thì Kiêu Tam Nương cũng một phen kinh ngạc, không ngờ tám bản đồ kia là có thật, mà tiểu tử này lại đang cầm trong tay.

“Haha, tiểu đệ không sợ bọn người kia, chỉ là sợ không kịp thời gian hoàn thành việc mà người giao phó thôi.”

“Khinh công lúc trưa là người học từ hang động?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ thấy có lợi hại không?”

“Quả nhiên không tầm thường, ta cũng là lần đầu nhìn thấy khinh công tinh diệu như thế.”

Kiều Tam Nương đúng là chưa nghe nói qua môn khinh công nào tên Vi cước độc bộ hành cả mà cũng chưa từng thấy ai thi triển qua. Bách luyện thần công thì nàng có nghe qua, đó là môn tuyệt thế thần công đã bị thất truyền.

Tại sao lại chết trong hang động kia chứ, người nắm giữ hai môn võ công này phải là người có tiếng tăm trong giang hồ.

Lúc này thì Kiều Tam Nương cũng đã trang điểm lại cho Bạch Vân nhưng không cho gã soi gương, nói rằng sẽ cho gã bất ngờ.

Bạch Vân thăm nghĩ Kiều tỷ tỷ lại có lúc trẻ con đến vậy.

“Tỷ tỷ ở lại đây có lâu không?”

“Ta phải ở lại đây có vài việc riêng, ngươi phải lên bắc thật ư?”

“Tiểu đệ được người nhờ cậy đến Mai Hoa cung đưa tin.”

“Mai Hoa cung?”

“Đúng vậy!”

“Ngươi nên cẩn thận, người của Mai Hoa cung ít giao du với thế giới bên ngoài nên hành sự rất kì quái, vô cùng độc đoán.”

“Tỷ tỷ yên tâm chi là đưa tin, tiểu đệ không có quan hệ gì với bọn họ cả.”

Cốc, cốc.

“Mời vào.”

“Tiểu đệ sang phòng Kiều tỷ tỷ không thấy người, liền đoán hắc là ở bên phòng này.”

Nguyễn Thanh vừa mở cửa vừa nói lời châm chọc thì sững người lại.

Hắn nhìn kỹ thì mắt sáng lên, quả nhiên là “hoa” thật chứ không phải “hoa” héo, sau này chung đường về bắc ta cũng không phải quá xấu hổ rồi.

“Hihi tiểu đệ chưa thấy người đẹp bao giờ ư?”

“Chưa thấy người đẹp thế này bao giờ.”

“Hihi nếu Thanh đệ nam cải nữ trang thì càng xinh đẹp hơn A Tình cô nương đây.”

“Tỷ tỷ lại đùa rồi.”

Bạch Vân bây giờ môi đỏ má hồng, cặp lông mày của gã không phải lông mày tướng nên nhìn cũng có vẻ hợp nhãn, bất quá hơi dày mà thôi. Tóc thì được rẽ ngôi giữa rồi búi lên bằng cây trâm cài. Nếu chưa từng thấy Bạch Vân lúc là nam nhân thì bây giờ không thể nào nhìn ra là gã cải trang được cả.

Một thân y phục màu vàng đứng lên, Bạch Vân giọng eo éo nói:

“Thanh công tử, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Thanh Nhã Lâu

Cổ thành buổi tối rất đẹp, trên đường hầu như tràn ngập ánh đèn lồng. Dòng người ra vào tấp nập, nhộn nhịp.

Tại Cổ thành này thì cái gì cũng có: đồ phùng, thanh lâu, tửu lâu, Trà quán... nhưng nổi bật nhất chính là: bến Tam Kiêu và Thủy Nguyệt lâu. Nếu không ghé qua hai nơi này một lần thì xem như chưa đến Cổ thành.

Buổi tối nơi đây nếu không lên Thủy Nguyệt lâu ngắm trăng thưởng nguyệt thì có thể dạo chơi ở bến Tam Kiêu, có rất nhiều người vì cảnh đẹp ở hai nơi này mà xuất khẩu thành văn.

Tuy nhiên, Cổ thành cũng là chốn vui chơi cho nhiều loại người khác nhau vì thế mà Ngọc Hương lâu nổi tiếng nhất ở nơi đây cũng là nơi mà đàn ông hay lui tới. Ngoài ra còn rất nhiều nơi cũng có danh tiếng không kém.

...

Trên con đường lớn có ba người đi cùng nhau, ai thấy cũng phải liếc nhìn một phen. Hai cô nương sắc nước hương trời không nói, vị công tử đi cùng hai nàng càng làm cho người khác thêm ngưỡng mộ.

“Chúng ta cùng đến Thanh Nhã lâu dùng cơm, tiểu đệ nghe nói hơn một tháng trước ở đó có xuất hiện một vị mỹ nhân, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.”

“Tỷ tỷ cũng có nghe, nhưng chưa có ghé qua xem thử, không biết là vị nào trên Kiều bảng nhỉ?”

“Tiểu đệ nghe lời đồn đãi thì hình như không phải mỹ nhân trên Kiều bảng thì phải.”

“Sao? Vậy mấy cô trên Kiều bảng kia còn xinh đẹp đến bậc nào?”

“A Tình cô nương có điều không biết, ở Đại Nam thì người xinh đẹp nhiều vô kể, có đếm cũng đếm không hết được. Mỹ nhân có tên trên Kiều bảng dựa vào rất nhiều nguyên do mới có thể có tên trên bảng.”

“Ồ!”

“Nghe nói nàng ta rất thích đối câu làm thơ, ai có thể đối thắng được nàng thì có thể hàn huyên, tâm sự riêng với nàng.”

“Hihi, chuyện này thì tỷ tỷ ta một khiêu cũng không thông.”

“Thanh Nhã lâu kia vì sự tình này mà thanh danh lên cao, nổi tiếng khắp Cổ thành, vượt qua Thủy Nguyệt lâu chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

“Hihi, tỷ tỷ chưa từng đặt chân đến nhưng chỉ nhìn ở xa thôi cũng thấy Thủy Nguyệt lâu kia rất đẹp.”

“Đúng là rất đẹp, Nam Hạ ngoại hồ tàng long, là chốn để anh hùng hào kiệt vờ lăm dương danh lập phận, nếu nói về cảnh sắc hữu tình thì quả thật không thể so sánh với Cổ thành này.”

...

Thanh Nhã lâu.

Đây là một tòa nhà có bốn tầng lầu, phía trên treo tấm bảng to có ba chữ được viết bằng kiểu thư pháp rất đẹp: Thanh Nhã Lâu.

Phía trước lối vào có treo hai cái đèn lồng thật lớn màu đỏ, hai bên cửa chính có treo hai miếng vải màu đỏ chữ đen: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Khi vào bên trong thì Bạch Vân lại càng thấy sự khác biệt của Thanh Nhã lâu với khách điểm mà gã đang ở.

Ngay đại sảnh thôi mà đã đông nghịt người, chẳng còn bàn trống nào. Mà trên tường cũng đầy những câu thơ, câu đối. Mọi người vừa dùng bữa vừa trò chuyện, bình luận về văn thơ thật là cao nhã lắm sao.

Nguyễn Thanh đưa một nén vàng cho lão chủ phòng quán, lão liền mời ba người lên lầu hai.

Nguyễn Thanh chọn bàn ngay cửa sổ, ở đó có thể nhìn thấy con sông Hàn nổi danh hữu tình ở Đại Nam này, xa xa cũng có thể thấy từng chiếc thuyền nhỏ đang hướng về phía Thủy Nguyệt lâu.

“Thật là đẹp.” Kiều Tam Nương ánh mắt mơ màng nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh liếc nhìn nhau, lần đầu hai người họ thấy vẻ ủy mị của Kiều Tam Nương. Trong mắt bọn họ, nàng là người luôn luôn vui vẻ, lạc quan không biết lo nghĩ là gì.

“Các vị dùng gì ạ?”

“A Tình cô nương cứ gọi món mình thích, tỷ tỷ nữa, đừng khách sáo với tiểu đệ.”

“Hihi, ta món nào cũng thấy được cả, hay là A Tình muội chọn đi.”

“Ở đây món gì là nổi tiếng nhất?”, Bạch Vân liền giọng eo éo nói với cô gái phục vụ.

“Ở đây có món Thanh Thanh Yến là món độc quyền của Thanh Nhã lâu đấy ạ, ngoài ra còn có các món khác cũng thơm ngon không kém.”

“Ồ, vậy Thanh công tử cứ quyết định vậy” Bạch Vân thấy người ta bỏ tiền mà mình lại kêu món thì cũng không ổn nên hỏi món ngon nhất rồi lại nhường quyền quyết định cho Nguyễn Thanh.

Nguyễn Thanh nào không hiểu ý của gã chứ, bất quá hình như Nguyễn Thanh là con của một nhà đại phú hào nào đó, mỗi lần hắn bỏ tiền ra đều rất hào phóng mà chẳng hề nhú mảy tí nào.

“Haha, lấy cho ta Thanh Thanh Yến, bỏ ngũ vị, rau xào, canh hải sản, nhớ là mỗi món làm cho cả ba người, à, cho ta một bình rượu Hồng Đào nữa.”

“Công tử thật khéo chọn, thức ăn sẽ nhanh chóng được mang lên ạ”

Trong lúc đó, Bạch Vân quan sát xung quanh nơi này. Ở mấy bàn kế bên, các vị công tử cũng có mà các vị trung nhân cũng có đang cầm quạt phe phẩy. Bọn họ vừa suy tư vừa nghiêng ngả khi nhìn những bức họa sơn thủy treo trên tường.

Bàn phía đối diện thì có một vị công tử mặc y phục màu trắng, trên áo có thêu hoa văn màu đen rất đẹp. Khi thấy Bạch Vân nhìn đến thì hắn phe phẩy cây quạt giấy mỉm cười với Bạch Vân. Hai bên hắn lại có hai cô nương đang rót rượu hầu hạ trong rất là phong lưu.

Thấy cảnh đó Nguyễn Thanh lắc đầu nói:

“Sông bao nhiêu nước cũng vừa

Trai bao nhiêu vợ cũng chưa bằng lòng.”

“Hihi, rất hay, nhưng tỷ tỷ chưa từng thấy đàn ông mà không phong lưu.”

“Hi, sao công tử biết là hắn đã có vợ, chẳng lẽ công tử không phong lưu sao?”

Nghe Kiều Tam Nương khen ngợi thì Nguyễn Thanh cũng mỉm cười nhưng khi nghe Bạch vân trêu chọc thì mặt lại đỏ lên. Chẳng phải chính hắn cũng đang ngồi cùng hai vị cô nương sắc nước hương trời đó sao?

Kiều Tam Nương nghe thế cũng cười khom cả lưng nhưng ánh mắt lại nhìn Bạch Vân đầy thâm ý.

Món ăn đã được mang lên, Bạch Vân vừa nghe hương thơm ngào ngạt đã muốn cầm quét một phen, nhưng vừa động đũa thì có tiếng đàn vang lên.

Tiếng đàn nhẹ nhàng, du dương làm mọi người như lạc vào chốn thần tiên, âm điệu vô nghĩ, vô lo nhưng trong đó lại phảng phất chất chứa nỗi thê lương, tiếc nuối. Cảm giác như có gì đó không trọn vẹn vậy. Bất quá sống trên cuộc đời này thì làm gì có hai chữ "trọn vẹn" chứ?

Tiếng đàn vừa dứt thì lão chủ quán cười nói: “mời mọi người lên tầng ba cùng Thanh Nhã cô nương làm thơ, đối câu.”

Lời lão vừa nói ra thì liền có một đám công tử kéo nhau lên lầu ba.

“Chưa ăn nữa mà.” Bạch Vân bất đắc dĩ nói, gã nào thích thú cái gì gọi là làm thơ, đối câu chứ.

“Cứ dùng bữa trước đã, không cần phải vội.” Nguyễn Thanh mỉm cười nói.

“Thanh Nhã cô nương? Tên này tỷ tỷ lần đầu được nghe thấy qua.”

“Tiểu đệ có nghe nói, đây là nàng lấy tên đại diện cho Thanh Nhã lâu, tên thật của nàng không ai biết cả.”

“Thật có ý tứ nhỉ.”

“Hi, thanh danh của Thanh Nhã lâu này nổi nhanh như vậy tất cả là nhờ vào vị cô nương thần bí kia.”

Bạch Vân không biết khách sáo, gã đang thầm khen trong lòng món Thanh Thanh Yến này thật giống món yến sào ở mấy nhà hàng đây mà, kiếp trước mấy khi có tiền được ăn sang như vậy chứ? Gã liền múc một chén ăn thử thì nghe Kiều Tam Nương trò chuyện cùng Nguyễn Thanh.

Đối với chuyện này gã rất tò mò, cô gái kia thần bí bí không lẽ chỉ làm cái chuyện câu khách tới quán thôi sao?

Khi Bạch Vân no căng cả bụng thì thấy Nguyễn Thanh cùng Kiều Tam Nương đã dùng đũa lâu rồi. Bọn họ vừa nhâm nhi rượu Hồng Đào vừa mỉm cười nhìn khuôn mặt đang xấu hổ của Bạch Vân.

“A Tinh cô nương thật có tinh thần ăn uống, nếu đã xong rồi thì không phải chúng ta cũng nên xem qua cái vị Thanh Nhã cô nương kia có cái gì đặc biệt hay sao?”

“Thật ngại quá, muội lần đầu tiên được ăn những món ngon như vậy.”

Nguyễn Thanh không đếm xỉa tới lời ngụy biện của nàng, hắn đã thấy qua nàng ăn một lần rồi. Trong lòng cũng thầm nghĩ quả nhiên không ai hoàn hảo, một cô gái xinh đẹp như vậy mà cái nết ăn uống lại đáng xấu hổ như thế.

Ba người cùng nhau bước lên tầng ba.

Trên tầng ba có hai dãy bàn ở hai bên, kiểu bàn ở đây lại khác kiểu bàn ở hai tầng dưới. Bàn này rất thấp muốn ngồi thì phải ngồi xếp bằng xuống sàn nhà. Mà ở dưới sàn nhà được trải thảm đỏ trong rất thu hút.

Lúc này đang có bốn nàng ca kỹ đang múa góp vui cho mọi người. Một màn này vừa xong thì tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không dứt.

Ba người Bạch Vân cùng nhau ngồi chung một bàn, bàn này cách bàn của Thanh Nhã cô nương ngồi ở phía chính diện khá xa.

Một giọng nói trong trẻo vang lên làm mọi người yên tĩnh lại:

“Các vị hết lòng ủng hộ, Thanh Nhã thật vui mừng, chén rượu này xem như lời đa tạ của Thanh Nhã gửi đến các vị.”

“Cô nương quá lời rồi.”

“Thanh Nhã cô nương thật khách sáo quá.”

“Được đối ẩm với Thanh Nhã cô nương là vinh hạnh của chúng ta mới phải.”

Các cô gái châm rượu lên bàn cho mọi người, mọi người cùng uống cùng nói lời khách sáo một phen với Thanh Nhã cô nương kia.

Kiều Tam Nương cùng Nguyễn Thanh cũng âm thầm gật đầu, nhìn xa như thế mà cũng có thể thấy Thanh Nhã này rất, rất đẹp. Thật đúng với bốn chữ nghiêng nước nghiêng thành.

Mà Bạch Vân lại nhíu chặt đôi chân mày, gã ở xa quá nên không thấy rõ khuôn mặt của nàng. Quả nhiên là rất đẹp nhưng không phải hơi quen mắt sao?

Chương 19: Là nàng, chính là nàng!

“Tiểu nữ tài thô học thiên, đã làm mọi người chê cười rồi.”

“Thanh Nhã cô nương tự hạ thấp bản thân của mình rồi.”

“Đúng đó, nữ nhân tài cao học rộng như Thanh Nhã cô nương đây, ở Cổ thành này có được mấy người chứ?”

Nghe mọi người trầm trồ khen ngợi, Thanh Nhã cô nương kia mỉm cười khách sáo một phen, nhưng cái kế lấy lui làm tiến của nàng lại càng cao thâm hơn. Chỉ một câu khiêm nhường như thế lại làm cho mọi người trên lầu ba này tán phục không thôi, lại càng tán thưởng cô nhiều hơn. Bạch Vân cười khò lắc đầu, ở kiếp trước gã đã thấy qua nhiều người nói chuyện cái kiểu “đón trước rào sau”, giả vờ khiêm tốn, giả vờ tự ti nhưng thật sự đều là những kẻ tự cao tự đại, chẳng xem ai ra gì cả. Cái câu “khiêm tốn là vốn của tự cao” chẳng phải là tự nhiên mà có.

“Nhà vàng nhân gian thơ hay đối đẹp...”

Một gã công tử xòe cây quạt trên tay ra, bỗng nhiên gã đứng lên nhìn khắp gian phòng. Mọi người liền yên lặng, biết gã muốn nói gì đó nên đều yên lặng chờ gã. Gã nhìn những bức tranh sơn thủy, những câu đối, câu thơ treo trên phòng một lượt rồi nhìn chăm chú về phía Thanh Nhã đang ngồi trên bàn chính diện kia, ra một câu đối.

“Ngân hà thượng giới đêm vượt hai sao.”

Thanh Nhã mỉm cười, nàng nhẹ nhàng đáp. Câu đối vừa ra thì tiếng vỗ tay vang lên như tiếng pháo. Mọi người đều gật đầu khen hay. Gã công tử kia cũng khẽ biến sắc mặt, nàng ta đối rất nhanh làm gã không kịp ứng phó. Gã xếp chiếc quạt lại, vừa suy nghĩ vừa chấp tay sau lưng. Khoảng một khắc, gã nhìn Thanh Nhã cười:

“Sân thi lễ lòi ca yếu điệu...”

“Bút uyên ương gọi mở kinh luân.”

Thanh Nhã không làm gã thất vọng, câu đối vừa ra thì nàng liền đáp.

“Hihi, Thanh Nhã này đúng là không tầm thường, tỷ tỷ thấy: với cái dáng vẻ ung dung của nàng thì thấy mấy gã công tử nơi này chắc chẳng làm nàng nhíu đôi chân mày đâu.”

“Quả thật đối rất hay, nàng vừa nghe đã đáp liền, hẳn là tài học rất cao.”

“Hihi, Bạch Vân - tiểu đệ của ta đang trên đường lên kinh thi trạng nguyên, nếu hần có ở đây thì sẽ thú vị lắm.”

“Tiểu đệ cũng mong có một ngày hội ngộ cùng vị tiểu đệ của tỷ tỷ một phen.”

Bạch Vân nghe Kiều Tam Nương nói móc cũng cười khò, quả nhiên lòng dạ đàn bà thật không rộng lượng tí nào cả, chuyện nhỏ thế kia mà vị tỷ tỷ này cứ để trong lòng. Gã nghe hai người đối câu này giờ tuy cũng không thông lắm, nhưng thấy Thanh Nhã kia thần thái nhàn nhả trả lời thì gã cũng thay đổi

cách nhìn về nàng. Tuy nàng tự cao tự đại nhưng quả thật nàng có cái vốn để mà tự cao. Gã thấy nàng dùng “ngân hà” để đối với “nhà vàng”, “thượng giới” để so sánh với “nhân gian” thì thần phục vô cùng. Ở kiếp trước, môn Văn gã không giỏi nhưng không bao giờ bị dưới trung bình. Đây cũng là cái vốn của gã.

“Gió thổi hương cần đến vườn đẹp...”

Thấy gã công tử kia đỏ mặt tía tai vẫn chưa nghĩ ra được thêm một câu đối nào. Một gã trung nhân cũng đứng đây, chấp tay chào Thanh Nhã cô nương một cái rồi ra câu đối.

“Trăng rời bóng quế rợp cung đàn.”

Thanh Nhã nhíu mày một lúc liền đáp, cả thần phòng lại một tràng náo nhiệt, tán thưởng cũng có, thần phục cũng có. Nhưng trong lòng mọi người lại nghĩ: mãi như thế này có nhàm chán quá không?

Sau những tràng vỗ tay, những tiếng nghị luận thì hồi lâu không có ai ra câu đối cả. Gian phòng trở nên yên tĩnh một cách huyền diệu, mọi người đều cố gắng suy nghĩ để ra câu đối thật hay, trở tài văn chương trước mặt giai nhân.

Có một vị công tử mặc y phục trắng, trên áo có thêu hoa văn đen bây giờ mới đứng lên, cục diện bây giờ chính là đúng theo mong muốn của hắn. Hắn muốn một mình trấn áp anh tài trên lầu ba và đây là thời điểm thích hợp nhất, giai nhân cũng sẽ chú ý đến hắn nhiều hơn. Gã nhìn quanh phòng một lượt rồi từ từ ngâm:

“Bút giỏi đề thơ trên lá thắm...”

“Công tử quá khen, tiểu nữ chỉ là múa riu qua mắt thợ mà thôi, xin đối là: nhà hoa ngâm vịnh khúc rau tằm.”

Sau những tiếng vỗ tay tán thưởng, vị công tử kia lại nhàn nhã ngâm:

“Trăm thước lụa tơ vui uy thác...”

Ngàn năm cầm sắt vẫn giao hòa.”

“Gió xuân bông liễu bay đôi yến...”

Mưa tối đèn xanh vạn quyển hay.”

Hắn ra ba câu, Thanh Nhã cũng đáp ba câu, khuôn mặt hắn bây giờ lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên đang ở thế khó, đối tiếp thì không được mà lui xuống thì còn đâu là mặt mũi nữa. Nhìn hắn như vậy mọi người cũng cười thầm, trong lòng lại vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lúc này Nguyễn Thanh đứng lên, hắn chấp tay chào mọi người và Thanh Nhã cô nương một lượt, rồi mỉm cười nói: “huynh đài đây đã ra ba câu đối, không phải cũng nên nhường cho tại hạ thử sức một phen hay sao?” Bạch Vân cùng Kiều Tam Nương cũng kinh ngạc, không ngờ Nguyễn Thanh này cũng háo thắng, háo danh như thế. Phải biết, nếu có thể đối thắng Thanh Nhã kia thì sẽ nổi tiếng khắp vùng Cổ thành này. Chuyện đối câu làm thơ, mọi người nơi đây đã sớm truyền tai nhau, Thanh Nhã lâu này thanh danh bỗng đứng lên cao là nhờ thế.

“Nếu vị công tử đây đã muốn thử một phen thì ta cũng đành nhường lại cho công tử thử sức vậy.” vị công tử trên áo có thêu hoa văn đen kia thấy có dịp rút lui an toàn thì mừng rỡ nhưng lại làm vẻ không nỡ, tặc lưỡi tiếc nuối không thôi. Mọi người thấy vậy cũng lắc đầu, tên này da mặt thật dày hơn da trâu.

“Thanh Nhã cô nương đối câu rất hay, Nguyễn Thanh ta rất thần phục.”

“Công tử không nên đề cao Thanh Nhã, chi là may mắn mà thôi.”

“Haha, bất quá này giờ cũng nhàm chán, ta nghĩ hay là Thanh Nhã cô nương đưa ra câu đối cho không khí thay đổi một chút, nên chăng?”

“Ồ” mọi người nhìn nhau ồ ào bàn tán, ngạc nhiên nhìn vị công tử tự xưng là Nguyễn Thanh kia. Mọi người nhìn hắn không phải vì cái giọng nghèn nghèn không hợp chút xíu nào với cái dáng vẻ anh tuấn của hắn mà là vì cái chủ ý lấy khách làm chủ của hắn. Bất quá có kẻ cho rằng hắn quá kiêu ngạo rồi, đối câu không phải là còn khó hơn rất nhiều so với việc ra câu đối hay sao? Nhưng cũng có kẻ âm thầm gật đầu vì ý tưởng của hắn. Bọn họ cảm thấy: bây giờ “món ăn chính” mới chính thức được mang lên, này giờ chỉ là “món khai vị” mà thôi.

“Nếu công tử có ý định như vậy thì Thanh Nhã không thể không phụng bồi rồi.”

“Mời Thanh Nhã cô nương ra câu đối.”

Trong lòng Thanh Nhã thầm thấy vị công tử này thú vị, bất quá chỉ là thú vị mà thôi. Mục đích của nàng là đang chờ “con cá lớn” của mình, thời gian gần hai tháng rồi mà nàng vẫn chưa tìm ra kẻ muốn tìm. Nàng đã bắt đầu mất kiên nhẫn: “phải chăng hắn không ở Cổ thành này?”. Suy nghĩ chột lút qua trong đầu liền bị nàng gạt đi. Nàng mỉm cười, nhàn nhạt thốt:

“Giáp tý vừa qua, qua giáp tý.”

Mọi người nghe thế liền khen hay, có người nghe xong liền nhủ mảy ra chiều suy nghĩ. Muốn đối một câu đơn giản như vậy quả thật khó cũng không khó

mà dễ cũng không dễ.

“Hihi, tự chuốc phiền não, tiểu đệ có thể đối được không?”

“Tỷ tỷ nói đùa, tiểu đệ đối với văn thơ không có hiểu biết lắm. Bất quá tiểu đệ nghĩ Nguyễn Thanh kia không giống một kẻ thùng rỗng kêu to.”

Nhìn Nguyễn Thanh vừa nghe câu đối đã nhú mảy, Kiều Tam Nương lắc đầu, tuổi trẻ thật là háo thắng, nàng cũng từng trải qua cái tuổi này, nàng trông thấy Nguyễn Thanh mà nhớ lại bản thân mình ngày xưa. Nàng ao ước cái tuổi thanh xuân kia có thể quay trở lại, nhưng làm gì có cái chuyện như thế chứ. Thời gian là thứ không bao giờ có thể quay trở lại được.

Nguyễn Thanh cũng giống như mọi người trong gian phòng, đều nhú mảy suy nghĩ. Hắn đi qua đi lại mấy vòng rồi bỗng nhiên tươi cười, nhìn Thanh Nhã nói:

“Tại hạ tự bêu xấu một phen, xin đối là: xuân thu mấy độ, độ xuân thu.”

Câu nói vừa dứt thì Thanh Nhã liền vỗ tay, mọi người cũng vỗ tay theo. Quả nhiên đối rất hay, rất hợp ý. Mọi người không còn dám xem thường vị công tử này nữa, trong lòng thán phục vô cùng.

“Hừ” vị công tử trên áo thêu hoa văn đen rất khó chịu, hắn xòe quạt ra quạt liên tục, như cho voi bót cái nộ khí trong người hắn. Nguyễn Thanh tuy giúp hắn giữ lại thể diện, nhưng cục diện bây giờ thì Nguyễn Thanh kia quá nổi bật, thật sự là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy.

“Công tử đối rất hay, Thanh Nhã xin ra câu tiếp theo: bút nhờ gió ẩm tô mảy đẹp.”

Sau một lát suy nghĩ, Nguyễn Thanh đáp: “lan tốt bên thềm mộng toả hương.”

Mọi người vô cùng thán phục, bây giờ chỉ chăm chú nghe hai người đối đáp, thưởng thức cái ý hay cảnh đẹp trong câu đối của hai người. Kiều Tam Nương cùng Bạch Vân cũng say sưa lắng nghe, tuy không hiểu lắm nhưng cũng thấy là có gì đó khớp khớp, thích hợp.

Đối thêm hai câu nữa thì Nguyễn Thanh lại muốn ra câu đối cho Thanh Nhã, mọi người lại trầm trồ một phen. Tối nay thật may mắn là đã đến Thanh Nhã lâu, được chứng kiến một màn đặc sắc như thế này quả nhiên không uổng phí.

“Tại hạ xin ra câu đối là: chính khí cao vời miền đất Bắc.”

“Cảnh sắc còn mãi đất phía Nam.”

Thanh Nhã cau mày đáp, nàng cau mày không phải vì câu đối kia có thể làm khó dễ nàng. Mà bởi vì nàng hoài nghi về thân phận kẻ này. Kẻ này sao lại đề cao miền bắc như thế, phải chăng là người trong hoàng tộc, hoặc giả là nhân sĩ ở miền bắc vào đây muốn thi thố tài năng.

Nguyễn Thanh nghe Thanh Nhã đối thì nhú mảy, lại ra câu đối:

“Đã nhảm câu nói: xưa nay hiếm.”

Thanh Nhã nghiêm mặt, chăm chú nhìn Nguyễn Thanh đáp: “hào kiệt ngày nay đã lắm người.” Như muốn khẳng định suy nghĩ của mình, nàng không chờ Nguyễn Thanh ra câu đối, liền ra câu đối trước: “đừng ngại đường khách ba ngàn xa.”

Nguyễn Thanh cười nửa miệng, cũng nhìn thật sâu Thanh Nhã: “nên biết trên đời bảy chực hiếm.”

Nghe hai người đối đáp mà như sắp đánh nhau đến nơi thì mọi người cũng chẳng hiểu tại sao cả, bất quá mọi người mới vừa có một chút thiện cảm với Nguyễn Thanh thì một chút đó liền nhanh chóng bị tan biến bởi câu đối của hắn. Câu đối của hắn rất phù hợp nhưng lại quá đề cao vùng đất phía bắc, mọi người ở đây đa số là người sinh sống ở miền nam, thấy vậy liền không vui, nhìn chằm chằm vào hắn.

Thấy Thanh Nhã định ra câu đối nữa thì Bạch Vân liền đứng lên, mà hành động của gã lại làm mọi người chú ý. Gã đi đến bên Nguyễn Thanh, chấp tay với Thanh Nhã giọng eo éo nói:

“Có câu đời thịnh cây xanh mãi, trăm năm từng chẳng già. Hôm nay cũng đã trễ, công tử của chúng tôi phải về nghỉ ngơi, ngày sau sẽ cùng Thanh Nhã cô nương đàm đạo thêm.”

Bạch Vân nói xong thì đưa mắt ra hiệu cho Nguyễn Thanh, kẻ này nếu không sớm rời khỏi sẽ đem đến không ít phiền toái. Nguyễn Thanh cũng hiểu ý, liền chấp tay chào mọi người rồi cùng Bạch Vân lui xuống. Lúc Bạch Vân quay người rời đi thì gã cũng đã nhìn rõ gương mặt của Thanh Nhã cô nương kia: “là nàng, chính là nàng!”

Chương 20: Nguyễn Thanh mất tích.

“Thanh đệ đến từ phía bắc sao?”

“Đúng vậy.”

Ba người Bạch Vân sau khi rời khỏi Thanh Nhã lâu, thì vừa quay về khách điểm, vừa dạo phố. Thấy Nguyễn Thanh tâm tình vẫn không vui, nét mặt lại u

sầu thì Kiều Tam Nương gọi chuyện với hân. Nhưng khi thấy cái vẻ tự hào của hân khi thừa nhận mình là người ở vùng phía bắc đến thì Kiều Tam Nương cũng phì cười, quả nhiên là cái tính háo thắng của tuổi trẻ.

“Hihi, người “duyng oai” nhằm chỗ rồi, nói về võ thì Nam Hạ không thể bàn cãi, còn về văn thơ thì hân là Cổ thành này không sai.”

“Đệ biết, chỉ là có câu: “uống nước nhớ nguồn” kia mà, cùng nhau là con dân của Đại Nam, tại sao lại không nhận ra sự quan trọng của vùng đất phía bắc? Nếu không có triều Nguyễn thì sao? Nếu ở phía tây bắc không có đại tướng quân Ngô Huyền chống đỡ thì mọi người bây giờ còn thành thoi để đối câu làm thơ hay sao? Con ông – Ngô Tiến hiện giờ cũng ngày đêm đề phòng sự xâm lược của chúng.”

“Hihi, người nói không đúng lắm thì phải.”

Bạch Vân hoài nghi Nguyễn Thanh này chắc cũng là con cháu của ai đó có làm quan trong triều đình nên tư tưởng mới nặng nề như vậy, hoặc giả gia đình hân chịu ân của triều đình nên suy nghĩ không khỏi có chút thiên vị, lệch lạc. Bạch Vân thấy Kiều Tam Nương không biết lý giải thế nào với hân thì cũng buột miệng lên tiếng:

“Theo mọi người thấy thì Thanh công tử nhìn nhận sự việc hơi sai lệch rồi. Mọi người ở Đại Nam này đều không có phân chia đông tây nam bắc gì cả, chỉ là tán thưởng Nam Hạ cùng Cổ thành quá nhiều nên không khỏi làm cho công tử có suy nghĩ phân chia vùng miền này. Không nhất thiết phải nói ra thì mới chứng tỏ là trong lòng mình có nhớ đến công ơn của triều đình nhà Nguyễn. Bài thơ, câu đối ca ngợi nét đẹp, vẻ hùng tráng về đất bắc không phải cũng quá nhiều rồi sao? Chẳng qua là Thanh công tử quá nhạy cảm mà thôi.”

“A Tinh cô nương có suy nghĩ như vậy?”

“Đất phía Nam chưa mưa đã thấm

Rượu Hồng Đào chưa nhắm đã say.

Tinh non nghĩa nước bao ngày,

Con trăng cỏi Bắc đã đầy nhớ thương.”

“Hihi, tiểu đệ - Bạch Vân của ta cũng không làm ra được một bài thơ hay như vậy đâu.”

“Thì ra A Tinh cô nương cũng là chân nhân bất lộ tướng nhỉ?”

Nguyễn Thanh thấy A Tinh phân giải rất có lý, có lẽ bản thân mình đã quá nhạy cảm chăng? Khi nghe “nàng” làm một bài thơ về vùng đất phía bắc thì cũng kinh ngạc không thôi. Quả nhiên, Cổ thành này nhân tài vô số, chỉ một cô nương bình thường thế này mà đã có thể làm một bài thơ hay như vậy.

Bạch Vân nghe Kiều, Nguyễn hai người khen bài thơ hay thì cũng mỉm cười đáp trả. Gã cười mà mặt không đỏ chút nào, quả thật da mặt của gã so với tên công tử trên áo có thù hoa văn kia chỉ có hơn chứ không kém. Gã nào biết làm thơ, có cho tiền kêu gã làm ra hai câu thơ thôi cũng đã “giết” gã rồi nói gì đến làm cả một bài bốn câu hay thế kia. Bất quá trong lòng gã cũng biết là: phải sàng lọc, học hỏi cái hay cái đẹp và áp dụng chúng đúng nơi đúng chỗ, chứ không phải là đem hết cái hay của người khác mà lấy làm của mình. Đó gọi là tiếp thu, vận dụng và phát triển không thể gọi là “ăn cắp” được.

Ba người về đến khách điểm cũng đã là đầu canh ba rồi, mỗi người về phòng của mình nghỉ ngơi. Nguyễn Thanh như vẫn còn suy tư về chuyện phân biệt vùng miền nên chỉ chào Bạch, Kiều hai người một tiếng rồi về phòng. Kiều Tam Nương lại cười hi hi muốn cùng Bạch Vân tán gẫu thêm chút nữa thì có một ngon phi tiêu phóng tới, cắm phập vào trước cửa phòng Bạch Vân. Thấy vẻ ngạc nhiên của Bạch Vân, Kiều Tam Nương nhẹ nhàng gỡ ngon phi tiêu xuống. Trên đó có một mảnh giấy nhỏ, nàng lấy ra xem rồi nói với Bạch Vân: “tỷ có việc phải ra ngoài chút, tiểu đệ nên tu luyện nội công rồi hãy ngủ.”

...

Canh bốn.

Bên ngoài khách điểm có một bóng người nhảy vào, bóng người trông trước ngõ sau âm thầm lướt đi trong bóng đêm. Sau khi nhảy qua ngọn giả sơn trong khuôn viên, bóng người nhẹ nhàng đi đến trước một gian phòng. Đang định đẩy cửa vào thì thấy có vẻ gì đó không đúng. Cái mùi vị của thuốc mê còn quanh quẩn đây thì phải. Bóng người thấy mùi vị trong phòng của Nguyễn Thanh là nồng đậm nhất nên liền đập mạnh cửa xông vào. Người vừa vào thì song kiếm trong tay cũng xuất ra, ánh kiếm nhoáng lên liền có thể nhìn ra khuôn mặt người này, không phải Kiều Tam Nương thì là ai? Nhưng nét mặt của nàng bây giờ trầm trọng, lạnh lùng không giống với cái vẻ hay cười đùa của nàng.

Kiều Tam Nương xem xét quanh phòng thì không phát hiện Nguyễn Thanh đâu cả. Như chợt nhớ ra điều gì, nàng liền phóng người về phòng đối diện. Trong phòng rõ ràng cũng không thấy Bạch Vân đâu, nhưng kì lạ ở chỗ trong phòng này lại không thấy mùi thuốc mê. Nàng nhủ chặt đôi chân mây, kẻ ra tay không biết có phải là vì Bạch Vân hay không? Bọn chúng dùng Nguyễn Thanh uy hiếp hân thì phải, với khinh công của hân, không thể nào bị bắt được.

“Ai?”

Nghe trên mái nhà có tiếng ngói kêu lên rất khẽ, Kiều Tam Nương liền lao ra, nhưng kẻ này khinh công cũng khá vừa bị phát hiện đã chạy được một trượng rồi. Kiều Tam Nương liền thi triển khinh công đuổi theo.

Khoảng một khắc, trong khuôn viên khách điểm lại có người phi thân vào. Người này bước chân loạn choạng, vừa về đến phòng thì thấy cửa phòng

của mình đã mở toang ra, gã cũng không suy nghĩ nhiều liền đi vào. Đóng cửa phòng lại, châm mồi lửa trong phòng lên, gã liền cởi bỏ bộ đồ màu đen đang mặc. Vừa cởi áo mà gã vừa nín chặt môi, từng giọt mồ hôi cũng lăn xuống trên khuôn mặt trắng bệch của gã.

“Bạch Vân ta dờ nhất là đánh giá đàn bà, con gái. Ấycha, thật sai lầm khi đi tìm nàng mà.”

Gã lấy miếng vải dùng để quấn quanh ngực lúc giả gái băng vào vết thương đang chảy máu. Bất quá vết thương rất lớn, lại nằm ở giữa đầu vai và tim của gã, mà gã lại có một tay, quần băng chẳng xong lại làm động đến vết thương khiến máu chảy nhiều hơn. Gã loay hoay được một lúc thì té xuống đất ngất xỉu.

Haizz, người có kinh nghiệm giang hồ nếu gặp tình huống này thì sẽ điểm huyết cầm máu liền sau đó là vận công trị thương, nhưng cái gã ngu ngốc này lại không hề nhớ rằng bản thân mình đã học võ công. Đúng là “không thầy đồ mầy làm nên” mà, gã không có người chỉ dạy, những việc sơ đẳng như thế nào có hay biết, và lại gã cũng chưa có học qua công phu điểm huyết.

...

Trưa hôm sau.

“Hihi, tỷ tỷ tưởng rằng người mơ thấy Thanh Nhã kia mà không muốn tỉnh dậy chứ.”

“Đa tạ tỷ tỷ.” Bạch Vân cười mếu nói, gã ráng cố gắng chuyển mình, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường nói với Kiều Tam Nương.

“Ta đã cho người kiếm đại phu đến đắp thuốc cho người, cứ tỉnh dưỡng vài ngày đi.”

“Nguyễn Thanh chưa nhận ra thân phận của đệ chứ?”, Bạch Vân lo lắng nói, bây giờ gã chỉ khoác cái áo lót mỏng, trên mặt cũng không son phấn gì, chỉ liếc một cái là phát hiện ra ngay. Việc giả gái giúp gã tránh được rất nhiều phiền toái, vì vậy việc này gã không muốn nhiều người biết. Nếu không phải vì Kiều Tam Nương phát hiện ra, gã cũng không muốn tiết lộ với nàng.

“Nguyễn Thanh mất tích rồi.” Kiều Tam Nương nhàn nhạt nói, trong mắt lóe hàn quang. Dám ra tay với người đi chung với nàng thì quả nhiên là không để nàng trong mắt. Tối qua nàng cố gắng đuổi theo nhưng đành ra về tay không. Khinh công tên kia cũng khá, nếu nàng cố thêm một chút sẽ đuổi kịp nhưng lại nghĩ rất có thể kẻ này dùng kế nghi binh, đồng bọn hẳn đang còn ở gần khách điểm để đối phó với Bạch, Nguyễn hai người, nếu nàng theo hẳn quá xa sẽ trúng kế. Vừa nghĩ vậy, Kiều Tam Nương liền quay về khách điểm. Quả nhiên, vừa về tới đã thấy Bạch Vân thương thể trầm trọng nằm dưới đất không biết sống chết.

“Mất tích?” Bạch Vân lại như người trong sương mù, gã chẳng hiểu gì cả. Lúc gã rời đi thì chỉ sau Kiều Tam Nương vài khắc mà thôi, lúc đó đèn trong phòng Nguyễn Thanh còn sáng mà.

“Lúc ta quay về thì hắt và người đều không có trong phòng, ta có đuổi theo một tên khả nghi nhưng không bắt được hắt, quay trở lại thì thấy người bị trọng thương rồi.” Kiều Tam Nương vừa nói vừa thấy Bạch Vân nhắm mắt nhủ mảy thì cũng rất tò mò muốn biết chuyện đã xảy ra.

“Sau khi tỷ tỷ rời đi thì tiểu đệ đi Thanh Nhã lâu một chuyến.” Bạch Vân sắc mặt trắng bệch nhưng khi nói ra lời này lại đỏ lên.

“Hihi, là vì giai nhân sao?”

“Tiểu đệ thấy Thanh Nhã kia rất giống một người đã từng gặp.” Bạch Vân nào không thấy cái vẻ trào phúng trên gương mặt Kiều Tam Nương chứ? Gã cũng thờ dãi, tưởng rằng mình đã gặp nàng một lần, hẳn nàng cũng sẽ nhớ gã. Gã tò mò vì sao nàng phải giả danh làm trò ở Thanh Nhã lâu. Bất quá khi gã vừa đến, chưa một lời chào hỏi, nàng liền xuất kiếm đâm vào tim gã, muốn một kiếm kết liễu cái mạng nhỏ của gã.

Với khinh công hiện giờ, cho dù Kiều Tam Nương muốn đâm Bạch Vân một kiếm cũng phải mất hơn chục chiêu chứ đừng nói là Thanh Nhã kia chỉ một chiêu đã làm gã trọng thương. Chỉ là gã không ngờ nàng ngoan độc như vậy, thừa dịp gã không đề phòng mà ám toán, mà ba chữ “độc bộ hành” kia không phải là đọc chơi cho vui, gã nhanh chóng hạ thấp người né tránh chỗ yếu hại nhưng lại không tránh khỏi việc bị thương. Cảm thấy người nàng sát khí tuôn trào như có mối thù không đội trời chung với mình, gã liền thi triển khinh công bỏ trốn.

“Như vậy, hắt là kẻ thù của Nguyễn Thanh rồi, lúc trước ta lại nghĩ là bọn người Hắc Mộc trại đã tìm đến.” Kiều Tam Nương nhíu mày nói. Bọn người kia dùng thuốc mê để ám toán, cũng giống cách hành sự không từ thủ đoạn của Hắc Mộc trại, nếu người của Hắc Mộc trại đã ra tay thì vấn đề sẽ không dễ giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Đỗ Hoàng

Kiều Tam Nương giúp Bạch Vân thay băng. Vết thương của gã tuy không còn đáng lo ngại nhưng phải hạn chế cử động, nếu không tình dưỡng cho tốt thì vết thương sẽ rất lâu mới hồi phục được. Kiều Tam Nương định kết tóc, tô son cho gã nhưng gã lại từ chối, gã không thích giả gái nữa. Cứ làm Bạch Vân như trước kia, chuyện gì đến sẽ tùy cơ ứng phó không cần phải sợ trước sợ sau cho một mối đầu óc.

“Hihi, thế này thật thuận mắt hơn nhiều.”

Kiều Tam Nương cùng Bạch Vân ra ngoài dùng cơm, thấy sắc mặt gã vẫn trắng bệch, tâm trạng lại không được tốt lắm, nàng liền gọi chuyện với gã.

“Tỷ tỷ, tiểu đệ suy nghĩ hoài cũng không ra, chẳng phải sống cho thật thoải mái, bản thân thật vui vẻ mới là mong muốn trong lòng mỗi người chúng ta hay sao?”

Lúc sống ở thôn Bình Công, Bạch Vân tuy nhàm chán nhưng lại thấy thanh thản vô cùng. Mọi người giúp đỡ lẫn nhau làm việc, chia sẻ, quan tâm đến nhau, đó là chuyện làm gã rất bất ngờ và khâm phục. Gã đã nghĩ rằng ở Đại Nam này rất bình yên, nhưng sau một thời gian tự mình trải nghiệm, gã không ngờ rằng Đại Nam này rất giống cái xã hội gã đã sống trước kia. Nào là bon chen kiếm tiền, kiếm bạc, nào là âm thầm tính toán tìm cách loại bỏ kẻ khác, nào là xem thường người nghèo, bức hiếp kẻ yếu thế hơn mình. . .

Gã rất chán, chán cái cảnh gặp mặt nhau là khoe khoang nhờ tao có người đi nước ngoài, hàng tháng đều gởi vài ngàn đô về, chẳng phải ra nước ngoài cũng là làm công như bao người hay sao? Rồi cái cảnh nghĩ rằng mình sành sỏi hơn kẻ khác, lúc nào cũng cho mình là đúng, vài câu không hợp liền khoe hình xăm rỗng, rằn trên mình ra, chẳng phải cũng bị đập cho lên bờ xuống ruộng hay sao, đến khi bị công an tóm thì lại khóc lóc như bọn con nít. Rồi thêm cảnh anh em cùng gia đình với nhau lại chửi rủa nhau suốt ngày, nói xấu nhau, làm trò cười cho thiên hạ, cũng chẳng phải vì muốn tiền thừa kế nhiều hơn một chút sao?

Đó chẳng phải những chuyện liên quan đến gã, nhưng vì nó luôn xảy ra, không thể giả vờ không nghe thấy, không biết đến. Cứ lên báo, lên mạng là thấy những dòng tin: có án mạng, có tai nạn, có trộm cướp, có rất nhiều chuyện thương tâm xảy ra. Mà cái nguyên nhân dẫn đến những việc đáng tiếc đó lại đơn giản, nhỏ nhặt vô cùng. Nếu nhìn sâu xa hơn một chút thì nguyên nhân không phải là: muốn bản thân mình sống vui vẻ, thoải mái hơn một chút sao? Muốn vậy thì phải có tiền, mà kiếm tiền thì khó nên việc dẫn đến các tệ nạn phát sinh là tất yếu. Kẻ giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo là vì thế. Mọi người dấm dáp lên nhau mà kiếm từng đồng từng cát, chỉ tí xíu lợi lộc mà lại xem nhau như có thù cừu hận vậy, nhưng cái lợi lớn nhất thì kẻ giàu có lại hưởng hết. Tuy nhiên không phải tất cả những người giàu đều không tốt. Có người đi lên từ bàn tay trắng, họ hiểu và cảm nhận được cái “thương vị” mà người nghèo khó phải trải qua. Họ giúp đỡ, họ quyên góp, có rất nhiều chương trình kêu gọi các mạnh thường quân giúp đỡ người nghèo, người già, trẻ em khuyết tật. . .bắt quả quyên góp, ủng hộ hai, ba tỷ, nhưng khi đến được tay người nhận chỉ có mấy triệu đồng. Đó là cái quy luật xã hội không thể thay đổi mà gã không hề muốn nhớ tới một chút nào.

“Bạch Vân đâu rồi? Tên mọt sách này ở đâu ra vậy kia?”

Kiều Tam Nương kinh ngạc nhìn Bạch Vân, cái chuyện mạnh được yếu thua là chuyện không cần phải bàn cãi, nó có từ rất lâu, rất lâu rồi muốn thay đổi thì rất khó khăn. Mỗi người chẳng ai giống ai chứ đừng nói đến tính tình của họ, muốn thay đổi phải thay đổi từ cái gốc, nhưng là con người mà, ai lại muốn mình thua sút, yếu kém hơn người khác chứ. Muốn bình đẳng ư? Thật viễn vông!

“Tiểu đệ chỉ là nhớ chút chuyện cũ mà thôi, tỷ tỷ có kẻ sách gì không?”

Bạch Vân cười gượng, gã ngạc nhiên vì cái sự thật không thể chối bỏ kia chứ nào có cái mộng cao cả là thay đổi nó. Gã liền chuyển đề tài, đa sầu đa cảm chẳng phải tính cách của gã.

“Ta cũng chưa biết phải tìm từ đâu.”

“Nếu tỷ tỷ có việc ở lại nơi đây thì cũng tiện thám thính tung tích của Nguyễn Thanh, tiểu đệ có việc gấp phải lên bắc, không thể trễ nãi thời gian thêm được nữa.” Bạch Vân không phải kẻ thấy khó khăn liền chùn bước, bắt quả việc đến Mai Hoa cung đã chậm trễ lắm rồi.

“Gấp như vậy, thương thế nơi chưa khỏi mà.” Kiều Tam Nương quan tâm nói. Trong chốn giang hồ, nàng độc lai độc vãng nay có Bạch Vân – như một người bạn tán gẫu, vui đùa rất là thích thú, nàng nào yên tâm nhìn gã như thế mà bốn ba chốn giang hồ. Chưa kể trên người gã còn có món đồ làm không ít kẻ phải thèm thuồng.

“Hahahaha, không ngờ Kiều muội cũng có nhã hứng đến Cổ thành này.”

Bạch Vân thấy một người từ ngoài bước vào, khi nhìn thấy Kiều Tam Nương thì trên mặt lộ vẻ hoan hỉ. Hắn là một tên trung niên, mặc y phục màu đen, khoác thêm cái choàng mỏng màu đỏ ở ngoài, tóc thì xõa ra trong rất tự tiện, nhưng trên tay lại cầm cây quạt phe phẩy như là một thầy đồ vậy. Bạch Vân nhìn hắn thì thấy ở hắn có cái vẻ gì đó rất ngược đời, quái dị.

“Đỗ Hoàng người cũng rảnh rồi quá nhỉ, Nam Hạ không phải là chốn ưa thích của người hay sao?”

“Kiều muội, quen biết nhau đã lâu mà muội chẳng cho ta chút mặt mũi nào cả.” Kẻ gọi là Đỗ Hoàng nghe Kiều Tam Nương xưng hô thì mặt mày bí xị, lắc đầu thờ dài không thôi.

Nghe Kiều Tam Nương trò chuyện cùng người trung niên kia thì Bạch Vân kinh ngạc không thôi, Đỗ Hoàng? Là vua cờ bạc trong truyền thuyết đó sao? Được xưng là Đỗ Hoàng thì chắc hẳn tài nghệ cờ bạc rất cao siêu.

Thấy Đỗ Hoàng còn đứng đó, không có ý rời đi thì Bạch Vân như cũng hiểu ra chuyện gì, gã liền nói:

“Huynh đài tên là Đỗ Hoàng sao?”

“Haha, ở Đại Nam này họ Đỗ rất nhiều nhưng tên có một chữ Hoàng thì chính là ta.”

“Tự hào quá nhỉ, chỉ là Bạch Không Tự hình như không nghĩ thế thì phải.” Kiều Tam Nương thấy vẻ cao ngạo của hắn thì nhếch miệng chế giễu.

“Muội đã gặp hắn?”

Bạch Vân lại không hiểu chuyện gì, gã thấy Đỗ Hoàng khi nghe nhắc đến tên của Bạch Không Tự thì cả người hắn run lên, hiển nhiên là có ân oán không nhỏ với họ Bạch.

“Đỗ đại ca mời ngồi, đều là người nhà cả.”

“Gi mà người nhà?” Kiều Tam Nương chau mày, nhưng lại không phản đối việc hắn ngồi chung bàn. Mà họ Đỗ nghe thế liền cười híp mắt, con giận vừa rồi như con gió bay đi đâu mất.

“Tiểu đệ rất có khí chất, sau này ta sẽ tận tình chiếu cố ngươi.”

“Đa tạ rồi.” Thấy Kiều Tam Nương trừng mắt, Bạch Vân không dám nhiều lời nữa.

“Bạch Không Tự còn đâu không lại, chiếu cố người khác? Ngươi làm ta cười muốn đến toét cả miệng đây.” Kiều Tam Nương lại nói, châm chọc người khác dường như là bản chất của nàng thì phải.

“Haha, Ngô Huyền cũng có lúc bại trận, ta thua hắn chỉ là không may mà thôi. Cái nhục này tất sẽ hoàn lại cho hắn.” Đỗ Hoàng cười nói, gã được ngồi tán gẫu với Kiều Tam Nương thì đó là chuyện vui sướng nhất đời gã. Bất quá câu nói sau cùng thì hắn lại gằn từng chữ, trong mắt lóe hàn quang.

“Ngươi đến đây vì Thanh Nhã lâu ư?” Kiều Tam Nương cũng không xoáy thêm vào cái nỗi đau của hắn, trên miệng lại như cười mà không cười hỏi.

“Ta đến đây để tìm muội, Thanh Nhã lâu kia có gì hay đâu chứ?”

Thấy Kiều Tam Nương bĩu môi, Bạch Vân cũng cười thầm, đàn bà thật khó hiểu mà.

“Đỗ huynh, tiểu đệ có thể đánh một ván với huynh không?”

“Hả?”

Kiều Tam Nương cùng Đỗ Hoàng nghe Bạch Vân nói liền giật mình, cả hai đều không hiểu ý của gã.

“Hi, được xưng là Đỗ Hoàng, tài nghệ đồ xúc xúc chắc hẳn rất cao minh, tiểu đệ muốn lãnh giáo một phen, có được không?”

Vừa nghe Bạch Vân hỏi xong thì thấy Kiều Tam Nương cười toe toét, khuôn mặt Đỗ Hoàng liền giật giật mấy cái.

“Tiểu đệ có nhã hứng như vậy tất nhiên ta sẽ bồi tiếp, bất quá để hôm khác vậy, ta không có mang xúc xúc trong người.”

Bạch Vân liền mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ: Đỗ Hoàng mà trong người không có xúc xúc ư?

“Tên mặt trắng, cuối cùng ngươi cũng chịu thò cái mặt ra, bọn ta đã tìm ngươi lâu rồi.”

Bạch Vân đang suy nghĩ thì có bốn, năm tên tay cầm đao sáng hoắt chạy tới chỉ trỏ. Gã nhìn hồi lâu mới nhận ra là bọn người ngày trước muốn bắt gã ngoài đường lớn, bất quá bây giờ lại nhìn nhầm gã là Nguyễn Thanh đây mà.

“Ngươi mau theo chúng ta, nữ nhân của ngươi đang nằm trong tay bọn ta.”

Bạch Vân và Kiều Tam Nương nhìn nhau, rõ ràng nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Mấy tên này nói năng gì mà khó hiểu thế.

“Chỉ là mấy tên nhãi nhép lại làm phiền nhã hứng của ta, thật không biết chữ chết viết thế nào.”

Nghe Đỗ Hoàng muốn động thủ thì Kiều Tam Nương đưa mắt ra hiệu cho hắn không nên manh động, rồi nhìn Bạch Vân. Gã hiểu ý ngay, liền gắng gượng đi theo mấy tên kia.

...

Đi theo mấy tên kia ra khỏi đường lớn, đến một vùng đồng cỏ vắng vẻ. Bạch Vân liền thấy một cái kiệu nhỏ, hai bên có hai tên thuộc hạ đang đứng, có một người tóc bị xoắn tung ra, quần áo xốc xếch đang bị trói hai tay, ngồi bệch dưới đất như không có tí sức lực nào cả.

“Tiểu tử, ngươi dám ra tay với đám thuộc hạ của ta, quả nhiên không xem Thiên Ứng bang chúng ta ra gì cả.” Một tên bước từ trong kiệu xuống, hắn rất ốm, nhưng lại nhìn rất rắn chắc, cặp mắt bén nhọn nhìn Bạch Vân - sắc mặt trắng bệch đang đứng cùng mấy tên thuộc hạ của hắn.

“Haha, Thiên Ưng bang thì không thể động vào sao?” Lúc này có một người phi thân tới, người này chân vừa hạ xuống liền xòe cái quạt ra phe phẩy, bộ y phục màu trắng có thêu hoa văn màu đen của y bay bay theo con gió trông như cao nhân vừa hạ sơn vậy.

“Đào Minh Tuấn kia là bằng hữu của ngươi?” biết người vừa đến là ai, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi nhìn Bạch Vân hỏi.

“Chu Văn Tiến, ngươi đừng tưởng rằng ở Cổ thành này chỉ có Thiên Ưng bang của ngươi, Đào Minh Tuấn này đến vì muốn ngươi nể mặt ta mà thả người.”

“Thả người?”

“Ta muốn đưa cô gái kia đi, tên tiểu tử này cũng vậy.”

Kiều Tam Nương và Đỗ Hoàng ẩn nấp một bên, theo dõi diễn biến này giờ cũng lắc đầu ngao ngán, chỉ là bọn trẻ con tranh giành mỹ nữ mà thôi. Bỗng nhiên sau lưng lại có tiếng cười nói mà mai vang lên:

“Kiều Tam Nương đình đình đại danh lại làm cái trò lén lút lút thế này sao?”

Kiều Tam Nương quay đầu lại nhìn thì sắc mặt đại biến: kẻ nói là Ngô Bảo, đứng phía trước hắn là Bạch Không Tự đang nhả phi phèo tẩu thuốc, theo sau là mười mấy tên thủ hạ lưng hùng vai gầu. “Quả nhiên Hắc Mộc trại đã đến.”

“Bạch Không Tự, ngươi còn nhớ Đỗ Hoàng này chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Hồn Chiến

“Haha, Đỗ Hoàng được xếp thứ sáu trên Hắc bảng, sao ta lại không nhớ chứ?” Bạch Không Tự nhả một hơi khói thuốc, giọng nói mang đầy vẻ châm chọc.

“Ngày trước thua trong tay ngươi, hôm nay ta nhất định đòi lại món nợ này.”

“Haha, ta đến đây không phải vì muốn tranh cao thấp với ngươi.” Vừa dứt lời, Bạch Không Tự liền phi thân về chỗ Bạch Vân đang đứng.

“Bạch Không Tự, ngươi quá xem thường Kiều Tam Nương này rồi.” Thấy Bạch Không Tự đến, nàng liền biết ngay ý đồ của hắn, thấy hắn phóng người về phía Bạch Vân, nàng cũng không chậm trễ, thi triển khinh công theo sau họ Bạch. Có nàng ở đây thì sẽ không ai có thể gây khó dễ cho Bạch Vân được. Đỗ Hoàng tất nhiên cũng không đứng yên một chỗ, Ngô Bảo thấy Đỗ Hoàng thi triển khinh công cũng khen hay một tiếng rồi dẫn đám thủ hạ đuổi theo.

“Haha, thật náo nhiệt.” Đào Minh Tuấn thấy bóng người thấp thoáng phi thân đến chỗ bọn hắn thì chỉ liếc qua một cái, sau đó lại phe phẩy cây quạt trên tay. Trong mắt hắn, ở Cổ thành này chẳng ai có thể làm hắn phải chau mày.

Chu Văn Tiến thì nhăn tít cặp chân mày, hắn nhìn rất kỹ những người đang phi thân tới, khinh công của bọn họ làm hắn phải kinh ngạc. Ở Cổ thành, cao thủ như thế này hắn chưa từng thấy qua. “Chẳng lẽ là đồng bọn của tên tiểu tử này?”

“Haha, Bạch huynh đệ mấy ngày qua vẫn khỏe chứ?” Bạch Không Tự thấy Bạch Vân sắc mặt trắng bệch, tay phải che vết thương trên ngực trái liền biết gã bị trọng thương không nhẹ. Quan sát một chút cũng đoán ra được vài phần, bọn người kia hiển nhiên đang uy hiếp tên tiểu tử này giao bản đồ ra đây mà. Tự cho mình hiểu được mấu chốt của vấn đề, Bạch Không Tự tỏ vẻ thân thiện với Bạch Vân, để đám người đang uy hiếp kia thấy khó mà lui.

“Bạch huynh vẫn mạnh khỏe chứ?” Bạch Vân nào không hiểu cái ý tứ của họ Bạch chứ, gã cũng tương kế tựu kế một phen. Nhưng trong lòng lại thầm than hồng bét, gã không ngờ họ Bạch bị thương nặng như thế mà lại có thể nhanh chóng hồi phục, đuổi kịp gã đến tận nơi đây. Thật ra có điều Bạch Vân không biết, từ lúc phát hiện ra hành tung của Bạch Vân, mấy tên thủ hạ của hắn vẫn luôn theo dõi động tĩnh của gã, bọn chúng không dám tự ý hành động mà đang chờ đợi Bạch Không Tự đến.

Kiều Tam Nương cùng đám người phía sau cũng đã đến, nghe hai người hỏi thăm sức khỏe của nhau thì như người trong sương mù, ngơ ngác ngác chẳng hiểu cái gì cả. Chỉ có Kiều Tam Nương là nhìn thấu cái sự huyền diệu trong đó, nàng cũng không chen vào mà im lặng theo dõi kỳ biến.

“Các ngươi nhận bà con thì hãy đi nơi khác, bổn thiếu gia đang có việc phải làm.” Đào Minh Tuấn thấy một màn này liền khó chịu, hắn muốn lấy lòng giai nhân, thế nhưng ở đâu ra lại xuất hiện cái cảnh bà con chào hỏi nhau thế này.

“Tiểu tử, ngươi hẳn là đang chán cái mạng mình dài đó.” Bạch Không Tự híp mắt nói.

“Haha, ở Cổ thành này lại có người dám đe dọa bổn thiếu gia? Ngươi quá cuồng vọng rồi đó.” Họ Đào nghe nói liền cười sảng sặc như vừa mới nghe kể

một câu chuyện tiểu lâm vậy. Tay hắn chỉ thẳng mặt Bạch Không Tự vừa cười vừa nói.

“Xin hỏi tiền bối đến đây có việc gì?” Chu Văn Tiến rõ ràng tâm cơ sâu sắc hơn họ Đào kia không biết bao nhiêu lần. Hắn thấy bọn người Bạch Không Tự người đông thế mạnh, thân thù lại không tầm thường liền dò hỏi.

“Các người có thể nể mặt ta mà thả cô gái kia ra không?” Bạch Không Tự phì phèo một hơi thuốc, hắn không thèm đếm xỉa đến tên chuột nhắt họ Đào. Nhìn Chu Văn Tiến thật sâu nói.

“Thả người cũng không phải khó, bất quá tại hạ rất muốn nghe qua cái đại danh của tiền bối, nếu không tại hạ rất khó ăn nói với anh em trong Thiên Ưng bang.” Ý nghĩa trong lời nói rất rõ ràng, nếu là hạng vô danh tiểu tốt thì Thiên Ưng bang hắn sẽ không thả người.

“Thiên Ưng bang? Haha, có ý tứ lắm. Ta là nhị đương gia của Hắc Mộc trại.” Bạch Không Tự nói mà không nhìn Chu Văn Tiến, ánh mắt lại ngạo nhiên nhìn Bạch Vân. Hắn không lo ngại một Thiên Ưng bang, nhưng không ngờ tên tiểu tử này lại dây dưa đến một bang phái cũng có chút tiếng tăm ở Cổ thành này. Nhưng hắn nghĩ chưa ra là tại sao bọn người Thiên Ưng bang lại thăm thính ra tung tích của tám bản đồ? Phải chăng tên tiểu tử này đã để lộ phong thanh?

“Bạch Không Tự?” Chu Văn Tiến nghe họ Bạch nói mà la hoảng, tuy không nói rõ danh tính, nhưng cái chức nhị đương gia của Hắc Mộc trại không phải là hắn thì là ai nữa? Cái danh của hắn vang dội khắp cả võ lâm Đại Nam, chỉ cần là người trong giang hồ thì ai cũng đã từng nghe qua ba chữ Bạch Không Tự này. Mà Đào Minh Tuấn nghe xong, mặt mày liền xám xanh. Hắn hi vọng họ Bạch kia người lớn không chấp nhặt kẻ nhỏ, không truy cứu việc hắn lúc này đã buông lời ngạo mạn.

“Chính là ta.” Thái độ của đám trẻ làm hắn rất hài lòng, hắn cười tủm tỉm rồi lại hít một hơi thuốc. Đỗ Hoàng thấy vậy thì bĩu môi, đang định lên tiếng thì thấy Kiều Tam Nương đưa mắt ra hiệu cho hắn không nên manh động, hắn liền cười tươi như hoa rồi đứng im một chỗ như khúc gỗ vậy.

“Bạch đương gia đã mở lời, văn bối nào dám không nghe. Mau thả người.” Chu Văn Tiến liền thay đổi cách xưng hô, hắn cung kính chấp tay với Bạch Không Tự một cái rồi quay sang ra lệnh cho đám thuộc hạ.

Người con gái sau khi được thả ra liền hướng về phía Bạch Vân đi tới, tóc nàng xõa xuống che cả khuôn mặt làm Bạch Vân nhìn không rõ. Nhưng thấy nàng bước đi không vững, gã vội vàng chạy tới muốn giúp đỡ một phen. Khi gã vừa đến gần thì dường như nàng đã không còn tí sức lực nào liền ngã nhào vào lòng gã. Bạch Vân ra sức ôm nàng thật chặt để tránh nàng bị ngã xuống đất nhưng sức nặng của cô gái lại động đến vết thương trên ngực làm gã đau đớn vô cùng, gã nín thở thật chặt, cố gắng dìu nàng đứng thẳng lên. Chiếc áo trắng của gã bây giờ nhuộm đỏ một mảng thật lớn ở ngực trái, máu ra quá nhiều làm gã choáng váng, hai mắt hoa cả lên...thể là cả hai người cùng nhau ngã phịch xuống đất.

Một cảnh này làm mọi người nơi đây giật mình. Bạch Không Tự thấy vậy liền biết có biến, hắn phóng người về phía Bạch Vân ngay, hắn nghĩ đám người Thiên Ưng bang đã âm thầm giờ trò gì đó. Kiều Tam Nương cũng lo lắng cho Bạch Vân nên nhất cử nhất động của hắn không rời khỏi tầm mắt của nàng. Thấy hắn ngã xuống nàng chưa hiểu ra chuyện gì nhưng khi thấy Bạch Không Tự xuất thủ, nàng cũng động thân ngay: “Đỗ Hoàng, chặn Bạch Không Tự lại.” Kiều, Đỗ hai người vừa động thì Ngô Báo cũng không chậm trễ, hắn nào để cho Bạch Không Tự chịu thiệt trong tay hai người Kiều, Đỗ được.

“Kiều Tam Nương, người lại muốn nhúng tay vào chuyện của Hắc Mộc trại à?” Thấy bóng xanh xuất sau mà tới trước lướt qua người hắn, liền biết đó là Kiều Tam Nương, cao thủ nơi đây không ai có kình công nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn được như nàng. Vừa mới dứt lời thì cảm thấy có tiếng xé gió đánh tới sau gáy của mình. Hắn “hừ” một tiếng rồi lộn một vòng né tránh.

“Haha, Đỗ Hoàng ta không muốn mang tiếng đánh lên kẻ khác, chiều vừa rồi chỉ là cảnh cáo mà thôi.” Đỗ Hoàng cũng lộn một vòng rồi đứng chắn trước mặt Bạch Không Tự, lúc này Ngô Báo cũng đã đến bên cạnh hắn.

“Đừng để Kiều Tam Nương lấy được bản đồ, ta hạ tên này xong sẽ qua giúp người.” Bạch Không Tự đã nếm qua sự lợi hại của Kiều Tam Nương nên rất kiêng kỵ nàng, hắn sợ Kiều Tam Nương ra tay cướp được tám bản đồ nên giọng rất khẩn trương, nói nhỏ với Ngô Báo. Đỗ Hoàng thấy Ngô Báo muốn đối phó với Kiều Tam Nương liền muốn ra tay ngăn trở, bất quá vừa định ra tay thì lại cảm thấy chương phong đã ào ạt tới trước ngực của mình.

“Đề người lại.” Chu Văn Tiến thấy có người muốn phá hoại việc giao hảo giữa hắn và Hắc Mộc trại thì liền ra tay ngăn trở. Vừa phóng người tới đã thấy ánh kiếm nhoáng lên, hắn liền móc thanh búa giắt sau lưng ra tiếp đón. Hắn tiếp được vài chiêu mà trong lòng kinh hãi không thôi, Kiều Tam Nương quả nhiên danh bất hư truyền. Bất quá vì muốn đề cho Hắc Mộc trại nợ Thiên Ưng bang hắn một cái nhân tình, nên hắn cố gắng nghiêng răng đón đỡ những ánh kiếm như liên miên bất tuyệt kia, cố gắng không để cho Kiều Tam Nương mang người đi.

Chuyện này xảy ra ngoài dự đoán của Đào Minh Tuấn. Buổi tối ở Thanh Nhã lâu hắn sớm để ý đến ba người Bạch Vân. Thấy ba người tiệc chưa tàn đã rời đi mà hắn lại không quên được khuôn mặt tuyệt sắc của giai nhân nên đã căn dặn thủ hạ theo dõi động tĩnh của ba người. Nghe thuộc hạ bẩm báo là đám người Thiên Ưng bang dùng thuốc mê để bắt người thì hắn liền cười to. Tuy không rõ ân oán giữa hai bên, nhưng đây là cơ hội tốt để hắn lấy lòng với giai nhân. Hôm nay hắn đến chủ yếu là để cứu người, sau đó giai nhân vì trả ơn mà sẽ lấy thân báo đáp. Thế nhưng một tràng náo nhiệt này giờ xảy ra đã nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Hắn biết Kiều Tam Nương cùng đôi trai gái đang nằm dưới đất kia là cùng một phe, nàng ra tay dĩ nhiên là cùng mục đích cứu người như hắn. Trong lòng hắn cũng nghi hoặc: “sao cao thủ trên Hắc bang lại cùng nhau xuất hiện thế nhỉ?” Hắn vừa định xông vào giúp Kiều Tam Nương một phen thì lại bị nắm, sáu tên thuộc hạ của Hắc Mộc trại liền thủ tấn công, bây giờ bản thân hắn cũng khó mà yên ổn rồi khỏi chốn thị phi này.

Lại nói về Bạch Vân, gã vừa bị trọng thương tối hôm qua, do mất máu quá nhiều mà cả người uể oải vô lực, phải tĩnh dưỡng ít nhất vài hôm mới có thể hồi phục được ba, bốn phần. Thế nhưng phiền phức luôn bám dính lấy gã, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới. Lúc gã đi theo đám thuộc hạ của Thiên Ưng bang đến nơi đây thì vết thương của gã đã vỡ ra, nơi vết thương đã đỏ một mảng trên chiếc áo trắng. Khi thấy cô gái kia bất lực ngã xuống, gã vội đưa tay đón đỡ. Nắm được cô gái vào lòng thì gã cũng không còn tí sức lực nào, hai tay ôm người ngọc ngã xuống đất, cả hai cùng hôn mê bất

ting. (Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: An Toàn Thoát Hiểm

Kiều Tam Nương quan sát thấy Bạch Vân hôn mê bất tỉnh thì lo lắng không thôi. Hắn còn tỉnh thì có thể bỏ trốn, nàng sẽ ở lại cản trở bọn người Hắc Mộc trại giúp hắn, nhưng mà bây giờ hắn nằm một chỗ như thế thì Kiêu Tam Nương cũng vô kế khả thi. Vì nàng âm thầm tính toán trong lòng mà mấy lần suýt thất thủ, Ngô Báo cùng họ Chu kia không cho nàng một phút thành thoi, liên thủ cùng nhau tấn công nàng. Mà cao thủ khi quyết đấu nào có thể buông lỏng tâm tình, chỉ một chút lơ là, không tập trung là có thể mất mạng ngay tức khắc.

Bạch Không Tự vừa né tránh vừa lui về phía sau, trong lòng lại thập phần kinh ngạc. “Sao nội lực của tên này lại khác xa lần trước thế nhỉ?” Hắn ngạc nhiên vì lần trước chỉ hơn chục chiêu đã hạ được Đỗ Hoàng, bây giờ đã đấu gần ba chục chiêu rồi, lại được mấy tên thuộc hạ giúp sức mà hắn chẳng chiếm được chút thượng phong nào cả. Ngạc nhiên thì ngạc nhiên chứ hắn chẳng bao giờ cho là mình có thể bại, chỉ vì nội thương trong người chưa hoàn toàn khỏi hẳn nên hắn chỉ có thể xuất ra bảy, tám phần thực lực mà thôi. Lúc hắn nhận được tin tức đã phát hiện ra tung tích của Bạch Vân thì liền muốn lập tức lên đường, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn liền chọn ở lại chữa trị nội thương trước. Vì nếu đến nơi mà lại gặp cao thủ cỡ Tôn Sơn thì rất có thể hắn sẽ mất mạng, chứ đừng nói tới việc tranh đoạt được bản đồ. Nhưng hắn không dám bỏ thời gian trị thương quá lâu, bọn người Trần Minh Trí cùng Ngũ hiệp huynh đệ đã đến trước, nếu để bản đồ rơi vào tay bọn chúng thì muốn đoạt lại sẽ khó khăn vô cùng. Thương thế vừa đỡ được năm, sáu phần thì hắn cùng Ngô Báo lập tức ngựa không ngừng vó đuổi đến đây.

Lại nói về tên công tử trên áo trắng có thêu hoa văn đen – Đào Minh Tuấn kia, hắn tránh đông né tây, cả người mồ hôi nhễ nhại, tóc tai cũng rối cả lên, còn đầu cái bộ dáng nhàn nhã, thoát tục như cao nhân nữa chứ. Vừa muốn né bên này thì bóng đao từ sau lưng ập tới, hắn lộn người xuống đất né tránh thì lại bị mấy bóng đao nữa tập kích, hắn lăn người dưới đất né tránh trong thâm vô cùng. Hắn cố gắng phóng người ra xa rồi hét lớn: “dừng tay.” Đám thủ hạ Hắc Mộc trại nghe thế cũng đứng im bất động.

“Các ngươi không biết ta là ai hay sao mà còn dám ra tay?” Họ Đào vừa thở hồng hộc vừa nói. Cảnh hung hiểm thế này là lần đầu tiên hắn gặp phải, hắn không dám giao chiến thêm nữa. Cái vui thú trên đời này còn chưa nếm hết, hắn không muốn phải chết sớm như vậy.

“Không cần biết tên tiểu tử ngươi là ai, chỉ cần xen vào chuyện của Hắc Mộc trại ta thì phải nếm đau khổ.” Một tên thuộc hạ của Hắc Mộc trại lên tiếng, hắn vừa nói vừa liếm liếm môi nhìn họ Đào.

“Hừ, Hắc Mộc trại thì lớn lắm sao? Nơi này là Cổ thành, không phải là Nam Hạ.” Đào Minh Tuấn hai mắt lão luyện nói, hắn đang muốn kéo dài thời gian, tìm kế sách thật chu toàn.

“Hà hà, sau này Hắc Mộc trại của ta sẽ có thêm phân đà ở đây.”

“Bọn ngươi nghĩ Cổ thành này không có ai à, muốn mở thêm phân đà ở Cổ thành này? Phải hỏi qua cha ta trước đã.”

“Cha ngươi?”

“Đào Nghiêm, trang chủ của Đào gia trang chính là cha của ta.” Hắn muốn dùng chút uy danh của cha hắn để dọa lui mấy tên thuộc hạ này, thực sự là hắn đánh không lại cả đám người quần áo.

Đám người nghe xong liền nhìn ta, ta nhìn ngươi, rõ ràng bây giờ không biết nên làm thế nào. Đào gia trang cũng có danh tiếng ở Cổ thành này, bọn chúng không dám tùy tiện đắc tội. Nhị đương gia cùng tam đương gia đang không có ở đây, bọn hắn không có chủ trương gì cả. Bỗng nhiên một tên nói: “ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này, bọn ta sẽ không ra tay đối phó ngươi nữa.”

“Hiểu lầm, tất cả là hiểu lầm, ta nào có ý xen vào chuyện của Hắc Mộc trại chứ.” Đào Minh Tuấn thở phào một hơi, quân tử không chịu thiệt trước mắt, cứ để cho bọn Hắc Mộc trại các ngươi đắc ý trước đi.

Ầm ầm, xung quanh chỗ Đỗ Hoàng và Bạch Không Tự đang giao chiến có tiếng nổ lớn vang lên, hiển nhiên là hai người này vừa mới đối chưởng với nhau. Có hai tên thuộc hạ của Hắc Mộc trại đứng quá gần đã bị chấn bay đi, bọn chúng nặng nề rơi xuống đồng cỏ mà không thấy bò dậy, rõ ràng bị thương không nhẹ. Mà Bạch Không Tự sau khi đối chưởng cũng lui năm bước mới có thể đứng vững, trên khóe miệng rỉ máu tươi. Đỗ Hoàng cũng bị chấn lui ba bước, chân khí trong người cũng nhộn nhạo, bất quá sau khi lui lại mấy bước thì hắn liền phóng người về phía Bạch Không Tự tấn công tiếp. Bạch Không Tự thấy cây quạt trong tay Đỗ Hoàng xòe ra hướng thẳng về phía yết hầu của mình thì sợ hãi không thôi. Hiện giờ ngay cả một tên Đào Minh Tuấn cũng có thể ra tay chế phục hắn, chứ đừng nói một Đỗ Hoàng đã lộ rõ sát cơ với hắn. Hắn cố gắng lùi càng xa càng tốt, hai chân lại loạng choạng như sắp ngã thì bỗng nhiên có một thanh đao che chắn trước người hắn. Rất may là mấy tên thủ hạ ở nơi Đào Minh Tuấn chạy đến kịp, nếu không từ ngày hôm nay, cái tên Bạch Không Tự đã không còn xuất hiện trong giới giang hồ nữa rồi.

Đỗ Hoàng thấy ánh đao muốn ngang kháng với chiếc quạt của mình thì liền chuyển sang đâm. Cây quạt trong tay hắn nhanh chóng được xếp lại rồi đâm

mạnh vào thanh đao, hấn mượn lực xoay người lộn một vòng trở lại. Chân vừa tiếp đất đứng đối diện với Bạch Không Tự bây giờ đã được bốn, năm tên thủ hạ vây quanh bảo hộ thì hấn xòe cây quạt ra phe phẩy. Hấn nhìn họ Bạch cười âm trầm: “thế nào? Không làm người thất vọng chứ?” Hấn muốn nhân cơ hội vừa rồi lấy luôn cái mạng của họ Bạch nhưng có người ngăn cản thì hấn cũng không tham chiến nữa. Đối một chưởng vừa rồi là do Bạch Không Tự bức bách, chứ gã nào muốn lấy cái sớ đoan của mình mà đi đấu với cái sớ trường của kẻ khác chứ? Khi cố gắng xuất toàn lực tiếp một chưởng như vũ bão kia thì trong lòng hấn lại hoan hỷ không thôi: “thì ra Phá Không chưởng cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.” Thấy chân khí trong người chỉ nhện nhạo mà không bị tổn thương, hấn liền đánh liều phi thân tới tiếp tục tấn công, không cho họ Bạch có cơ hội phục hồi chân khí.

Bạch Không Tự sắc mặt tái xanh không nói tiếng nào, ánh mắt tràn đầy cừu hận nhìn Đỗ Hoàng đang dương dương tự đắc. Trong lòng thầm thở dài: nếu không phải Tôn Sơn làm hấn bị thương thì hôm nay sao lại bị cái nhục như thế này. Mấy tên thuộc hạ không dám tấn công Đỗ Hoàng, tình thế bây giờ rõ ràng địch mạnh ta yếu, bọn chúng không dám khinh suất chỉ biết thủ thế bảo hộ Bạch Không Tự.

“Không gì chứ?” Lúc này Ngô Báo cũng lộn một vòng trên không xuống, đứng chắn trước người Bạch Không Tự. Trên má trái hấn bây giờ có một vết kiếm dài tới mang tai, tay áo bên phải cũng bị rách một đường. Mấy tên thuộc hạ cũng lục đục chạy đến bên người hấn.

“Rút lui, về sau sẽ tính tiếp.” Bạch Không Tự giọng nói âm trầm, ánh mắt tràn đầy lửa giận vẫn nhìn Đỗ Hoàng không chớp mắt.

“Kiều Tam Nương, Đỗ Hoàng, các ngươi nên cố gắng hưởng thụ mấy ngày ít ỏi còn lại đi.” Ngô Báo cao giọng nói lời đe dọa rồi dẫn đám thuộc hạ rời đi.

Kiều Tam Nương đang xem xét thương thế của Bạch Vân, nàng nghe lời đe dọa vừa rồi cũng không để trong lòng, nếu như sợ chuốc oán với Hắc Mộc trại thì nàng đã không cướp đi hai mươi vạn lượng vàng của bọn chúng. Cho Chu tiểu tử ăn mấy kiếm, hấn nào còn dám tham chiến, mặt mày trắng bệch dẫn mấy tên thuộc hạ bỏ chạy như bị ma đuổi. Nàng một đôi một với Ngô Báo cũng phải xuất chân bản lãnh mới có thể đánh lui hấn được, Ngô Báo này tu luyện nội ngoại công đã đến cảnh giới thượng thừa, rất khó làm hấn bị trọng thương.

Đào Minh Tuấn thấy tình thế đã an toàn, hấn đi đến muốn mời mấy người về gia trang của hấn nghỉ ngơi, để cha của hấn giao hảo một phen với hai vị cao thủ trên Hắc bang, cũng là dịp để hấn lấy lòng với giai nhân. Nhưng khi vừa đến gần thì nghe giọng nói lạnh lùng của Đỗ Hoàng vang lên: “ngươi nếu chán cái mạng mình dài thì cứ bước thêm một bước nữa.” Hấn nghe xong thì cả người như bức tượng không dám đi động một chút nào, kẻ mà Bạch Không Tự còn phải ném trái đắng thì hấn nào dám đem cái mạng mình ra đùa giỡn.

“Ngươi về đi, dọc đường kêu hai cái kiện đến đón bạn ta là được.” Kiều Tam Nương cũng không làm khó hấn, dù không biết mục đích của tiểu tử này là gì, nhưng từ đầu đến cuối hấn cũng có ra sức giúp đỡ.

Sau khi Đào tiểu tử mò hôi đầm đĩa chạy đi thì Đỗ Hoàng liền tươi cười đến bên Kiều Tam Nương: “thấy sao?”

“Cũng tạm.”

“Muội thật không công bằng mà, ta thua thì muội trêu chọc không thôi, ta thắng lại chẳng thấy muội khen lấy một câu.”

Kiều Tam Nương vừa điểm huyết cảm máu cho Bạch Vân lúc này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng xong thì nghe tên rắc rối kia lầu bầu không ngớt. Nàng đối với tên này cũng không biết phải giải quyết bằng cách nào chỉ biết lắc đầu ngoa ngán thờ dài.

Lúc này có mấy tên đang khiêng hai cái kiện nhỏ đến, Kiều Tam Nương cùng Đỗ Hoàng khiêng Bạch Vân cùng cô gái chưa rõ danh tính kia lên kiện, khiêng về khách điểm nghỉ ngơi.

...

Buổi tối.

Trong phòng trọ.

Một người nặng nề mở mắt ra, thấy Kiều Tam Nương đang nhìn mình cười nhu hòa liền nói: “Kiều tỷ tỷ, đa tạ tỷ ra tay tương trợ.”

“Thanh muội, cứ nằm nghỉ ngơi đi đã.” Thấy Nguyễn Thanh định ngồi dậy, nàng liền lấy tay ngăn lại.

“Tỷ tỷ nhận ra thân phận của muội rồi chẳng?” Nguyễn Thanh biết rõ là Kiều Tam Nương đã nhìn ra thân phận gái giả trai của mình rồi, nhưng vẫn cố ý hỏi. Nàng bị bọn Thiên Ứng bang dùng thuốc mê bắt đi, sau khi tỉnh lại thì thấy tay chân bị trói, bọn chúng ra tay hành hạ nàng vì hôm trước đã hạ nhục chúng trên đường lớn. Khi phát hiện ra nàng là phận nữ nhi thì bọn Thiên Ứng bang sắc mặt lại càng hoan hỷ. Vừa định giờ trò đùa bại thì Chu Văn Tiến bước vào, hấn chửi rửa bọn thuộc hạ một phen, bắt cũng bắt lắm người làm hấn giận tím mặt. Hấn điểm nguyệt nàng rồi phân phó cho bọn thuộc hạ tìm Bạch Vân. Nàng bị đánh đập lại bị điểm huyết nên cả người vô lực, lúc trưa nàng hôn mê đến tận bây giờ. Nhưng đó chỉ là những vết thương nhỏ, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hoàn toàn hồi phục.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Tẩu Hỏa Nhập Ma

“Hihi, lần đầu gặp muội, ta đã hoài nghi rồi.”

“Thật khó qua được ánh mắt của Kiều tỷ tỷ! À, đệ đệ của tỷ sao lại đến đây? Hắn không sao chứ?” Lúc trưa nàng thấy người đến cứu mình, nhưng không ngờ đó không phải là Kiều Tam Nương mà lại là một vị công tử mặc áo trắng. Nguyễn Thanh nghe bọn họ đối đáp mà kinh ngạc vô cùng, không ngờ vị công tử đó lại là Bạch Vân, vị tiểu đệ mà Kiều Tam Nương hay nhắc đến. Nàng càng kinh ngạc hơn khi nghe Bạch Vân xưng huynh gọi đệ với Bạch Không Tự.

“Hihi, tiểu tử đó mạng lớn lắm, không chết được đâu. Hắn bị người của Hắc Mộc trại truy đuổi đến nơi này.”

“Bị truy đuổi? Chẳng phải hắn có quan hệ với Bạch Không Tự sao?”

“Hihi, chuyện dài lắm, đợi khi Thanh muội khỏe hẳn, ta sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho muội nghe. Được rồi, muội nghỉ ngơi trước đi.”

“A Tình cô nương đâu? Nàng không sao chứ?”

“Hihi, nàng hình như có việc gấp, tối qua đã không từ mà biệt.” Kiều Tam Nương nói mà che miệng cười khúc khích. Nguyễn Thanh thấy khó hiểu nhưng cũng không để ý lắm, loại bỏ những suy nghĩ trong đầu, nàng nhắm mắt đánh một giấc thật sâu.

...

Cốc, cốc.

“Vào đi.” Kiều Tam Nương nhẹ giọng nói. Trừ lúc tắm rửa và ăn cơm, nàng luôn trốn trong phòng Bạch Vân. Mấy hôm nay, cái tên rắc rối kia cứ theo nàng lủi lo suốt cả ngày, còn nói là có nghe phong thanh về tấm bản đồ của Nam Yên vương, chèo kéo nàng cùng hắn đi truy tìm. Nàng nghe mà cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng: đến cùng thì đã có bao nhiêu người biết được tin tức này? Kho báu của Nam Yên vương kia là có thật sao? Không biết là tài bảo nhiều đến cỡ nào mà có không biết bao nhiêu kẻ bỏ phí công sức ra tranh giành thế nhỉ?

“Tỷ tỷ rất quan tâm đến Bạch công tử thì phải?” Nguyễn Thanh đẩy cửa bước vào, nàng nhìn thấy sắc mặt của Kiều Tam Nương liền cười nói.

“Ta chỉ không muốn tên Đỗ Hoàng bám riết lấy ta thôi.” Nhìn thấy Nguyễn Thanh mặt mày hồng nhuận, tươi tắn đi vào, nàng liền biết Nguyễn Thanh đã hoàn toàn bình phục.

“Mấy hôm nay thật phiền Kiều tỷ tỷ quá.”

“Ta chỉ thấy bọn Thiên Ưng bang là phiền thôi.” Đỗ Hoàng đi vào sau mà đến trước, hắn chen vào ngồi giữa Kiều Tam Nương và Nguyễn Thanh rồi rót một ly trà uống.

“Thiên Ưng bang lại đến sao?” Nguyễn Thanh không nhìn thấy Kiều Tam Nương đang cau mày vì sự xuất hiện của Đỗ Hoàng, nàng đang ngạc nhiên vì sự hẹp hòi của bọn Thiên Ưng bang.

“Haha, Chu Vạn – bang chủ của Thiên Ưng bang muốn thay con của hắn đòi lại chút công đạo, bắt quá chỉ mười chiêu đã thảm bại dưới tay của ta.”

Đỗ Hoàng nói ra lời này thì Nguyễn Thanh cũng biến sắc, nàng tuy mới ra giang hồ nhưng thông tin về những nhân vật trên giang hồ nắm đều nắm rõ. “Chẳng lẽ cao thủ trên Hắc băng, võ công lại cách xa các nhân vật khác như vậy sao? Chỉ mười chiêu?” Nguyễn Thanh càng suy nghĩ càng thấy kinh hãi về thực lực của cao thủ trên Hắc Băng.

Kiều Tam Nương bĩu môi:

“Chẳng qua chỉ là một Chu Vạn mà thôi, có gì phải kiêu ngạo chứ? Người đánh thắng năm người đứng đầu Hắc băng rồi hãy nói.”

Đỗ Hoàng không giận mà lại cười khà khà:

“Muội thì ta không thắng nổi, những tên còn lại thì chưa gặp qua. Nếu có gặp, ta cũng chưa chắc thua bọn chúng.”

Kiều Tam Nương lại nói:

“Người tự tin như vậy?”

Đỗ Hoàng sắc mặt nghiêm chỉnh đáp:

“Cao thủ trên Hắc băng ta chưa từng nghĩ sẽ thua một ai.”

Kiều Tam Nương lắc đầu nói:

“Lúc trước ta cũng như ngươi, nghĩ rằng Hắc băng không đáng tin. Nhưng thực tế thì ngược lại. Ta nghĩ kẻ đứng đầu nên là Hàn Phi mới đúng.”

Nguyễn Thanh chen vào:

“Người đứng thứ hai trên Hắc bảng – Hàn Phi, muội nghe nói người này kiếm ra khỏi vỏ là thấy máu, sử kiếm rất lạnh lùng như con người của hắn vậy.”

Đỗ Hoàng ngạc nhiên nói:

“Muội đã giao thủ với hắn?”

Kiều Tam Nương như đang hồi tưởng lại nói:

“Ta nhớ lúc đó có rất đông người, Hàn Phi bị bao vây ở Thủy Hồ. Nhưng khi hắn rút kiếm ra thì không ai có thể sống sót mà rời khỏi. Từ khi lăn lộn giang hồ đến nay ta chưa từng thấy qua kiếm pháp nào nhanh mà chuẩn đến vậy.”

Đỗ Hoàng chau mày:

“Nhanh hơn cả muội ư?”

Kiều Tam Nương tự giễu:

“Nói về nhanh ta thua xa hắn, nói về chuẩn lại càng như rùa và thỏ.”

Đỗ Hoàng không tin:

“Muội đang đề cao hắn mà tự hạ thấp bản thân mình đấy thôi.”

Kiều Tam Nương không muốn tranh luận vấn đề này, nàng lắc đầu đáp:

“Người nếu có dịp giao thủ với hắn sẽ biết lời ta có thật hay là không.”

Nguyễn Thanh nghe hai người đối thoại thì lại ra chiều suy nghĩ. Nàng hiểu ai cũng có cái tự tôn của mình, huống chi là cao thủ trên Hắc bảng – những kẻ mà ngay cả hắc bạch lưỡng đạo đều phải kiêng kỵ. Kiêu tỷ tỷ nào phải kẻ tầm thường, kẻ chết dưới song kiếm của nàng cũng không ít kẻ có tiếng tăm trong giang hồ. Nàng e dè như thế thì hẳn là kiếm pháp của Hàn Phi kia phải cao hơn nàng một bậc.

Kiều Tam Nương đổi đề tài:

“Thanh muội, ta nghĩ muội đừng cái nam trang nữa.” Thấy Nguyễn Thanh vẫn ăn mặc như nam tử, Kiêu Tam Nương nhắc nhở.

Đỗ Hoàng trả lời thay, hắn nói:

“Có vấn đề gì sao?” Nguyễn Thanh cũng như Đỗ Hoàng, nàng nhìn Kiêu Tam Nương với ánh mắt kinh ngạc: “tại sao không cái nam trang được, ta thích thế mà.”

“Muội cái trang có vài phần giống Bạch Vân, mà những kẻ có chủ ý với Bạch Vân đều không phải hạng tầm thường.”

Thấy Nguyễn Thanh trầm tư, Đỗ Hoàng tò mò:

“Mấy hôm nay ta vẫn chưa nghĩ ra tại sao tiểu tử kia được Hắc Mộc trại “để tâm” đến vậy.”

Kiều Tam Nương đã suy nghĩ vấn đề này từ trước, biết rõ hai người trước sau gì cũng sẽ hỏi đến. Thấy hai người ánh mắt dò hỏi nhìn mình thì nàng cũng không giấu diếm:

“Bản đồ Nam Yên vương nằm trong tay hắn.”

Gian phòng bỗng nhiên trở nên im lặng. Ba người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Kiêu Tam Nương không biết lời mình nói ra là đang giúp hay đang tạo thêm mối nguy hiểm cho Bạch Vân. Đỗ Hoàng thì không ngờ bảo vật lại nằm trong tay tiểu tử kia, nhưng như vậy thì muốn đoạt vào tay là điều không thể. Hắn từng nói là sẽ chiêu cố Bạch Vân, bây giờ làm sao mà đoạt bảo vật từ tay Bạch Vân được. Kẻ trong hắc đạo cũng có qui tắc của mình, mà hắn lại càng là người giữ chữ tín. Huống hồ Kiêu Tam Nương cũng sẽ không để hắn làm như vậy. Mà Nguyễn Thanh là người kinh hãi nhất, nàng có nghe Kiêu Tam Nương kể qua về Bạch Vân. Hắn chỉ mới bước chân ra giang hồ như nàng, thế mà lại có được tào ngộ như thế. Phải biết, người giữ tấm bản đồ sẽ luôn bị kẻ khác truy sát, ám toán... để đoạt được bản đồ. Vì cái truyền thuyết không biết có thật hay không, mà có không biết bao nhiêu người đã chết vì nó.

Tiếng rên rĩ bỗng nhiên vang lên trong bầu không khí yên tĩnh làm cả ba người đều giật mình. Cả ba người cùng bước nhanh đến giường Bạch Vân đang nằm. Mặt gã bây giờ nhẵn nhụi, mồ hôi nhễ nhại, lúc xanh lúc đỏ trông rất dọa người. Đỗ Hoàng thấy cảnh này liền biết không ổn, hắn liền nhanh tay phóng chỉ điểm huyệt cho Bạch Vân an tĩnh trở lại. Bất quá tay hắn vừa chạm vào người Bạch Vân lại liền rút trở về. Hắn chau mày thốt: “nội lực tiểu tử này rất kì quái.” Lúc này hắn điểm vào huyệt đạo của Bạch Vân thì cảm thấy như điểm vào một tấm sắt, cứng chắc vô cùng, lại có phản lực đánh trở lại tay của hắn. Nếu hắn không kịp thời thu tay chỉ sợ phải nếm đau khổ.

Kiều Tam Nương cũng hiểu ra là Bạch Vân đang bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng nàng cảm thấy khó hiểu vô cùng: hắn đã hôn mê mấy ngày, tại sao vừa tỉnh lại liền luyện công chứ?

Nguyễn Thanh lo lắng nói:

“Làm sao bây giờ?”

Đỗ Hoàng trầm ngâm nói:

“Phải tự bản thân hắn không chế nội lực trong người lại, nếu không chân chí sẽ chấn vỡ kỳ kinh bát mạch của hắn, không chết cũng tàn phế.”

Kiều Tam Nương ngồi bên Bạch Vân nhẹ nhàng nói: “một sách à, đệ nên tĩnh tâm lại, không nên suy nghĩ lung tung, mọi việc sẽ ổn cả thôi.”

Đỗ Hoàng thở dài, hắn lắc đầu rồi đi ra khỏi phòng. Nguyễn Thanh vẫn ở lại, nàng rất lo lắng cho Bạch Vân, dù gì thì gã cũng từng cứu nàng một lần. Nàng không muốn nhìn gã còn trẻ thế kia mà chết đi được, tàn phế lại càng thống khổ hơn việc gã bị chết gấp trăm ngàn lần.

Bạch Vân mơ mơ màng màng đang bị chân khí trong người hành hạ, nghe loáng thoáng có người an ủi, lo lắng cho mình thì cố gắng trấn tĩnh lại. Bạch Vân từ hôm bị ngất xỉu thì hôn mê đến tận hôm nay, nếu không phải có luyện qua nội công, chân khí trong người không ngừng lưu chuyển thì gã đã sớm chết đi rồi. Hôm nay cảm thấy đã khá hơn rất nhiều, cả người như muốn thức tỉnh nhưng từng dòng suy nghĩ cứ hiện ra trong đầu gã. Ký ức về kiếp trước có bao nhiêu phiền não, u buồn đều tuôn ra. Nào là bà trưởng phòng cứ ngày ngày kiểm chuyện này chuyện nọ để gây khó dễ, nào là bà phó phòng cứ dùn đẩy trách nhiệm cho đám công nhân, những người chỉ thi hành việc cấp trên ra lệnh thì có lỗi gì cơ chứ? Làm người có thể không cần nghĩ đến cảm xúc của người khác hay sao? Đám người làm chung lại càng bản tiện không thể tả, có việc kiếm thêm tiền thì giành giật nhau làm, không giành được thì lời to tiếng nhỏ với mấy bà tám đồn âm cả lên. Chuyện làm không công thì lại tránh né, kiếm có này nọ không làm, mấy bà trưởng phó phòng cũng mắt nhắm mắt mờ cho qua. Vì có gì chứ? Những người mặt dày không biết sĩ diện là gì như thế sao mà đi đâu cũng thấy? Thế nhưng bọn họ luôn tươi cười, cuộc sống có vẻ rất là thoải mái. Bạch Vân đã nhiều lúc muốn bỏ hết, ra đường vá xe sống qua ngày hoặc đi quét rác ban đêm... còn thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn, không cần phải gặp những cảnh như thế nữa. Bất quá làm người là phải phấn đấu, nếu ai cũng an phận thủ thường thì xã hội này làm gì phát triển được như ngày hôm nay.

Bạch Vân nhớ lại những phiền não kia thì không khỏi ngán ngẫm, gã càng cố không nghĩ đến thì lại chứng lại càng ào ạt tuôn ra. Gã liền nhanh trí nhớ lại mấy câu khẩu quyết trong Bách luyện thần công một lượt thì những suy nghĩ mông lung kia mới vơi đi phần nào. Bất quá khẩu quyết này, gã đã và đang tu luyện qua, khi nhớ lại tới tầng bốn thì như là gã đang luyện công vậy, chân khí trong người không ngừng tăng lên. Mà khi tu luyện tâm thần phải an tĩnh, loại bỏ tạm niệm đi, những suy nghĩ kia vẫn còn trong đầu gã mà gã lại đọc khẩu quyết, hệt như đang tu luyện nội công vậy. Kết quả tất nhiên là tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Rời Cổ Thành

Một tháng sau.

Vết thương trên ngực Bạch Vân đã khép miệng. Gã đã có thể tự đi đứng được nhưng lại giả vờ như chưa bình phục, gã muốn cái phúc phần này đừng bao giờ mất đi. Phúc phần gì? Từ lúc trải qua cơn tẩu hỏa nhập ma, gã luôn được Kiều Tam Nương và Nguyễn Thanh thay nhau chăm sóc. Gã thấy Nguyễn Thanh trở thành một cô gái yếu điệu, thập phần xinh đẹp thì tròn xoe đôi mắt, tặc lưỡi không thôi. Ngày đêm được nàng đút thuốc cho uống, cháo, đồ bỏ cho ăn, còn có món Thanh Thanh Yên nữa chứ. Gã muốn nằm liệt trên luôn giường để hưởng thụ cái hương vị chưa từng được nếm trải qua này. Nỗi cô đơn không có ai bên cạnh quan tâm chăm sóc của gã đã không còn, niềm vui sướng trong lòng gã bây giờ không thể nào tả hết được.

Nguyễn Thanh thấy ánh mắt hạnh phúc của hắn cũng kinh ngạc nhưng rồi cũng quen dần. Cái việc chăm sóc người khác như thế này là lần đầu nàng phải trải qua. Lúc đầu nàng còn ngại ngùng, e thẹn nên làm đồ không ít thức ăn lên người hắn, thế nhưng hắn không giận mà còn cười hi hi. Việc này làm nàng khó hiểu vô cùng.

Đang đút một chén Thanh Thanh Yên cho Bạch Vân ăn thì Đỗ Hoàng đẩy cửa bước vào, Nguyễn Thanh vội vàng dịch người xa ra một chút, nhất thời cả khuôn mặt nàng đỏ bừng. Vào phòng người khác mà không gõ cửa chỉ có mỗi mình Đỗ Hoàng mà thôi. Đỗ Hoàng thấy thế liền cười ồm ồm lên, hắn vừa cười vừa nói:

“Bạch tiểu đệ có phúc phận không nhỏ, ngày đêm có giai nhân bầu bạn thì còn gì vui sướng bằng?”

Bạch Vân cười nói:

“Đỗ huynh nếu trong người mang trọng bệnh thì Kiều tỷ tỷ cũng không bỏ mặc huynh đâu.”

Nguyễn Thanh thấy hai người đàn ông nói lời ong bướm thì thẹn thùng không thôi, nàng mang chén Thanh Thanh Yên đặt lên bàn rồi bỏ chạy ra khỏi phòng. Một màn này làm Bạch, Đỗ hai người cười ầm lên. Nguyễn Thanh vừa đóng cửa phòng xong thì Bạch Vân nhảy xuống giường, gả đi đến bàn ngồi xuống cầm chén Thanh Thanh Yên lên vừa ăn vừa nói:

“Kiều tỷ tỷ trong nóng ngoài lạnh, nếu Đỗ huynh nhiệt tâm một chút hẳn sẽ thu được kết quả như mong muốn.”

Đỗ Hoàng nghe lời này thì cười khà khà, tự mình rót một chén trà uống rồi nói:

“Chuyện đó đã nằm trong dự tính của ta rồi, khà khà người thương thế đã khỏi cũng nên tìm bọn Thiên Ưng bang giải quyết ân oán đi.”

Bạch Vân ngạc nhiên nói:

“Giải quyết ân oán? Vì sao?”

Đỗ Hoàng chưng hửng:

“Bọn Thiên Ưng bang làm người suýt mất mạng, tình nhân của người lại bị vũ nhục như vậy, không tìm Thiên Ưng bang trút giận thì tìm ai đây?”

Bạch Vân liền hiểu ra, Đỗ Hoàng nghĩ Thiên Ưng bang làm gã trọng thương đến chết đi sống lại, lại hành hạ Nguyễn Thanh, dùng nàng uy hiếp gã. Gã nhẹ nhàng đáp:

“Hiểu lắm mà thôi! Còn về Thanh muội, nếu nàng muốn trút giận thì đệ cũng không ngăn cản.”

Bỗng nhiên Đỗ Hoàng đứng bật dậy, hần nhìn về phía cửa sổ quát:

“Ai nghe đang lên?”

Cửa sổ bị bật tung ra, một người phóng người lướt vào. Vừa vào thì nhìn chăm chăm Bạch Vân cười híp mắt nói:

“Bạch tiểu tử, còn nhớ lão phu chăng?”

Đỗ Hoàng nhìn thấy một lão già phá cửa nhảy vào, khi vào thì lại không thèm để hần trong mắt, liền cười mà như không cười nói:

“Lão già người quả thật sống đã đủ lâu, bây giờ chết cũng vừa rồi.”

Lão già nghe thế liền quay sang nhìn Đỗ Hoàng, lão quát mắt lên:

“Hồn lão, Trần Minh Trí ta mấy tháng nay chưa đại khai sát giới. Hôm nay người lại muốn chọc giận lão phu?”

Đỗ Hoàng nghe lão xưng danh thì ồ lên một tiếng. Rồi lại ngồi xuống ghế, hần nhâm nhi ly trà nói:

“Chưa từng nghe qua.”

“Hừ.” Trần Minh Trí giận lắm, nhưng lão không muốn ở lại đây lâu. Bấy lâu lão luôn âm thầm theo dõi động tĩnh của Bạch Vân nhưng Kiều Tam Nương luôn ở bên cạnh hần. Hôm qua đến nay Kiều Tam Nương ra ngoài chưa thấy về nên lão liền tận dụng ngay cơ hội này. Nhưng không ngờ lại có thêm một người mà đó lại không phải là một tiểu cô nương như lão từng gặp.

Véo, đang định ra tay khống chế Bạch Vân thì bỗng nhiên có một đạo ám khí bay từ ngoài cửa sổ vào, nó nhắm thẳng hướng Đỗ Hoàng mà bay đến. Lão Trần cười thầm, thì ra trời cũng giúp ta. Lão không chậm trễ, phi thân về phía Bạch Vân, giờ tay ra khống chế huyết đạo của hần. Bạch Vân nào để lão toại nguyện, gã giờ tay phải ra gạt một trảo của lão, rồi liền xuất ra một cước. Lão Trần không ngờ Bạch Vân lại biết võ công nên khi thấy hần giờ tay ra gạt thì lão không rút tay lại mà càng tăng thêm lực đạo. Thế nhưng tay lão chưa chạm được vào vạt áo của Bạch Vân thì ngực lão đã lãnh trọn một cước của gã rồi.

Trần Minh Trí lộn một vòng trở lại, khuôn mặt lão xám xanh nhìn Bạch Vân, vừa giận vừa sợ. Giận vì thất thủ trong tay một tên thư sinh, sợ vì nếu còn mất thêm thời gian, Kiều Tam Nương mà quay trở lại đây thì sẽ chuốc thêm phiền toái. Bạch Vân lại không để ý đến thái độ của lão Trần, gã đang khó hiểu. Vừa rồi gã nhìn thấy Đỗ Hoàng xòe hai ngón tay ra tiếp cái ám khí kia. Trên ám khí có một mẫu giấy, Đỗ Hoàng vừa liếc qua mẫu giấy đó thì sắc mặt đại biến, hần liền phóng người qua cửa sổ lao đi.

Trần Minh Trí xoay cây phán quan bút trên tay nói:

“Tiểu tử, mau giao tám bản đồ cho ta.”

Bạch Vân cười nói:

“Có bản lĩnh thì đến lấy.”

Trần Minh Trí không nói nhảm nữa, lão múa cây phán quan bút điểm tới Bạch Vân. Bạch Vân chỉ học qua ba chiêu cầm nã đánh giáp lá cà mà thôi, gã chưa học qua quyền pháp cũng như chưởng pháp nên nào dám đón đỡ. Thấy thế công hung hiểm gã liền thi triển khinh công né tránh. Lão Trần sau một hồi công kích vẫn không làm gì được Bạch Vân thì giận tím cả mặt. “Tiểu tử này tuổi còn trẻ sao lại có nội lực hùng hậu như vậy?” Phải biết khinh công cao hay thấp là dựa vào nội lực mạnh hay yếu.

Lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa. Trần Minh Trí hoảng sợ, lão nghĩ Kiều Tam Nương đã về đến rồi nhưng lão lại không muốn bỏ qua cơ hội này vì thế lão còn chần chừ chưa chạy đi. Bạch Vân lại nghĩ là Nguyễn Thanh muốn tìm mình, nhưng Trần Minh Trí đang đứng gần cửa ra chính nếu nàng bước vào sẽ gặp nguy hiểm ngay, vì thế gã cũng không lên tiếng.

Người bên ngoài thấy trong phòng không có động tĩnh gì thì liền đẩy cửa bước vào. Người vừa xuất hiện thì sắc mặt Trần Minh Trí cùng Bạch Vân lại vô cùng khác nhau. Trần Minh Trí thấy người vào là Nguyễn Thanh thì kinh hỷ, lão liền phi thân về phía nàng, muốn khống chế nàng uy hiếp Bạch Vân. Bạch Vân thấy lão Trần phi thân về phía Nguyễn Thanh thì trong lòng vô cùng lo lắng liền hất tay một cái, cái bàn trong phòng xoay mấy vòng bay về phía lão Trần. Trần Minh Trí giật mình xoay phán quan bút ra đón đỡ. Rầm, cái bàn dội ngược lại rơi xuống đất gây mất hai cái chân, lão nhìn quanh thì thấy hai người đã chạy mất. Lão quát lên giận dữ: “Bạch tiểu tử, ngươi có chạy đằng trời.” Nơi đây dẫn đến động tĩnh khá lớn đã gây chú ý đến nhiều người nên lão không đuổi theo hướng đó. Lão không đành lòng nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Bạch Vân thi triển khinh công dắt Nguyễn Thanh bỏ chạy. Vừa chạy mà trong lòng lại kinh ngạc về võ công của mình: “không ngờ chỉ dùng lực một chút mà đã có uy lực như vậy.” Gã luyện nội công tuyệt thế nhưng chưa học qua mấy môn võ công khác nên chưa thấy được uy lực thật sự của môn nội công này. Nội lực trong người tuy hùng hậu nhưng gã chưa biết cách thi triển, vận dụng chúng mà thôi. Chỉ cần nhìn môn Vi cước mà gã đang thi triển là đã biết rõ hiệu quả của môn nội công rồi.

“Bạch ca ca, dùng ngựa của muội đi.” Nguyễn Thanh bị Bạch Vân nắm chặt tay thì thẹn thùng vô cùng, nàng nói mà chẳng dám nhìn vào mặt hắn. Bạch Vân trước giờ đâu có thấy nàng nói qua là có con ngựa nào? Nhưng gã biết dùng ngựa thì cơ hội chạy thoát là cao hơn nên cũng dừng lại nói: “nhanh lên, lão đang đuổi đến.” Nguyễn Thanh gật đầu rồi kêu tên tiểu nhị dắt ngựa ra.

Một tên tiểu nhị khác lúc này cầm một thanh kiếm chạy tới, thờ hồng học nói:

“Công tử gia, kiếm của ngài đây.”

Bạch Vân thấy Nguyễn Thanh gật đầu thì liền cầm lấy rồi nói lời đa tạ. Sau khi ngựa được dắt đến thì cả hai cùng nhảy lên ngựa phóng đi. Hai tên tiểu nhị vẫy vẫy tay, nói với theo: “công tử, tiểu thư thượng lộ bình an.” Ngày thường Nguyễn Thanh chi tiền rất hào phóng nên mấy tên tiểu nhị rất nhiệt tình, tuy sau này không hiểu vì sao hai vị công tử, tiểu thư lại đối phòng cho nhau nhưng bạc thì vẫn được thưởng đều đều nên trong lòng không còn thắc mắc nữa.

Ngựa của Bạch Vân vừa lao ra khỏi Cổ thành thì không bao lâu sau đó cũng có một người cưỡi ngựa đuổi theo.

...

Ra khỏi Cổ Thành khoảng hai dặm, Bạch Vân khen:

“Ngựa của muội thật tốt quá.”

Nguyễn Thanh ngồi phía trước cười tươi nói:

“Nó tên Hắc Thiên mã, là giống ngựa cực tốt ở miền bắc đó.”

Bạch Vân gật đầu:

“Ta nhìn sơ qua cũng biết là ngựa tốt, muội hẳn là sinh sống trong một gia đình quyền quý thì phải?”

Nguyễn Thanh trầm ngâm:

“Sinh ra trong gia đình giàu có cũng không hẳn là tốt.”

Bạch Vân biết không ổn liền lái qua chuyện khác:

“Muội biết đường đến Mai Hoa cung chăng?”

Nguyễn Thanh giật mình định quay đầu lại nhưng nghĩ nếu quay lại sẽ chạm vào mặt của Bạch Vân, nàng ra chiều suy nghĩ nói:

“Bạch ca ca đến Mai Hoa cung làm gì?”

Bạch Vân trả lời:

“Ta đến đó có chút chuyện.”

Nguyễn Thanh giọng u oán nói:

“Không phải ca ca đến vì cung chủ của Mai Hoa cung chứ?”

Bạch Vân hỏi lại:

“Sao muội lại đoán như thế?”

Nguyễn Thanh nói:

“Tô Phi Yến, người bài danh thứ ba trên Kiều bảng thi có nam tử nào lại không muốn gặp qua nàng một lần chứ?”

Bạch Vân lại nói:

“Ta nghe Kiều tỷ tỷ nói: người được xếp trên Kiều bảng không quá hai mươi ba tuổi mà?”

Nguyễn Thanh âm ừ:

“Đúng là như vậy.”

Bạch Vân ngạc nhiên:

“Cung chủ Mai Hoa cung sao lại trẻ như vậy?”

Nguyễn Thanh kinh ngạc:

“Ca ca không biết thật sao?”

Bạch Vân cười nói:

“Ta ở dưới quê mới mới lên, chuyện giang hồ không biết bao nhiêu cả.”

Nguyễn Thanh hiểu ra, liền vui vẻ nói:

“Muội sẽ dẫn ca ca đi Mai Hoa cung một chuyến.”(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Bạch Vân Rút Kiếm, Mỹ Nhân Trọng Thương

Bạch Vân và Nguyễn Thanh ngồi đối diện nhau. Bầu trời ban đêm se se lạnh, những áng mây dày đặc lững lờ trôi trên bầu trời vẫn không che phủ được vầng sáng lan tỏa của ánh trăng. Những tiếng nổ kêu lộp bộp của đóm lửa đang cháy giữa khu rừng làm không gian nơi đây thêm phần lạnh mạt. Bạch Vân và Nguyễn Thanh ngựa không ngừng vó, chạy từ Cổ thành đến khu rừng này mới dừng lại nghỉ ngơi. Cột Hắc Thiên ngã vào một gốc cây cho nó gặm cỏ, cả hai lúc này mới chợt nhớ: vì lên đường quá gấp gáp mà không có chuẩn bị lương khô mang theo, chỉ có một giỏ nước được tên tiểu nhị treo trên lưng ngựa mà thôi. Nhưng như thế không làm khó được Bạch Vân, gã tìm kiếm xung quanh thì bắt được một con thỏ. Gã lấy thanh kiếm của Nguyễn Thanh “lâm” một chút rồi mang lên nướng, Nguyễn Thanh cũng giúp gã tìm những cành cây khô rồi dùng đá lửa nhóm một đống lửa nhỏ.

Bạch Vân vừa nướng thỏ vừa nói:

“Thanh kiếm này của muội sao?”

Nguyễn Thanh hỏi lại:

“Sao thế?”

Bạch Vân nhìn nàng nói:

“Trên kiếm có khắc ba chữ: Nguyễn Thanh Trúc.”

Nguyễn Thanh cười:

“Đó là tên muội.”

Bạch Vân giả vờ giận:

“Muội định giấu ta đến bao giờ?”

Nguyễn Thanh, không phải là Nguyễn Thanh Trúc mới đúng. Nàng cười nói:

“Ca ca có hỏi tên của muội bao giờ đâu?”

Thấy Bạch Vân cười cười, nàng cũng không muốn giỡn nữa. Nhớ tới Kiều Tam Nương, nàng nhìn Bạch Vân nói:

“Bạch ca ca, chúng ta không từ mà biệt, Kiều tỷ tỷ sẽ lo lắng lắm đấy.”

Bạch Vân nhớ lại vấn đề này thì chau mày, gãi lấc đầu nói:

“Theo muội kể thì Kiều tỷ tỷ ra ngoài hẳn là có việc riêng, mà chúng ta trước sau gì cũng phải rời đi. Lần sau nếu gặp lại, cáo lỗi một tiếng là được.”

Bạch Vân nhìn gương mặt kiều diễm của Nguyễn Thanh Trúc sau ánh lửa mà thấy xao xuyến trong lòng, có được một người con gái xinh đẹp như vậy kề bên thì thật là không còn mong muốn gì hơn nữa. Nguyễn Thanh Trúc thấy gãi nhìn mình không chớp mắt thì lảng sang chuyện khác:

“Bạch ca ca, thật ra ca ca đến Mai Hoa cung là có chuyện gì thế?”

Không trả lời mà Bạch Vân đứng dậy, gãi đưa cành cây đang xiên con thỏ cho Nguyễn Thanh Trúc cầm rồi ra hiệu cho nàng đứng lên tiếng. Nội công của Bạch Vân khá thâm hậu, chỉ cần một tiếng động nhỏ là gãi cũng nghe ra được. Gãi cầm thanh kiếm lên, đi đến trước vài bước nói:

“Kẻ nào? Mau lẩn ra đây.”

Bạch Vân bây giờ khá cuồng ngao. Buổi trưa, gãi nhận ra võ công của mình cũng khá nên nói chuyện rất lớn gan, không kiêng nể ai cả. Phía sau thân cây to có một người đi ra, người này đi đến trước mặt Bạch Vân cười nói:

“Tiểu tử, giao tám bản đồ cho lão phu, lão phu sẽ để cho ngươi hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp cùng mỹ nhân.”

Nguyễn Thanh Trúc thấy có người cũng chạy đến đứng sau lưng Bạch Vân. Nhìn ra mới nhớ, đó chính là lão già lúc trưa muốn ám toán nàng. Nghe lão nói chuyện không giữ mồm giữ miệng gì cả, nàng liền muốn xuất thủ. Nhưng Bạch Vân đưa tay ngăn lại. Gãi rút kiếm ra, muốn thay Nguyễn Thanh Trúc cho lão già kia ném mùi thông khô. Bất quá rút kiếm ra rồi thì gãi mới nhớ là bản thân chưa có học qua kiếm pháp nên gãi đứng đực ra đó, vẫn chưa xuất chiêu. Mà một màn rút kiếm của gãi cũng làm Nguyễn Thanh Trúc cùng Trần Minh Trí kinh ngạc không thôi. Gãi rút kiếm mà kéo từ từ ra, thật chậm, thật nhẹ nhàng trong giống như lần đầu tiên sử dụng vậy. Nguyễn Thanh Trúc nghĩ: “Bạch ca ca đến giây phút này mà còn đùa được.” Trần Minh Trí sau khi kinh ngạc thì khuôn mặt lại gật gật luôn mấy cái, lão nghĩ tên tiểu tử này thật xem thường lão quá mức, lại dám đùa giỡn trước mặt lão. Bạch Vân nếu biết được suy nghĩ của hai người chắc cười ầm lên một phen. Quả thật là lần đầu tiên gãi sử dụng kiếm, gãi rút kiếm ra mà cứ thấy “sao lại dài thế?”, gãi sợ bị đứt tay nên tay trái nắm ở giữa vỏ kiếm, vì thế khi gãi rút kiếm mà hai tay dang cả ra, cái bộ dáng trông rất khôi hài.

Trần Minh Trí không còn xem thường Bạch Vân nữa, lúc trưa đã giao thủ qua nên lão biết rất khó bắt giữ được Bạch Vân. Lão phóng người đến, dùng phán quan bút điểm liên ba phát. Mỗi phát đều nhắm mặt, ngực và bụng dưới ba nơi yếu hại trên người Bạch Vân. Bạch Vân thấy gót chân phải của lão nhón lên thì biết lão muốn xuất thủ, gãi liền nhảy bổ tới chém một nhát kiếm. Lão Trần thấy Bạch Vân không phòng thủ mà lại tấn công thì nghĩ tiểu tử này muốn lường bại câu thương đây mà. Lão nào cho gãi được toại nguyện, nhát kiếm vừa tới liền lạng người né tránh, thế nhưng lại thấy một kiếm nữa quét ngang. Lão lộn một vòng né tránh nhưng vẫn bị Bạch Vân theo sát, không cho lão có cơ hội phản công. Bạch Vân mỗi kiếm chém ra như mấy thẳng đâm thuê chém mướn đang cầm mã tấu đi chém người đòi nợ ở kiếp trước của gãi vậy. Không có chiêu thức hay nguyên tắc nào, biến hóa lại càng không có nốt, gãi chỉ nhờ vào nội lực hùng hậu cùng sự di chuyển ảo diệu của khinh công mà thôi. Tuy mỗi nhát kiếm đều đơn giản nhưng kinh khí phát ra theo mỗi nhát kiếm đều làm Trần Minh Trí e dè không dám phản công. Lúc này vị trí của Trần Minh Trí lại ở giữa Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc đang đứng, lão như bị Bạch Vân đánh cho không còn đường đón đỡ nhưng thì ra: Bạch Vân lại đang bị lão dẫn dụ tấn công theo ý muốn của lão. Bạch Vân tuy nội lực hùng hậu nhưng võ công thô thiển, kinh nghiệm chiến đấu cùng khả năng ứng biến khi lâm địch lại càng không có nên nhìn bề ngoài có vẻ như chiếm được thế thượng phong nhưng thật sự không phải vậy. Trần Minh Trí rất e ngại công lực của Bạch Vân nên lão giả vờ tránh đông né tây rồi di chuyển một cách khéo léo, kéo dần khoảng cách giữ Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc. Bất thành lĩnh lão lách mình về phía Nguyễn Thanh Trúc đang đứng, lão muốn không chế nàng để uy hiếp gãi.

Nguyễn Thanh Trúc đứng ở một bên quan chiến, thấy Bạch Vân vung kiếm loạn xạ, không có đường lối gì cả thì như hiểu ra điều gì đó nhưng vẫn chưa hiểu rõ hết được. Bỗng nhiên thấy lão Trần kia chuyển sang đối phó với mình thì nàng liền nhảy người lên không quét ngang một cước. Trần Minh Trí là ai? Một cước như thế, làm sao gây khó dễ cho lão được? Lão nhảy người lên né tránh, tay lại giơ phán quan bút điểm vào chân của nàng, vừa đáp xuống đất thì xoay tay đánh ngược lại thêm một chưởng vào lưng nàng. Vừa đắc thủ, lão liền xoay người lại, muốn bắt giữ nàng. Bất quá lại thấy hào quang lấp lánh, bóng kiếm làm hai mắt lão hoa cả lên. Lão chỉ kịp lui hai bước rồi nghe giữa ngực mát lạnh. Lão cắn chặt răng, dùng hết sức bật người ngược trở lại, tay lão ôm ngực phóng nhanh vào rừng bỏ chạy.

Bạch Vân thấy lão nhảy về phía Nguyễn Thanh Trúc liền biết không ổn, gãi thì triển khinh công đuổi theo. Gãi vừa muốn chém một nhát vào lưng lão đã thấy lão nhảy lên, lại thấy Nguyễn Thanh Trúc bị lão đá thương thì vừa kinh vừa sợ. Nguyễn Thanh Trúc vừa ngã xuống thì gãi liền đâm tới một kiếm, một kiếm này vừa nhanh vừa mang theo sự giận dữ của gãi. Trần Minh Trí thấy Nguyễn Thanh Trúc sắp rơi vào tay mình thì mừng rỡ trong lòng, nhưng lão lại quên đi một việc. Một việc mà suýt chút nữa lão không còn mạng rồi khỏi khu rừng này. Đó là sự lợi hại của Vi cước độc bộ hành, môn khinh công này biến ảo vô cùng, lại được kết hợp với nội lực hùng hậu nên Bạch Vân chỉ nhìn người một cái đã đến trước người của lão. Lão chỉ kịp lùi lại để tránh bị đâm quá sâu chứ không còn đường nào né tránh hay đón đỡ một kiếm thần tốc của Bạch Vân.

Sau khi đâm trúng Trần Minh Trí một kiếm, Bạch Vân cũng không đuổi theo lão. Gã buông kiếm ra rồi vội vàng chạy đến bên Nguyễn Thanh Trúc. Nàng bị lão Trần đâm trúng nên cả chân phải bây giờ như tê dại, không cử động được, trên khoe miệng thì rỉ máu tươi vì một chưởng khá mạnh của lão. Bạch Vân quỳ gối xuống đất, dùng hai tay ôm nàng vào lòng. Gã thấy sắc mặt nàng trắng bệch thì bất giác kinh hãi, không biết phải làm gì cả. Gã quan tâm hỏi:

“Trúc muội, muội thấy thế nào rồi?”

Nguyễn Thanh Trúc thì thào:

“Muội không sao, để muội nằm nghỉ một chút là ổn.”

Bạch Vân thấy nàng nói cũng nói không nổi nên không hỏi nhiều nữa. Gã bế nàng ngồi dựa vào gốc cây để nàng nghỉ ngơi rồi gã chạy lại chỗ con Hắc Thiên mã lấy cái giỏ nước.

“Cổ lên nào.” Bạch Vân dứt nước cho Nguyễn Thanh Trúc uống mà nàng cứ ho không ngớt, máu hòa lẫn với nước cứ trào ra không thôi. Bạch Vân hoảng sợ nhưng gã không biết làm gì vào lúc này cả.

“Muội... lạnh quá.”

Nghe nàng rên rỉ, lại thấy hai hàng chân mày của nàng chau vào nhau, sắc mặt vô cùng đau đớn thì Bạch Vân liền ôm nàng vào giữa lòng của mình, cố gắng che chắn từng cơn gió đang thổi qua. Bạch Vân giận, giận vì bản thân mình không có khả năng bảo vệ được người bên cạnh, lại càng giận lão già kia sao lại bất chấp thủ đoạn như thế? Ánh mắt gã tràn đầy căm hận nhìn về hướng Trần Minh Trí đã bỏ chạy: “nếu Thanh Trúc xảy ra chuyện gì, lão ngàn vạn lần đừng để ta gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Trúng Kế

Lâu, lâu lắm. Bạch Vân ôm Nguyễn Thanh Trúc ngồi dưới ánh lửa mà như người mất hồn vậy. Bỗng gã giật mình, gã kéo Nguyễn Thanh Trúc ra khỏi lòng mình quan sát. Hai mắt nàng lúc này đang run run nhắm chặt lại, đôi môi thì tái nhợt, hơi thở lại rất yếu ớt.

“Thanh Trúc, muội phải cố gắng lên, ta đi tìm người cứu muội.”

Bạch Vân bồng Nguyễn Thanh Trúc lên lưng ngựa rồi cho ngựa phóng đi. Gã không biết phía trước có trấn hay ngôi làng nào ở gần đây không, nên cho ngựa quay ngược lại, chạy về phía Cổ thành. Và lại gã không biết đường, nếu cứ đi thẳng về bắc có thể sẽ bị lạc đường hoặc có thể không tìm được nơi nào chữa trị cho Nguyễn Thanh Trúc. Tuy biết quay trở lại Cổ thành là tự đưa mình vào rọ nhưng mà Nguyễn Thanh Trúc bây giờ rất cần được chữa trị, gã không muốn nàng gặp bất trắc gì nên gã không dám làm việc gì không chắc chắn.

Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc chưa đi xa Cổ thành lắm. Hai người chỉ đi được khoảng một trăm dặm (1 dặm = 500m) mà thôi. Gã thúc ngựa chạy thật nhanh, con Hắc Thiên mã dường như cũng biết chủ nhân của mình đang gặp nguy hiểm, nó cố chạy thực mạng, bốn vó nện trên đất vùn vụt như đang bay vậy. Thương thế của Nguyễn Thanh Trúc không nguy hại đến tánh mạng, chỉ là kinh mạch ở chân phải của nàng bị tắc nghẽn, do lão Trần Minh Trí đã đâm trúng, nếu không giải huyết thì hai canh giờ sau sẽ tự động giải khai, không cần phải lo lắng. Đáng lo là lo một chưởng mà nàng bị trúng ở lưng, một chưởng này tuy không phải là toàn lực của lão Trần, nhưng cũng làm nàng huyết khí tán loạn, kinh mạch bị tổn thương. Cái gã Bạch Vân đúng là khờ khạo, gã bị thương rồi mà cũng chưa rút được kinh nghiệm gì từ đó cả. Người khi bị thương thì phải vận khí điều tức ngay, vận chuyển chân khí trong người đã thông những kinh mạch bị tắc nghẽn. Gã nội công khá mạnh nhưng lại không biết điểm này, nếu gã sớm vận công trị thương cho Nguyễn Thanh Trúc thì đâu đến nỗi nàng phải gặp tình trạng như bây giờ.

Tốc độ của Hắc Thiên mã rất nhanh, những cơn gió thổi qua làm Bạch Vân rát cả mặt. Nhưng ánh mắt của gã bây giờ vẫn mở to và sáng rực, trong thâm tâm gã bây giờ chỉ muốn tìm một nơi cho Nguyễn Thanh Trúc nghỉ ngơi rồi mua thuốc cho nàng uống. Chạy được hơn mấy chục dặm, phát hiện ở phía trước có ánh sáng thấp thoáng, Bạch Vân mừng lắm. Gã thúc ngựa chạy về phía đó.

Hí... í, con Hắc Thiên mã bị kim lại bất ngờ nên hí vang, chồm cả hai chân lên làm Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc muốn rớt từ trên yên ngựa xuống. Bạch Vân thấy đó là một căn nhà nhỏ có treo đèn lồng ở phía trước thì mừng rỡ vội vàng kim cương ngựa lại. Hai tay ôm cả người Nguyễn Thanh Trúc phi thân từ trên yên ngựa xuống, gã tiếp đất rất nhẹ nhàng không gây một tí chấn động nhỏ nào đến Nguyễn Thanh Trúc đang ở trên tay của gã cả. Ôm người ngọc trong tay, Bạch Vân bước đến bên cửa căn nhà hô lớn:

“Có ai trong nhà không? Làm phiền một chút.”

Tiếng hô vừa dứt thì liền có người mở cửa ra như biết trước Bạch Vân sẽ ghé qua vậy. Một bà lão lưng bị khom, tóc hoa râm mở cửa bước ra, bà lão giọng khó chịu nói:

“Đêm khuya thế này sao còn la lối om sòm thế hả?”

Bạch Vân khom người nói:

“Bác hai, bạn cháu bị thương, mong bác giúp đỡ.”

Bà lão nhăn mặt, chun mũi nói:

“Ngươi nói nhăng nói cuội gì thế?”

Bạch Vân vì vội vàng mà quên mất cả cách xưng hô ở nơi đây, gã nghe bà lão nói liền cười như xin lỗi rồi lại nói:

“Bà bà, bằng hữu của con bị người ám toán, bà bà có thể cho bọn con tá túc một đêm không?”

Bà lão thấy Bạch Vân nói nhưng tư thế lại đang muốn xông vào, liền lui vào trong nhường lối rồi nói:

“Mau đem vào đây.”

Bạch Vân liềm mang Nguyễn Thanh Trúc vào, khi đang không biết nên đặt nàng ở đâu thì nghe bà lão nói:

“Phòng bên tay phải, phòng đối diện thì ông bạn già của ta đang nghỉ ngơi.”

Bạch Vân mang nàng đặt xuống giường, gã sờ trán nàng thì thấy rất nóng, nhưng lại thấy cả người nàng run bần bật nên vội vàng kéo tấm chăn đắp cho nàng. Bà lão đi vào thấy vậy liền hỏi:

“Bệnh nặng lắm ư?”

Bạch Vân quay người lại, chấp tay nói:

“Vâng, rất nặng. Bà bà có thể nấu tí nước nóng cho nàng không, bây giờ con phải vào thành tìm đại phu.”

Bà lão cười ôn hòa nói:

“Ngươi cứ đi đi, ta sẽ chăm sóc nàng.”

Bạch Vân vái một cái thật sâu:

“Ơn đức này, ngày sau bọn con sẽ đền đáp.”

Bà lão phát phát tay:

“Đi đi kéo trễ, bọn trẻ sao mà nhiều lời thế không biết.”

Bạch Vân cũng không biết làm sao, đành lắc đầu rồi chạy ra phóng người lên ngựa lao đi. Nghe tiếng vó ngựa xa dần đến lúc không còn nghe gì nữa thì bà lão đứng thẳng người lên. Bà có dáng vẻ gì là bị khom lưng đâu chứ? Đôi mắt bà nheo lại nhìn Nguyễn Thanh Trúc đang nằm trên giường, miệng nở một nụ cười âm hiểm rồi nói:

“Hai tiểu mao đầu thế này mà lại làm ngươi ra bộ dạng như thế kia ư?”

Lúc này, sau cánh cửa phòng được mở sẵn có một người mặt mày trắng bệch bước vào. Không phải là Thần cơ diệu toán Trần Minh Trí thì là ai? Lão bước đi rất khó khăn trên mặt lại không có chút huyết sắc nào, nhìn vào như cương thi vậy. Nhưng lão lại cười rất tươi, lão nói:

“Tiểu tử kia tuy khờ khạo nhưng võ công rất kì quái, ta với ngươi liên thủ cũng khó lòng bắt được hắn.”

Bà lão quay người lại nhìn Trần Minh Trí nói:

“Không phải do ngươi quá chủ quan nên mới bị thương nặng như vậy hay sao?”

Trần Minh Trí, thấy bà lão trách mắng nhưng giọng nói lại quan tâm đến lão không ít thì trong lòng lại âm áp vô cùng. Tay lão che vết thương trên ngực phải rồi ngồi xuống ghế, lão nói:

“Động thủ đi, tránh đêm dài lắm mộng.”

Bà lão cũng không nói nhảm nữa, bà quay người rồi tay trái vươn ra bóp miệng của Nguyễn Thanh Trúc, tay phải cho một viên thuốc màu đen vào. Sau đó tay trái lại vỗ nhẹ vào ngực cho nàng nuốt viên thuốc, tay phải lại phóng ba chỉ vào hai bên ngực và bụng của nàng. Nguyễn Thanh Trúc sau khi bị điểm huyết thì không còn thấy người nàng run lên bần bật nữa. Bấy nhiêu bước mà bà lão làm chỉ trong chớp mắt là xong, rõ ràng bà rất thuần thục với việc này và võ công cầm nã cũng rất cao minh. Xong hết mọi chuyện, bà lão nhìn lão Trần cười, vừa định cất tiếng nói thì nụ cười của bà lệch hẳn đi. Đôi mắt bà mở to ra, kinh ngạc nhìn bóng người đứng ở phía cửa, sau lưng Trần Minh Trí. Trần Minh Trí thấy ánh mắt bà như vậy rất ngạc nhiên, lão quay

đầu lại nhìn thì trong lòng kinh hãi không thôi.

Người đứng ở cửa là Bạch Vân. Gã cười Hắc Thiên mã chạy đi nhưng đi được một lúc thì gã mới thấy có gì đó không đúng. Tại sao đêm hôm khuya khoắt mà lại còn treo đèn sáng rực ngoài cửa thế kia? Gã suy nghĩ hồi lâu cũng không lí giải được, gã bèn bỏ con Hắc Thiên mã, thi triển khinh công quay trở lại, trong đầu thầm nghĩ mình đã bị người tính kế rồi. Tất cả nội lực được gã vận dụng hết ra nên tốc độ rất nhanh, khi về đến thì thấy cửa nhà vẫn chưa được đóng lại. Thầm than hồng bét, Bạch Vân lao nhanh về phía phòng của Nguyễn Thanh Trúc. Cảnh tượng trong phòng làm gã vừa giận vừa sợ. Sợ vì Nguyễn Thanh Trúc đang trọng thương, nếu không kịp thời cứu chữa tất nàng không qua khỏi, vậy mà lại gặp cảnh này. Giận vì thấy bà lão đó có bị khom lưng đầu, rõ ràng giờ trò xảo trá để lừa gạt gã. Khi thấy trong phòng có một người nữa, mà khi người đó quay đầu lại thì gã phát hiện đó chính là Trần Minh Trí lão cáo già. Cặp mắt Bạch Vân bây giờ tràn đầy lửa giận, thấy hai người muốn động thì gã quát to:

“Không được cử động.”

Trần Minh Trí thấy Bạch Vân thì như thấy quỷ, lúc bình thường đã rất úy kị gã chứ đừng nói hiện tại lão đang bị trọng thương. Nghe Bạch Vân quát, lão liền không dám vọng động, khoảng cách giữa lão và Bạch Vân quá gần nếu lão động thì sẽ nếm đau khổ ngay. Bà lão thấy Bạch Vân thì định ra tay tiên phát chế nhân, bỗng nghe tiếng quát của Bạch Vân cũng giật mình sau đó bà lão lại cười gằn một tiếng nói:

“Trên giang hồ lại có kẻ dám ra lệnh cho Thi độc lão nhân ta, haha.”

Thi độc lão nhân có nghe Trần Minh Trí nói qua rằng khinh công của tiểu tử này rất lợi hại nên không dám làm ầu. Lão ngậm vận chân khí vào đôi tay, nếu Bạch Vân dám xông vào cứu người, bà sẽ ra tay với Nguyễn Thanh Trúc ngay. Nhưng vừa nói xong thì thấy Bạch Vân chỉ lắc mình một cái đã đến sau lưng Trần Minh Trí rồi. Thi độc lão nhân liền nheo mắt lại nhìn Bạch Vân nói:

“Tiểu tử, ta công nhận là khinh công của ngươi phải nói là độc nhất vô nhị trong võ lâm. Bấy nhiêu tuổi đầu mà nội lực lại cao cường như vậy thì thật là hiếm có.”

Bạch Vân đứng sau lưng Trần Minh Trí cũng không trả lời, gã muốn cứu người nhưng không thể nào sang đó được. Bà lão kia chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản, không để cho gã toại nguyện được. Gã nghe bà lão nói chuyện mà ánh mắt liếc sang Nguyễn Thanh Trúc, tìm biện pháp cứu người. Thi độc lão nhân hiểu hoàn cảnh cũng như tâm trạng của Bạch Vân bây giờ, lão cũng không vội, hai tay chấp ra sau lưng nói:

“Tiểu tử ngươi tuổi trẻ tài cao, bắt quá...”

Bạch Vân nóng nảy nói:

“Bắt quá thế nào?”

Thi độc lão nhân cười nói:

“Bắt quá anh hùng khó qua ải mỹ nhân, haha.”

Không chờ Bạch Vân nói, lão nói tiếp:

“Nếu muốn cứu nàng thì nên biết điều một chút, một cô gái xinh đẹp thế này mà lại chết sớm thì thật là uổng phí.”

Bạch Vân thấy bộ dáng nhàn nhã, vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi của Thi độc lão nhân thì càng thêm tức giận, gã nghiêng răng nói:

“Nếu bà không để ta đưa nàng rời đi, ta sẽ giết lão già này trước.”

Thi độc lão nhân thấy Bạch Vân đặt tay lên cổ của Trần Minh Trí thì ánh mắt chợt hiện lên vẻ lo lắng, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất ngay. Lão cười nói:

“Ta và lão già này chỉ là hợp tác với nhau mà thôi, ngươi muốn thì cứ việc ra tay, ta không quản.”

Bạch Vân ngạc nhiên, gã nóng nảy quát:

“Cuối cùng là bà muốn thế nào mới thả người?”

Thi độc lão nhân nheo mắt nhìn Bạch Vân nói:

“Chỉ cần đáp ứng ta một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Giết Người Diệt Khẩu

Bạch Vân thầm nghĩ chắc hẳn là lão muốn chiếm đoạt tấm bản đồ Nam Yên vương rồi. Nhưng gã vẫn cố ý hỏi:

“Đáp ứng bà chuyện gì?”

Thi độc lão nhân nheo mắt nói từng chữ:

“Thả Trần Minh Trí, đưa tấm bản đồ cho ta.”

Bạch Vân cười mỉa nói:

“Đó là hai chuyện. Ta đáp ứng thả lão già này ra, một người đổi một người.”

Thi độc lão nhân cười lạnh lẽo:

“Ngươi có quyền mặc cả với ta sao?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Hai đổi một, làm ăn lỗ vốn như vậy sao ta có thể đáp ứng bà được?”

Thi độc lão nhân xoay người lại nhìn Nguyễn Thanh Trúc đang nằm trên giường, lão như chẳng để phòng Bạch Vân ở sau lưng sẽ thừa cơ ám toán. Lão nhìn qua nhìn lại, thở dài thườn thượt. Bạch Vân thấy lão như vậy thì kinh ngạc, không biết lão đang định giờ trò gì. Thi độc lão nhân ngồi xuống giường, lão lấy tay sờ khuôn mặt của Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Nếu sắc đẹp này trở nên xấu xí, ngươi còn quan tâm đến nàng chăng?”

Bạch Vân chẳng hiểu gì cả, nhưng lại cảm nhận dường như có cái gì đó không tốt lành cho lắm, gã gấp gáp hỏi:

“Bà có đồng ý đổi người không?”

Thi độc lão nhân vẫn không nhìn đến Bạch Vân, lão tiếp:

“Ngươi có nghe qua Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán chưa? Chắc chắn là chưa rồi. Để lão cho ngươi biết: kẻ trúng phải chất độc này thì dung nhan sẽ tàn phai rất nhanh chóng, sau đó sẽ chết dần chết mòn vì chất độc thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng của kẻ đó. Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm, tánh mạng sẽ không còn.”

Bạch Vân hiểu ra chút chút nhưng vẫn chưa hiểu hết, gã ngập ngừng hỏi:

“Bà... bà đã làm gì nàng rồi?”

Tuy sắc mặt Trần Minh Trí trắng bệch nhưng lão cười rất khoái trá. Cái kế dùng độc này là do lão nghĩ ra, mà Thi độc lão nhân cũng là do lão mời tới. Thi độc lão nhân tuy là phận đàn bà nhưng ai ai trong giang hồ cũng đều kiêng kỵ lão cả. Một: lão rất nham hiểm, hành sự lại ác độc, có thù tất sẽ báo. Hai: thủ đoạn dùng độc rất quỷ dị. Ba: công phu cầm nã đánh giáp lá cà của lão rất cao cường. Lão từ khi còn là một tiểu cô nương thì bản tính đã chua ngoa, háo thắng rồi. Lão được Độc Quý Anh thu làm đệ tử, bao nhiêu cách thức dùng độc đều đã được chân truyền. Lão độc lai độc vãng trên giang hồ, lấy việc hạ độc người khác làm thú vui, nhưng lại dẫn đến sự căm phẫn của không ít người trong võ lâm. Khi lão bị quân hùng của các bang các phái cùng nhau đuổi giết thì bị trọng thương, cũng may trên đường chạy trốn, lão gặp được Trần Minh Trí ra tay giúp đỡ nên lão mới thoát được một kiếp. Lão thấy Trần Minh Trí phong lưu tiêu sái, lại suy tính sâu xa nên rất mến mộ lão. Nhưng hơn ba chục năm nay, Trần Minh Trí vẫn chỉ xem lão như là tri kỷ mà thôi.

Ngày đó, Trần Minh Trí gặp Kiều Tam Nương xuất hiện bên cạnh Bạch Vân thì lão biết cơ hội độc chiếm được tấm bản đồ là rất thấp. Cái danh Hắc bàng ở vị trí thứ năm là điều mà bất cứ kẻ nào trong giang hồ đều phải kiêng kỵ, lão bỏ đi nhưng vẫn âm thầm theo dõi và tính toán kế sách chu đáo nhất. Ngày Bạch Vân đi cứu Nguyễn Thanh Trúc bên đồng cỏ thì cũng là ngày lão hội họp cùng Thi độc lão nhân, vì thế lão không biết bên cạnh Bạch Vân còn có một cao thủ như Đỗ Hoàng. Lão đưa tin mời Thi độc lão nhân đến chẳng qua cũng vì muốn Thi độc lão nhân đối phó với Kiều Tam Nương mà thôi, về tấm bản đồ thì lão muốn chiếm trọn một mình, không muốn chia phần với ai cả. Lão và Thi độc lão nhân đã bàn bạc rất kỹ lưỡng: hai lão tá túc trong một căn nhà bỏ hoang ở bên ngoài Cổ thành để tiện cho việc thám thính mà cũng tiện cho việc nếu có biến xảy ra cũng dễ bề bỏ trốn. Ban đêm hai lão sẽ cùng nhau vào thành, Thi độc lão nhân sẽ dùng độc để cầm chân Kiều Tam Nương, còn lão sẽ ra tay bắt Bạch Vân.

Lão phát hiện Kiều Tam Nương đã ra ngoài hai ngày chưa thấy trở lại nên buổi trưa hôm nay lão muốn đi bắt Bạch Vân đoạt bản đồ. Thi độc lão nhân muốn đi cùng nhưng lão quyết định hành động một mình. Nào ngờ kết quả lại nằm ngoài dự liệu của lão, không chịu buông tha, lão đuổi theo Bạch Vân tới tận khu rừng. Lão bị trúng một kiếm rất nặng, cố gắng chạy thục mạng về căn nhà này thì kiệt sức ngã xỉu ngoài cửa. Thi độc lão nhân khi phát hiện liền điểm huyết cầm máu, băng bó, đắp thuốc cho lão ngay. Khi lão tỉnh lại, chưa kịp nói vài câu thì liền nghe có tiếng vó ngựa dồn dập từ phía xa truyền tới. Lão đoán đó là Bạch Vân đang quay trở lại, lão liền bày kế cho Thi độc lão nhân mang đèn lồng ra treo trước cửa nhà.

Thi độc lão nhân vẻ mặt ngạc nhiên nói:

“Ta có làm gì nàng đâu, cô gái xinh đẹp thế này thì có ai lại nỡ gây tổn hại cho nàng chứ?”

Bạch Vân tìm đập thỉnh thịch, gã nói:

“Chỉ cần thả nàng ra, tấm bản đồ liền giao cho các ngươi.”

Trần Minh Trí sáng mắt lên, lão biết Bạch Vân nói thật vì bàn tay của gã đã không còn đặt nơi cổ của lão nữa rồi. Thi độc lão nhân thấy vậy cũng thả thõ ra một hơi, lão cười tùm tùm nói:

“Giao tấm bản đồ cho ta trước, bọn ta sẽ rời đi ngay. Không tổn thương đến một cọng tóc của nàng.”

Bạch Vân không muốn giữ tấm bản đồ, món đồ này đem đến quá nhiều phiền phức cho gã, huống chi nó cũng không phải là vật của gã. Gã không nói nhảm, móc ngay tấm vải trong áo ra, cầm trên tay nói:

“Ta muốn xem nàng trước.”

Thi độc lão nhân nói:

“Tự nhiên.”

Bạch Vân lạng mình đến bên giường. Gã thấy Nguyễn Thanh Trúc nằm im bất động liền quay lại nhìn Thi độc lão nhân nói:

“Bà đã động thủ?”

Lúc Bạch Vân lách người đến bên giường, Thi độc lão nhân vẫn đứng yên tại chỗ. Lão rất tự tin vào công phu cầm nã của mình, nên khoảng cách càng gần càng có lợi cho lão. Lão cười nói:

“Ta điểm huyết cho nàng bớt đau khổ. Việc này là rất cần thiết trong việc cứu người.”

Lão thấy Bạch Vân nửa tin nửa ngờ thì nói tiếp:

“Giao bản đồ cho ta.”

Bạch Vân nghe Thi độc lão nhân nói vậy liền nhớ đến các phim về võ hiệp trên tivi. Thấy cũng có lý, nhưng lại rất ngạc nhiên: Thi độc lão nhân sao lại ra tay giúp Nguyễn Thanh Trúc chữa trị vết thương? Gã đứng dậy đưa tấm bản đồ ra thì nghe vù một tiếng, tấm bản đồ đã bị Thi độc lão nhân lấy đi. Thế nhưng lại thấy quyền phong hướng tới ngực của mình, Bạch Vân vội vàng sử cầm nã thủ ra ứng phó. Thi độc lão nhân tấn công liền ba chiêu, nhưng thấy không ổn liền nhảy ngược trở lại nơi Trần Minh Trí đang ngồi. Lão ra tay bất ngờ muốn giết người diệt khẩu, lão không muốn kẻ khác biết tin tức lão đang giữ tấm bản đồ trong tay. Nhưng lão không ngờ công phu cầm nã của Bạch Vân lại cao mình như vậy, ba chiêu không đắc thủ lão liền rút lui.

Bạch Vân giận lắm, gã muốn xông tới đánh một trận với Thi độc lão nhân. Gã không ngờ tấm bản đồ đã tới tay rồi mà lão vẫn muốn giết người diệt khẩu. Ba chiêu cầm nã này gã đã luyện đi luyện lại rất thuần thục, huống hồ nội công của gã lại hùng hậu nên mỗi chiêu đều phát sau mà tới trước, kinh lực lại như thái sơn làm Thi độc lão nhân thấy kinh ngạc vô cùng. Gã nhìn Thi độc lão nhân cùng Trần Minh Trí nói:

“Ta đã giao bản đồ cho các ngươi, nếu còn muốn động thủ, ta dù có chết cũng cố lời các ngươi theo.”

Thi độc lão nhân nghe Bạch Vân xuất khẩu cuồng ngôn thì lửa giận bốc lên. Một tên mới bước chân ra giang hồ như gã mà lại dám đem ra so sánh với lão thì lão làm sao không nổi giận cho được? Vừa định động thủ thì Trần Minh Trí giơ tay cản lại, lão chợt nhớ ra chuyện quan trọng hơn, liền nheo mắt nói:

“Tiểu tử, ta sống mấy chục năm mới thấy một kẻ ngông cuồng như ngươi đó. Ngày sau nhất định sẽ gặp lại.”

Thi độc lão nhân nói xong thì diu Trần Minh Trí đứng lên rồi đi. Bạch Vân không để tâm đến lời đe dọa của lão, gã ngồi xuống bên giường xem xét Nguyễn Thanh Trúc, đang giơ tay lên gạt lọn tóc trên khuôn mặt của nàng thì nghe ầm một tiếng. Gã giật mình, quay phắt người lại thủ thế.

Cảnh tượng trước mặt làm gã đổ mồ hôi ướt đầm cả lưng. Thi độc lão nhân đang nằm trên cái bàn đã vỡ nát mà lúc này Trần Minh Trí ngồi. Trần Minh Trí thì đang loạng choạng lui từng bước một vào trong phòng. Một tiếng nói âm trầm vang lên sau cánh cửa phòng:

“Các ngươi không ai có thể rời khỏi nơi này cả.”

Một người chậm rãi đi vào, người này có đôi mắt hẹp và dài, trên mái tóc đen có hai đường đã bị bạc đi theo năm tháng, sắc mặt lão vô cùng lạnh lùng. Bạch Vân thấy người bước vào liền biết đó là ai, lão là Tôn Sơn - một trong tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo, người mà gã đã từng gặp qua ở bụi lau đêm đó. Gã thấy đây là kẻ mà Bạch Không Tự còn phải nể trái đấng thì gã liền chau mày, kẻ này hiển nhiên là muốn cướp bản đồ rồi giết hết mọi người ở đây để diệt khẩu. Bạch Vân đang suy nghĩ, tính toán kế sách vẹn toàn thì bỗng nhiên nghe Tôn Sơn nói:

“Tiểu tử, ngươi lấy tấm bản đồ trong người mục kia mang qua đây cho ta.”

Bạch Vân đi đến trước người Thi độc lão nhân. Gã thấy khoe miệng lão vẫn không ngừng chảy máu tươi, cả người nhúc nhích cũng không nổi, thì thở dài ngao ngán. Thấy ánh mắt oán độc của lão đang nhìn Tôn Sơn thì Bạch Vân cũng hả lòng hả dạ nói:

“Người ám toán chúng ta thì có kẻ khác ám toán người, nhân quả tuần hoàn mà thôi.”

Nói xong thì Bạch Vân đưa tay vào trong vạt áo của Thi độc lão nhân mò mẫm. Hồi lâu gã đứng lên, ánh mắt kinh ngạc nói:

“Không tìm thấy tấm bản đồ.” (Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Bạch Vân Đấu Tôn Sơn

Lời nói của Bạch Vân vừa dứt thì không những Tôn Sơn cùng Trần Minh Trí đều biến sắc mà ngay cả Thi độc lão nhân đang nằm dưới đất sắc mặt cũng đại biến. Tôn Sơn giọng âm trầm hỏi:

“Thi độc lão yêu, người giấu tấm bản đồ đi đâu rồi?”

Thi độc lão nhân gắng gượng đứng dậy. Hai tay lão ôm ngực, giọng thều thào nói:

“Ta cất trong người, tiểu tử này hồ ngôn loạn ngữ mà thôi.”

Tôn Sơn nói:

“Vậy người mau lấy ra cho lão phu.”

Thi độc lão nhân nói:

“Ta đứng còn không vững, không có tí sức lực nào để cử động cả. Người cứ tự đến mà lấy.”

Tôn Sơn cười nhạt:

“Một chưởng vừa rồi không làm lão yêu người bị trọng thương được, đừng giả vờ trước mặt lão phu nữa.”

Thi độc lão nhân cả người lắc lư như sắp ngã nhưng vẫn cố gắng đứng vững. Lão nheo mắt nói:

“Người không tin là quyền của người, ta không còn tí hơi sức nào cả.”

Thi độc lão nhân nói xong thì trong căn phòng bây giờ trở nên yên ắng đến lạ thường. Tinh thể bây giờ rất vi diệu, không kẻ nào dám vọng động cả. Tôn Sơn rất úy kỵ Thi độc lão nhân nên mới ra tay đánh lên, một chưởng vừa rồi của lão đã vận tới tám phần công lực nhưng Thi độc lão nhân là kẻ lão luyện giang hồ, đã trải qua không ít cảnh hung hiểm. Huống hồ đánh lên kẻ khác chính là sở trường của lão, vì thế khi thấy kinh phong tập kích tới thì lão vội lui người về sau né tránh nên một chưởng đó làm lão bị thương không nặng lắm. Tôn Sơn biết điều đó nên bây giờ lão sợ khi đến gần Thi độc lão nhân thì sẽ bị phóng độc tập kích nên lão vẫn chưa ra tay đoạt bản đồ. Mà Trần Minh Trí thì bán tín bán nghi, lão nghĩ Thi độc lão nhân đã thừa cơ giấu tấm bản đồ ở đâu đó. Bỗng, lão cảm cực không nổi nữa nên liền ngồi phịch xuống đất vận công điều tức, không để cho vết thương vỡ ra. Còn Thi độc lão nhân bị trúng một chưởng vừa rồi liền biết kẻ đến võ công hơn hẳn mình nên giả vờ thương thế rất nặng, lão chờ đợi cơ hội thuận lợi là dùng độc ám toán ngay.

Bạch Vân thấy Trần Minh Trí ngồi xếp bằng vận công thì liền hiểu ra. Mắt gã sáng lên như người trong sương mù phát hiện thấy ánh đèn vậy. Gã nhớ lại lúc trước mình cũng bị trúng một kiếm nhưng lại không vận công điều tức như lão mà cứ cầm đầu chạy làm máu ở vết thương chảy càng nhiều, sau đó vì bị mất máu mà bất tỉnh nhân sự. Gã tự hỏi: “ta vận công chữa trị cho Thanh Trúc thì có hiệu quả không nhỉ?” Rồi gã lại nghĩ đến cục diện trong phòng. Gã phát hiện tám vãi trong áo của Thi độc lão nhân nhưng lại giả vờ nói là không tìm được. Gã muốn Tôn Sơn ra tay giải quyết hai lão cáo già này, rồi gã sẽ nhân cơ hội đó mà ôm Nguyễn Thanh Trúc bỏ trốn. Hiện giờ gã rất tự tin vào khinh công của bản thân mình.

Thế nhưng ở đây toàn là những lão già trong đầu đầy sạn cả, gã tưởng tượng mình đang đánh bài binh xập xám cùng với ba ông già vậy. Bài của gã nhỏ nhất nên chỉ có đường thủ, hy vọng mấy lão già kia sẽ bình đứng như đường binh mà gã đã tính toán. Nhưng rõ ràng Tôn Sơn kia lại đang bình một đường khác làm gã rất đau đầu. Máu cò bạc nổi lên, gã thầm nghĩ: “nếu ta chỉ có một mình, ta cũng muốn bình lũng một phen với các người.” (bình lũng tất nhiên là thua, ý nói là muốn liều chết.)

Bỗng nhiên Tôn Sơn nhìn Thi độc lão nhân nói:

“Lão phu nghe giang hồ đồn đãi, Thi độc lão yêu cùng Thần cơ diệu toán Trần Minh Trí có giao tình rất sâu. Bây giờ ngay cả tiểu tử kia cũng có thể lấy cái mạng già của lão Trần kia, mà tâm tình của lão phu đang rất không tốt cho lắm.”

Thi độc lão nhân nói:

“Người có bản lĩnh thì đến đây mà lấy, đừng uy hiếp ta. Nếu người dám ra tay với lão Trần, ta sẽ hủy tám bản đồ ngay.”

Tôn Sơn lại nhìn Bạch Vân nói:

“Tiểu tử, người giết lão già kia trước, ta cam đoan sẽ để người rời khỏi nơi này.”

Bạch Vân không ngờ lão già Tôn Sơn lại bình thường này, gã nghe lão nói liền biết ngay chủ ý của lão. Khi gã ra tay giết Trần Minh Trí ắt Thi độc lão nhân sẽ không đứng yên mà nhìn lão chết được, tất nhiên sẽ ra tay ngăn cản. Mà như vậy lại tạo cơ hội cho Tôn Sơn có cơ hội tập kích Thi độc lão nhân. Chủ ý này rất độc, rất thâm, bất quá Bạch Vân đã sớm lĩnh giáo qua cái gọi là lời hứa hay cam đoan của đám người trong giang hồ rồi, nên gã vẫn chưa quyết đoán được. Bây giờ còn có Thi độc lão nhân - kẻ mà Tôn Sơn phải kiêng dè tất nhiên lão sẽ hứa này hứa nọ với gã, nhưng nếu giải quyết được Thi độc lão nhân rồi thì lão sẽ giết gã để diệt khẩu ngay.

Thi độc lão nhân nghe thế thì biến sắc, lão liền nói:

“Tiểu tử, nếu người động đến một cọng tóc của lão Trần thì tình nhân của người sẽ không sống qua khỏi trung thu này đâu.”

Bạch Vân la hoảng:

“Bà nói gì thế?”

Thi độc lão nhân nói:

“Ta đã cho nàng uống Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán. Nếu không có thuốc giải, một tháng nữa độc tính trong người nàng sẽ bộc phát mà chết.”

Bạch Vân sắc mặt đại biến, lúc này nghe Thi độc lão nhân nhắc đến loại độc được này thì gã đã biết có chuyện không hay. Nếu Nguyễn Thanh Trúc có mệnh hệ gì, gã sẽ không ngừng tự trách bản thân mình. Nàng chỉ có ý muốn giúp đỡ gã lên đường đến Mai Hoa cung mà thôi, không ngờ nàng lại vì gã mà gặp nhiều chuyện như vậy. Hết bị trọng thương rồi lại bị hạ độc chỉ vì nàng đồng hành cùng với gã. Ánh mắt gã sáng rực nhìn Thi độc lão nhân nói:

“Bà muốn thế nào mới giao thuốc giải ra?”

Bạch Vân biết lão sẽ không tự nhiên mà mang chuyện hạ độc nói ra, nếu không lão đã nói từ đầu rồi. Quả nhiên gã nghe Thi độc lão nhân nói:

“Người giết lão già mũi ung kia trước đi, sau đó ta sẽ cho người thuốc giải.”

Bạch Vân nói:

“Quân tử nhất ngôn.”

Thi độc lão nhân nheo mắt nói:

“Tứ mã nan truy.”

Bạch Vân liền lạng người tới trước mặt Tôn Sơn xuất ra một quyền. Bạch Vân ngày trước bị Bạch Không Tự đánh cho một chưởng nên trong lòng gã vẫn luôn bị ám ảnh về hấn. Từ ngày học qua nội công, khinh công cùng nội lực của gã tiến bộ rất nhiều nhưng trong thâm tâm gã vẫn mang nỗi sợ hãi về một chưởng kia, gã chưa từng nghĩ qua là mình có bản lĩnh đánh một trận với Bạch Không Tự. Ngày trước gã lại từng thấy qua Tôn Sơn một mình đấu với Bạch Không Tự cùng Ngô Báo, võ công thâm hậu vô cùng. Bây giờ vì tính mạng Nguyễn Thanh Trúc đang nằm trong tay Thi độc lão nhân nên gã mới đánh liều một phen, chứ trong lòng gã lại than thở không thôi.

Tôn Sơn nghe Bạch Vân cùng Thi độc lão nhân đối đáp cũng yên lặng lắng nghe. Khi nghe đến năm chữ Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán thì chân mày lão cũng nhăn lại, mà khi nghe đến việc Bạch Vân muốn ra tay với mình thì lão chỉ cười ruồi lắc đầu mà thôi. Thấy Bạch Vân lao người về phía mình đánh ra một quyền, lão nói: “không tự lượng sức.” Rồi lão liền vận công, phóng người tới nghênh đón một quyền của Bạch Vân.

Một quyền của Bạch Vân kinh lực rất hùng hậu, Tôn Sơn nghiêng mình né tránh, tay phải đánh ra một chỉ vào bụng dưới của Bạch Vân. Bạch Vân nhảy lên né tránh rồi lại đánh ra một quyền vào giữa mặt lão. Lão lách người qua trái, tay phải đánh một chỉ vào tay phải của Bạch Vân, tay trái lại đánh một chỉ vào chân phải của gã. Bạch Vân đang ở trên không, không mượn lực nhảy ra sau né tránh được nên chân phải đá vào một chỉ ở tay trái, tay phải thì đỡ gạt một chỉ ở tay phải của lão. Tôn Sơn lại thu cả hai tay về, tranh thủ lúc Bạch Vân đang rơi xuống thì lão lại nhảy lên phóng một chỉ vào huyệt ở ngực của gã. Bạch Vân không ngờ lão lại ứng biến như thế, gã không còn đường né tránh nên cắn răng đánh ra một quyền, lấy cứng đối cứng với một chỉ của lão. Nhưng không ngờ một chỉ này lại biến hóa vô cùng, một quyền của Bạch Vân đánh vào hư không rồi gã cảm thấy đầu vai phải tê chôn, hiển nhiên đã trúng một chỉ rồi. Gã vội lùi hai bước thì lại thấy Tôn Sơn phóng chỉ tới, gã liền thi triển khinh công né tránh. Gã tự biết công phu quyền cước của mình không tới đâu cả, đấu với lão mũi ung này mà lại sử dụng quyền cước ra thì khác nào đi lấy sớ đoán của mình đi so với sớ trường của người khác chứ. Gã quyết định dùng khinh công quấy nhiễu lão trước sau đó sẽ bắt ngờ xuất chiêu hạ thủ lão.

Tôn Sơn điểm một chỉ đến vai Bạch Vân thì lão cho rằng đã kết thúc ở đây rồi, nhưng lại thấy người Bạch Vân hơi nghiêng đi làm lão điểm không trúng huyệt đạo. Trong lòng thấy lạ vì sao tiểu tử này lại né tránh được một chỉ vừa vói, nhưng phóng thêm hai chỉ nữa thì phát hiện khinh công của Bạch Vân rất cao minh. Lão âm thầm tán thưởng, không xuất chiêu nữa, để mặc Bạch Vân tránh đông né tây. Bỗng nghe tiếng gió từ sau lưng đánh tới, lão vội quay người xuất một chưởng ra đón tiếp.

Bạch Vân thấy lão không xuất chiêu nữa thì lách người ra sau lưng lão, xuất ra toàn lực đánh tới một quyền.

Ầm, một quyền một chiêu đối nhau gây ra tiếng động rất lớn, làm mái nhà chấn động run lên như muốn sập, mà bụi trên mái nhà rơi cũng xuống đầy cả mặt đất. Trần Minh Trí nghe thấy cũng phải mở mắt ra nhìn, mà Thi độc lão nhân trong lòng cũng chấn động không nhỏ. Lão không ngờ nội lực của Bạch Vân lại thâm hậu đến mức này.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Ai Thâm Hơn?

Sau tiếng nổ làm chấn động cả căn nhà hoang tàn, có hai bóng người tách ra trong đám bụi mờ đang nhạt dần.

Bạch Vân sau khi thối lui ba bước, lại thấy Tôn Sơn vung chiêu đánh tới thì gã cũng vận hết sức lực còn lại mà đón một chiêu như bài sơn hải đảo của lão mũi ưng. Lại nghe ầm một tiếng, Bạch Vân như điều đứt dây bay ngược về sau. Gã va mạnh vào tường nhà làm rung rinh cả tấm vách được làm bằng đất thô sơ. Gã vừa rơi xuống đất liền lật đật đứng lên định đấu tiếp nhưng chỉ vừa nhắc chân lên đi một bước thì phun ra một ngụm máu tươi. Gã thấy mắt mình hoa cả lên, đầu óc choáng váng rồi lại phun ra một ngụm máu nữa thì cảm thấy trong người dễ chịu hơn đôi chút. Gã cảm thấy chân khí trong người mình bây giờ tán loạn hết nếu còn đấu tiếp thì không thể nào thủ thắng được nên gã ngậm vận chuyển chân khí trong người mấy vòng để điều tức lại.

Tôn Sơn xuất một chiêu đầu chỉ có năm thành công lực, lão chắc mẩm trong đầu rằng Bạch Vân sau khi đối một chiêu này xong sẽ bị thương không nhẹ. Nhưng thấy Bạch Vân chỉ lui có ba bước mà chân khí trong người lại nhộn nhạo, lão liền vận toàn lực bồi thêm một chiêu nữa. Tuy đánh bay Bạch Vân nhưng lão cũng bị chấn lui ba bước, trong lòng thầm kinh ngạc về tu vi nội công của Bạch Vân. Sau khi đứng vững lão liền vận khí điều tức, thầm nghĩ: “cũng may ta đấu chiêu pháp với hắn, nếu tỉ đấu nội lực thì dường như...” lão không dám nghĩ tiếp nữa.

Phải biết, Tôn Sơn nổi danh nhờ chỉ pháp và công lực của lão cũng thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm. Lão xuất chiêu với Bạch Vân vì lão cho rằng Bạch Vân chỉ là một gã tiểu tử vô danh, chưa xứng để lão phải xuất toàn lực cũng như công phu Kim Hoàn chỉ pháp của lão ra. Còn Bạch Vân chỉ dựa vào nguồn nội lực hùng hậu mà bản thân đã tu luyện được từ nửa năm nay, công phu quyền cước lại chỉ biết có ba chiêu cầm nã mà thôi. Nếu gã có học qua một bộ chiêu pháp, lúc gã đối chiêu hay đấu nội lực với Tôn Sơn thì dù có thua cũng không thua đến nỗi thảm hại như vậy.

Nếu Bạch Vân thi triển Vi cước độc bộ hành bỏ trốn thì cũng chưa chắc Tôn Sơn có thể bắt được gã. Nhưng vấn đề là tính mạng của Nguyễn Thanh Trúc đang nằm trong tay Thi độc lão nhân, muốn có thuốc giải chỉ còn cách là phải liều mạng thôi.

Thi độc lão nhân đứng ở bên quan chiến, nội công của hai người xuất ra làm lão phải kiêng kị không thôi. Sau khi hai người tách ra thì lão neho mắt nói:

“Tiểu tử, ngươi cứ tận lực mà đấu, ta đã ra tay hạ độc lão mũi ưng rồi.”

Bạch Vân cùng Tôn Sơn đang ngậm vận công ổn định chân khí trong người nhưng khi nghe lời của Thi độc lão nhân nói ra lại cả kinh. Tôn Sơn khoe miệng giật giật, lão liếc nhìn Thi độc lão nhân đang cười đắc ý mà tức giận trong lòng: “lúc này ta ham chiến mà quên mất lão yêu kia đang chờ cơ hội để ám toán ta. Ta trúng độc rồi chẳng?” Còn Bạch Vân mồ hôi đổ ra càng nhiều hơn, gã sợ hãi nghĩ: “lão phóng độc khi nào? Ta cũng bị trúng độc luôn rồi ư?”

Trần Minh Trí bây giờ đã cảm thấy đỡ hơn một chút. Lão nghe tiếng động liền mở mắt ra xem, lão thấy Bạch Vân dám ngang kháng hai chiêu của Tôn Sơn cũng giật mình. Nếu là chính lão thì lão sẽ tìm cách né tránh rồi tìm cách phản công, lão không dại mà đi cứng đối cứng với bậc cao thủ như Tôn Sơn. Lão biết Thi độc lão nhân chưa thi độc ra, hai người so chiêu chỉ trong một khoảnh khắc thời gian, tốc độ và kinh lực phát ra là rất lớn, độc được không thể nào tới gần Bạch, Tôn hai người được. Nhưng lão biết Tôn Sơn kia hiển nhiên đang hoài nghi lời nói của Thi độc lão nhân. Tôn Sơn chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt mà cũng chưa lãnh giáo qua thủ pháp dùng độc của Thi độc lão nhân, vì thế lão không biết rõ thực hư trong lời nói của Thi độc lão nhân.

Tôn Sơn xoay chuyển ý nghĩ trong đầu rồi nói:

“Thi độc lão yêu, mau giao thuốc giải ra.”

Thi độc lão nhân sa sầm nét mặt nói:

“Lão đang uy hiếp ta sao?”

Tôn Sơn mặt không đổi sắc nói:

“Giao thuốc giải và bản đồ ra, ngươi và lão Trần có thể rời đi.”

Thi độc lão nhân giọng châm biếm:

“Có thể sao?”

Nghe câu nói hai nghĩa của Thi độc lão nhân, khóe miệng Tôn Sơn giật giật. Ý Thi độc lão nhân muốn nói là: “lão sẽ thả ta cùng Trần Minh Trí đi sao?” Và cũng muốn nói là: “lão nghĩ ta sẽ giao hai thứ đó cho lão sao?” Lão trầm giọng nói:

“Ta giết ngươi rồi lấy thuốc giải vậy.”

Lời vừa nói ra thì thân lão cũng động liền, nhưng lại nghe Thi độc lão nhân vội vàng nói:

“Khoan đã.”

Tôn Sơn nghe Thi Độc lão nhân la lên thì lão cười nhạt:

“Ngươi còn đi nguyện gì chưa hoàn thành chẳng?”

Thi độc lão nhân móc một viên thuốc màu đen trong người ra, lão nói:

“Thuốc giải đây.”

Tôn Sơn sáng mắt lên, lão nói:

“Đưa qua đây.”

Thi độc lão nhân vung tay, viên thuốc bay thẳng về phía Tôn Sơn. Lão xòe tay ra bắt lấy rồi đưa lên miệng nuốt vào. Vừa nuốt xong viên thuốc thì lão nói:

“Thi độc lão nhân, không ngờ ngươi cũng sợ chết đến vậy? Haha.”

Thi độc lão nhân khuôn mặt khiếp sợ lui lại một bước, lắp bắp nói:

“Ngươi nói không giữ lời.”

Tôn Sơn chậm rãi đi đến phía trước Thi độc lão nhân nói:

“Ta nói có thể rồi đi, nhưng là đi đến miền cực lạc thái bình.”

Lão nói xong liền cười lớn. Giọng cười lão hả hê, khoái trá quá chừng. Nhưng Bạch Vân nghe giọng cười đó lại thấy rung mình, gã thề với lòng sẽ không bao giờ tin lời bất cứ kẻ nào trong giang hồ cả. Gã thấy Tôn Sơn muốn giết Thi độc lão nhân thì lo lắng vô cùng, gã bước lên một bước nói:

“Thi độc lão nhân, xin bà giao thuốc giải Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán ra.”

“Hahahaha.”

Bạch Vân vừa dứt lời, Thi độc lão nhân lại cười to, giọng cười lão trào phúng nhìn Bạch Vân rồi quay sang nhìn Tôn Sơn lúc này đang nhú mày không hiểu vì sao lão lại cười. Lão cười đến nước mắt, nước mũi chảy cả ra, lão vừa cười vừa nói:

“Chết ta, chết ta mất, haha, lão mũi ung oi lão mũi ung, lão nuốt thuốc độc làm chi vậy, lão muốn tự tử ư?”

Bạch Vân chưng hửng, rồi gã liền hiểu ra. Viên thuốc màu đen kia là thuốc độc, nào phải thuốc giải chứ. Từ đầu đến giờ gã và Tôn Sơn chưa hề bị trúng độc, chỉ khi lão Tôn Sơn kia nuốt viên thuốc đó thì lão mới thực sự bị trúng độc. Hiểu rõ mọi chuyện, gã quay sang nhìn Tôn Sơn, thấy cả người lão đang run bần bật, mặt mày xám xanh, ánh mắt tràn đầy lửa giận đang nhìn Thi độc lão nhân, thì gã biết là độc dược đã phát tác rồi. Tôn Sơn nghĩ rằng con người ai cũng sợ chết cả, mà càng lớn tuổi thì nỗi sợ đó càng nhiều hơn. Lão không ngờ rằng Thi độc lão nhân lại sử dụng khổ nhục kế để hạ độc lão. Lão gầm lên:

“Cùng chết, tất cả cùng chết.”

Trần Minh Trí thầm khen Thi độc lão nhân dụng tâm rất sâu. Tôn Sơn đã trúng độc thì chẳng còn phải lo ngại về lão nữa. Nhưng thấy Tôn Sơn muốn tranh thủ thời gian độc dược chưa phát tán hết mà giết Thi độc lão nhân, lão liền lên tiếng:

“Bây giờ bọn ta giao bản đồ cho ngươi, bọn ta rồi đi rồi sẽ để thuốc giải ở ngoài cửa. Không ai chết cả.”

Thi độc lão nhân ngạc nhiên, lão đang chiếm thế thượng phong, sao lại phải giao bản đồ ra? Nhưng lão biết Trần Minh Trí tính toán sâu xa nên cũng im lặng không nói gì. Tôn Sơn càng ngạc nhiên hơn: “sao lại có chuyện tốt như thế?”

Tôn Sơn còn đang chần chừ thì Bạch Vân vội nói:

“Không được.”

Thi độc lão nhân nheo mắt nhìn Bạch Vân nói:

“Người có quyền lên tiếng sao?”

Bạch Vân nhìn thẳng Thi độc lão nhân nói:

“Bà không giao thuốc giải Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán ra thì đừng mong rời đi.”

Trần Minh Trí nói với Thi độc lão nhân:

“Đưa hần thuốc giải đi.”

Thi độc lão nhân nhìn Trần Minh Trí, thấy lão gật đầu thì lấy hai bình ngọc nhỏ ra. Lão ném về phía Bạch Vân nói:

“Đồ uống trắng thoa.”

Bạch Vân mừng rỡ vô cùng, gã giờ hai tay chụp lấy nhưng cả người lại đứng trơ ra như khúc gỗ vậy. Thi độc lão nhân thấy Bạch Vân như vậy thì tức giận nói:

“Người nghi ngờ lão già này ư?”

Bạch Vân không dám nhiều lời, gã bỏ hai bình ngọc vào trong áo rồi ôm Nguyễn Thanh Trúc chạy ra ngoài. Gã chạy ra khỏi phòng mà chẳng ai cản trở gã cả. Tôn Sơn bây giờ ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn nên chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến một tên tiểu tử vô danh. Thi độc lão nhân thì không cam tâm nhưng lão tin tưởng vào sự tính toán của Trần Minh Trí. Mà Trần Minh Trí biết bây giờ muốn giết người diệt khẩu sẽ rất khó. Lão và Thi độc lão nhân đều bị thương, muốn giết Bạch Vân là chuyện không thể mà muốn yên ổn cầm bản đồ rời đi cũng rất khó khăn, nên lão đành để gã rời đi. Ngày sau vết thương bình phục thì cơ hội không phải là không có.

Bạch Vân ôm Nguyễn Thanh Trúc chạy đến bên con Hắc Thiên mã đang đứng ở xa. Gã phóng người lên rồi thúc ngựa chạy thật nhanh về phía khu rừng lúc trước đã đánh nhau với Trần Minh Trí. Từng cơn gió lạnh thổi tạt qua mà trong người gã mồ hôi vẫn lấm lấm đổ ra, gã thở hồng hộc vì đã dùng lực quá nhiều. Gã ôm Nguyễn Thanh Trúc, lại thì triển khinh công đến mức nhanh nhất chạy về phía Hắc Thiên mã, nên nội lực của gã lại hao tổn thêm rất nhiều. Chạy một lúc thì đến nơi cũ trong khu rừng. Đống lửa vẫn còn âm ỉ cháy, gã ôm Nguyễn Thanh Trúc nhảy xuống cạnh đống lửa rồi đặt nàng dựa vào gốc cây. Gã vội lượm vài nhánh cây khô bỏ vào đống lửa cho nó cháy to hơn. Lại thấy thanh kiếm của Nguyễn Thanh Trúc đang nằm gần đó, gã lắc đầu cười rồi nhặt nó lên, gã lại tìm cái vỏ kiếm.

Keng, tra thanh kiếm vào vỏ rồi treo nó lên yên ngựa. Bạch Vân nghĩ: “việc cấp thiết bây giờ là giải độc cho nàng rồi mau chóng rời đi. Nếu “đám già” kia phát hiện ra thì ta chạy sẽ không kịp.” Gã vừa nghĩ vừa móc trong túi áo ra một tấm vải, mà tấm vải này chính là tấm bản đồ Nam Yên vương mà mọi người thay nhau tranh đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Ấm Áp

Bạch Vân ngồi bên đống lửa, lấy hai bình ngọc ra xem xét. Một bình thì có mấy viên thuốc đỏ rực như màu máu, một bình thì bên trong là một dung dịch chất lỏng. Gã lấy viên thuốc màu đỏ ra cho Nguyễn Thanh Trúc uống, bất quá nàng dường như đang ngủ say làm gã không có cách nào để nàng nuốt viên thuốc vào cả. Gã cất bình ngọc có mấy viên thuốc vào trong áo, cầm bình ngọc còn lại suy nghĩ: “lão nói đồ uống trắng thoa, bây giờ ta thoa trước cho nàng thì có sao không nhỉ?” Gã mở nút bình ra, mùi vị cay nồng hắt vào mũi làm gã phải khó chịu không ít. Cho một ít vào tay rồi gã thoa lên người của Nguyễn Thanh Trúc, bất quá mới vừa đưa tay đến gần người nàng thì gã lại khựng người lại. “Thoa ở đâu đây?” Gã suy nghĩ lại thì nhớ là Thi độc lão nhân chỉ nói thoa nhưng không nói rõ là thoa ở đâu cả. Người ta bị bong gân, trật khớp, đau lưng hay mỏi vai... đau chỗ nào thì thoa chỗ ấy nhưng Nguyễn Thanh Trúc bị trúng độc mà? Vậy thoa ở đâu đây? Bàn tay gã nóng cả lên vì dung dịch đang thấm vào, gã liền không suy nghĩ nữa, luồn tay vào y phục của Nguyễn Thanh Trúc mà thoa đại. Gã sợ nếu còn dilly dally thì sẽ chậm trễ việc cứu chữa cho nàng và khi Trần Minh Trí, Thi độc lão nhân, Tôn Sơn ba người phát hiện ra tấm bản đồ đã bị lấy đi thì sẽ đuổi đến đây.

Nguyễn Bạch Vân mò mẫm trong người của Thi độc lão nhân rất lâu. Gã nhận thấy trong người lão có rất nhiều thứ, nào là bình ngọc nào là vàng bạc rồi các thứ linh tinh khác... nhưng chỉ có một tấm vải. Bạch Vân đoán đó chính là tấm bản đồ, rồi gã lật bàn tay, cho nó vào ống tay áo. Kiếp trước khi gã lặc bầu cua hay đánh bài thì rất hay gian lận, mà gã đã gian lận thì không ai trong công ty bắt tận tay gã được, cả đám chỉ còn cách kinh bài hai, ba lần rồi mới cho gã chia bài. Thế nhưng vẫn không làm khó được gã, gã cờ bạc từ nhỏ nên rất quen thuộc mấy chuyện này. Kiếp trước tay chân gã đã nhanh nhẹn, che đậy rất khéo léo rồi huống chi bây giờ nội lực gã hùng hậu và đã học qua võ công nên thủ pháp lại càng cao minh. Một cao thủ như Thi độc lão nhân cũng không phát hiện được là gã đã giở trò, và lại lão cũng không ngờ Bạch Vân lại lớn gan như vậy, tình huống như thế mà lại dám ngang nhiên cướp đoạt tấm bản đồ.

Bạch Vân không tham vàng bạc, không tham giàu có, gã chỉ mơ có một cuộc sống khá giả là đủ rồi, chủ yếu là sống cho vui vẻ, cho thoải mái. Gã đã chấp nhận giao tấm bản đồ cho Thi độc lão nhân để đổi lấy sự bình yên cho Nguyễn Thanh Trúc, nhưng tình huống lại phát sinh thêm vấn đề. Lại xuất hiện thêm một Tôn Sơn, mà Tôn Sơn này hiển nhiên sẽ giết tất cả mọi người để diệt khẩu. Gã lấy lại tấm bản đồ chỉ là muốn đảm bảo an toàn tính mạng cho chính bản thân mình và Nguyễn Thanh Trúc mà thôi. Nếu như có tấm bản đồ bản đồ trong tay, tất nhiên khả năng sống sót sẽ cao hơn khi không có nó. Nếu có: còn có thể thương lương được, còn có cái lý do để người khác không ra tay với mình. Nếu không có: biết thêm càng nhiều chuyện thì sẽ chết càng mau hơn thôi. Vì chỉ có người chết mới không thể tiết lộ bí mật.

Gã xoa, xoa... và xoa, máu trong người gã như sôi trào lên, tim đập cũng nhanh hơn. Gã thờ ơ hì hì, mồ hôi ướt đầm cả người. Gã chạm vào làn da của Nguyễn Thanh Trúc mà thấy mát lạnh, làm gã quên đi sự nóng rát, cay nồng của thuốc mất rồi. Làn da của nàng mềm mại mà mịn màng, gã xoa nắn giờ mà chẳng thể tìm thấy một chỗ thô ráp hay vết tích gì trên người nàng cả. Gã phấn khích quá nên gã xoa nhanh tay hơn rồi gã đụng phải một vật rất rắn chắc. Nhưng mà vừa chạm vào chỗ nhô lên đó, thì gã liền biết là mình đã đụng vào cái gì rồi, tim gã lại đập nhanh hơn. Gã muốn kéo áo nàng ra xem thử, xoa bóp một hai cái xem như thế nào, bất quá gã lại cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ của mình. Không phải gã chưa sờ qua, chưa từng nắn thử cái hương vị của người khác giới, nhưng đó chỉ là những lần đi uống bia ôm, đi massage với sếp hay mấy thằng trong công ty mà thôi. Chưa bao giờ gã được đụng chạm một người con gái “thật sự” cả, nên cảm giác khó tả, kích thích như bây giờ là cái cảm giác mà lần đầu tiên gã cảm nhận được. Bỗng gã giật mình, tay gã không biết làm sao lại đặt ngay bụng dưới của nàng từ lúc nào rồi. Gã vội rút tay ra, hít thật sâu rồi thở từ từ ra, làm được bốn lần thì cảm thấy bình tĩnh trở lại. Gã lắc đầu mạnh mấy cái để không suy nghĩ về những ham muốn trong lòng nữa rồi lại đổ một ít thuốc ra xoa vào lưng nàng.

Sau khi xoa thuốc vào cả người nàng, Bạch Vân ngồi bên đồng lửa mà cảm thấy đói bụng vô cùng, cả người lại thấy uể oải, tinh thần mệt mỏi. Gã không dám ngủ vì lo lắng cho sự an nguy của Nguyễn Thanh Trúc, từng cơn gió thổi qua cùng với những làn sương đang lan tỏa làm gã cảm thấy lạnh lẽo. Gã ngồi xếp bằng vận công chờ trời sáng rồi sẽ tiếp tục lên đường.

...

Nguyễn Thanh Trúc hé mắt ra, ánh sáng làm nàng phải nhắm chặt lại. Hồi lâu mới lại mở mắt ra, nàng thấy bầu trời sáng chói, không khí trong lành thì cảm thấy rất thoải mái. Nàng lại nghe bên tai có tiếng nước chảy róc rách, muốn ngồi dậy quan sát cảnh sắc xung quanh nhưng lại thấy ê ẩm cả người. Nàng mỉm cười, cố gắng trở mình dậy rồi dựa lưng vào gốc cây ở bên cạnh. Thì ra gần đó là một con suối, mà phía xa là một dòng thác nước rất lớn đang chảy xuống trong rất nên thơ, quyến rũ. Con Hắc Thiên mã của nàng thì đang gặm cỏ ở cách đó không xa lắm, nàng cố gắng nhớ lại mọi chuyện rồi nhìn quanh, ánh mắt nàng hiện lên vẻ hốt hoảng khi không thấy Bạch Vân đâu cả. Rồi nghe “ào” một tiếng, có một người từ dưới nước gần ngọn thác đang bơi đến.

Một người trắng trẻo, thân thể tuy không hiện rõ cơ bắp nhưng rất cân đối đang lội nước đi lên bờ, người này thấy Nguyễn Thanh Trúc đã tỉnh lại thì rất vui mừng, chạy nhanh về phía nàng. Mà Nguyễn Thanh Trúc khi thấy người này cũng hoan hỉ trong lòng. Người này không phải là Bạch Vân thì là ai?

Cả người ướt sũng, gã chạy đến ngồi kế bên Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Trúc muội, muội thấy thế nào rồi?”

Nguyễn Thanh Trúc thấy gã ở trần, cả người lại như con mèo ướt nhưng lại rất quan tâm đến mình thì e thẹn đáp:

“Muội thấy đỡ nhiều rồi.”

Bạch Vân quan tâm nói:

“Nếu muội còn thấy khó chịu chỗ nào thì phải nói với ta ngay, có biết không?”

Nguyễn Thanh Trúc gật đầu. Nàng thấy ánh nắng gã rất chân thành thì trong lòng rất rung động, cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bạch Vân thấy nàng cúi đầu, ánh mắt né tránh liền hiểu ra. Vừa định trêu ghẹo nàng một phen thì nhớ ra chuyện nàng bị trúng độc, gã vội chạy đi lấy thuốc giải độc. Cảm hai bình ngọc trong tay chạy đến, gã ngồi xuống nói:

“Ta nói chuyện này với muội, muội phải bình tĩnh, đừng nên hoảng sợ.”

Nguyễn Thanh Trúc vẫn không ngẩng đầu lên nhìn gã, nàng nói:

“Vân ca, huynh mặc y phục vào trước đi.”

Bạch Vân giật mình, giật mình vì Nguyễn Thanh Trúc thay đổi cách xưng hô với gã. Lúc trước nàng gọi gã là Bạch ca ca, bây giờ lại gọi là Vân ca nên gã cảm thấy có chút chưa thích nghi lắm. Lại chạy đi lấy cái áo mặc vào, gã nhìn chăm chú Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Muội có nghe qua Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán chưa?”

Thấy Nguyễn Thanh Trúc lắc đầu, Bạch Vân nói:

“Huynh nghe nói chất độc này rất lợi hại, người bị trúng chất độc này chỉ sống trong vòng ba tháng đến nửa năm.”

Bạch Vân vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Nguyễn Thanh Trúc, gã nói tiếp:

“Đêm qua muội đã trúng chất độc này nhưng muội yên tâm, ta đã tìm được thuốc giải.”

Thấy Bạch Vân giờ hai bình ngọc lên lắc lắc, Nguyễn Thanh Trúc mỉm cười đầy ngọt ngào. Nàng biết việc nàng bị trúng độc và Bạch Vân tìm được thuốc giải độc là rất hung hiểm và khó khăn. Hoàn cảnh lúc ấy ra sao nàng có thể đoán được chút ít, nên tuy Bạch Vân cố tình không nói ra để nàng không lo lắng nhưng nàng biết Bạch Vân vì nàng mà không ngại vào sinh ra tử.

Bạch Vân đưa cho nàng hai bình ngọc, nàng cầm lấy rồi nói một tiếng rất nhỏ, tuy nhiên Bạch Vân vẫn nghe thấy đó là hai chữ “đa tạ”, gã cười nói:

“Muội còn khách sáo với ta sao? Muội hãy nhớ, màu đỏ thì uống, màu trắng thì thoa. Giờ muội uống viên thuốc màu đỏ liền đi, hôm qua muội bất tỉnh nên ta chẳng có cách nào cho muội uống được cả.”

Gã nói xong thì chạy đến chỗ con Hắc Thiên mã đang gặm cỏ lấy cái túi nước mang đến cho Nguyễn Thanh Trúc uống thuốc. Nguyễn Thanh Trúc uống xong viên thuốc lại nghe Bạch Vân nói:

“Muội cử động được bình thường không? Nếu thấy khó khăn thì ta sẽ... giúp muội.”

Nguyễn Thanh Trúc đang lảng lảng vì hạnh phúc vì có người rất quan tâm đến mình, nhưng lời của Bạch Vân vừa ra làm nàng kinh sợ. Nàng ngạc nhiên nhìn gã thì thấy gã mặt mày lấm lét, liếc chỗ này ngó chỗ kia ra chiều ngại ngùng, không được tự nhiên cho lắm. Nàng hỏi dò:

“Vân ca, huynh có chuyện gì sao?”

Bạch Vân nghe hỏi thì giật mình, gã nghĩ Nguyễn Thanh Trúc đã đoán ra được rồi nên thật thà nói:

“Tôi qua... tôi qua muội bị thương nặng quá, ta lo sợ nàng không qua khỏi nên ta thoa... thoa thuốc giải độc giúp muội.”

Gã vừa nói mà không dám nhìn thẳng mặt nàng, chỉ lầu lầu liếc một cái rồi liền nhìn chỗ khác. Nguyễn Thanh Trúc nghe gã nói mà tim nàng đập mỗi lúc một nhanh hơn, khuôn mặt nàng bây giờ đã đỏ bừng hết cả rồi, nàng thấp giọng hỏi:

“Huynh nhìn thấy cả rồi chẳng?”

Bạch Vân vội nói:

“Có thấy... à, không thấy gì cả, không thấy gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Đi Nam Hạ

Thấy Nguyễn Thanh Trúc cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng đến mang tai, Bạch Vân thật muốn tát vào mồm của mình vài cái. Ông bà xưa có câu: uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói, bản thân mình vì luyến quýnh mà không chịu suy nghĩ kỹ càng trước khi phát ngôn. Người ta thân đàn bà, con gái để người khác nhìn thấy những chỗ tế nhị như thế thì phải làm sao đây? Nếu là thời hiện đại thì còn có thể thương lượng, bắt quạ ở tại cái thời đại này lại dường như không phải như vậy thì phải? Từng dòng suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu Bạch Vân, lại nhìn thấy Nguyễn Thanh Trúc vẫn im lặng như dòng nước trên mặt hồ không gợn một tí sóng nào vậy, gã vội nói:

“Muội đừng lo lắng, ta sẽ... sẽ chịu trách nhiệm.”

Nguyễn Thanh Trúc ngược mặt lên nhìn Bạch Vân, nàng thấy ánh mắt gã rất thành tâm, nàng khẽ cười nhưng rồi lại lắc đầu nói:

“Chuyện này tính sau đi. Vân ca, giờ huynh tính thế nào?”

Bạch Vân thấy nàng lảng sang chuyện khác thì ngẩn ra, ánh mắt thất vọng vô cùng. Gã cũng biết là muốn “cua” được một cô gái sẽ rất khó khăn, nhưng không phải đó là ở thời hiện đại sao? Chẳng lẽ thời đại này cũng cần phải có “vốn” mới hấp dẫn được các nàng? Gã thờ dài một hơi, bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu mong mỏi từng lướt qua trong đầu gã, bây giờ đã tan thành mây khói. Gã cũng hiểu ra đôi chút, lời nói của nàng làm gã tỉnh mộng: Nguyễn Thanh Trúc xinh đẹp như vậy, văn chương thì không cần phải bàn tới, rõ ràng nàng là con cháu của gia đình nào đó rất có tiếng tăm ở phía bắc. Mà người như vậy thì làm sao chịu sánh đôi cùng gã chứ? Gã không dám treo cao nữa, nhẹ giọng hỏi:

“Muội cảm thấy trong người thế nào rồi?”

Nguyễn Thanh Trúc nhìn thấy sắc mặt của Bạch Vân thay đổi liên tục, nàng cũng thờ dài trong lòng. Nàng đáp:

“Trong người vẫn còn khó chịu đôi chút.”

Bạch Vân quan tâm hỏi:

“Muội có cảm thấy trong người có điểm gì khác thường không?”

Nguyễn Thanh Trúc lắc đầu đáp:

“Không có.”

Bạch Vân trầm ngâm:

“Vậy hẳn là chất độc chưa kịp phát tác thì muội đã uống thuốc giải ngăn chặn rồi.”

Gã nói tiếp:

“Muội ngồi ngựa được chứ? Chúng ta nên rời xa nơi này càng xa càng tốt.”

Nguyễn Thanh Trúc hỏi:

“Đây là đâu thế?”

Bạch Vân đáp:

“Muội nhớ khu rừng tối qua chúng ta nướng thỏ ăn chứ? Nơi đây cách khu rừng đó chỉ mấy chục dặm mà thôi.”

Nguyễn Thanh Trúc vội nói:

“Vậy chúng ta nên đi thôi.”

Bạch Vân nhắc tới khu rừng tối qua thì nhận thấy thần sắc của Nguyễn Thanh Trúc trông rất khác thường, mà trong thâm tâm gã cũng thấy tiếc nuối không thôi. Cái khoảnh khắc mà hai người ngồi cùng nhau bên ánh lửa trong khu rừng, tàn lửa bị những cơn gió nhẹ thổi qua bay lất phất trong đêm tối rất lãng mạn ấy, gã làm sao mà quên đi được? Đây là lần đầu tiên mà gã say sưa ngắm nhìn một người con gái làm cho lòng gã tràn đầy những trận cảm xúc khó diễn tả đến thế.

Câu nói của Nguyễn Thanh Trúc, Bạch Vân không nghe thấy. Gã đang hồi tưởng lại cái thời khắc tươi đẹp, ấm áp đó. Rồi gã chợt giật mình, gã thấy Nguyễn Thanh Trúc đang dịu dàng nhìn bộ dáng đang thần thờ của gã. Gã cười với nàng rồi chạy đi dắt con Hắc Thiên mã đến, dìu nàng lên ngựa rồi gã cũng nhảy lên yên, thúc ngựa nhắm hướng bắc mà đi.

Ngồi trên yên ngựa mà thần trí của Bạch Vân như đang lạc vào chốn thần tiên vậy. Được ngồi chung với một cô gái xinh đẹp, rất hiểu lòng người như Nguyễn Thanh Trúc làm cảm xúc của Bạch Vân cứ lâng lâng không dứt, gã hy vọng trời cao kia sẽ chiếu cố gã, không để gã mất đi một cô gái như thế này. Bỗng Nguyễn Thanh Trúc lên tiếng cắt đứt dòng suy tưởng của gã:

“Vân ca, huynh vẫn còn giữ tấm bản đồ bên mình?”

Bạch Vân đáp:

“Đúng vậy.”

Nguyễn Thanh Trúc lại hỏi:

“Có bao nhiêu người biết huynh đang giữ tấm bản đồ?”

Bạch Vân nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

“Nếu ta nhớ không lầm thì có mười hai người.”

Nguyễn Thanh Trúc giật mình hỏi lại:

“Mười hai người?”

Bạch Vân cười mỉm đáp:

“Đúng vậy.”

Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Tính thêm muội và Đỗ Hoàng - bằng hữu của Kiều tỷ tỷ nữa là mười bốn người.”

Lần này Bạch Vân lại giật mình, gã chỉ nói cho Kiều Tam Nương biết việc gã có được tấm bản đồ mà thôi. Gã không bắt ngờ lắm về việc Nguyễn Thanh Trúc biết được phong thanh của tấm bản đồ vì gã nghĩ rằng đêm đó trong khu rừng, gã và Trần Minh Trí đối đáp những gì thì nàng cũng đã nghe rõ ràng hết cả rồi. Gã giật mình vì gã không hiểu được bằng cách nào mà Đỗ Hoàng lại biết được tin tức đó. Mà Nguyễn Thanh Trúc lại nghĩ rằng Bạch Vân đã

biết chuyện Kiều Tam Nương đã nói hết mọi chuyện về gã cho nàng và Đỗ Hoàng cùng nghe. Nàng nói:

“Từ muội ra, trong mười ba người đó có ai biết được huynh muốn đi đâu hay không?”

Bạch Vân đáp:

“Chỉ có Kiều tỷ tỷ mà thôi. Nhưng lúc đầu có một số trong bọn họ nghĩ rằng huynh muốn lên kinh thi trạng nguyên.”

Nguyễn Thanh Trúc lại nói:

“Theo muội nghĩ, đường lên bắc nếu không có kẻ mai phục thì cũng có không ít hung hiểm.”

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Muốn đi Mai Hoa cung bắt buộc phải đi qua Nam Hạ, mà nơi đó rong rã hỗn tạp, chỉ năm chữ “bản đồ Nam Yên vương” đã đủ làm cho người nhòm ngó. Nhưng theo muội nghĩ, Nam Hạ lại là chỗ an toàn nhất của huynh.”

Bạch Vân chăm chú lắng nghe nàng phân tích, nghe tới đó gã vội hỏi:

“Tại sao?”

Nguyễn Thanh Trúc giải thích:

“Huynh thử nghĩ xem, nếu tin tức huynh đang ở Nam Hạ đến tai những người đang truy đuổi huynh, bọn họ có dám tùy tiện ra tay cướp đoạt bản đồ hay không?”

Thấy Bạch Vân không đáp, nàng cười nói:

“Nam Hạ là nơi ngoa hồ tàng long, anh hùng hào kiệt không ít nhưng cũng rất nhiều kẻ gian tà. Nếu tin tức huynh đang nắm giữ bản đồ có càng nhiều người biết thì khả năng chiếm đoạt được bản đồ của bọn họ sẽ càng thấp.”

Bạch Vân cười lớn nói:

“Có lý, muội thật thông minh, haha.”

Nguyễn Thanh Trúc nói tiếp:

“Từ đây đến Nam Hạ còn ba ngày đường nữa, đường đến đó cũng có ba con đường.”

Bạch Vân không cười nổi nữa, gã nghe giọng của Nguyễn Thanh Trúc liền nhận ra một điều: đường đến Nam Hạ sẽ không bình yên như gã nghĩ.

...

Trên một lối mòn nhỏ vắng vẻ. Một bên là vách núi dốc, hiểm trở cheo leo, một bên là một vùng cỏ xanh tươi mọc um tùm, ngọn cỏ cao tới tận eo. Bên trên đám cỏ có một tảng đá lớn, một gã râu quai nón đang ngồi trên đó mồ hôi nhễ nhại nói:

“Lão đại, chúng ta đừng chờ nữa.”

Thấy lão đại của mình vẫn không lên tiếng, tên râu quai nón lầu bầu:

“Lão đại, còn muốn chờ tới bao giờ chứ?”

Dưới tảng đá có bốn người đang ở gần đồng lửa, mùi nướng thức ăn thơm phức đang lan tỏa khắp nơi. Một người đang rất thích thú với con gà rừng đang chín vàng giòn trên ngọn lửa, một người đang mài thanh đao sắc bén của mình, một người chắp tay sau gáy đang nằm ngủ. Và cuối cùng là một người ngồi xếp bằng đang nhắm mắt dưỡng thần, người này thân hình mảnh khảnh, chòm râu dài phía dưới cằm được hắt buộc lại thành một chùm nhỏ. Nghe tên râu quai nón cứ lầu bầu suốt làm hắt cảm thấy rất khó chịu, nhưng việc này hắt đã sớm quen rồi. Hơn một tháng qua, sớm trưa nào hắt cũng nghe đi nghe lại mấy câu này nên cũng không thèm để ý đến nữa.

Tên râu quai nón nhảy xuống tảng đá, gã nóng nảy nói:

“Lão đại, đệ lên ngôi làng phía trước mua rượu uống đây.”

Tên mảnh khảnh trên cằm buộc chòm râu tròng mắt quát:

“Không được đi đâu cả.”

Tên râu quai nón dậm chân nói:

“Lão đại, chúng ta đã chờ hơn một tháng rồi. Nơi đây buồn chán như vậy, đệ chịu đựng không nổi nữa rồi.”

Tên buộc chòm râu cười nói:

“Chờ khi lấy được tám bản đồ, người muốn rượu ngon hay gái đẹp đều được cả. Nhưng bây giờ phải nghe theo lời ta.”

Tên râu quai nón hoài nghi nói:

“Lỡ như lão đại tính sai thì sao?”

Tên nướng gà chen vào:

“Nhị ca, lão đại có tính toán sai bao giờ đâu?”

Tên râu quai nón lắc đầu nói:

“Nhưng mà hơn một tháng rồi...”

Tên buộc chòm râu ngắt lời:

“Người ta thường nói: không ai là không sợ chết cả. Huống chi tiểu tử đó có tiền đồ rộng lớn đang chờ đón. Hắn làm sao lại không sợ chết được?”

Tên râu quai nón nhăn đôi chân mày rậm của mình hỏi:

“Nhưng tại sao chúng ta lại chờ ở nơi này chứ, liên quan gì đến việc tiểu tử đó có sợ chết hay không? Đệ nghĩ hắn đã bị kẻ khác giết để diệt khẩu rồi cũng nên.”

Tên buộc chòm râu giải thích:

“Chúng ta chờ ở đây vì: đường lên kinh chỉ có thể đi qua Nam Hạ. Mà đường đến Nam Hạ chỉ có ba hướng, hướng bên kia lại là lối đi ngang Hắc Mộc trại, tiểu tử đó không muốn chết, lại là kẻ độc sách, chắc không ngu xuẩn đến nỗi đi lối đó chứ?”

Tên râu quai nón nói:

“Nhưng còn đường đi thẳng đến Nam Hạ thì sao?”

Tên buộc chòm râu nói:

“Lần trước đuổi theo hắn đến Cổ thành, chẳng phải hắn cũng đi đường vòng sao? Lần này cũng vậy thôi.”

Tên râu quai nón lắc đầu:

“Lão đại quá độc đoán rồi.”

Tên buộc chòm râu không nói. Hắn lại nhắm mắt dưỡng thần tiếp, hắn muốn chờ đợi kết quả cho suy đoán của hắn, bây giờ có nói nhiều cũng vô ích mà thôi. Hắn nghĩ: lần trước nếu tiểu tử đó đi đường vòng thì chưa chắc gì lần sau cũng đi đường vòng, nhưng nếu lại đi đường vòng thì sẽ tạo được kết quả bất ngờ ngoài mong đợi. Hắn tin tưởng tiểu tử đó đã muốn lên kinh thi trạng nguyên, ắt cũng phải biết qua vấn đề này: có tức là không, không tức là có, giả giả thật thật, đi lại nước cờ cũ làm cho địch thủ không kịp thời phòng bị, một chiêu tất thắng. Vì thế hắn muốn mai phục ở đây, chờ đợi con cá lớn cắn câu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bỗng nhiên tên đang nằm ngủ nhảy bật dậy, hắn khẽ nói:

“Đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Người Kì Lạ

Mọi người cùng giúp tên đang nướng gà dập đám lửa. Hiện giờ đang vào buổi trưa, sẽ rất dễ bị phát hiện nếu để người khác nhìn thấy đám khói đang nghi ngút bốc lên kia. Tên buộc chòm râu nấp sau tảng đá nói:

“Mau ẩn nấp đi, theo đúng kế hoạch đã định.”

Đống lửa đã bị dập tắt, đám tro tàn phảng phất bay tứ tán đi. Bốn người sau khi nghe lão đại của mình phát ra mệnh lệnh, mỗi người liền nhảy về một hướng ẩn nấp. Bây giờ con đường nhỏ lại quay trở về với cái thực trạng của nó, vắng lặng và hiu quạnh. Người nào đã đi ngang qua đây một lần, chắc hẳn lần sau có thể sẽ không đi con đường này một lần nữa vì lối đi này tạo cho người qua đường có cái cảm giác tim đập mạnh, không yên lòng.

Lộc, cộc.

Một con ngựa đang lững thững đi trên lối mòn vào bên trong. Tên buộc chòm râu quan sát thấy, liền biết có chuyện kì quái đang diễn ra. Trên lưng ngựa có yên, có dây cương nhưng chẳng có ai cưỡi lên nó cả, điều này chẳng phải rất kì lạ hay sao? Con ngựa đi một lúc thì dừng lại gặm cỏ bên tảng đá lớn, đám người đang mai phục thấy cảnh tượng này thì nóng nảy không chịu được. Thời gian cứ thế trôi qua, trôi qua... Trời hôm nay nóng bức đến ngột ngạt, bắt bọn họ phải nằm yên một chỗ mà chờ đợi, rõ ràng là đang tra tấn khả năng chịu đựng của bọn họ.

Xoạt, một người nhảy từ trên tán cây xuống. Mặt mày hấn cau có trong rất là khó chịu, bây giờ y phục dính hẳn cả vào thân thể vạm vỡ của hắn. Hắn cầm thanh đại đao đi đến bên con ngựa, nói:

“Lão đại, con ngựa này bị lạc thì phải?”

Chính là tên râu quai nón, hoàn cảnh bây giờ làm hắn chờ không nổi nữa. Hắn muốn bắt người chứ nào muốn bắt ngựa mà tự nhiên lại xuất hiện một con ngựa thế kia. Hắn hậm hực nhảy xuống, định chửi vài câu cho bỏ cục tức thì lại nghe vèo một tiếng. Hắn lộn người xuống đất một vòng né tránh, quay đầu nhìn lại thì thấy có một mũi tên cắm vào nơi lúc nãy hắn vừa đứng.

“Mau vào đây.”

Tên râu quai nón đang nghiêng rằng ken kết vì có người ra tay đánh lên hắn. Nghe tiếng của lão đại nhắc nhở liền nén giận, vội nhảy người ra sau tảng đá ẩn nấp. Vừa nhảy vào, hắn liền hỏi:

“Lão đại, tính sao bây giờ?”

Tên buộc chòm râu thấp giọng:

“Cứ xem tiếp đi.”

Mũi tên cắm dưới đất lắc lư theo từng cơn gió thổi qua, con ngựa vẫn đang hưởng thụ đám cỏ xanh mơn mơn kia. Một khắc thời gian trôi qua, bốn bề vắng lặng vẫn không có một người nào xuất hiện. Tên râu quai nón không còn kiên nhẫn nói:

“Lão đại, để đệ ra ngoài xem thử kẻ nào đang giở trò.”

Tên buộc chòm râu nói:

“Không được. Chúng không dám xuất hiện vì sợ bị chúng ta phục kích, vì thế chỉ dám ẩn nấp, đánh lén. Bây giờ ngươi lại xông ra ngoài, há không phải ngu xuẩn lắm sao?”

Tên râu quai nón dựa lưng vào tảng đá hỏi:

“Cứ như thế này đến bao giờ?”

Tên buộc chòm râu cười mỉa nói:

“Kẻ nào kiên nhẫn hơn sẽ sống sót rời khỏi đây.”

...

Mặt trời đang xuống dần ở phía tây. Màu đỏ rực của ánh hoàng hôn đượm buồn, phảng phất làm cho người ta có cảm giác tiếc nuối khi nhìn thấy một cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy sắp biến mất thay vào đó là bóng đêm tràn đầy tĩnh mịch và đen tối. Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc cưỡi con Hắc Thiên mã chạy một mạch từ sáng đến bây giờ. Dọc đường có dừng chân vài lần để nghỉ ngơi, thoa thuốc giải độc... hai người chỉ ăn toàn cây trái dại ven đường nên bụng Bạch Vân cứ kêu rột rột miết, làm gã xấu hổ không thôi. Nguyễn Thanh Trúc nghe thấy cũng cảm thấy buồn cười nhưng lại giả vờ như không hay biết gì cả. Nàng nghĩ rằng: “nếu Vân ca cùng dùng bữa với A Tình cô nương, chắc hẳn là một việc rất thú vị.”

Bạch Vân kim ngựa lại hỏi:

“Chúng ta đi đường nào bây giờ?”

Nguyễn Thanh Trúc đáp:

“Đi thẳng, cũng là đường vòng đến Nam Hạ. Nếu đi đường này, chúng ta sẽ phải đi ngang qua Hắc Mộc trại.”

Nguyễn Thanh Trúc chỉ con đường lớn cách đó không xa nói tiếp:

“Đường này đến Nam Hạ nhanh nhất, chỉ cần đi thẳng là được.”

Bạch Vân hỏi:

“Thế còn đường thứ ba?”

Nguyễn Thanh Trúc chỉ tay về phía xa nói:

“Lối đó dẫn đến con đường thứ ba, đường như rất ít người đi lối đó. Đi đường đó rất xa, lại rất khó khăn.”

Bạch Vân nhìn Nguyễn Thanh Trúc hỏi:

“Làm sao muội biết được tất cả những chuyện này?”

Nguyễn Thanh Trúc cười nói:

“Huynh có nghe qua Trà Quán chưa? Muội trước khi đi du ngoạn có ghé qua một lần.”

Bạch Vân ồ lên một tiếng rồi nói:

“Những việc này Trà Quán đều biết hết ư?”

Nguyễn Thanh Trúc gật đầu đáp:

“Trà Quán có thông tin rất nhiều. Những chuyện lớn, nhỏ vừa xảy ra trong giang hồ Trà Quán đều nắm được tin tức.”

Nàng quay lại nhìn Bạch Vân hỏi:

“Huynh dự tính đi đường nào?”

Bạch Vân cười nói:

“Bọn người Hắc Mộc trại tất nhiên huynh không muốn gặp, đường xa đi lại khó khăn càng không muốn đi. Chúng ta đi đường lớn vậy.”

Nguyễn Thanh Trúc thấp giọng nói:

“Muội nghĩ chúng ta nên đi đường vòng là tốt nhất. Vừa xa, vừa vắng vẻ, rất tiện lợi cho chúng ta đường thương.”

Bạch Vân chiều ý của nàng, gã gật đầu rồi thúc ngựa chạy đến con đường gần vách núi. Còn cách một quãng nữa là đến thì thấy có một người đang đi bộ trên con đường lớn. Người này chừng bốn mươi tuổi hơn, dáng người hơi ốm, hai chân hằn đường như đang bị thương hay bị tật bẩm sinh nên dáng đi khập khiễng trông rất khó khăn. Bạch Vân kìm cương ngựa lại, gã nhảy xuống xem có thể giúp đỡ được gì không. Hành động của Bạch Vân quá nhanh, Nguyễn Thanh Trúc muốn ngăn cản cũng không kịp, nàng thờ dài nghĩ: “Vân ca thích giúp đỡ người khác như vậy sẽ rất dễ bị người lừa gạt.”

Bạch Vân đi đến gần người nọ, gã quan tâm hỏi:

“Huynh đài, huynh không sao chứ?”

Người nọ ư ư mấy tiếng nhưng không sao thốt thành lời được. Bạch Vân lúc này mới nhìn kĩ lại, gã phát hiện người nọ rất đặc biệt: khuôn mặt vuông vức, ngũ quan đầy đặn nhưng nếu cầm dưới không đưa ra phía trước quá nhiều, hai vành môi mím chặt với nhau, và cái đầu không nghiêng qua một bên sẽ rất anh tuấn. Bạch Vân phát hiện bàn tay hằn cũng co quắp lại, chỉ có ngón cái và ngón út là chìa ra thôi. Hắn nhìn nhìn Bạch Vân, rồi lại nhìn Nguyễn Thanh Trúc. Khi nhìn thấy Nguyễn Thanh Trúc thì mắt hắn sáng lên, hắn lấy tay chỉ chỉ Nguyễn Thanh Trúc rồi ư ư mấy tiếng như đang nói chuyện với Bạch Vân. Bạch Vân chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn hỏi: “cô gái đó sao?” Thấy hắn gật gật đầu, gã cười thầm trong lòng: “khà khà, người bị tật như vậy mà lại có cặp mắt rất tinh tường đó chứ.”

Nguyễn Thanh Trúc thấy Bạch Vân cùng người khuyết tật đang hướng mình đi tới thì nhíu mày: “thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Vân ca sao lại không biết việc này nhỉ?” Người khuyết tật càng đến gần Nguyễn Thanh Trúc thì ánh mắt càng ra chiều kinh hãi vô cùng. Bạch Vân nào không phát hiện được việc này, gã diu nàng xuống ngựa, ánh mắt tràn đầy ý cười nói:

“Đường như vị huynh đài đây muốn gặp muội đó.”

Nguyễn Thanh Trúc liếc xéo Bạch Vân một cái, nàng nhìn người khuyết tật nọ kỹ hơn. Nàng nhớ mình chưa từng gặp người này bao giờ, tại sao hắn thấy mình thì ánh mắt lại mừng rỡ như gặp được người thân thể kia? Người khuyết tật thấy Nguyễn Thanh Trúc nhìn mình thì vui mừng, liền ư ư mấy tiếng. Nguyễn Thanh Trúc hỏi:

“Các hạ không nói chuyện được sao?”

Người khuyết tật gật đầu, hần sán tới muốn ôm chầm lấy Nguyễn Thanh Trúc. Nguyễn Thanh Trúc không ngờ người này lại sỗ sàng như thế, nàng lui về sau muốn né tránh nhưng một chương của Trần Minh Trí nào có thể mau chóng hồi phục như thế? Nàng mắt đã ngã người về sau, mắt nàng nhìn thấy có hai bàn tay đang đưa ra đỡ nàng. Người đưa tay ra đỡ đỡ nàng tất nhiên là Bạch Vân, nàng là mối tình đầu của gã, gã nào muốn nàng gặp phải chuyện gì chứ? Bất quá Bạch Vân đã nhanh mà người khuyết tật lại càng nhanh hơn. Hần phóng tay điểm huyệt ở ngực phải của Bạch Vân rồi đỡ lấy Nguyễn Thanh Trúc. Nàng vừa được người khuyết tật ôm vào lòng thì vội giẫy người ra, hần thấy vậy cũng không làm khó nàng, nhưng ánh mắt lại ra chiều mất mát. Nguyễn Thanh Trúc tức giận hỏi:

“Sao người lại ra tay đối phó huynh ấy?”

Người khuyết tật xoa bàn tay co quắp của hần rồi ư ư mấy tiếng. Nguyễn Thanh Trúc chẳng hiểu hần muốn nói gì, nàng thở dài chỉ Bạch Vân nói:

“Các hạ giải huyệt cho huynh ấy trước đã.”

Người nọ gật gật cái đầu nghiêng một bên của mình rồi đưa ngón trỏ ra giải huyệt cho Bạch Vân. Bạch Vân được giải huyệt liền thấy cả người nhẹ nhõm, kinh mạch không còn bị tắc nghẽn nữa. Gã thấy chiêu thức của người khuyết tật rất cao minh, có thể kiểm chế được người khác thì bội phục vô cùng. Gã cười với người khuyết tật, rồi vội hỏi:

“Công phu vừa rồi là gì thế?”

Nguyễn Thanh Trúc ngạc nhiên thốt:

“Huynh không biết điểm huyệt ư?”

Nàng nhớ rất rõ một chương của Bạch Vân trong khách điểm ở Cổ thành. Một chương đó uy lực vô cùng nên nàng thầm nghĩ võ công của Bạch Vân chắc hẳn cũng thuộc hàng nhất lưu. Nhưng sau khi nghe câu hỏi của Bạch Vân, nàng lại giật mình không thôi, công phu điểm huyệt rất bình thường thế kia tại sao Bạch Vân lại không biết?

Bạch Vân gật đầu đáp:

“Huynh không biết.”

Nguyễn Thanh Trúc tò mò hỏi:

“Sư phụ huynh không dạy cho huynh sao?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Huynh không có sư phụ, võ công của huynh là vô tình mà học được.”

Nguyễn Thanh Trúc à lên một tiếng như hiểu ra mọi chuyện. Từ khi Bạch Vân được giải huyệt, nàng vừa hỏi cũng vừa cố gắng di chuyển cả người đến gần bên Bạch Vân. Bạch Vân lại không để ý đến việc này, gã đang suy nghĩ nếu như bản thân mình học được công phu điểm huyệt thì sẽ có lợi rất nhiều. Suy nghĩ tới đây thì mắt gã sáng lên, gã nhìn người khuyết tật nói:

“Huynh đài có thể chỉ dạy công phu điểm huyệt vừa rồi cho ta hay không?”

Nhưng gã vừa hỏi xong, đã thấy Nguyễn Thanh Trúc lao về phía mình quát:

“Chạy.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Hợp Tác

Một người nhảy từ bụi cỏ vào sau tảng đá nói:

“Lão đại, trời sắp tối rồi.”

Tên buộc chòm râu chưa kịp đáp lại, bỗng nhiên thấy ánh lửa thấp thoáng sau vách núi. Hần la hoảng: “hồngбет, chúng muốn dùng hỏa công.” Tức thì có hai bóng người nữa cùng tụ tập lại phía sau tảng đá. Có tiếng nghị luận vang lên: “làm sao bây giờ?”, “chúng ta cùng xông ra.”, “bỏ trốn tốt hơn.”

Phải biết, thời tiết tháng tám rất đặc biệt. Ban ngày trời nóng oi bức, nhưng tối đến lại se se lạnh do những cơn gió của mùa mưa tràn về. Mà bọn người này lại đang ẩn nấp nơi rất dễ bắt nhiệt, chỉ cần phóng hỏa tiễn vào thì dù bọn họ không chết cũng bị vây khốn trong sức nóng của đám lửa.

Tên buộc chòm râu hỏi:

“Chúng ta chờ đợi ở đây hơn một tháng trời vì cái gì?”

Cả đám người nhìn nhau không đáp, hần nói:

“Nếu bây giờ bỏ trốn chẳng phải uổng phí công sức của chúng ta hơn một tháng qua hay sao?”

Nhìn một lượt mấy huynh đệ của mình, hần tiếp:

“Kẻ bên ngoài hẳn là phùng nhát gan nên mới giờ trò thấp hèn này. Các người cứ trấn thủ ở đây. Ta ra ngoài xem đến cùng là kẻ nào muốn đối phó chúng ta.”

Tên buộc chòm râu vừa dứt lời thì liền nhún người nhảy qua tảng đá. Hần vừa đáp người xuống liền có một mũi tên bắn thẳng vào ngực. Hần rút thanh đao giắt ở lưng ra gạt mũi tên rồi quát lớn:

“Nếu là anh hùng hào hán thì mau ra mặt.”

Một người y phục hoa lệ bước từ sau vách núi ra, cười to nói:

“Haha, ta thiết nghĩ phùng đạo tặc nào lại làm cái trò mai phục trong quan đạo. Hóa ra là Ngũ hiệp huynh đệ đình đình đại danh.”

Tên buộc chòm râu không giận mà lại cười vang:

“Hóa ra là Đào trang chủ, tại hạ nghe giang hồ đồn đãi Đào trang chủ hành sự rất quang minh lỗi lạc. Từ trưa đến giờ tại hạ đã lãnh giáo qua thủ đoạn của Đào trang chủ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Da mặt Đào Nghiêm giật giật, những lời vừa rồi nếu để kẻ khác nghe được hẳn sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của hắn. Hắn nghiêm giọng nói:

“Đừng vòng vo nữa, các người mai phục ở đây là muốn chiếm đoạt tám bản đồ từ tay của tên tiểu tử Bạch Vân đúng không?”

Thấy tên buộc chòm râu cười mỉm không đáp, Đào Nghiêm nói tiếp:

“Các người không biết một tháng qua, ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ư?”

Tên buộc chòm râu thoáng ngần người nhưng vẫn không đáp. Đào Nghiêm thấy hắn phản ứng như thế rất vừa ý, hắn nói tiếp:

“Tôn Sơn hộ pháp của Đông Phương giáo, Bạch Không Tự và Ngô Bảo hai vị đương gia của Hắc Mộc trại, Thi độc lão nhân cùng Thần cơ diệu toán Trần Minh Trí đều ra tay cướp đoạt tám bản đồ trên tay tiểu tử Bạch Vân...”

Cứ mỗi cái tên được nêu ra lại thấy sắc mặt của tên buộc chòm râu xấu đi một ít, Đào Nghiêm cố ý dừng lại, không nói tiếp nữa. Quả nhiên tên buộc chòm râu không nhịn được, hần vội hỏi:

“Kết quả thế nào?”

Đào Nghiêm nói:

“Tất cả đều mang thương tích rời đi.”

Tên buộc chòm râu “ủa” một tiếng, hần cố gắng kiềm chế sự kinh hoàng trong lòng hỏi:

“Tiểu tử đó võ công cao cường đến thế sao?”

Đào Nghiêm lắc đầu nói:

“Người hẳn có nghe danh Kiều Tam Nương.”

Tên buộc chòm râu nhú mày, giọng hoài nghi hỏi:

“Kiều Tam Nương có thể đối phó với bấy nhiêu người sao?”

Đào Nghiêm đáp:

“Còn có một Đỗ Hoàng.”

Tên buộc chòm râu im lặng. Hắn biết sự lợi hại của cao thủ trên Hắc băng, nếu có hai cao thủ trên Hắc băng liên thủ, việc giải vây cho một người là chuyện không khó khăn lắm. Hắn e ngại Kiều Tam Nương nên quyết định mai phục ở đây nhưng theo lời kẻ của Đào Nghiêm, có vẻ như mọi chuyện đã vượt ngoài dự liệu của hắn rồi. Hắn thở dài một hơi: “muốn đoạt được tám bản đồ quả nhiên không phải dễ.” Đào Nghiêm thấy thần sắc của tên buộc chòm râu hiện giờ liền nhớ lại chính bản thân mình khi biết được tin tức ấy.

...

Nguyên Đào Nghiêm vừa mới trải qua “một trận chiến” với ái thiếp thứ ba của hắn xong. Vừa đi ra đại sảnh uống chén trà thì thấy Đào Minh Tuấn tóc tai rối bù, y phục nhếch nhác đi vào. Đào Nghiêm cười hỏi:

“Vị tiểu thư nhà nào lại làm nguời ra nông nổi này thế?”

Đào Minh Tuấn ngồi xuống ghế nhún nhó đáp:

“Hôm nay thật xui xẻo, nguời con nhìn trúng dường như đã có ý trung nhân rồi.”

Đào Nghiêm nói:

“Bản lĩnh tầm thường không thể nào chiếm được lòng mỹ nhân.”

Đào Minh Tuấn bỗng nhiên hỏi:

“Võ công của cha so với cao thủ trên Hắc băng thì thế nào?”

Đào Nghiêm hỏi lại:

“Sao lại nói đến việc này?”

Đào Minh Tuấn ánh mắt lấp lánh nói:

“Lúc nãy con gặp được bốn nguời.”

Đào Nghiêm giật mình nói:

“Sao?”

Đào Minh Tuấn nhắc lại một lần nữa rồi kể lại toàn bộ diễn biến đã xảy ra cho Đào Nghiêm nghe. Đào Nghiêm nghe xong thì sắc mặt đại biến. Từ cái đêm mà tám bản đồ rơi vào tay của Bạch Vân, hắn đã không muốn buông tha dễ dàng như vậy, chẳng qua là vẫn chưa tìm được biện pháp vẹn toàn mà thôi. Bây giờ biết được, ngoài những kẻ có mặt trong đêm hôm đó lại xuất hiện thêm hai cao thủ muốn tranh đoạt tám bản đồ, thử hỏi làm sao hắn còn bình tĩnh cho được? Mà hai kẻ này lại không phải kẻ tầm thường, nguời được xếp trên Hắc băng sao có thể là kẻ tầm thường được?

Đào Nghiêm quát:

“Nguời đâu?”

Một tên thuộc hạ chạy lấp xấp vào đáp “dạ” một tiếng. Đào Nghiêm phân phó:

“Mau ra ngoài điều tra cho ta.”

Tên thuộc hạ “dạ” một tiếng nhưng vẫn đứng yên tại chỗ chưa rời đi. Đào Nghiêm gắt:

“Sao còn chưa đi?”

Tên thuộc hạ đáp:

“Bẩm trang chủ, thuộc hạ đi điều tra việc gì ạ?”

Đào Nghiêm nói:

“E hèm, nguời dẫn nguời đi các tiệm thuốc trong thành. Điều tra xem có ai mua thuốc trị thương không và theo dõi hành tung của chúng. Biết được thông tin gì phải báo ngay cho ta biết, rõ chưa?”

Tên thuộc hạ vừa rời đi, Đào Minh Tuấn vội hỏi:

“Cha, có chuyện gì mà khẩn trương thế?”

Đào Nghiêm nói:

“Lần này ngươi theo ta ra ngoài một chuyến.”

Đào Minh Tuấn bấy lâu chỉ quanh quẩn trong Cổ thành. Không đi kỹ viện cũng đi trêu ghẹo thiếu nữ trong thành, thời gian nhàn rỗi quá nhiều làm hắn cũng buồn chán. Bấy giờ có dịp được cùng phụ thân xông pha giang hồ một chuyến, hắn hoan hỷ ra mặt. Hắn “đạp” một tiếng rồi chạy nhanh vào phòng tắm rửa, thay y phục.

Đào Nghiêm nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, sau lưng có một a hoàn đang đấm bóp cho hắn thì tên thuộc hạ chạy vào bẩm báo:

“Bẩm trang chủ, có một thiếu phụ mua thuốc trị thương ở đường lớn. Mụ ta đang trọ ở khách điểm gần đó.”

Đào Nghiêm khép hờ mắt nói:

“Theo dõi nhất cử nhất động của chúng cho ta.”

Cứ một canh giờ lại có thuộc hạ vào thông báo tin tức cho Đào Nghiêm. Hắn thầm nghĩ Bạch Vân chắc hắn bị thương rất nặng, một hai ngày chưa chắc gì có thể bình phục ngay được nên hắn phân phó cho thuộc hạ khi nào có biến hay bẩm báo với hắn. Một hôm hắn nghe tin Bạch Vân bỏ chạy khỏi Cổ thành thì thất kinh, hắn vội đến khách điểm xem qua. Thấy mớ hỗn độn trong phòng lại càng không dám khinh suất nên quyết định chỉ một mình đuổi theo. Đuổi theo được một quãng thì thấy có người dừng ngựa trước căn nhà bỏ hoang ở ngoài Cổ thành. Hắn đã sống nhiều năm trong giang hồ, nhìn cảnh này liền biết có chuyện trá ngụy. Hắn không dám vọng động mà quay ngược trở về.

Đêm đến, hắn dẫn theo Đào Minh Tuấn cùng năm tên thuộc hạ ẩn nấp gần căn nhà bỏ hoang. Cuối cùng sự chờ đợi của hắn cũng không vô ích. Trần Minh Trí trọng thương chạy về, rồi một lúc sau Bạch Vân lại đến. Đào Nghiêm thầm nghĩ: “trời cũng giúp ta”, hắn muốn đợi bọn người trong nhà đánh nhau đến kẻ chết người bị thương rồi sẽ ngư ông đắc lợi. Bất quá chờ khá lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì, hắn vừa muốn vào trong xem qua lại thấy bóng người khác xuất hiện. Những tiếng chấn động trong căn nhà phát ra làm hắn kiêng kỵ không thôi, rồi hắn thấy người rời đi chính là Bạch Vân lại càng ngạc nhiên. Hắn nhắc nhở đám thuộc hạ một tiếng rồi chạy đến căn nhà hoang xem xét.

Cảnh tượng trong nhà làm hắn giật mình. Tôn Sơn sắc mặt xám xanh đang ngồi vận công, Trần Minh Trí càng thảm hơn, mặt trắng bệch không còn chút máu và một người mà hắn chưa gặp mặt bao giờ cũng bị thương không nhẹ. Cả ba người thấy sự xuất hiện đột ngột của hắn cũng kinh hãi không thôi. Nếu hắn ra tay sát hại, cả ba người ngay cả sức phản kháng cũng không có chứ đừng nói đến việc bỏ trốn. Tôn Sơn nhìn Thi độc lão nhân thật sâu, lão liền hiểu ý ngay. Lão búng ngón tay một cái, một viên thuốc nhỏ màu đen bay thẳng đến trước mặt Tôn Sơn. Tôn Sơn nhanh tay bắt lấy rồi cho ngay vào miệng. Trần Minh Trí cố ý kéo dài thời gian nói:

“Đào trang chủ sao lại có nhã hứng đến nơi như thế này vậy?”

Đào Nghiêm biết ba người đang sợ hắn giết người diệt khẩu, càng ít người biết về tung tích tám bản đồ sẽ càng tốt. Nhưng hắn muốn nhân cơ hội này mà đề ba người bọn họ nợ hắn một cái nhân tình. Hắn nói:

“Tôn hộ pháp cùng Trần lão không cần đa tâm, tại hạ chỉ tình cờ đi ngang qua đây mà thôi.”

Đào Nghiêm nhìn về phía Thi độc lão nhân hỏi:

“Các hạ là?”

Thi độc lão nhân nói:

“Thái Tĩnh Hoa.”

Đào Nghiêm cười nói:

“Hóa ra là Thi độc lão nhân Thái Tĩnh Hoa, thất kính thất kính. Bấy giờ đã trễ, tại hạ xin cáo từ trước.”

Đào Nghiêm vừa bỏ đi, Tôn Sơn cũng vận lực rời khỏi. Trần Minh Trí cùng Thái Tĩnh Hoa nhìn nhau, trong ánh mắt đều toát lên vẻ nhẹ nhõm.

...

Thấy tên buộc chòm râu vẫn im lặng, Đào Nghiêm mở lời:

“Chúng ta cùng hợp tác. Nếu được bản đồ, ta sáu người bốn.”

Tên buộc chòm râu chưa kịp đáp thì có một tên thuộc hạ chạy đến nói với Đào Nghiêm: “có người đến.”

Đào Nghiêm nhìn tên buộc chòm râu hỏi lại lần nữa:

“Thế nào?”

Tên buộc chòm râu cắn răng đáp:

“Thành giao.”

Q.1 - Chương 35: Tranh Đoạt

Bạch Vân nghe Nguyễn Thanh Trúc quát liền ôm nàng nhảy lên ngựa phóng đi. Gã nghĩ không ra vì sao mà Nguyễn Thanh Trúc lại sợ người khuyết tật kia đến thế. Vừa đến vách núi, Bạch Vân cảm thấy không khí nơi đây không được bình thường. Gã kim cương ngựa lại, nhìn xung quanh một lượt rồi thốt:

“Buổi tối còn trùng rất nhiều, các vị trốn trong cỏ như thế không tốt đâu?”

Sau tảng đá to có bóng người thấp thoáng bước ra. Tên buộc chòm râu thăm khen Bạch Vân nội công cao cường, hơi thở nhỏ như vậy mà cũng có thể nghe ra. Tên râu quai nón vừa đứng dậy vừa gãi bắp chân, hần nói:

“Tiểu tử, vì ngươi mà bọn ta khổn khổ quá chừng.”

Bạch Vân thấy tên râu quai nón xuất hiện liền cười, gã có ấn tượng rất tốt về hần. Người buộc trực, thẳng thắn như hần thật hiếm gặp. Phía sau hần lại có mấy bóng người nữa đứng lên. Bạch Vân quay đầu ngựa định bỏ chạy, lại thấy phía sau đèn đuốc sáng bùng lên. Gã bị bao vây rồi.

Trước ánh lửa bùng bùng của mấy ngọn đuốc, một người đang đứng chấp tay sau lưng trông rất thông thả. Bên tay phải của hần có một người mặc y phục màu trắng, tay đang phe phẩy cây quạt. Không phải Đào Nghiêm thì là ai? Bên phải hần chính là Đào Minh Tuấn, đứa con trai độc nhất của hần. Hần cười nói:

“Bạch Vân, hôm nay cái sự may mắn của ngươi kết thúc rồi.”

Bạch Vân vừa định trả lời liền nghe sau lưng có người nói:

“Mau giao bản đồ ra.”

Bạch Vân quay đầu lại nhìn. Người nói là tên buộc chòm râu, lão đại của Ngũ hiệp huynh đệ. Bạch Vân nói:

“Được, ta giao cho ngươi.”

Bạch Vân móc trong người ra một mảnh vải, khi gã vừa định ném sang cho tên buộc chòm râu lại nghe có người nói:

“Khoan đã.”

Đào Nghiêm bước tới hai bước, bộ dáng khấn trương vô cùng. Bạch Vân không để ý đến hần, mỉm cười nói với tên buộc chòm râu:

“Các hạ lấy được bản đồ, có thể nhường đường được không?”

Tên buộc chòm râu nói:

“Ngươi ném qua đây.”

Đào Nghiêm quát:

“Hò Văn Kiệt, ngươi muốn chiếm làm của riêng ư?”

Tên buộc chòm râu – Hò Văn Kiệt nói:

“Đào trang chủ quá đa nghi rồi.”

Đào Nghiêm nói:

“Vậy à? Bạch Vân, đưa tấm bản đồ qua đây cho ta.”

Hò Văn Kiệt chau mày nói:

“Nếu Đào trang chủ còn dây dưa, sẽ có biến mất. Tiểu tử, mau đưa cho ta.”

Bạch Vân nghe hai người đối thoại liền biết hai bên tuy hợp tác nhưng vẫn đề phòng, không tin tưởng lẫn nhau. Gã cười nhạt, thúc ngựa quay lại chạy về phía Ngũ hiệp huynh đệ. Gã cầm tấm bản đồ giơ lên cao nói:

“Tại hạ giao bản đồ cho các vị đây.”

Ngựa còn cách Hồ Văn Kiệt khoảng năm bước chân, Bạch vân ném tấm bản đồ về phía vách núi. Gã ngằm vận chân khí, nếu như Ngũ hiệp huynh đệ ra tay ngăn cản, gã sẽ thi triển khinh công, ôm Nguyễn Thanh Trúc bỏ trốn. Thế nhưng sự việc lại ngoài dự đoán của gã, Ngũ hiệp huynh đệ chẳng những không ngăn cản mà còn nhường đường cho gã chạy đi. Gã vừa chạy ngang qua đám người Ngũ hiệp huynh đệ, sau lưng liền nghe tiếng đánh nhau nhưng cũng không quay lại nhìn, gã cố gắng giục ngựa chạy thật nhanh.

Đào Nghiêm thấy Bạch Vân quay ngựa liền biết có biến, hần thi triển khinh công đuổi theo phía sau nhưng tốc độ vẫn không đuổi kịp con Hắc thiên mã. Thấy Bạch Vân ném tấm bản đồ ra, hần vội lộn một vòng đón lấy. Chỉ cần giơ tay ra là được bắt quả Hồ Văn Kiệt cùng đã đến rồi. Hồ Văn Kiệt xuất một đao ngay đỉnh đầu của Đào Nghiêm, nếu hần cố lấy tấm bản đồ tất sẽ mất mạng ngay. Đào Nghiêm thân người đang lơ lửng, không có chỗ mượn lực để lộn người né tránh. Hần quét một cước nhằm bật đường đao đang đánh tới. Hồ Văn Kiệt liền biến chiêu, chuyển chém thành đâm nên một cước của Đào Nghiêm quét vào khoảng không. Mũi đao sắp đâm vào yết hầu của Đào Nghiêm lại nghe “keng” một tiếng, một mũi tên bắn trúng sống đao của Hồ Văn Kiệt rớt xuống đất. Đào Nghiêm vừa tiếp đất liền vung hai tay phóng chưởng đánh tới. Hồ Văn Kiệt lui liền ba bước né tránh. Đào Nghiêm chiêm thượng phong liền cười thầm, hần cúi người nhặt tấm bản đồ lại nghe tiếng quát:

“Đề bản đồ lại.”

Ngũ hiệp huynh đệ đứng chắn cả lối đi. Khi Bạch Vân thúc ngựa chạy qua, chỉ có lão đại và lão nhị của Ngũ hiệp huynh đệ đứng bên vách núi. Ba tên còn lại đứng bên tảng đá trong bụi cỏ, Hồ Văn Kiệt cùng Đào Nghiêm đối nhau hai chiêu mà ba người vẫn chưa tiếp viện được. Chỉ có tên buộc chòm râu kịp thời tiếp ứng, không để Đào Nghiêm thuận lợi đoạt được tấm bản đồ. Đào Minh Tuấn cùng mấy tên thuộc hạ đứng ở khoảng cách quá xa. Khi thấy Đào Nghiêm bị người đánh lén, Đào Minh Tuấn giật cây cung của một tên thuộc hạ đứng sau lưng, bắn một mũi tên. Mũi tên này vừa kịp cứu Đào Nghiêm một mạng.

Tên râu quai nón ra đao này vừa chuẩn, vừa nhanh nhưng Đào Nghiêm lại nhanh hơn. Hần xoay người né tránh rồi đá một cước vào giữa mặt tên râu quai nón. Tên râu quai nón dồn tất cả sức lực vào một đao vừa rồi nên không kịp rút đao về phòng thủ, hần trúng một cước ngã người ra sau. Hồ Văn Kiệt nhảy vọt đến cứu viện, ba huynh đệ của hần cũng lần lượt xông lên. Nhưng bốn huynh đệ lại bị một loạt tên ào đến tập kích. Bốn người cố gắng né tránh, đỡ gạt... vừa đến bên tên râu quai nón, Hồ Văn Kiệt hỏi:

“Không gì chứ?”

Tên râu quai nón quệt vệt máu trên khóe miệng nói:

“Không sao.”

Lúc này Đào Nghiêm đã nhặt được tấm vải, nhảy về phía Đào Minh Tuấn. Hồ Văn Kiệt nói:

“Chúng ta đi.”

Bốn huynh đệ đồng thanh nói:

“Lão đại.”

Hồ Văn Kiệt ánh mắt kiên quyết nói:

“Đi.”

Ngũ hiệp huynh đệ rời đi, Đào Nghiêm cũng không quan tâm. Hần cười to, giọng cười hần vang vọng cả vách núi. Bỗng nghe mấy tên thuộc hạ quát:

“Ái?”

Đào Nghiêm giật mình, hần quay người lại nhìn thì thấy một người đang tập tễnh đi tới. Đám thuộc hạ vung kiếm bật đao ra chặn lại, Đào Nghiêm vội bảo đám thuộc hạ tránh ra. Kinh nghiệm giang hồ của hần không ít, nơi này đông người như vậy mà kẻ này dám ngang nhiên đi tới. Nếu không phải kẻ ngu xuẩn thì bản lãnh tất không tầm thường. Hần đã đoạt được tấm bản đồ, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Cả đám người đứng sang một bên nhường đường.

Người khuyết tật không nhìn đám người Đào gia trang, chỉ cố gắng đi thật nhanh. Dáng vẻ hần trong gấp gáp quá chừng nhưng lại chẳng đi nhanh được bao nhiêu. Đám người Đào gia trang, người nhìn ta, ta nhìn người, thấy cảnh này mà thấy kì quái vô cùng. Đào Nghiêm thấy chẳng liên quan đến mình liền thở một hơi, hần nói: “Chúng ta đi.” Đám người lục tục quay về vách núi liền nghe Đào Nghiêm quát lớn: “phường gian trá.” Đào Minh Tuấn vội hỏi:

“Cha, chuyện gì thế?”

Đào Nghiêm mặt xám xanh nói:

“Đồ giả.”

...

Bạch Vân giục ngựa chạy thật nhanh, hơn hai canh giờ mới dừng lại nghỉ ngơi. Hai người vẫn chưa đi hết con đường heo hút này. Dù Nguyễn Thanh Trúc xuống ngựa, gã quan tâm hỏi:

“Muội thấy trong người thế nào rồi?”

Nguyễn Thanh Trúc đáp:

“Muội đỡ hơn rồi.”

Bạch Vân nói:

“Muội bị nội thương, sẽ rất lâu mới hồi phục. Hay là để huynh thử giúp muội trị thương được không?”

Nguyễn Thanh Trúc e thẹn gật đầu. Bạch Vân tìm vài nhánh cây khô nhóm một đống lửa. Gã nhớ trong phim kiếm hiệp, người ta trị thương thế nào, gã liền bắt chước như thế ấy. Bạch Vân ngồi xếp bằng sau lưng Nguyễn Thanh Trúc, gã vận chân khí lên hai bàn tay rồi đặt vào lưng nàng. Lần đầu áp dụng nên gã không biết phải làm thế nào cả. Thấy cả người Nguyễn Thanh Trúc run lên, gã liền vận chuyển chân khí truyền vào trong người nàng, rồi theo khẩu quyết trong Bách luyện thần công, điều khiển chân khí chạy khắp người của Nguyễn Thanh Trúc.

Hơn một canh giờ trôi qua, Bạch Vân thu tay trở về. Nguyễn Thanh Trúc cũng từ từ mở mắt ra. Bây giờ nàng cảm thấy trong người dễ chịu, cảm giác kinh mạch bị tắc nghẽn trong cơ thể không còn nữa. Nàng quay người lại, thấy Bạch Vân mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt rất khó coi, liền hỏi:

“Vân ca, huynh không sao chứ?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Không sao cả, chỉ là chân khí bị tổn thất nhiều quá. Điều tức một lúc sẽ ổn thôi.”

Nguyễn Thanh Trúc ái ngại nói:

“Vây huynh mau luyện công đi, muội ổn rồi.”

Bạch Vân gật đầu, nhắm mắt vận chuyển chân khí. Lại hơn một canh giờ nữa trôi qua, Bạch Vân bật người dậy. Gã xuất một quyền vào một nhánh cây, nhánh cây liền bị văng đi không thấy đâu nữa. Nguyễn Thanh Trúc cười nói:

“Nội công của Vân ca thật cao cường.”

Bạch Vân nhìn Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Bây giờ huynh cảm thấy trong người tràn đầy tinh lực, nếu mỗi ngày đều luyện nội công thế này, nội lực của huynh sẽ còn tăng lên nữa.”

Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Có câu văn ôn võ luyện mà.”

Bỗng nghe rột rột mấy tiếng, Nguyễn Thanh Trúc liền biết chuyện gì rồi. Nàng lấy tay che miệng cười, rồi lắc lắc mấy trái ổi trên tay nói:

“Lúc huynh luyện công, muội có đi tìm xung quanh nhưng chỉ tìm thấy vài trái ổi non mà thôi.”

Bạch Vân bước tới cầm lấy một trái, ánh mắt gã nhìn Nguyễn Thanh Trúc tràn đầy niềm đam mê. Nguyễn Thanh Trúc thấy vậy liền né tránh, nhưng gã lại càng sấn tới. Bạch Vân áp sát mặt vào khuôn mặt của Nguyễn Thanh Trúc, tim nàng đập rộn cả lên, nàng vội nhắm mắt, mấy trái ổi non trên tay cũng bị rơi xuống đất. Bạch Vân thấy nàng nhắm mắt thì trong lòng mừng rơn, tim gã đập thành thịch như tiếng trống xuất trận vậy. Gã vội chìa cái môi của mình ra nhắm thẳng đến đôi môi xinh đẹp của Nguyễn Thanh Trúc.

Không gian như dừng lại để hai người hưởng thụ giây phút lãng mạn, ngọt ngào. Bất quá chưa kịp chạm vào môi của Nguyễn Thanh Trúc thì nghe sau lưng có tiếng người cất lên:

“Thật lãng mạn quá chừng.”

Tiếng nói làm hai người chợt bừng tỉnh, Nguyễn Thanh Trúc vội mở mắt ra thì thấy Bạch Vân đang chu cái mỏ ở trước mặt mình. Nàng vội quay người đi chỗ khác, khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Bạch Vân trong lòng chửi rủa không ngớt, đâu phải lúc nào cũng có cơ hội thế này chứ. Gã quay người lại chửi:

“Con bà nó, ai mà thiếu phước đức quá vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36: Ân Ý

Tên râu quai nón mặt hầm hầm bước tới. Hắn vừa đi vừa gãi lưng, dường như trong người đang rất ngứa ngáy. Đứng cách Bạch Vân khoảng một trượng, hắn nói:

“Tiểu tử, ta đang muốn tìm người trút giận đây.”

Hồ Văn Kiệt đứng cách đó không xa nói:

“Phùng Bá, đừng gây thị phi nữa.”

Hồ Văn Kiệt thấy từ đầu đến cuối Bạch Vân chỉ là nạn nhân mà thôi. Hiện giờ bản đồ cũng không còn nằm trong tay Bạch Vân, hắn không muốn gây khó dễ làm gì nữa. Hai lần đều để tuột tấm bản đồ khỏi tay trong gang tấc, tâm ý của hắn đã bị suy giảm không nhỏ. Tuy nhiên hắn không phải người có thù không báo. Bản thân không chiếm được, kẻ khác đừng hòng yên ổn mà hưởng thụ. Hắn muốn đến Nam Hạ thật nhanh, mang tin tức: “Đào gia trang ở Cổ Thành có được tấm bản đồ Nam Yên vương”, lan truyền thật nhanh.

Tên râu quai nón – Phùng Bá, một bụng khí tức. Hắn như không nghe thấy lão đại của mình nói gì, vung cây đại đao đến tấn công Bạch Vân. Không ngờ Bạch Vân lạng người một cái đã đến trước mặt Phùng Bá rồi. Hắn ngăn người, cây đại đao vung lên mới nửa đường đã dừng lại vì ngạc nhiên về tốc độ của Bạch Vân. Hắn sở trường là sử đao, mà đao lại tượng trưng cho sức mạnh và tốc độ. Trong các loại binh khí, đao được xem là loại bá đạo nhất.

Phùng Bá sau một thoáng ngẩn người liền lui lại hai bước, múa cây đao mấy vòng để phòng thủ. Nhưng Bạch Vân không thừa thế tấn công, chỉ đứng một chỗ nhìn hắn mỉm cười. Lúc này Hồ Văn Kiệt đã đến bên Phùng Bá, ba huynh đệ còn lại cũng lần lượt phi thân đến. Hồ Văn Kiệt nhìn Bạch Vân nói:

“Thật không biết sống chết, người dám đương oai với chúng ta ư?”

Phùng Bá nói:

“Lão đại, tiểu tử này rất thú vị. Ngày sau đệ muốn đánh với hắn một trận.”

Hồ Văn Kiệt ngạc nhiên. Lão nhị của hắn thì hắn là người hiểu rõ nhất. Phùng Bá này nóng nảy như lửa, một khi đã nổi giận thì khó ai có thể ngăn cản. Vì bản tính này mà Ngũ hiệp huynh đệ của hắn, nhiều lần kế hoạch bị phá sản. Hắn không hiểu tại sao bây giờ Phùng Bá lại dễ dàng cho qua như vậy? Còn đang suy nghĩ, lại nghe Phùng Bá nói với Bạch Vân:

“Tiểu tử, ngày sau có dám đánh với ta một trận không?”

Bạch Vân cười nói:

“Tại hạ được người nhờ cậy, phải thực hiện xong mới có thể thoải mái mà làm việc khác được.”

Phùng Bá nói:

“Được! Một năm sau ở bến Tam Kiêu, thế nào?”

Bạch Vân gật đầu nói:

“Một năm sau ở bến Tam Kiêu.”

Phùng Bá cười vang rồi quay người đi. Hắn không muốn đánh bây giờ vì lão đại muốn lên đường ngay. Hơn nữa tiểu tử này dường như đang bị tình ái vây quanh, có đánh thắng cũng chẳng về vang gì. Hồ Văn Kiệt mỉm cười, lần đầu hắn thấy lão nhị của mình thích chí đến như vậy. Hắn cùng bốn huynh đệ quay người rời đi. Bạch Vân thấy Ngũ hiệp huynh đệ đến đây mà mặt mày kẻ nào cũng xám xịt, rõ ràng đã không đoạt được “tấm vải” mà gã ném ra. Gã thậm chí buồn cười, muốn lấy đồ trong tay gã ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được. Vừa định trò chuyện cùng Nguyễn Thanh Trúc lại nghe tiếng Hồ Văn Kiệt vang vọng: “Thi độc lão nhân là kẻ tiểu nhân, các người nên đề phòng.”

Nhìn bóng người khuất dần trong bóng tối. Bạch Vân thầm nghĩ mọi người không ai muốn làm người xấu cả, chỉ là cảm dỗ trên cuộc đời này có quá nhiều mà thôi. Nguyễn Thanh Trúc cất tiếng làm đứt mạch suy nghĩ của Bạch Vân:

“Vân ca đang nghĩ gì thế?”

Bạch Vân thờ dài nói:

“Huỳnh đang nghĩ... haha”

Nguyễn Thanh Trúc thấy Bạch Vân thờ dài thì lo lắng không thôi, không biết lại có chuyện gì sắp xảy ra. Nhưng khi thấy ánh mắt gã rất gian liếc liếc mình, nàng liền hiểu ra gã muốn trêu ghẹo nàng về cái cảnh xấu hổ khi nãy. Nàng dậm chân quay người đi lại nghe gã cười vang. Bạch Vân ngồi xuống bên đống lửa, chà chà trái ổi non vào ống quần nói:

“Muội nghĩ chúng ta nên đi tiếp hay không?”

Nguyễn Thanh Trúc liếc Bạch Vân một cái rồi cũng ngồi xuống, nàng nói:

“Bây giờ tám bản đồ đã bị lấy đi, chúng ta không cần gấp gấp nữa. Muội nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi... huỳnh lại cười gì thế?”

Bạch Vân cười nói:

“Tám bản đồ vẫn còn trong tay của huỳnh.”

Nguyễn Thanh Trúc giật mình kinh ngạc, rồi che miệng cười:

“Vân ca thật tinh quái quá.”

Bạch Vân chỉ cười mà không đáp. Tuy gã không tham tiền nhưng bọn người kia làm chuyện cướp giật, là đụng chạm đến niềm kiêu hãnh của gã. Nguyễn Thanh Trúc bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, nàng ngập ngừng hỏi:

“Vân ca, dường như huỳnh không biết dùng kiếm thì phải?”

Bạch Vân xòe tay nói:

“Một chút cũng không biết.”

Nguyễn Thanh Trúc cười nói:

“Nội công của huỳnh cũng khá. Nếu học được một bộ kiếm pháp tinh diệu, chắc chắn sẽ có chút danh tiếng trên giang hồ.”

Bạch Vân nghe nàng nói liền thấy kì. Tại sao phải có thanh danh trên giang hồ làm chi? Sống tự do, thoải mái không phải là sướng khoái hay sao? Làm người nổi tiếng thật phiền phức và gò bó, không hợp với con người của ta đâu. Thấy Bạch Vân trầm tư, Nguyễn Thanh Trúc nghĩ gã thích thú vấn đề này. Nàng nói tiếp:

“Huỳnh thấy thanh kiếm của muội có đặc biệt không?”

Quả nhiên chuyện này làm Bạch Vân tò mò, gã hỏi lại:

“Thanh kiếm này rất quý phải không?”

Nguyễn Thanh Trúc lắc đầu đáp:

“Quý thì không hẳn, nhưng thanh kiếm này được chính tay Đồng cốc chủ của Thiên Hòa cốc tặng cho muội đấy.”

Thấy Bạch Vân như người trong sương mù, Nguyễn Thanh Trúc giải thích:

“Dưới chân núi Thiên Hòa có một sơn cốc. Đồng thúc thúc đến nơi đó sinh sống và đặt tên cho nó là Thiên Hòa cốc. Đồng thúc thúc là người rất có danh tiếng trong võ lâm, không ai mà không biết ba chữ: Đồng Thúc Minh cả. Người là tay thợ rèn giỏi nhất ở Đại Nam, đồ vật do Thiên Hòa cốc đúc ra chẳng có cái nào là tầm thường cả.”

Bạch Vân nghe kể mà gật gù không thôi, lại nghe Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Tuy nhiên không phải ai cũng đều có thể đến Thiên Hòa cốc nhờ đúc kiếm đâu. Do chính tay Đồng thúc thúc đúc lại càng ít.”

Bạch Vân hỏi:

“Vì sao thế?”

Nguyễn Thanh Trúc đáp:

“Đồng thúc thúc võ công cũng thuộc hàng nhất lưu trong võ lâm. Và cũng là người rất cao ngạo nên chẳng đồng ý đúc kiếm cho kẻ tầm thường đâu.”

Bạch Vân “à” một tiếng, rồi nói:

“Vậy hẳn cũng có không ít kẻ ganh ghét nhỉ?”

Nguyễn Thanh Trúc cười nói:

“Ngược lại là đằng khác, có rất nhiều người muốn tạo mối quan hệ với Đồng thúc thúc. Còn có người còn muốn kết thông gia nữa kia.”

Bạch Vân sáng mắt lên:

“Là trai hay gái?”

Gã nói xong mới nhớ mình lỡ lời, gã muốn tát mình mấy cái vì cái tánh bộp chộp sửa hoài vẫn không đổi của mình. Quả nhiên thấy sắc mặt của Nguyễn Thanh Trúc không tốt lắm, nàng nói:

“Là con gái.”

Bạch Vân liền lấy lòng nàng:

“Khà khà, con trai thì không biết. Con gái thì có ai xinh đẹp bằng Trúc muội được.”

Nguyễn Thanh Trúc cười nói:

“Người ta là mỹ nhân, được xếp thứ năm trên Kiều bảng đó.”

Bạch Vân giật mình. Thì ra vừa xinh đẹp vừa có tiếng tăm mới có thể xếp trên Kiều bảng. Gã nghĩ: “xếp thứ năm mà thân thế đã thế này, mấy cô xếp trên còn “cao” đến cỡ nào nữa?” Gã thấy sắc mặt của Nguyễn Thanh Trúc khi nhắc đến Kiều bảng thì rất hạnh diện, làm gã chẳng hiểu gì cả. Gã nín nọt:

“Xếp thứ năm thì sao chứ? Theo huynh thấy, muội là người được xếp thứ nhất mới đúng.”

Nguyễn Thanh Trúc nghe vậy liền thấy vui trong lòng. Nàng liếc gã, nói:

“Vân ca chỉ khéo nịnh.”

Bạch Vân xua tay lia lịa:

“Thật mà, muội là người xinh đẹp nhất thế gian này.”

Nguyễn Thanh Trúc cười tươi như hoa nói:

“Hi, muội biết Vân ca nói thật rồi.”

Bạch Vân cười rồi gã đứng lên đi về phía con Hắc Thiên mã. Gã biết nếu còn khen nàng tiếp sẽ gây phản tác dụng, phải biết khi nào nên “dừng lại” mới là kẻ “cao tay”. Lấy thanh kiếm xong, gã ngồi xuống rút kiếm ra xem xét. Vừa nhai trái ổi, gã vừa trầm trồ khen:

“Quả nhiên rất bén.”

Nguyễn Thanh Trúc rất hạnh diện nói:

“Do chính tay Đồng thúc thúc đúc đó.”

Chợt Bạch Vân chau mày hỏi:

“Mọi người đều khắc tên lên kiếm của mình sao?”

Nguyễn Thanh Trúc lắc đầu đáp:

“Chỉ kiếm do chính tay Đồng thúc thúc đúc, mới có khắc tên chủ nhân của thanh kiếm.”

Nghe Bạch Vân “ồ” lên một tiếng, Nguyễn Thanh Trúc hỏi:

“Có việc gì thế?”

Bạch Vân nói:

“Huynh từng thấy qua một thanh kiếm giống thế này.”

Lần này đến phiên Nguyễn Thanh Trúc “ồ” lên, Bạch Vân tiếp:

“Thanh kiếm dường như bị chấn gãy, huynh chỉ thấy chuôi kiếm mà thôi.”

Nguyễn Thanh Trúc vội hỏi:

“Kiếm của ai thế?”

Bạch Vân cố nhớ lại, gãi ngáp ngừng nói:

“Hình như là Trình Văn Bảo.”

Nguyễn Thanh Trúc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Muội chưa từng nghe qua tên này.”

Bạch Vân uốn cong thanh kiếm rồi buông ra. Lưỡi kiếm nhẹ nhàng lác lác mấy cái, quả nhiên được làm bằng chất liệu tốt vô cùng. Bây giờ nội công gã đã có chút thành tựu nên càng cảm thấy khó hiểu. Gã tự nghĩ nếu chính bản thân mình cầm thanh kiếm này thì cho dù là Tôn Sơn đến, cũng khó mà chấn gãy kiếm trong tay gã được. Người tên Trình Văn Bảo kia chắc hẳn đã gặp kẻ có võ công cao hơn đến mấy bậc mới có khả năng chấn gãy kiếm của hắn. Nhưng nếu võ công của hắn thấp kém, tại sao lại được chính tay Đồng Thế Minh đúc cho thanh kiếm? Mà nếu hắn là kẻ có thanh danh, hẳn võ công không thể quá tệ được. Kẻ chấn gãy kiếm của hắn, võ công đáng sợ đến thế ư?

Bạch, Nguyễn hai người đều lâm vào trầm tư, cùng nhau suy nghĩ về vấn đề khó nghĩ này. Nguyễn Thanh Trúc suy nghĩ mà lâu lâu lại liếc trộm Bạch Vân một cái. Không phải tự nhiên mà nàng lo việc được Đồng Thế Minh đúc cho một thanh kiếm làm niềm tự hào, không phải để khoe khoang mối quan hệ với Bạch Vân. Không phải tự nhiên nàng nói đi nói lại và nhấn mạnh việc: có danh tiếng. Nàng nói này giờ không biết Bạch Vân có hiểu ra cái ẩn ý mà nàng muốn Bạch Vân hiểu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Điều Kiện

“Keng.” Bạch Vân tra thanh kiếm vào vỏ. Những chuyện khó hiểu thì không nên tìm hiểu, nếu không lại càng gây thêm phiền não cho bản thân. Gã vờn vai một cái thật đã rồi nhìn Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Huynh đi tìm xung quanh xem có cái gì “lót” bụng không.”

Nguyễn Thanh Trúc mỉm cười nhìn gã. Thấy gã đi rồi thì ánh mắt ra chiều suy nghĩ. Nàng có cảm tình với gã, gã cũng có cảm tình với nàng. Và lại cả hai đã cùng nhau mấy lần vượt qua hung hiểm, sinh tử có nhau. Gã rất ưa nhìn, tính tình lại rất dễ chịu, nếu cho nàng quyền quyết định: Bạch Vân chính là phu quân tương lai của nàng. Nhưng mà quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phụ mẫu nàng mới là người quyết định chuyện hôn nhân của nàng. Nhiều lúc nàng nghĩ: chính mình phải sống với một người xa lạ suốt cả cuộc đời, tại sao lại không có quyền quyết định? Tại sao phải nghe theo lời sắp đặt của bề trên? Cái kiểu “cha mẹ đặt đâu con nằm đó” đến bao giờ mới chấm dứt đây? Đến bao giờ người con gái mới có quyền quyết định và lựa chọn người mình yêu?

Tiếng bước chân làm nàng bừng tỉnh. Những dòng suy nghĩ miên man trong đầu nàng cũng tan biến đi. Nhìn nam nhân đang tươi cười đi đến, nàng thấy rất ấm áp, rất thanh thản. Dường như có nam nhân này bên cạnh nàng thì chẳng có gì có thể làm nàng phải lo lắng. Nàng cười nói:

“Vân ca rất có duyên đi tìm thức ăn thì phải?”

Bạch Vân cười rõ rộ:

“Mấy con vật này rất không may mắn.”

Gã bắt được hai con cú, bấy nhiêu làm sao thấm được cái bụng đang đói meo chứ? Nhét kẻ răng còn không đủ nữa là, nhưng biết làm sao? Bây giờ trời đã tối, chim chóc thú hoang cũng đều đi ngủ hết, mà gã nào phải kẻ chuyên đi săn bắt. Muốn tới tận hang bắt ư? Không thể nào!

Nguyễn Thanh Trúc lắc đầu nói:

“Nếu Đồng thúc thúc mà biết huynh lấy thanh kiếm này đi cạo lông mấy con chim thì sẽ tức giận lắm đấy.”

Bạch Vân vừa cạo, vừa nhổ lông con cú. Gã cười hỏi:

“Thế lấy kiếm làm gì thì Đồng thúc thúc mới vui?”

Nguyễn Thanh Trúc ngẩn người. Nàng lúng túng đáp:

“Dùng kiếm này đánh thắng mấy tay cao thủ chẳng hạn.”

Bạch Vân chuyển sang cạo lông con cút thứ hai. Gã lắc đầu:

“Những chuyện như vậy chỉ kết oán với mọi người mà thôi.”

Nguyễn Thanh Trúc trầm ngâm không nói. Nàng quen Bạch Vân đã gần hai tháng rồi, tính cách của gã nàng cũng nắm bắt được một ít. Gã không muốn tranh đoạt với ai cả, ai làm gì thì làm, chỉ cần không ảnh hưởng đến gã là được. Từ lúc quen Bạch Vân đến giờ, nàng ít khi nào thấy gã nổi giận cũng như ít khi nào thấy gã cười thật sáng khoái. Dường như trong lòng gã còn có khúc mắc gì đó thì phải. Nhưng mà, nếu Bạch Vân chỉ là một lãng tử vô danh trên giang hồ thì làm sao có thể, có thể... nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Giữa không gian mênh mông, tâm tối như thế này. Có thể ngồi bên đống lửa cùng người mình thích còn gì thích thú bằng? Cái cảm giác lạnh lạnh của buổi tối như càng làm cho không khí nơi đây thêm phần lạnh mạt. Hương thơm nghi ngút của thức ăn mới ngon lành làm sao. Bạch Vân đưa con cút đã nướng chín cho Nguyễn Thanh Trúc. Nàng liền xé một cái đùi, dứt cho gã ăn. Bạch Vân ngạc nhiên, gã không ngờ nàng lại có hành động như vậy. Gã ăn mà ánh mắt tràn ngập niềm hạnh phúc. Bỗng ánh mắt đó lại trở nên lo lắng vô cùng, Bạch Vân thấy Nguyễn Thanh Trúc khựng người lại, nét cười cũng tắt dần đi. Thay vào đó là nỗi sợ hãi bao trùm lên khuôn mặt của nàng. Bạch Vân nhìn theo ánh mắt của nàng, một bóng người tập tễnh đang đi đến.

Người khuyết tật đi đến gần. Hắn thờ ơ hì hục không thôi, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ vui sướng. Bạch Vân chau mày, gã biết Nguyễn Thanh Trúc không thích tiếp xúc với hắn. Chính cái sự lỗ mãng của hắn đã làm nàng phải hoảng sợ. Gã đứng lên hỏi:

“Huynh đài đi theo chúng ta đây ư?”

Giọng điệu Bạch Vân rất khó chịu, hệt như nếu vài câu không hợp là sẽ đánh nhau ngay. Không ngờ người khuyết tật không những không giận mà lại cười cười gật đầu. Cái miệng luôn mồm mồm của hắn khi cười trông thật quái dị. Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc cùng nhìn nhau, trong mắt hai người như đồng thời muốn nói: hắn muốn gì?

Bạch Vân lại hỏi:

“Vì sao huynh cứ đi theo chúng ta thế? Chúng ta đang có việc gấp phải làm.”

Người khuyết tật ư ư mấy tiếng, hắn lấy cái tay co quắp của mình chỉ chỉ Nguyễn Thanh Trúc rồi lại chỉ con cút Bạch Vân đang cầm. Bạch Vân cười nói:

“Huynh đói bụng ư?”

Người khuyết tật gật đầu một cái thật mạnh. Bạch Vân đưa con cút trên tay cho hắn. Tuy gã không thích hắn quấy nhiễu Nguyễn Thanh Trúc nhưng gã thấy hắn là người khuyết tật nên cảm thấy thương cảm cho tình trạng của hắn.

Ngày trước có lần đang ngồi trên xe bus đi qua cầu, sau đó xe lại lên một cái dốc thật cao. Bạch Vân nhìn thấy một bác gái tóc đã gần trắng hết cả rồi. Thân thể gầy gò của bà đang đẩy chiếc xe đạp lên dốc, bà bán bánh tằm thì phải? Gã ngồi ngay bên cửa sổ xe bus nhìn thấy mà thờ dài ngao ngán. Biết bao nhiêu kẻ trong nhà có đến mấy chiếc bốn chỗ, biết bao nhiêu kẻ có mấy căn villa... kẻ giàu thì lắm, người nghèo khổ cũng nhiều. Có biết bao nhiêu người chạy ngang qua, họ không thấy bác gái đó khổ cực hay sao? Học sinh thì không nói đi, chúng chưa suy nghĩ nhiều mà cũng chẳng cần phải suy nghĩ, tuổi học sinh là cái tuổi để tận hưởng. Nó trôi qua rồi là không bao giờ có thể quay lại, có biết bao nhiêu người tiếc nuối vì đã không thật sự tận hưởng quãng thời gian đẹp để đó? Nhưng mấy thằng mặc áo thanh niên tình nguyện thì sao? Bọn chúng chạy ngang qua mà còn chẳng có thời gian để nhìn. Bận nghe điện thoại rồi, chắc là có chuyện gì gấp lắm nên bọn chúng cười muốn toét cả mồm. Bạch Vân xuống trạm gần đó, gã chạy thật nhanh xuống dốc đẩy xe đạp lên dốc giúp bác gái. Một hành động rất nhỏ, ai cũng có thể làm được, nhưng có mấy ai làm?

Bạch Vân giúp đỡ bác gái xong, tâm trạng gã tốt lên hẳn. Hiện giờ cũng vậy, bụng gã tuy đói meo nhưng giúp đỡ người khó khăn hơn là việc gã thích làm nhất. Người khuyết tật cầm con cút đưa đến trước mặt Nguyễn Thanh Trúc như muốn mời nàng ăn vậy, nàng nhướn mày nói:

“Ta có rồi.”

Người khuyết tật không vui, hắn ăn mà trông không ngon lành chút nào. Bạch Vân cười hỏi:

“Huynh đài danh tính là gì?”

Nghe hắn ư ư mấy tiếng, Bạch Vân thăm mắng mình ngu muội. Gã chỉ Nguyễn Thanh Trúc hỏi:

“Huynh rất quen thuộc nàng?”

Người khuyết tật gật đầu, Bạch Vân nhìn qua thì thấy Nguyễn Thanh Trúc đang nhướn mày. Gã lại hỏi:

“Huynh quen biết nàng bao lâu rồi?”

Nguyễn Thanh Trúc chăm chú nhìn người khuyết tật chờ hắn trả lời. Nàng thật muốn tìm hiểu, chuyện gì đang diễn ra? Người khuyết tật giơ tay lên, Bạch Vân thấy ngón trỏ và ngón út hắn đưa ra liền đoán: “hai tháng”. Thấy hắn lắc đầu, gã thấp giọng nói: “hai năm”, nhưng cảm thấy mình đoán tào lao quá chừng. Nhưng không ngờ lại thấy người khuyết tật gật đầu, Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc nhìn nhau rồi lại nhìn người khuyết tật. Lúc này hắn lại lắc đầu, Bạch Vân nóng nảy quát:

“Không nói nữa, người ăn xong thì ngay đi.”

Nguyễn Thanh Trúc liếc một cái, nàng phát hiện Bạch Vân không phải người đảm tính, chỉ là nàng chưa thấy hết con người của Bạch Vân mà thôi. Nàng nói:

“Để muội thử xem.”

Bạch Vân xòe tay như muốn nói: tùy nàng vậy. Nguyễn Thanh Trúc nhìn người khuyết tật nói:

“Người viết chữ được không?”

Thấy hấn lắc đầu, nàng lại hỏi:

“Số người biết viết không?”

Hấn gật đầu thì mắt Nguyễn Thanh Trúc sáng lên. Nàng nói:

“Người quen biết ta bao lâu rồi? Người viết xuống đất đi.”

Người khuyết tật vẽ ba nét thẳng lên mặt đất. Nguyễn Thanh Trúc “ồ” lên một tiếng, nàng nói: “ba tháng.” Người khuyết tật lắc đầu, Nguyễn Thanh Trúc nói đùa: “ba năm chắc không sai.” Lại là cái lắc đầu, nàng tự hỏi: “không lẽ là ba mươi năm sao?”. Người khuyết tật nghe thấy liền ư ư lên, vung tay múa chân quá chừng. Nguyễn Thanh Trúc thấy vậy liền biết mình nói bừa, không ngờ lại đoán đúng. Nàng che miệng cười, lắc đầu nói:

“Tiền bối, người tìm nhầm người rồi. Tiểu nữ chỉ mới hai mươi tuổi.”

Thấy người khuyết tật lắc đầu nguây nguây, nàng lại nói:

“Tiền bối nhìn tiểu nữ lớn tuổi đến thế sao?”

Bạch Vân nghe “ba mươi năm” mà giật mình, gã chen vào:

“Huynh đài, người giống người mà thôi. Huynh đừng cố chấp nữa.”

Người khuyết tật buồn bực trong lòng, hấn ngồi phịch xuống đất. Xé con cút ăn tiếp. Thấy dáng vẻ trẻ con của hấn, Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc cũng không biết làm sao. Hai người cũng ngồi xuống “chia sẻ” con cút trên tay nàng. Ăn uống xong, Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc rất hiểu ý nhau. Cả hai đến chấp tay cáo từ người khuyết tật rồi lên đường. Vừa leo lên ngựa thì phát hiện người khuyết tật đã đứng chắn trước mặt, Bạch Vân thở dài. Bản thân mình không muốn phiền phức, tại sao người khác lại cứ muốn tìm mình gây phiền phức? Gã quát: “tránh ra.”

Người khuyết tật thấy ánh mắt của gã cũng phải lùi một bước, nhưng hấn chỉ Nguyễn Thanh Trúc rồi chỉ mình, ư ư mấy tiếng. Bạch Vân định động thủ bỗng nhiên thấy Nguyễn Thanh Trúc cản lại. Nàng nói với Bạch Vân: “Vân ca để muội quyết định được không?” Bạch Vân ngăn người, gã không hiểu ý nàng cho lắm. Gã nghe nàng nói:

“Tiền bối muốn đi chung chăng?”

Thấy người khuyết tật gật đầu, nàng cũng gật đầu nói:

“Đi chung cũng được, nhưng với một điều kiện.”

Nguyễn Thanh Trúc chỉ Bạch Vân nói tiếp:

“Tiền bối phải dạy võ công cho huynh ấy.”

Người khuyết tật nghe thấy được đi chung với hai người thì gật đầu liên tục. Ánh mắt hấn hoan hỷ vô cùng. Bạch Vân cảm thấy lằng lằng, nàng không thích tiếp xúc với người khuyết tật kia nhưng lại suy nghĩ rất nhiều cho gã. Gã nhìn nàng cảm kích nhưng lại nói:

“Huynh ấy không nói được, làm sao chỉ dạy võ công cho ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Đại Hội Diệt Trại

Nguyễn Thanh Trúc chưa kịp trả lời đã nghe tiếng ư ư. Nàng nhìn thì thấy người khuyết tật hoa tay múa chân trong rất đặc ý. Bạch Vân không biết phải

nói thế nào, gã lắc đầu than:

“Thôi vậy, cứ nghỉ ngơi ở đây một đêm. Sáng mai chúng ta sẽ lên đường.”

Một đêm yên tĩnh trôi qua. Bóng tối tan dần nhường chỗ cho từng tia nắng đang ló dạng phía chân trời. Bạch Vân vươn vai, hít thở làn không khí trong lành của ngày mới. Gã thấy Nguyễn Thanh Trúc còn đang say giấc cũng không đánh thức nàng, mấy ngày qua thật vất vả cho nàng quá.

Nguyễn Thanh Trúc thức dậy, nàng nghe thoang thoang hương thơm của thức ăn. Nhìn thấy Bạch Vân đang nướng một con gà rừng thật to, nàng thấy rất hạnh phúc, hết như cuộc sống của đôi phu phụ mới cưới vậy. Nhưng khi nhìn qua người khuyết tật còn đang ngủ say, nàng lại thấy buồn cười. Hẳn lớn tuổi như vậy mà bộ dạng trông như trẻ nít. Nằm ngủ mà chân tay dang cả ra, chẳng có chút ý tứ gì cả. Nàng đến bên Bạch Vân nói:

“Vân ca, huynh không trách muội chứ?”

Bạch Vân cười nói:

“Muội nghĩ cho huynh, huynh sao lại trách muội chứ?”

Nguyễn Thanh Trúc thờ dài nói:

“Nếu võ công của Vân ca cao cường hơn, cái hẹn một năm sau cũng có sáu phần nắm chắc.”

Bạch Vân mỉm cười, gã nói:

“Võ công của huynh cao cường chỉ để bảo vệ Trúc muội thôi.”

Bạch, Nguyễn hai người nhìn nhau cười, tình ý dạt dào không thôi. Một lúc sau, Bạch Vân đánh thức người khuyết tật, gã đưa cho hắn một cái đùi gà. Ba người dùng bữa sáng xong liền lên đường. Bạch Vân nghe danh Nam Hạ đã lâu, gã rất tò mò về nơi được xem là ngọc hỏ tàng long này.

Gần giữ trưa cả ba người mới ra khỏi vách núi. Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc đi bộ, người khuyết tật ngồi trên con Hắc Thiên mã thích thú vô cùng. Cách lối mòn ấy chừng một dặm, có một chỗ bán trà giải khát cho khách qua đường. Trời nắng như thiêu đốt. Mấy tấm vải che cũng chẳng làm dịu bớt được cái nóng nhưng mà ở nơi hoang vắng như thế này, có thể ngồi uống mấy chén trà thật không có gì sánh bằng. Vì vậy nơi này cũng xuất hiện không ít người. Cả ba cùng dừng chân nghỉ ngơi. Bạch Vân thấy nơi này khá đông người, gã thầm nghĩ bọn họ đi từ hai đường khác đến. Thấy bọn họ nhìn mấy người mình dò xét, Bạch Vân chỉ biết thờ dài. Nguyễn Thanh Trúc quá đẹp, nàng xuất hiện tất nhiên hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Mà bộ dáng của người khuyết tật mới càng làm cho người khác hiếu kỳ.

Bạch Vân rót ba chén trà cho ba người cùng uống. Đang thưởng thức sự mát lạnh làm người ta khoan khoái thì nghe hai người ngồi bên kế bên than thở:

“Thật đáng tiếc, đại hội Diệt trại lớn như vậy mà chúng ta lại đến trễ.”

Người chung bàn phụ họa:

“Phải đó, anh hùng các lộ dường như đều tề tựu đông đủ. Không được cùng họ tác chiến, thật uổng chuyến đi của chúng ta.”

Bỗng một người ngồi bàn khác, trên mặt có hàm râu cá trê giễu:

“Cũng may các ngươi không đi, nếu không chưa chắc toàn mạng trở về đâu.”

Hai người tức giận mỗi người quát một câu:

“Thật lão xược.”

“Kẻ nào dám hỗn lão.”

Tên râu cá trê cười khẩy:

“Các ngươi chưa xứng nghe danh của ta.”

Hai tên cùng nhảy người qua đứng trước mặt tên râu cá trê. Một tên nói:

“Động thủ đi.”

Tên râu cá trê đập bàn một cái. Chén trà vừa bay lên đã bị hắn đẩy về phía hai người đối diện. Hai người cùng dạt ra né tránh. Một tên chưa kịp móc song câu sau lưng ra đã bị tên râu cá trê phóng một cước vào ngực té xuống đất. Tên còn lại sử dụng côn tam khúc, hắn đánh một côn vào sau gáy tên râu cá trê nhưng không trúng, mà lại bị đánh một quyền vào giữa mặt. Hai tên lồm cồm bò dậy, không dám nói nửa lời, cùng nhau bỏ chạy. Tên râu cá trê để hai phân tiền lên bàn. Hắn cũng rời đi trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Bạch Vân thấy tên râu cá trê đã khuất dạng, gã quay sang bàn bên cạnh tò mò hỏi:

“Các vị huynh đài có biết đại hội Diệt trại gì đó không?”

Bàn bên có ba người ngồi. Một tên trên đầu quấn khăn màu đỏ nói:

“Chuyện lớn như vậy mà người không biết ư?”

Một tên lại nói:

“Đúng đó, đây là đại sự của võ lâm trong hai năm trở lại đây đó.”

Bạch Vân cười nói:

“Có thể kể cho tiểu đệ nghe được không?”

Tên quấn khăn đỏ nói:

“Chuyện mới kết thúc vài hôm trước. Chúng ta cũng chỉ nghe kể lại mà thôi.”

Thấy tên quấn khăn đỏ cứ nói đầu đầu, một tên chen vào:

“Hơn một tháng trước, diễn ra đại hội Diệt trại. Anh hùng hào kiệt khắp nơi tề tụ về, cùng nhau tiêu diệt Hắc Mộc trại. Chuyện tiêu diệt Hắc Mộc trại là việc mà anh hùng trong thiên hạ đều mong muốn. Vì vậy khi chương môn Phi Long môn phát thiệp mời, mọi người đều nhiệt liệt hưởng ứng.”

Bạch Vân thầm nghĩ Bạch Không Tự và Ngô Báo vì tám bản đồ mà đến tận Cổ thành. Nay Hắc Mộc trại sắp bị diệt, không biết bọn họ có về kịp không? Gã thấp giọng hỏi: “kết quả thế nào?”

Tên quấn khăn đỏ nói:

“Kết quả ư, anh hùng các lộ chật vật rút lui.”

Hắn thở dài nói tiếp:

“Nếu lần này có Nam minh chủ của Anh Hùng hội lãnh đạo thì Hắc Mộc trại kia còn không bị diệt sao...”

Một tên khác chen vào:

“Việc lớn như vậy tất không thể bí mật được, bọn Hắc Mộc trại đã đặt nhiều cạm bẫy mai phục. Chỉ chờ anh hùng thiên hạ kéo đến là ra tay chém giết.”

Hắn nói:

“Không thể đổ lỗi cho Trần chương môn được.”

Bạch Vân hỏi:

“Trần chương môn là chương môn Phi Long môn gì đó phải không?”

Tên quấn khăn đỏ nói:

“Đúng là như vậy, Phi Long môn được sáng lập gần hai trăm năm, thanh danh như mặt trời giữa ngo, ngày xưa được xem là thái sơn của võ lâm Đại Nam. Nhưng bây giờ và trước kia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Theo tiểu đệ được biết thì Bạch Không Tự cùng Ngô Báo lúc ấy không có mặt thì phải?”

Tên quấn khăn đỏ gật đầu nói:

“Đúng vậy, nhưng Hắc Mộc trại nếu chỉ nhờ vào mấy kẻ đó thì đã sớm bị tiêu diệt từ lâu rồi.”

Bạch Vân và Nguyễn Thanh Trúc nhìn nhau. Tên quấn khăn đỏ kể:

“Theo lời kể thì lúc đó hai bên đều muốn giảm thiểu số thương vong, nên cử người ra quyết đấu. Hắc Mộc trại thua, sẽ tự động giải tán. Nếu thắng, những người tham gia hội Diệt trại phải rút lui.”

Bạch Vân thầm nghĩ: “quyết đấu như thế thì Hắc Mộc trại sao có thể thắng được chứ?”, Nguyễn Thanh lại “ồ” lên một tiếng. Tên quấn khăn đỏ kể tiếp:

“Hai bên thống nhất chỉ đánh ba trận. Trần chương môn làm minh chủ tất nhiên phải đánh một trận rồi. Còn lại hai trận là do Nguyễn đại hiệp cùng Đinh chương môn đảm đương.”

Nguyễn Thanh Trúc hỏi lại:

“Nguyễn Công Phúc, Nguyễn đại hiệp sao?”

Có người nói: “trong võ lâm còn có người nào được xưng hai chữ đại hiệp nữa chứ.” Nguyễn Thanh Trúc nhìn một lượt, thấy mọi người cùng vây quanh lại nghe kể chuyện. Tên chủ quán lâm bẩm: “đây không phải Trà Quán, nếu không hôm nay ta kiếm được một số vốn kha khá rồi.” Một người không kiềm được hỏi thúc: “kể tiếp đi.”

Tên quán khản đồ hóp một ngụm trà kể:

“Mọi người biết Hắc Mộc trại cử ai ra không? Trại chủ Hắc Mộc trại, Trình Không cùng Tiểu Bát Tử.”

Mọi người nhao nhao lên.

“Trình Không gia nhập Hắc Mộc trại bao giờ thế?”

“Những người trên Hắc bảng rất cao ngạo, sao lại làm thủ hạ của Hắc Mộc trại thế nhỉ?”

Tên quán khản đồ gò gò chén trà cho mọi người im lặng rồi lớn tiếng nói:

“Trần Thiên Khiếu và Trịnh Nam Thành bất phân thắng bại. Đinh Quý Phái và Trình Không, Đinh Quý Phái thua. Nguyễn đại hiệp và Tiểu Bát Tử, Nguyễn đại hiệp thắng.”

Một người nói: “thế chẳng phải hòa cả làng sao?”

Tên quán khản đồ nói: “thế nên mới đấu trận cuối cùng.”

Mọi người giục hần nói mau mau lên, đừng úp úp mở mở nữa. Nhưng lại thấy tên quán khản đồ lau nước mắt nói: “ta không kể nữa đâu, thật đau lòng quá đi.”

Một tên đi chung với hần thấp giọng nói, nhưng mọi người lại im lặng lắng nghe nên từng câu từng chữ đến tai mọi người rất rõ ràng: “Nguyễn đại hiệp đứng ra đấu trận cuối phân thắng bại, không ngờ... không ngờ đại hiệp đã bị tên Trình Không kia hạ sát thủ.”

Mọi người ngồi xung quanh đều im lặng. Ai cũng tiếc thương cho cái chết của một vị lão anh hùng, người mà ai ai cũng kính nể và khâm phục. Bạch Vân không hiểu, gã lờ mờ đoán ra vị Nguyễn đại hiệp kia đã làm không ít việc tốt, tạo phúc cho võ lâm nên mới được mọi người tôn sùng đến như vậy. Gã thầm nhớ kỹ cái tên Trình Không, ngày sau nếu gặp thì phải nhanh chân mà chạy gấp, chớ có dây dưa với hần làm gì.

Hồi lâu mọi người mới bớt đau thương một chút, một số người cũng lục tục rời đi. Bạch Vân thấp giọng hỏi Nguyễn Thanh Trúc:

“Trình Không kia là ai mà ghê gớm như thế?”

Nguyễn Thanh Trúc đáp:

“Trình Không, Trịnh Nam Thành và Tiểu Bát Tử đều là cao thủ trên Hắc bảng. Vị trí được xếp trên bảng lần lượt là một, bốn, bảy.”

Bạch Vân đỏ mặt hỏi nói:

“Võ công của cao thủ trên Hắc bảng quả nhiên không thể xem thường.”

Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Tuy nhiên theo Kiều tỷ tỷ nói thì Trình Không kia còn kém xa người xếp thứ hai trên Hắc bảng.”

Bạch Vân không đáp. Gã không đồng tình với nhận định này. Chuyện thắng thua không thể đoán trước được, có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến việc thắng bại. Nguyễn Thanh Trúc thấy gã không đáp lại nghĩ rằng gã e ngại mấy cao thủ trên Hắc bảng kia, nàng cười nói:

“Chẳng phải huynh sắp học võ công ư, không cần phải lo lắng như thế.”

Bạch Vân nghe nàng nói liền cười, gã chỉ thấy công phu điểm huyệt rất thú vị nên muốn học cho biết. Gã chưa từng nghĩ khi học được võ công của người khuyết tật thì có thể so sánh cùng anh hùng trong thiên hạ. Người khuyết tật nghe nói đến mình thì gật gật đầu. Hần lấy tay vỗ vỗ ngực như cam đoan Bạch Vân sẽ không phải hối hận khi học võ công của hần.

Q.1 - Chương 39: Chia Ly

Bạch Vân hỏi tên quần khăn màu đỏ:

“Huynh đãi từ Nam Hạ đến đây phải không?”

Tên quần khăn đỏ nói:

“Tất nhiên.”

Bạch Vân hỏi:

“Từ đây còn cách Nam Hạ bao xa?”

Tên quần khăn đỏ nghĩ ngợi nói:

“Chừng một ngày một đêm nữa.”

Bạch Vân đa tạ, mua một ít trà mang theo. Rồi cùng Nguyễn Thanh Trúc và người khuyết tật lên đường. Đi được khoảng một canh giờ, ba người phải ngừng lại nghỉ ngơi tiếp. Trời nóng thế này, đi bộ ngoài trời đúng là đang tự ngược đãi bản thân. Nguyễn Thanh Trúc hớp một ngụm trà nói:

“Những lúc nhàn rỗi thế này, tiền bối hãy dạy võ công cho Vân ca đi.”

Người khuyết tật lau mồ hôi đang nhễ nhại trên mặt, nghe thế liền cười. Hắn cười mà khuôn mặt nhăn nhúm lại như đang khóc vậy. Hắn móc trong áo ra một quyển sách mỏng, đưa sang cho Nguyễn Thanh Trúc. Nàng cầm xem thì thấy bìa sách có hai chữ: “huyết đạo.”, nàng dịu giọng hỏi: “tiền bối biết kiếm pháp chăng?”

Thấy người khuyết tật gật gật, Nguyễn Thanh Trúc sáng mắt lên. Nàng vội nài nỉ: “tiền bối dạy cho Vân ca kiếm pháp đi, công phu điểm huyết thì tầm thường quá.”

Người khuyết tật nhìn Nguyễn Thanh Trúc hồi lâu rồi lắc lắc đầu. Thấy sắc mặt nàng không vui, hắn giơ tay lên rồi lắc lắc đầu. Nguyễn Thanh Trúc nhìn hồi lâu vẫn chưa hiểu hắn muốn nói gì. Nàng đoán: “tiền bối không thể dùng kiếm?”

Người khuyết tật gật đầu, nhưng việc này lại làm cho Nguyễn Thanh Trúc nổi giận: “thế lúc nãy, sao tiền bối lại nói là biết kiếm pháp?” Người khuyết tật giơ tay lắc lắc như muốn giải thích, Nguyễn Thanh Trúc quay người đi chỗ khác không để ý đến hắn nữa.

Bạch Vân cảm vạt áo đầy mặn bên trong đi tới. Gã ngồi xuống nói:

“Trời nóng thế này, ăn trái cây cho giải nhiệt, hà hà.”

Thấy không khí không ổn lắm, gã liền hỏi Nguyễn Thanh Trúc. Nàng đưa quyển sách mỏng sang cho gã. Bạch Vân mở trang đầu ra xem:

“Toàn bộ thân thể có một trăm lẻ tám huyết nguy hiểm, trong đó có bảy mươi hai huyết nói chung khi bị điểm, đánh không đến nỗi gây ra tử vong. Còn lại ba mươi sáu huyết trí mạng có thể dẫn đến tử vong, còn gọi là tử huyết.”

Bạch Vân đọc đến đây mà mồ hôi ướt đầm cả lưng áo. Gã không ngờ huyết đạo trên cơ thể lại quan trọng đến như vậy. Đọc tiếp lại thấy thêm mấy cái giải thích như: chân khí của người điểm huyết là công phu độc môn(có đường lối riêng, không theo qui tắc chung. Như hàn băng chân khí, liệt hỏa chân khí, âm độc...) sẽ không thể giải huyết được. Người điểm huyết nội lực càng mạnh thì thời gian tự giải huyết càng lâu, thường là sau hai canh giờ huyết đạo sẽ tự động giải khai. Bạch Vân càng đọc càng thấy võ công trong thiên hạ thật rộng lớn, chỉ một công phu điểm huyết thôi đã chia ra mấy đường lối khác nhau. Gã thầm nghĩ ngày sau sẽ không cần đánh đấm chi cho mất hòa khí, cứ thi triển khinh công đến điểm huyết là xong. Nguyễn Thanh Trúc thấy gã đọc sách mà rất khoái chí, nàng hỏi:

“Rất thú vị sao?”

Bạch Vân xếp quyển sách lại. Gã nói:

“Haha, huynh rất hiểu kì. Không biết khi học xong, tác dụng sẽ thế nào? Đã trễ rồi, chúng ta ăn rồi lên đường thôi.”

Ba người vừa ăn vừa cười nói. Bỗng ngheo vèo, vèo hai tiếng. Trước mặt đã thấy hai chiếc kiệu được điều khiển rất tinh xảo. Cứ bốn người hạ một chiếc kiệu xuống, rồi đứng khoanh tay như khúc gỗ vậy. Người khuyết tật thấy chiếc kiệu xuất hiện liền vui vẻ, hắn đứng lên đi tới bên chiếc kiệu.

Bạch Vân thấy chiếc kiệu được trang trí rất cổ xưa, bốn người khiêng kiệu lại ăn mặc rất cổ quái: quần màu đen, dài qua đầu gối một tấc. Thất lưng màu đỏ, áo cũng màu đỏ nhưng viền đen mà lại là áo sát nách, lộ cả ngực ra. Lần đầu tiên gã thấy được cảnh tượng kì lạ như thế này. Gã thấy người khuyết

tật đến gần thì chiếc màn màu đỏ trước kiệu được vén lên, một người bước ra. Người này đã ngoài lục tuần, râu và chân mày đều trắng xóa, tóc lão chỉ còn vài đường đen mà thôi, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. Lão thấy người khuyết tật trước mặt thì ánh mắt nhu hòa lại, lão khẽ nói: “sao lại chạy ra ngoài, làm ta lo lắng lắm biết không?” Thấy người khuyết tật cúi đầu, lão ôn hòa nói: “chúng ta về thôi.”

Người khuyết tật không chịu đi. Hắn giơ tay chỉ về phía Bạch Vân nhưng đầu vẫn cúi thấp, dường như rất sợ hãi lão già kia. Lão già chuyển ánh mắt về phía Bạch Vân, khi nhìn đến Nguyễn Thanh Trúc thì ánh mắt lão tán loạn cả lên. Lão nhấp nháy môi: “không thể nào?” Rồi lão định thần lại. Nhìn kỹ mới thấy, kia chỉ là một tiểu cô nương mà thôi. Lão nhíu mày nghĩ ngợi rồi chợt gọi:

“Tiểu nha đầu, qua đây.”

Bạch Vân cùng Nguyễn Thanh Trúc thấy ánh mắt của lão quét tới, không tự chủ mà cùng lui lại một bước. Ánh mắt của lão oai nghiêm và lạnh lùng làm người khác phải kính sợ. Khi nghe gọi: Bạch, Nguyễn hai người nhìn nhau. Trong ánh mắt như cùng hiện lên một câu hỏi: “làm sao đây?” Bạch Vân tiến lên chắn trước mặt Nguyễn Thanh Trúc, gã nói: “tiền bối, không biết có gì chỉ dạy?”

Lão già nhẹ giọng nói:

“Tiểu tử, không liên hệ đến ngươi.”

Bạch Vân nghiêm giọng nói:

“Tại hạ có chết cũng bảo vệ nàng.”

Lão già cười vang, giọng cười của lão làm tấm màn trong kiệu bay phấp phật. Nhưng tán cây gần đó cũng đung đưa không ngớt, nơi tán cây Bạch Vân ngồi nghỉ ngơi, lá rơi xuống rất nhiều. Lão khen:

“Hay cho một câu: có chết cũng bảo vệ nàng.”

Lão cười, nói tiếp:

“Người mà lão phu muốn mang đi, chưa từng có ai ngăn cản được.”

Bạch Vân dụng tâm nói:

“Nếu có thể đỡ được tiền bối một chưởng, tiền bối để chúng tôi rời đi chứ?”

Lão già “ừ” một tiếng, rồi cười. Lão cười rất tươi. Đã không biết bao nhiêu lâu rồi, chưa có người dám nói lời này với lão. Cũng đã hai mươi năm nay, lão chưa từng quá chiều với ai cả. Thấy Bạch Vân nói xong liền đánh tới một quyền, lão thầm nghĩ tiểu tử này lạnh trí, biết ra tay trước để chiếm thượng phong. Lão chậm chậm giơ tay lên rồi đánh ra một chưởng. Chưởng này chẳng có chi là biến hóa, thẳng thừng đối một quyền của Bạch Vân.

Uỳnh.

Bạch Vân đến hướng nào thì quay về hướng ấy, nhưng cái bộ dạng lúc quay lại thì giống bị ném đi hơn. Gã té mạnh xuống đất, không đứng dậy nổi. Nguyễn Thanh Trúc vội chạy đến xem thương thế của gã, thấy ánh mắt kinh hoàng của gã liền biết lão già kia nội công hơn xa Bạch Vân nhiều lắm. Nàng lấy tay lau vết máu trên miệng của Bạch Vân rồi nhìn lão già nói:

“Xin tiền bối rộng lượng tha cho chàng một mạng.”

Lão già cười nói:

“Tuổi trẻ nông cuồng, lão phu không trách hấn đâu.”

Nguyễn Thanh Trúc lại nói:

“Tiểu nữ nguyện đi theo tiền bối nhưng xin tiền bối đáp ứng một điều kiện.”

Nguyễn Thanh Trúc rất hiếu kì. Nàng cảm thấy bản thân mình có liên quan gì đó đến đám người này. Người khuyết tật xử sự kì lạ không nói, ánh mắt thất thần của lão già khi nhìn thấy mình cũng vậy. Nàng muốn theo họ một chuyến để tìm hiểu nên mới nói ra lời này. Bạch Vân không hiểu tâm tư của Nguyễn Thanh Trúc, gã la lên: “Trúc muội.”

Lão già nhìn Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Nếu lão phu làm được, sẽ đáp ứng ngay.”

Nguyễn Thanh Trúc nói:

“Xin tiền bối dạy kiếm pháp cho chàng.”

Nguyễn Thanh Trúc biết tấm bản đồ mang đến tai họa cho Bạch Vân không ít. Nàng chỉ biết gã có nội lực kha khá, nào biết công phu bỏ chạy của gã

rất cao cường. Sự lợi hại của cao thủ trên Hắc băng đã được ấn chứng qua rất nhiều việc mà Bạch Vân không chỉ đắc tội với Hắc Mộc trại. Nàng không yên tâm về Bạch Vân khi gã phải một mình đi Mai Hoa cung. Nàng không muốn gã phải gặp bất cứ chuyện gì trên đường. Thấy lão tiền bối chỉ vung tay một cái đã làm Bạch Vân ra nông nỗi này, nàng đánh liều cầu xin.

Câu nói này chẳng những làm lão già ngẩn người mà Bạch Vân đang nằm cũng phát hoảng, gã không ngờ nàng lại ra điều kiện như thế. Lại nghe Nguyễn Thanh Trúc thút thít nói:

“Tiểu nữ xin tiền bối, vài chiêu cũng được.”

Lão già nghe xong lại cười, lần này nụ cười lão méo xệch. Lão thở dài nói:

“Nha đầu nguoi đã yêu tên tiểu tử kia mất rồi.”

Rồi lão nghiêm giọng nói:

“Nguoi mau qua đây. Đề nghị của nguoi, lão phu sẽ xem xét.”

Nguyễn Thanh Trúc thấy lão phát uy liền hoảng sợ trong lòng. Nàng chậm chậm bước qua. Bạch Vân cố gắng hết sức mới ngồi dậy nổi, gã vẫn chưa hiểu vì sao lại thảm bại đến như vậy. Ánh mắt gã tràn đầy lửa giận, gã không thể bảo vệ được người mình yêu thì còn xứng mặt đàn ông hay sao?

Nguyễn Thanh Trúc và người khuyết tật mỗi người bước vào một chiếc kiệu. Lão già ra lệnh một tiếng, tám người thi triển khinh công, khiêng hai chiếc kiệu bay đi. Lão già quay lại nhìn Bạch Vân, quan sát gã hồi lâu rồi lão hỏi:

“Nguoi biết thân thế của tiểu nha đầu đó chẳng?”

Bạch Vân không thể nào quên được ánh mắt ngán lệ của Nguyễn Thanh Trúc trước khi bước lên kiệu. Gã đáp cộc lốc: “không biết.”

Lão già trầm ngâm. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, ồ ạt trở về theo trí nhớ của lão. Ánh mắt lão mơ hồ, khóe miệng lão giật giật mấy cái. Một lúc sau, lão lại hỏi:

“Nguoi có muốn gặp lại tiểu nha đầu đó không?”

Bạch Vân đáp gọn: “muốn.”

Lão cười mỉa mai hỏi:

“Nguoi lấy tư cách gì để gặp nó?”

Bạch Vân đáp:

“Chỉ cần đánh thắng lão là được.”

Lão già lấy trong áo ra một quyển sách, lão nói:

“Đây là kiếm phổ. Khi nào nguoi mang kiếm phổ đến trả lại cho ta, nguoi sẽ được gặp lại tiểu nha đầu kia nữa.”

Lão nói xong liền ném quyển kiếm phổ sang cho Bạch Vân. Bạch Vân chẳng ngờ lão lại giữ chữ tín như vậy, gã giơ hai tay ra bắt lấy. Vừa cầm quyển sách đã thấy bốn chữ màu đen trên bìa xanh lục: “Liên Phong Thất Kiếm.”

Lão già nói:

“Đây là kiếm pháp rất tinh diệu. Nếu không luyện thành, đừng nên nghĩ về tiểu nha đầu kia nữa.”

Bạch Vân lễ phép đáp:

“Tiểu diệt sẽ cố gắng hết sức.”

Lão già quay người rồi đi. Ý của lão là không muốn Bạch Vân đi tìm Nguyễn Thanh Trúc, nào ngờ gã lại hiểu ngược lại. Bạch Vân thấy lão phi thân rồi đi liền vội vàng hỏi:

“Tiểu diệt đi đâu để tìm nàng?”

Bạch Vân nghe từ phía xa vang vọng lại ba chữ: “Đông Phương giáo.”

Q.1 - Chương 40: Hát Cho Vời Nhung Nhớ, Ca Để Giải Thiên Sầu

Ba chữ Đông Phương giáo làm Bạch Vân giật mình. Gã chợt nhớ đến Tôn Sơn, lão hộ pháp. Người này cũng một chương đã làm gã phải khổ không thôi. “Lão tiên bối vừa rồi cũng là một trong tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo thì phải.” Bạch Vân ngồi xếp bằng lại, gã vận công điều tức cho chân khí trong người bình ổn trở lại.

Một canh giờ sau, Bạch Vân đứng dậy. Nhìn hai quyển sách đang cầm trên tay, gã tự hỏi: “ta đang làm cái quái gì ở nơi đây thế nhỉ?” Kiếp trước rong chơi mãi còn chưa thấy mãn nguyện hay sao chứ? Khi đến Đại Nam này, gã thấy mọi thứ đều mới mẻ, nhiều điều làm gã thích thú, tò mò. Nhưng chẳng lẽ cứ chạy theo cái ham muốn “Đỗ Thánh” kia sao? Gã chưa từng nghĩ đến sẽ tìm cách để quay trở về thời hiện đại, cũng như chưa từng nghĩ sẽ phải làm gì trong thời đại bây giờ cả. Gã muốn làm Đỗ Thánh. Đúng, nhưng đó chỉ là một việc trẻ con trong tâm tư còn đang muốn rong chơi của gã. Làm được rồi thì sao chứ, chẳng lẽ lại sống như vậy đến cuối đời. Như vậy không khỏi quá tẻ nhạt hay sao? Kiếp trước gã đã từng ao ước có một người con gái bên cạnh, cùng gã san sẻ mọi vui buồn. Đó là lý do vì sao mà gã lại chạy theo một cô gái không hề quen biết trong công viên. Bây giờ thì sao, giấc mơ của gã đã sắp thành hiện thực. Nhưng cuộc đời dường như đang thử thách gã thì phải. Nghĩ đến đây, ánh mắt gã hiện lên hình bóng của Nguyễn Thanh Trúc. Lần đầu, lần đầu tiên trong đời. Gã cảm thấy nhớ thương một người đến như thế. Nàng tìm mọi cách để có thể tăng tiến võ công cho gã, nếu còn không hiểu tâm ý của nàng? Gã nên đổi tên thành Bạch Miêu, đừng dùng tên Bạch Vân nữa.

Bạch Vân nắm chặt hai quyển sách trong tay, gã nhìn về hướng mà Nguyễn Thanh Trúc rời đi, nói lớn:

“Trúc muội, hãy chờ ta.”

Gã nói xong liền nhảy lên lưng con Hắc Thiên mã, lập tức rời đi.

...

Bên trong khu rừng có một thác nước, con suối mát rượi chảy dài làm người ta cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Bạch Vân dùng chân nghi ngại. Gã tháo yên ngựa ra, để Hắc Thiên mã tự do uống nước, ăn cỏ. Gã cầm đến thanh kiếm lại nhớ đến Nguyễn Thanh Trúc. Gã chợt hát:

“Và anh sẽ nhớ mãi những phút mặn nồng

Khi anh ôm thương yêu vào lòng

Ôm tia nắng của ngày giá rét

Cho đời này bao ấm áp

Em như muôn ngàn giọt mưa xuân

Ân tình trời xanh tươi thắm

Hãy đến đây cùng anh

Để anh mãi ấp ôm và mãi có em trong đời.”

“Sao ta lại trở nên ủy mị như thế?” Gã lắc lắc đầu, cời y phục ra rồi nhảy ùm xuống nước. Dòng nước mát lạnh giữa trời nắng nóng làm gã quên đi mọi thứ, chỉ còn lại sự thư giãn và niềm hường thụ.

Tắm rửa một lúc, Bạch Vân bơi đến dưới ngọn thác. Gã ngồi trên tảng đá dưới thác nước luyện công. Sau khi bị trúng một chương của lão già có thân thể thần bí kia. Bạch Vân biết nội lực của mình tuy nhiều nhưng chưa tinh thuần, còn phù phiếm lắm. Từ ngày rời khỏi hang động, gã rất ít khi bỏ thời gian luyện công. Đối với người luyện võ, nội lực là vô cùng quan trọng vì thế ngày ngày đều phải tu luyện thì mới có thành tựu được. Dựa vào nội lực mà những môn khinh công, kiếm pháp, chưởng pháp, chỉ pháp... đều được phát huy đến chỗ đỉnh điểm.

Tôn Sơn nội lực tất nhiên hơn hẳn Bạch Vân nhưng lúc đó: một là lão khinh địch, hai là lão còn đề phòng bị kẻ khác ám toán, nên tinh thần lão bị phân tán. Lão cho rằng một tiểu tử trẻ tuổi chẳng thể nào chống đỡ nổi một chương của lão. Nhưng khi nhận ra đã sai lầm, lão lại vận toàn lực đánh thêm một chương, mà khi đó chân khí trong người lão đã tán loạn, nội lực lão bị phản chấn rất nhiều, vì thế không làm trọng thương Bạch Vân được. Lúc đối chưởng với Tôn Sơn, Bạch Vân tìm đường sống trong hiểm cảnh. Vì thế tinh thần và nội lực đều ở trạng thái đỉnh phong mà khi con người bị dồn vào thế bí, tiềm lực sẽ phát ra gấp bội. Thế nhưng khi đánh một chương với lão già thần bí lại thảm bại: một là nội công của lão thâm hậu vô cùng, hai là Bạch Vân quá tự tin vào bản thân mình mà trở thành éch ngồi đáy giếng. Chỉ là một kẻ vừa luyện được nội công nửa năm lại dám đối một chương với lão già chỉ cười một trận đã làm bụi bay lá rụng, gã thật quá ngông cuồng rồi. Nhưng lão ra tay rất chừng mực, không gây nội thương cho gã. Mà việc lão tặng kiếm phổ, cũng cho thấy lão có quan hệ gì đó với Nguyễn Thanh Trúc, lão không muốn nàng phải đau lòng.

Bạch Vân luyện nội công hai canh giờ. Gã bơi vào bờ mặc y phục. Bây giờ đã xế chiều, thế mà ánh nắng vẫn chưa nhạt đi một chút nào. Gã mở quyển kiếm phổ ra xem. Liên Phong kiếm pháp này chẳng có một lời giới thiệu nào cả, chỉ toàn hình vẽ hướng dẫn và khẩu quyết. Xem lướt qua hết tất cả, gã

đóng kiếm phở lại thăm nghĩ: “thì ra được gọi là Liên Phong Thất Kiếm vì như thế.” Nguyên Liên Phong Thất Kiếm không phải có bảy chiêu mà là mỗi chiêu khi xuất ra được biến hóa đến bảy lần, mỗi chiêu đều liên tiếp với nhau rất liền mạch không bị đứt quãng vì thế mới gọi là Liên Phong. Trong Liên Phong kiếm pháp này chỉ có năm chiêu. Chiêu thứ nhất: phòng thủ chặt chẽ. Chiêu thứ hai: công thủ phối hợp. Chiêu thứ ba: công chính là thủ - tấn công như gió thổi chớp giật, ra tay nhanh và chớp nhoáng, kẻ địch không kịp đón đỡ thì nào còn cơ hội phản công. Chiêu thứ tư: lấy tĩnh chế động, lấy nhanh thắng chậm. Chiêu thứ năm: vô kiếm.

Bạch Vân nghĩ hoài cũng không ra: “bộ kiếm pháp tuyệt diệu như thế này, tại sao lão lại cho mình?”

Gã nhớ đến câu nói của lão già: khi nào đem trả lại kiếp phở, khi ấy mới được gặp lại nàng. “Chẳng lẽ... chẳng lẽ lão có ý đưa ra một bộ kiếm pháp cao siêu?”, “Phải rồi, lão cho rằng ta ngu dốt, không thể nào luyện thành kiếm pháp và như thế ta sẽ không thể gặp lại nàng.” Đã hiểu được dụng ý của lão già thần bí. Bạch Vân lẩm bẩm: “dù luyện thành hay không, ta vẫn đi đón nàng trở lại.”

Bạch Vân cầm thanh kiếm lên. Gã xoay thanh kiếm cho nó quay một vòng trên mu bàn tay. Bịch, thanh kiếm rớt xuống đất. Gã lại làm lần nữa và cứ thế, gã tập cho thành thục đến khi trời tối. Gã là người hiện đại, gã hiểu rất rõ một việc: cái gì cũng phải từ căn bản đi lên. Nếu anh muốn sử dụng mấy vĩ tính mà con chuột anh còn không biết rê như thế nào thì sử dụng mấy vĩ tính làm sao đây? Hiện giờ cũng thế, cầm kiếm rút kiếm còn chưa thành thục, làm thế nào mà luyện kiếm pháp cho được.

Gã tập đi tập lại rốt cuộc cũng nắm bắt được cái quy luật của nó. Mà khi đã hiểu rõ cái quy luật rồi, mọi việc trở nên rất dễ dàng. Giống như một người tung hứng một cái chai lên không rồi luồn tay ra sau lưng bắt lấy vậy. Dùng lực bao nhiêu thì cái chai sẽ bay lên ở độ cao bấy nhiêu. Khi nó đã hết đà, sẽ lại rơi xuống, lúc bay lên và rơi xuống tất nhiên cũng sẽ có bấy nhiêu thời gian như nhau vì trọng lượng vẫn không đổi. Khi đã quen với cái tiết tấu ấy rồi, trong khoảng thời cái chai bay lên rơi xuống, người ta có rất nhiều thời gian để làm nhiều trò khác. Bạch Vân gặp rất nhiều khó khăn trong việc tập luyện. Gã xoay thanh kiếm, kiếm bị rớt ra khỏi vỏ. Xoay nhanh hơn để tránh tình trạng trên, lại chưa nắm bắt được tiết tấu của thanh kiếm nên cứ bị rớt mãi. Cuối cùng cũng có chút tiến triển, gã xoay thanh kiếm trên tay được hai vòng.

Bạch Vân rất thích thú với việc xoay thanh kiếm trên mu bàn tay. Gã đi nhặt mấy cành cây để nhóm lửa mà tay trái vẫn xoay thanh kiếm mãi không thôi. Gã nhóm một đồng lửa nhỏ, dùng lực cầm thanh kiếm xuống đất. Gã ra bờ suối xem có tìm được con cá nào không. Từ trưa đến giờ bận rộn học võ công, gã quên mất phải tìm bữa ăn cho chính mình. Xắn quần lên, gã mò mẫm dưới suối một lúc cũng bắt được hai con cá trên.

Gã đặt hai xiên cá khá cao so với ngọn lửa, gã ước chừng hơi nóng chỉ vừa tấp vào thôi, không để ngọn lửa phả thẳng vào thức ăn. Gã lật quyển “huyệt đạo” ra xem. Không giống như trang giới thiệu, các trang sách bên trong làm gã tặc lưỡi không thôi: toàn bộ cơ thể có mười hai đường kinh lạc và hai mạch Nhâm, Đốc; có ba trăm sáu mươi lăm huyệt đạo (tài liệu này không chính xác lắm, mọi người bỏ quá cho). Trong sách có nhiều dòng chữ diễn giải cùng hình vẽ miêu tả các huyệt đạo trên cơ thể rất chi tiết. Gã vừa xem vừa lấy tay sờ lên thân thể để đối chứng.

Không biết đã trải qua bao lâu, bất giác gã giật mình. Cái mùi vị khét lẹt còn thoang thoảng quanh đây, khuôn mặt gã méo xệch khi thấy hai con cá đen thui, hình dáng cũng không còn phân biệt được nữa. Gã thấy bản thân mình bị cuốn hút bởi võ công mà quên đi mọi việc xung quanh, gã thăm nghĩ: “bây giờ phải làm sao nhỉ?” Gã biết việc học võ công phải liền mạch, không thể bữa luyện bữa nghỉ được. Mà nếu chuyên tâm tập luyện, thời gian sẽ không chờ đợi gã. Và lại gã đang phân vân không biết nên đi Đông Phương giáo hay tiếp tục đi Mai Hoa cung. Giữ chữ tín là tính cách của gã nhưng không thể không nhớ đến tấm chân tình của Nguyễn Thanh Trúc được. Gã nghĩ ngợi hồi lâu vẫn không biết nên phải làm việc gì trước. Gã thờ dãi rồi lại ngêu ngao:

“Hôm ánh đào ngời bay,

Máu xương chất cao thành non, đầy trời phong ba.

Ta mới gặp nhau hôm nay, ân tình ngập tràn.

Rồi ngày mai xa xôi cuối trời, ai người không sầu nhớ?

Gió thổi tình lên khơi hớp tan,

Cuốn xô tình chơi vơi, trời phong ba lôi cuốn ta bao tháng năm.

Lắm khi hỏi gió mưa, hỏi mây sao mãi mù trời?

Khiến cho tình ái, bao người ngăn cách, chia lìa đôi nơi.

Ước mơ ngày tới ta chẳng nghe: bao nỗi buồn phiền.

Ta xây tình ái như ngàn cánh én trên trời cao.”

Vừa hát xong, gã đứng bật dậy. Ánh mắt gã sáng ngời như vừa mới quyết định việc gì đó xong. Bài hát vừa rồi giọng điệu dồn dập, phong cách mạnh mẽ làm nhiệt huyết trong người gã sôi trào.

“Người khác mà biết được ta đi từ nam ra bắc mất hết nửa năm, chắc sẽ cười đến rụng cả răng mất. Trúc muội tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm gì, ta nên hoàn thành lời hứa với Đỗ tiên bối rồi sẽ tìm gặp nàng sau.”

Đúng vậy. Lão già thần bí kia không có cưỡng ép, bắt người đi, dường như không muốn làm tổn hại đến nàng. Bạch Vân cảm giác giữa họ có cái gì đó rất huyền diệu.

Đã giải quyết được khúc mắc trong lòng, cả người Bạch Vân nhẹ nhõm hẳn ra. Đúng là những lúc tâm trạng không tốt, nên hát. Trút hết, tổng hết mọi ưu phiền ra ngoài sẽ dễ chịu hơn không ít. Khi cả người không tập trung vào chuyện gì nữa, gã mới thấy bụng mình “đang lên tiếng đòi quyền lợi.” Gã lấy bao nước uống một hơi rồi lại luyện công. Muốn ăn, đành phải chờ trời sáng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Lại Gặp “Người Quen”.

Ánh bình minh chưa ló dạng, từng hạt mưa đã lất phất rơi trên bầu trời đầy sương trắng xóa. Bạch Vân lờ mờ tỉnh giấc, gã vội mang Hắc Thiên mã đến một tán cây to tránh mưa. Gã lại nhóm một đồng lửa để sưởi ấm. Xoa xoa tay vài cái rồi lấy quyển “huyệt đạo” ra đọc. Bây giờ gã luôn tận dụng mọi thời gian để tu luyện, việc không bảo vệ được Nguyễn Thanh Trúc luôn làm gã day dứt trong lòng. Tuy quyển sách rất mỏng nhưng chi tiết lại rất nhiều, gã đọc từ tối qua đến giờ vẫn không tài nào nhớ hết được. Nhắm lại một lượt rồi vung hai ngón tay ra điểm ba cái. Chỉ ba cái nhưng tốc độ lại rất nhanh như gã vừa mới điểm sáu chỉ vậy.

Rất hài lòng với sự tiến bộ của bản thân, Bạch Vân rút thanh kiếm cắm dưới đất lên. Tay trái xoay thanh kiếm một vòng rồi tay phải mạnh mẽ rút kiếm ra. Tư thế cùng thần thái rất uy lực giống một kiếm khách dày dạn sương gió giang hồ. Nhưng khi muốn tra kiếm vào vỏ lại lỏng lẻo như trẻ con đang nghịch dao vậy, gã mò hoài mà vẫn không dứt kiếm vào vỏ được. Nhìn xuống tay trái, gã canh kỹ rồi chậm chậm tra kiếm vào. Việc gì khi bắt đầu đều có khó khăn cả, phải nhẫn nại mới đạt được thành công. Gã không nản, cứ rút ra rồi dứt vào cho quen cảm giác. Giống như một cầu thủ bóng đá vậy, một người mới tập đá phải nhìn bóng đến gần mới đưa chân ra đón. Nhưng một cầu thủ chuyên nghiệp chỉ cần bóng đến, không cần phải nhìn bóng mà vẫn có thể vừa nhận bóng vừa quan sát đồng đội đang di chuyển. Gã chưa từng luyện qua một câu một chữ nào trong quyển kiếm phổ cả. Gã muốn phải thật có cảm giác với kiếm, không cần nhìn vẫn có thể tra kiếm vào vỏ một cách thuần thục. Thật ra việc này rất dễ luyện tập, chỉ cần tập trung và thực hành nhiều, cảm giác sẽ tự nhiên mà đến.

Mưa lúc này đã ngừng hẳn, bầu trời vẫn còn âm u nhưng cái sức sống của buổi sớm vẫn không hề thay đổi. Chim chóc hót vang trong khu rừng, dưới suối từng con cá cũng nhảy lảng tảng trên dòng nước. Những sự việc này ảnh hưởng đến sự tập trung của Bạch Vân, gã không luyện tập nữa mà chạy thẳng đến dòng suối bắt cá. Lần này gã nướng rất kỹ lưỡng. Vị ngọt của cá làm gã quên đi mấy cái vị chua của mật, chất của ôi non và cái mùi thịt rừng đã làm gã ngán đến tận cổ. Ăn uống no say xong, gã lầm bầm: “nếu Đồ tiên bối biết được hoàn cảnh của ta, chắc tiên bối sẽ không trách ta.” Gã muốn ở lại học xong quyển “huyệt đạo” rồi mới lên đường. Từ đây cách Nam Hạ không còn xa nữa, chỉ một ngày đường là đến. Dù sao cũng đã trễ nửa năm, trễ thêm vài ngày thì có là gì.

Thấm thoát đã một tháng trôi qua.

Bên dòng suối có một chiếc áo đang được phơi, bay phất phới trong gió. Con Hắc Thiên mã đang nằm dưới tán cây nghỉ ngơi. Dưới dòng thác đang chảy mạnh, Bạch Vân đứng trên tảng đá lớn luyện kiếm. Gã ở trần, tuy các cơ không hiện rõ nhưng cũng chẳng thấy yếu ớt chút nào. Múa kiếm một lúc, gã chấp thanh kiếm sau tay phải, lộn người phóng xuống nước. Lặn một hơi đến bên bờ, phóng người lên xuất một kiếm ra. Một kiếm này không có biến hóa gì cả nhưng rất nhanh rất chuẩn. Một chiếc lá rơi nhẹ nhàng xuống, đưa tay ra bắt lấy chiếc lá mà trên miệng nở một nụ cười mãn nguyện. Bạch Vân nói với mình: “Trúc muội, ta sẽ không phụ lòng muội.”

...

Trong một khu rừng cao su rộng mênh mông. Trên lối đi đầy lá rụng, lớn đến năm trượng, một con hắc mã đang phóng nhanh đi. Bạch Vân thúc ngựa chạy rất nhanh, lúc trước gã chỉ định học thuộc “huyệt đạo” sẽ lên đường. Tuy nhiên, võ công rất thú vị. Gã học xong lại muốn thực hành mà lúc vung chỉ ra lại nhớ đến những hình vẽ trong kiếm phổ. Thế là từ sáng tới chiều luyện kiếm, tối đến lại luyện công. Những lúc khác thì đọc đi đọc lại những huyệt đạo trên người cùng khẩu quyết của kiếm phổ. Bất giác đã một tháng trôi qua mà gã không hay biết, khi phát hiện ra liền lập tức lên đường. Một tháng khổ luyện đem tới thành quả không nhỏ. Gã đặt tay ở đâu, đó chính là huyệt đạo. Do gã thường xuyên đọc và lấy bản thân ra kiểm chứng nên nhớ rất nhanh và chính xác. Nội công của gã vẫn chưa luyện xong tầng thứ tư nhưng gã cảm thấy nội lực của bản thân đã tiến triển hơn trước. Luyện kiếm pháp lại càng như cá gặp nước. Vì gã có nội công, khinh công lại càng sở trường của gã nên khi học kiếm pháp rất dễ tiếp thu. Kiếm pháp gã chỉ học những chỗ biến hóa và cố gắng đạt độ chính xác của từng kiếm. Về lực và tốc độ thì nội lực của gã đã giúp ít rất nhiều. Chỉ một tháng mà gã đã luyện xong chiêu thứ hai trong kiếm phổ.

Tiếng gió rít qua tai nghe vù vù nhưng Bạch Vân lại thấy khoan khoái vô cùng hàng cây hai bên đường vẫn rõ ràng trong tầm mắt của gã. Bỗng gã phát hiện phía bên trái có hai bóng người đang dừng ngựa nghỉ ngơi. Gã cười mỉm, không thêm để ý tới, tiếp tục phóng ngựa đi. Nhưng sau đó lại nghe tiếng ngựa đuổi theo phía sau lưng, kèm theo đó là một giọng cười khoái trá vang lên: “tiểu tử, chúng ta thật có duyên.” Bạch Vân kim ngựa lại, gã cười nói:

“Trần lão tiên bối vẫn khỏe chứ?”

Thần cơ diệu toán Trần Minh Trí và Thi độc lão nhân Thái Tĩnh Hoa cùng phi thân từ trên ngựa xuống. Thái Tĩnh Hoa ánh mắt oán giận nhìn Bạch Vân nói:

“Tiểu tử nguoi dám giờ trò trước mặt ta, hôm nay ta phải dạy dỗ nguoi cho thích đáng mới hả giận được.”

Bạch Vân biết bà ta nhắc đến việc giấu bản đồ trong áo của bà nên chỉ cười không đáp. Bỗng nghe Trần Minh Trí hỏi:

“Giang hồ đang đồn đãi: Đào gia trang đã đoạt được bản đồ. Việc này có thật không?”

Bạch Vân giật mình, việc chỉ mới xảy ra vậy mà mọi người đã truyền tai nhau rồi. Nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên, giả vờ tay nói:

“Đường như là vậy.”

Trần Minh Trí nghe Bạch Vân trả lời liền chau mày. Lão cùng Thái Tĩnh Hoa sau khi rời khỏi căn nhà bỏ hoang liền tìm nơi vắng vẻ trị thương. Thái Tĩnh Hoa chỉ một ngày đã khỏi hẳn, riêng lão phải hơn nửa tháng mới có thể cử động bình thường được. Khi phát hiện bị Bạch Vân lấy đi tấm bản đồ, cả hai cùng nhau lập tức đuổi theo. Cả hai đi đường lớn, chạy không ngừng nghỉ. Nếu trên đường không gặp Bạch Vân cũng hy vọng đến Nam Hạ sẽ tìm được tung tích của gã. Nhưng khi đến nơi lại được nghe nhiều chuyện kinh thiên động địa. Nào là anh hùng hào kiệt cùng nhau diệt Hắc Mộc trại, nào là Khát Cái hội đại chiến Nhất Thương phái... và quan trọng nhất là tấm bản đồ Nam Yên vương đã rơi vào tay của Đào gia trang ở Cổ thành. Vừa nghe được tin này, lão giận đến rung cả người. Đem đó kể đến sau cùng chính là Đào Nghiêm, vậy mà bao nhiêu lợi lộc đều rơi vào tay hắn. Trên đời này làm gì có chuyện ngồi không mà hưởng lợi như thế, lão muốn lập tức quay về Cổ thành đoạt lại bản đồ. Nhưng Thái Tĩnh Hoa bình tĩnh hơn lão, bà ta vẫn không tin Đào gia trang đã đoạt được bản đồ. Trải qua một lần tranh đoạt, bà ta biết có rất nhiều kẻ để mắt đến tấm bản đồ. Nên việc có được tấm bản đồ nào phải chuyện dễ dàng như thế, rất có thể đó là lời đồn thất thiệt. Được Thái Tĩnh Hoa nhắc nhở, Trần Minh Trí bình tĩnh suy nghĩ lại. Lão cùng Thái Tĩnh Hoa đi điều tra kỹ lại lời đồn đó. Khi biết được lời đồn này do Ngũ hiệp huynh đệ truyền ra, lão tin chắc đây chính là sự thật. Rồi lão thuật sơ qua chuyện phát sinh vào đêm hôm đó ở bụi lau cho Thái Tĩnh Hoa nghe. Thái Tĩnh Hoa nghe xong lại kết hợp với việc Đào Nghiêm đột ngột xuất hiện ở căn nhà bỏ hoang, nhưng không ra tay giết người diệt khẩu mà lại lập tức rời đi. Chứng tỏ hắn đã đuổi theo Bạch Vân, cướp được tấm bản đồ. Cả hai sau khi hiểu ra vấn đề liền bàn bạc kế sách với nhau, rồi lại thờ dài: đoạt đồ trong tay một Đào gia trang có tiếng tăm ở Cổ thành khó khăn hơn gấp trăm ngàn lần việc cướp đoạt trong tay của Bạch Vân. Cả hai đang trên đường quay về Cổ thành lại gặp Bạch Vân đang phóng ngựa đến. Bạch Vân còn sống làm hai lão ngạc nhiên vô cùng. Đào Nghiêm kia nào phải hạng người nhân từ gì. Tại sao hắn lại tha mạng cho tiểu tử này được? Trong lòng hai lão có rất nhiều nghi vấn, mà Bạch Vân chính là người duy nhất có thể giải đáp. Vì thế mới có một màn chặn người giữa đường thế này.

Thi độc lão nhân Thái Tĩnh Hoa thấy thái độ của Bạch Vân như thế liền nheo mắt nói:

“Tình nhân của ngươi trong uống ngoài thoa Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán có đều đặn không?”

Bạch Vân nghe vậy liền cả kinh, giả nhớ lại bà ta từng dùng kế để Tôn Sơn tự mình uống thuốc độc. “Phải chăng lão cũng dùng kế này với mình? Nếu thật như vậy thì hồngбет, hồngбет cả rồi.” Mồ hôi tứa ra khắp cả người, gã đảo mắt một vòng nói:

“Tiền bối cho rằng một kế có thể sử dụng hai lần sao?”

Thái Tĩnh Hoa hé to mắt ra, bà ta biết Hắc Ngọc đoạn tuyệt tán kia là chất kịch độc. Tuy nhiên thời gian phát độc rất chậm, độc được này chủ yếu phá hoại dung nhan của người khác. Hiện tại không thấy Nguyễn Thanh Trúc đâu cả, Bạch Vân lại không hề tỏ ra lo lắng, bà ta nghi ngờ hỏi:

“Tình nhân của ngươi trốn đâu rồi?”

Bạch Vân cười khà khà nói:

“Tại hạ biết tiền bối không có lòng tốt ban thuốc giải, nên đã nhờ một vị cao nhân ra tay cứu chữa rồi.”

Lời này nửa thật nửa giả rất khó phát hiện chân tướng. Thái Tĩnh Hoa biết ngoài chính bà ra, trong giang hồ chỉ còn một nơi có thể giải độc cho Nguyễn Thanh Trúc. Bà ta ngạc nhiên hỏi:

“Nàng đi Vạn Độc môn rồi sao?”

Thi độc lão nhân hỏi mà trong lòng lại thấy mâu thuẫn: “muốn Vạn Độc môn giúp người hạ độc còn được, cứu người thì không thể. Bọn người này có khi nào ra tay cứu người bao giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Cứu Người, Gặp Mỹ Nhân

Bạch Vân nghe bà ta nói, liền đoán phải Vạn Độc gì đó có thể giải độc cho Nguyễn Thanh Trúc. Tâm trạng giả nhẹ nhõm hơn một chút, giả trả lời:

“Đường như là vậy.”

Thi độc lão nhân Thái Tĩnh Hoa rất không hợp nhãn cái thái độ ung dung của Bạch Vân. Bà ta quát:

“Hôm nay ta muốn cho người ném một bài học về cách cư xử với bậc tiền bối.”

Vừa nói xong Thái Tinh Hoa đã lướt người tới trước mặt Bạch Vân rồi. Bàn tay bà ta xòe ra nhắm thẳng đến yết hầu của gã. Bạch Vân đưa tay trái lên gạt rồi tay phải giờ hai ngón tay ra điểm vào huyệt đạo nơi cánh tay phải của bà. Thái Tinh Hoa thấy Bạch Vân đưa tay lên gạt, liền thu tay về nên cái gạt của Bạch Vân đã rơi vào khoảng không, biết Bạch Vân ra một chỉ nhằm điểm vào cánh tay phải, tay trái của bà lại vung một trảo vào vai phải của Bạch Vân. Gã vội xoay người né tránh. Thái Tinh Hoa chiếm được thượng phong nào chịu bỏ qua, bà vung trảo tấn công tới tấp. Bạch Vân chỉ biết né tránh, cầm nã thủ của Thái Tinh Hoa đã luyện đến xuất thần nhập hóa, biến ảo khôn lường. Gã làm sao đón đỡ được cơ chứ? Phòng thủ còn không kịp nói gì đến phản công. Đã qua hai mươi chiêu, tuy Bạch Vân không tấn công bà ta được nhưng bà ta cũng không thể làm tổn thương gã. Thái Tinh Hoa bỗng dừng lại, bà ta nheo mắt nói:

“Tiểu tử ngươi chỉ biết chạy thôi sao?”

Thấy thân người bà ta hướng về trước, Bạch Vân biết bà ta chuẩn bị động thủ lần nữa. Bạch Vân với tay lấy thanh kiếm treo trên yên ngựa. Gã cầm thanh kiếm chỉ thẳng về phía Thái Tinh Hoa nói:

“Sẽ như ý muốn của tiền bối.”

Thái Tinh Hoa cười nói:

“Thật ngông cuồng.”

Nói xong Thái Tinh Hoa lại phóng người tới. Ánh mắt bà ta lạnh lẽo vô cùng. Trước nay, chưa kẻ nào dám cư xử với Thi Độc Lão Nhân như vậy cả. Trần Minh Trí quan chiến cũng không thấy bất ngờ lắm, khinh công của tiểu tử kia rất cao và kì dị. Lão đã từng giao thủ qua nên biết rõ: những người khinh công cao cường rất hiểm khi bại. Lúc thấy Bạch Vân lấy thanh kiếm, lão ngạc nhiên vô cùng. Tiểu tử này không biết kiếm pháp mà? Tội hôm đó hấn chém bừa, đâm đại, nào phải kiếm pháp gì chứ. Lão trúng một kiếm vì bị đánh lén mà thôi. Bây giờ, tiểu tử này lại muốn giờ trò này ra sao? Hay là trước đây hắn cố tình che giấu? Không thể nào. Lúc sinh từ lâm đầu, làm sao còn che giấu võ công làm gì? Bấy nhiêu suy nghĩ thoáng qua trong đầu Trần Minh Trí, lão chau mày quan sát thật kỹ diễn biến trước mắt.

Thái Tinh Hoa xuất thủ rất thần tốc. Bà ta vung trảo, quyền, gó, chỏ... đánh rất rát, nhưng thế nào vẫn không đã thương được Bạch Vân. Bạch Vân vẫn duy trì khoảng cách với bà ta, nhờ vào sự ảo diệu của môn khinh công mà gã vẫn né tránh được thế công mãnh liệt của bà. Lần này gã vẫn né tránh nhưng không né tránh theo lối chạy bên này, nhảy bên kia. Gã chỉ áp dụng bộ pháp mà né tránh mà thôi. Kiếm pháp gã mới học, chưa có dịp trải nghiệm nên dù rất muốn rút kiếm ra nhưng tay chân vẫn còn lúng túng. Thái Tinh Hoa là ai? Kinh nghiệm giang hồ cùng sự ứng biến khi giao thủ của bà tất nhiên không ít. Lối đánh của Thái Tinh Hoa là lối đánh nhanh thắng nhanh, nên ra tay phải thần tốc phải hung hiểm. Đối với lối đánh này: một kẻ không có kinh nghiệm giao đấu như Bạch Vân tất nhiên không biết phải xoay sở thế nào rồi.

Nếu lúc này tấm bản đồ còn trong người của Bạch Vân, Trần Minh Trí không ngại mà cùng liên thủ với Thái Tinh Hoa, giết chết cái tên tiểu tử này. Nhưng bây giờ, lão chẳng có tâm trạng đâu mà đi đối phó với Bạch Vân. Lão muốn về Cổ thành ngay. Thái Tinh Hoa tính tình thế nào lão rất rõ, vì thế lão không dám ngăn cản Thái Tinh Hoa dạy dỗ Bạch Vân. Lần này về Cổ thành, nguy hiểm trùng trùng. Phải có Thái Tinh Hoa bên cạnh, lão mới an tâm được. Nhưng Thái Tinh Hoa đã xuất ra hơn ba chục chiêu, vẫn chưa đắc thủ. Việc này làm lão nôn nóng. Thời gian không thể chậm trễ hơn nữa. Vừa định dùng ám khí để đánh lén Bạch Vân, thì thấy bóng kiếm loáng lên. Thái Tinh Hoa lui về sau hai bước rồi lộn người ra sau mấy vòng. Ánh mắt bà bây giờ tràn đầy sát khí.

Bạch Vân ra chiêu thứ hai trong Liên Phong Thất Kiếm. Chiêu này công thủ phối hợp, không giống như chiêu thứ nhất chỉ thủ không công. Bạch Vân né tránh hồi lâu làm Thái Tinh Hoa nóng nảy nên xuất thủ có phần gấp gáp, chiêu số sơ hở rất nhiều. Khi Bạch Vân thấy bà ta có chỗ sơ hở liền rút kiếm đâm đến. Thái Tinh Hoa đang biến chiêu thì thấy kiếm của Bạch Vân đâm tới sườn phải của mình. Bà lâm nguy mà không hoảng, cố gắng dịch người để tránh bị trọng thương. Quả nhiên một kiếm này chỉ làm rách vạt áo bên hông của Thái Tinh Hoa mà thôi. Việc rút kiếm và đâm tới chỉ trong cái chớp mắt, và do Bạch Vân ra tay bất ngờ nên mới đạt được hiệu quả như thế. Bây giờ gã chỉ né tránh làm trong lòng Thái Tinh Hoa lo là không phòng bị việc gã sẽ xuất chiêu. Nhưng gã chỉ muốn so tài nên một kiếm vừa rồi tuy nhanh nhưng không cố ý gây thương tích cho Thái Tinh Hoa.

Trần Minh Trí phi thân đến bên Thái Tinh Hoa, lão thấp giọng:

“Lấy tấm bản đồ trước, cái giận này ngày sau không phải không có cơ hội.”

Thái Tinh Hoa nhìn Trần Minh Trí, một lúc sau bà ta nheo mắt nói lớn:

“Tiểu tử, nhớ giữ cái mạng cho tốt.”

Bạch Vân tra kiếm vào vỏ cười nói:

“Đa tạ tiền bối quan tâm.”

Thái Tinh Hoa nghe giọng điệu của Bạch Vân thì máu nóng lại trào lên. Trần Minh Trí thở dài: “đàn bà lòng dạ thật hẹp hòi.” Lão quát khê:

“Đi thôi.”

Hai người lên ngựa rồi đi, Bạch Vân cũng phóng ngựa lên đường. Đi thêm được một quãng nữa, Bạch Vân chau mày. Phía trước xác chết ngổn ngang. Những xác chết này: người thì cầm thương, kẻ thì ăn mặc rách rưới vết thương loang lổ, máu me đầy cả lối đi. Gã xuống ngựa xem xét, dấu vết còn rất mới. Gã tin tưởng sự việc này chỉ mới xảy ra thôi. Vừa muốn bỏ đi, gã nghe thấy tiếng rên rĩ rất nhỏ. Gã lần theo âm thanh mà đi đến, gã phát hiện một

người bị thương khá nặng nhưng vẫn chưa chết nằm gần đám lá khô. Người này ăn mặc rách rưới, mặt mày dơ bẩn vô cùng trông như một tên khát cái vậy. Bạch Vân lay hấn nói:

“Không sao chứ?”

Thấy sắc mặt hấn trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Bạch Vân liền phóng chỉ phong toả huyết đạo của hấn. Người này bị thương nặng mà lại mất máu quá nhiều, nếu không cứu chữa kịp thời, chỉ vài khắc sau sẽ mất mạng. Bạch Vân lắng nghe xung quanh xem còn ai chưa chết hay không, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả. Gã bồng tên khát cái đi đến gốc cây cao su, đặt tên khát cái ngồi thẳng dậy rồi vận công chữa trị cho hấn. Ngoại thương của hấn rất trầm trọng, không thể nào lập tức chữa khỏi được. Bạch Vân chỉ truyền chân khí vào trong người hấn, giúp hấn chống đỡ trong thời gian ngắn mà thôi. Tên khát cái lơ mơ mở mắt ra, hấn lí nhí:

“Đa tạ vị đại ca đây ra tay cứu giúp.”

Bạch Vân nói:

“Đừng phí hơi sức nữa, để ta giúp ngươi trị thương.”

Tên khát cái roi lệ rồi nhắm mắt lại, không nói thêm một lời nào nữa. Một canh giờ sau, Bạch Vân thu tay về. Trên mặt gã lấm tấm mồ hôi, gã nói:

“Gần đây có nơi nào dưỡng thương được không?”

Tên khát cái sắc mặt đã đỡ hơn một ít, hấn nói:

“Quanh đây chỉ toàn đồng vắng, phải đến Nam Hạ mới được.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Còn xa không?”

Tên khát cái đáp:

“Chỉ cách hai canh giờ.”

Bạch Vân không nói nhảm nữa, gã đỡ tên khát cái lên ngựa rồi cứ theo đường thẳng mà đi.

...

Hai canh giờ sau.

Nam Hạ.

Bạch Vân đặt chén thuốc cạnh giường nói:

“Ngươi uống thuốc đi, ta sẽ theo đại thu đi lấy thuốc đắp vết thương cho ngươi.”

Tên khát cái mắt long lanh, cầm chén thuốc lên uống. Hấn định nói lời cảm tạ nhưng biết bây giờ không phải lúc, để vết thương khỏi hấn rồi tính sau. Thấy tên khát cái uống xong chén thuốc, Bạch Vân dặn dò:

“Giờ ta ra ngoài lấy thuốc. Ngươi cứ ở yên trên giường, đừng để ảnh hưởng đến vết thương.”

Bạch Vân ra khỏi khách điếm. Lúc này vì quá gấp gáp, gã chưa quan sát quang cảnh quanh đây. Bây giờ gã thấy nơi đây cũng như Hoang Kỳ trấn, chỉ là rộng lớn hơn mà thôi. Gã nghĩ: “nơi đây có gì thú vị đâu chứ? Cổ thành đẹp hơn nơi đây rất nhiều.” Bỗng có tiếng nhón nháo cắt đứt dòng suy nghĩ của gã. Gã nhìn theo thì thấy phía trước có đám đông đang tụ tập. Chèn lén vào đám đông, gã thấy một cô gái mặc bộ y phục đỏ rực. Một chân cô ta đang dẫm lên người của một tên khát cái nói:

“Còn dám vô lễ với ta, ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi.”

Tên khát cái mặt mày nhăn nhó, hiển nhiên đã ném đầu khổ không ít. Hấn nghe nói thế thì gật đầu lia lịa. Cô gái áo đỏ vừa nhấc chân lên, hấn liền bò dậy chạy trốn. Cô gái áo đỏ quay người đi vào tứ lầu đối diện. Mọi người xung quanh tản ra, trò vui hết rồi còn ở đây làm gì nữa? Bạch Vân sức nhớ mình phải đi lấy thuốc, gã thầm trách mình ham vui mà quên mất việc chính.

Theo chỉ dẫn của lão đại phu, Bạch Vân đi đến tiệm thuốc. Bốc ba ngày thuốc uống và mấy phần thuốc đắp vết thương đã tốn hơn năm lương bạc của gã. Ra khỏi tiệm thuốc, Bạch Vân lẩm bẩm: “lại hết tiền rồi.” Gã vừa đếm mấy phần tiền được thối lại vừa lắc đầu ngao ngán. Bỗng bịch một tiếng, gã đụng vào một người đối diện làm người này ngã xuống đường. Bạch Vân nhìn thấy người đó thì kinh ngạc không thôi: “nghe nói Nam Hạ là nơi tụ tập của anh hùng hào kiệt, nhưng ta thấy là nơi hội họp của mỹ nhân thì đúng hơn.” Người bị gã tông ngã là một cô gái, mà cô gái này và cô gái áo đỏ lúc nãy đều xinh đẹp vô cùng. Bất ngờ thấy được hai người xinh đẹp như thế, làm sao gã không ngạc nhiên cho được.

Q.1 - Chương 43: Giác Mơ Có Thật.

Đêm khuya.

Trong mật thất.

Một người đàn ông dáng mảnh khảnh, trên tóc đã pha chút sương gió của cuộc đời. Lão ngồi trên ghế mà bộ dáng khấn trương vô cùng, trán lão nhăn tít nói:

“Hôm nay ta nói cho con nghe một sự việc trọng đại.”

Một người nét mặt lạnh lợi đứng cung kính lắng nghe. Lão nhìn thấy con mình biểu hiện như thế rất hài lòng. Lão thở dài nói tiếp:

“Đáng lẽ phải cho con biết sớm. Nhưng sự việc này quá trọng đại, ta phải chờ con trưởng thành mới nói ra.”

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

“Hiện giờ không còn thời gian nữa, ta đành phải nói cho con biết sớm hơn dự định. Bây giờ con hãy nói cho ta biết, con đang mang họ gì?”

Người con đảo mắt một vòng đáp:

“Con họ Đặng.”

Lão già gật đầu nói:

“Không sai. Nhưng hãy nhớ những lời này của ta, con không được tiết lộ với người thứ ba, có biết không?”

Người con quỳ gối xuống đất đáp:

“Dạ.”

Lão già khom người đỡ con dậy, ánh mắt lão xa xăm thốt:

“Thật ra chúng ta họ Nguyễn. Chúng ta là dòng dõi của hoàng tộc.”

Người con ngạc nhiên vô cùng, vừa nghe lời này đã đứng không vững. Nhưng lại không dám cất tiếng hỏi. Lại nghe lão già kể tiếp:

“Ngày trước Nam Yên vương cướp triều soạn ngôi, muốn tự mình lên làm vua nhưng bất thành. Triều đình ra lệnh tru di cửu tộc, phàm là người có thân thích với ông đều bị xử trảm hoặc lưu đày. Tuy nhiên, Nam Yên vương là rồng trong cũi người. Ông hùng tài vĩ lược, suy tính rất sâu xa. Ông đã tính trước nước cờ cho việc: nếu mình thất bại. Con trai ông sau khi nghe tin ông bại trận đã theo lời chỉ dẫn ông đã vạch ra mà hành sự. Con ông đã đem hết toàn bộ tài sản còn lại đi cất giấu. Ngày sau nếu có cơ hội sẽ lại phong vân tái khởi. Năm mươi năm trước, đã có con cháu của ông muốn mang cái kho báu đó đi chiêu mộ nhân tài, chuẩn bị việc lớn. Nhưng thời cơ lúc đó chưa đến, người dân đang chìm no áo ấm. Chẳng ai lại muốn chiến tranh xảy ra cả. Đại sự không thành đã đành, tin tức kho báu lại bị lan truyền ra ngoài, làm lòng tham của nhiều người nổi lên. Họ muốn chiếm đoạt làm của riêng, sự việc này đến tai các nhân sĩ trong giang hồ. Bọn họ lần lượt kéo đến tranh đoạt.”

Lão già nhìn con mình hỏi:

“Con biết vì sao chúng ta phải mang họ Đặng rồi chứ?”

Thấy con mình gật đầu, lão nói:

“Cha ta cũng chính là ông nội của con, khi kể lại sự việc này cũng có dặn qua: đừng để gia sản của tổ tiên rơi vào tay người ngoài.”

Bỗng ánh mắt lão lấp lánh tinh quang, lão nói:

“Mấy hôm nay dường như tung tích của chúng ta đã bị triều đình phát hiện. Hôm nay ta giao cho con tấm bản đồ kho báu. Con phải cất giữ thật cẩn thận, sau này lại truyền cho con của con.”

Người con thất thanh:

“Cha.”

Lão già xoa đầu con mình nói:

“Nếu con là con trai thì tốt quá! Tuy phận nữ nhi nhưng nay con đã mười tám tuổi rồi, phải giúp cha chia sẻ gánh nặng này chứ. Con yên tâm, cha đã nhờ người làm giả một tấm bản đồ khác. Bọn người bên ngoài sẽ chẳng phân biệt được thật giả đâu.”

Rồi lão nghiêng răng:

“Bọn triều đình chó má, đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn không cho chúng ta một con đường sống. Bọn chúng muốn diệt cỏ tận gốc đây mà.”

Bỗng bên ngoài có tiếng la hét vang lên. Lão già lại căn dặn:

“Con phải nhớ kỹ những lời ta nói, có nhớ hay không?”

Người con chưa kịp trả lời đã bị lão kéo đi. Cả hai ra khỏi mật thất liền thấy bên ngoài ánh đuốc sáng ngời. Vừa ra khỏi phòng(mật thất trong phòng lão già), một tên gia nhân hốt hoảng chạy đến:

“Lão già, bên ngoài có rất nhiều quan binh. Bọn họ đã thương người của chúng ta, bao vây cả gia trang rồi.”

Lão già chưa kịp đáp thì cửa lớn đã bị đá văng ra. Quan binh ào ạt xông vào nhà, binh khí lấp loáng, sáng ngời cả một góc sân. Mọi người trong nhà nghe tiếng quát tháo cũng lục tục chạy ra xem. Mọi người cùng tụ tập ở trước sân, một tên quan đứng ra nói:

“Bọn phản tặc mau giơ tay chịu trói. Nếu không, giết không tha.”

Mọi người trong nhà nhìn nhau, xôn xao bàn tán. Lão già bước lên trước nói:

“Vị đại nhân đây dường như có sự nhầm lẫn. Đặng gia chúng ta làm ăn nhỏ, kiếm sống qua ngày. Làm sao lại là phản tặc được?”

Viên quan quát:

“Bắt hết bọn chúng về.”

Mọi người trong nhà thấy tức giận vô cùng, bọn quan binh này thật hiếp người quá đáng. Khi không xông vào nhà rồi bắt bớ người, mọi người cùng nhau quát tháo, chửi bới om sòm cả lên. Tên viên quan nghe những lời thô tục liền rút đao ra quát:

“Giết không tha.”

Bọn quan binh grom giáo sáng hoắt chia ra chém giết. Người già, phụ nữ, bọn chúng cũng ra tay không thương tiếc. Lão già thừa lúc hoảng loạn, vội nắm tay con mình theo lối cửa sau mà bỏ chạy. Chưa đầy hai khắc thời gian, người trong nhà chẳng còn ai sống sót cả. Tên viên quan hỏi:

“Có đúng mười ba người hay không?”

Một tên binh lính chấp tay nói:

“Bắt đại nhân, còn thiếu hai mạng.”

Tên viên quan chau mày quát:

“Mau lục soát, cứ giết thẳng tay cho ta.”

Đám binh lính dạ ran rồi chia nhau lục soát mọi góc ngách trong nhà. Hồi lâu vẫn không phát hiện được một ai cả, tên viên quan dẫn thêm một đám binh lính đuổi theo lối cửa sau, một đám ở lại trông coi.

Cách ngôi nhà chừng hai dặm, lão già thở phò phò nói:

“Con phải nhớ, phải quý trọng bản thân của mình. Chưa truyền di ngôn lại cho con cháu thì không được chết. Có biết không?”

Người con nước mắt ướt đầm đáp:

“Vâng.”

Bỗng, trong bụi cây có người phi thân ra, người này cười dài nói:

“Haha, mau giao tấm bản đồ cho ta.”

Lão già giả ngây giả ngô nói:

“Lão đang nói gì thế?”

Người lạ mặt nói:

“Đừng giả vờ nữa, chính ta báo tin cho bọn quan binh kia đến đó.”

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của hai cha con, lão cười nói:

“Vì tấm bản đồ mà ta đã mất không ít tâm tư. Mau giao ra, ta sẽ tha mạng cho các ngươi.”

Lão già nói:

“Lão không giết chúng ta thật chứ?”

Người lạ mặt cười nham hiểm nói:

“Lời của ta nặng như thái sơn, làm sao có thể giả được.”

Lão già thở dài, lão đưa tấm bản đồ ra mà ánh mắt tiếc nuối vô cùng. Người lạ mặt vung tay ra đoạt lấy, nhìn sơ qua các hình vẽ trên miếng vải rồi cười như điên:

“Hahahaha, cuối cùng Trần Minh Trí ta cũng toại nguyện rồi.”

Lão già thấy vẻ mặt điên dại của Trần Minh Trí liền đứng che chắn trước mặt con của mình. Trần Minh Trí vui sướng quá chừng, lão thấy hai cha con đang sợ hãi nhìn lão thì cười nói:

“Yên tâm đi, ta đã hứa sẽ tha mạng cho các ngươi thì sẽ giữ lời. Bất quá bọn quan binh đã đuổi đến nơi rồi, hé hé.”

Trần Minh Trí nào muốn hai cha con này còn sống để loan truyền tin tức lão có được tấm bản đồ ra ngoài. Nhưng lão chẳng cần ra tay cũng đã có người giết người diệt khẩu giúp lão. Bọn quan binh này giết phản tặc được trọng thưởng rất nhiều nên bọn chúng rất hăng hái. Lão nghe có nhiều tiếng bước chân đang đến gần, liền biết bọn quan binh đang đuổi tới. Lão cười dài rồi xoay người rời đi. Lão vừa đi cũng có năm bóng người đuổi theo lão.

Lão già thấy ánh đuốc phía xa đang đuổi đến liền lo lắng nói:

“Con mau vào bụi cây kia ẩn nấp, cha sẽ đánh lạc hướng bọn chúng.”

Người con lau nước mắt nói:

“Cha, chúng ta cùng đi.”

Lão già mắng:

“Sao con không biết phân biệt nặng nhẹ như thế? Mau trốn đi.”

Người con nước mắt chảy dài, quay người lao vào bụi cây ẩn nấp. Rồi không lâu sau, nghe thấy tiếng la hoảng của cha mình. Tiếng hét đó làm người con thờ dòn dập như sắp không chịu đựng nổi, muốn ngắt xi. Lại nghe tiếng quát: “mau chia ra tìm kiếm, còn một tên nữa.” Người con kiềm chế xúc động của bản thân, nắm chặt tấm bản đồ đang giấu trong áo, lầm bầm: “Trần Minh Trí, cái tên này ta sẽ không bao giờ quên.” Rồi cúi người bỏ chạy.

Không biết đã qua mấy ngày mấy đêm. Người con chỉ biết chạy và chạy, không ngừng nghỉ một giây, một phút nào. Rồi cái mệt mỏi cũng bao trùm lấy nàng, nàng ngã xuống nhưng trong lòng vẫn chỉ muốn chạy thật xa, càng xa càng tốt. Không biết là bao lâu, nàng tỉnh lại, rồi cố gắng nhịn đói nhịn khát mà đi tiếp. Khi đến được Nam Hạ, mọi người thấy nàng đều xa lánh. Cái bộ dáng hôi hám, xấu xí, quần áo rách nát như vậy thì có ai mà muốn tiếp xúc kia chứ. Lúc này có một đứa trẻ làm rơi cái bánh bao xuống đất, nàng vội vàng nhào người xuống đất vồ lấy cái bánh bao mà ăn ngấu nghiến. Mọi người trên đường thấy vậy lại càng khinh bỉ không thôi. Nàng đi vào một con hẻm, vừa khóc vừa ngồi co rúm lại vì đói, vì khát vì nhớ đến cảnh tượng không thể nào quên được của đêm hôm đó. Nàng vừa khóc vừa lầm bầm: ‘ta phải làm gì bây giờ?’ Bỗng có một tên thanh niên đến gần nàng hỏi:

“Sao? Nhục quá hả? Gia nhập Khất Cái hội đi. Nếu không xin ăn được vẫn không chết đói đâu.”

Nàng vội hỏi:

“Khất Cái hội như thế nào? Ta có thể sao?”

Tên thanh niên ăn mặc cũng rách rưới như nàng nhưng trên mặt lại không hề thấy chút dơ bẩn nào. Hắn giải thích:

“Phàm những người ăn xin đều có thể gia nhập Khất Cái hội, mỗi ngày đều được trưởng lão phát cho ba phân tiền để tiêu xài. Nếu biết được tin tức nào tốt sẽ có trọng thưởng, võ công cao cường sẽ được giữ các chức vụ cao trong hội.”

Nàng sáng mắt lên hỏi:

“Vậy ta làm thế nào gia nhập?”

Tên khát cái nói:

“Muốn thì đi theo ta. Nhưng mà tiểu tử ngươi được ta dẫn vào nên mỗi ngày phải chia cho ta một phân tiền đấy. Đó là luật trong hội.”

Nàng vội vàng gật đầu rồi theo tên khát cái đi Khất Cái hội. Đây là nơi mà nàng có thể che giấu thân phận, quan binh sẽ không dễ truy tìm ra tung tích của nàng.

Đêm hôm đó, nàng cùng bốn tên khát cái khác ngủ trong miếu hoang. Nàng mơ thấy sự việc đêm hôm đó, rất rõ rất chân thật như lại đang xảy ra một lần nữa vậy. Rồi nàng cảm thấy cả người mình đau nhức vô cùng, nàng vội mở mắt ra. Khung cảnh trước mắt nàng chẳng phải là ngôi miếu hoang mà là một căn phòng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Tên Dâm Tặc

Chiếc chiếu phía dưới bây giờ đã ướt đầm. Vết thương trên người đang hành hạ nàng. Khuôn mặt nàng trắng xanh, cả người run lẩy bẩy. Vết thương làm nàng mơ mơ hồ hồ, trong lúc nàng ngủ không biết đã la hét bao nhiêu lần. Tiểu nhị khi nghe thấy cũng vội vào xem qua: thấy nàng bệnh nặng như vậy, hấn cũng lắc đầu ngao ngán.

Nàng cắn răng nhịn đau nghĩ: “thì ra ta nằm mơ.” Nhưng khi nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Nàng lại khóc. Nàng cảm thấy mình đang bị dòng đời xô đẩy. Mười tám năm trời sống bình dị, thanh nhàn thế mà bây giờ lại phải trốn chui trốn nhủi. Từ một người dân bình thường lại phải mang trên mình cái tội danh làm phản. Tại sao ông trời lại đối xử với mình như thế? Nàng không oán trách tại sao mình lại sinh ra trong một gia đình có thân thế như vậy, nàng chỉ trách mọi việc không may cứ lần lượt đến với nàng. Thiết nghĩ khi gia nhập Khất Cái hội, nàng có thể yên yên ổn ổn mà sống cho qua ngày. Chuyện bán đồ cứ từ từ rồi hãy tính sau. Nhưng chỉ mới vừa gia nhập không lâu, Khất Cái hội lại có đại sự phát sinh: Khất Cái hội cùng Nhất Thương phái xảy ra đại chiến.

Cả hai phái hội này đã có xung đột với nhau từ lâu, hai bên vì cái chết của một đệ tử của Nhất Thương phái mà động đến binh đao. Khất Cái hội là nơi tụ tập những kẻ khát cái trong thiên hạ, chuyên nghe ngóng tin tức khắp nơi để trao đổi vàng bạc với Trà Quán. Khất Cái hội rất đông người nhưng chỉ được xếp vào các môn phái đứng hàng thứ hai ở Nam Hạ mà thôi. Nhất Thương phái lại khác, phái này lấy thương pháp làm sở trường, nên rất được triều đình xem trọng, là một trong các thế lực nhất lưu ở Nam Hạ. Nhưng cũng chính vì thế mà các đệ tử trong phái rất hống hách, không xem kẻ khác ra gì. Thường điếu võ dương oai với các môn phái khác. Một hôm, chục tên đệ tử Khất Cái hội lời qua tiếng lại với hai tên Nhất Thương phái, thế là hai bên đánh nhau chí chóe. Cuối cùng, hai tên Nhất Thương phái: một tên chết tại đương trường, một tên trọng thương bỏ chạy. Sự việc chỉ có bấy nhiêu nhưng không biết vì sao hai bên lại xuất toàn lực, phái này quyết diệt hội kia.

Vết thương làm nàng đau nhức không chịu nổi, nàng không chống chọi nổi nữa, lại ngất đi. Trước khi khép đôi mắt to tròn của mình lại, nàng lơ mơ thấy một người bước vào phòng. Vừa thấy hình bóng này, lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra.

Người bước vào một thân bạch y, tóc trên đầu buộc một cách rất tùy ý, trên tay cầm bao thuốc trị thương. Không phải Bạch Vân thì là ai? Gã vừa đẩy cửa bước vào đã thấy tên khát cái ngất đi. Gã vội chạy đến bên giường xem xét, thấy thân thể hần lạnh băng nhưng mồ hôi lại ướt đầm cả người. Gã liền biết vết thương đã trở nên nặng hơn. Gã điểm lên mấy huyệt đạo trên người hấn, giúp hấn cảm thấy bớt đau đớn hơn. Thấy tên khát cái mở mắt ra, Bạch Vân nói:

“Ta đã mua thuốc về, ngươi hãy tự băng bó vết thương đi.”

Tên khát cái thầm nghĩ: “ta ăn mặc rách rưới, cả người dơ bẩn thế này nên chẳng ai nhận ra ta là phận nữ nhi cả.” Nàng nói:

“Đa tạ.”

Bạch vân quan tâm nói:

“Vết thương của ngươi rất nặng, phải chữa trị chu đáo mới khỏi hẳn được. Ngươi cố gắng tự chăm sóc bản thân cho tốt. Ngày mai ta phải đi rồi.”

Tên khát cái vội hỏi:

“Cao danh quý tánh của đại ca là...”

Lúc trước lo cứu người nên Bạch Vân chẳng để ý đến giọng nói của tên khát cái, bây giờ nghe thấy lại cảm thấy là lạ. Bạch Vân nghĩ: “lớn thế này rồi mà vẫn chưa dậy thì xong hay sao, còn chưa bẻ tiếng nữa?” Gã cười nói:

“Ta tên Bạch Vân.”

Tên khất cái lại hỏi:

“Bạch là trắng, Vân là mây có phải không?”

Bạch Vân ngẩn người rồi cười ha hả nói:

“Đúng! Ta thích như những đám mây trắng trên bầu trời vậy. Muốn bay đi đâu thì bay, thật tự do thoải mái.”

Tên khất cái lại nói:

“Chẳng phải mây vẫn bị gió thổi đi hay sao?”

Bạch Vân á khẩu, gã thăm nghĩ: “người ta đang nói cái ý to lớn, sao ngươi lại sẫm soi cái tiểu tiết làm chi? Lòng dạ ngươi sao giống đàn bà thế?” Gã đánh trống lảng nói:

“Ta đã kêu tiểu nhị nấu thuốc cho ngươi uống rồi đó. Ngươi tự đắp thuốc cho mình đi.”

Tên khất cái thấy Bạch Vân đứng lên liền vội nói:

“Bạch đại ca có việc gấp chăng?”

Bạch Vân đi ra cửa cười đầy ẩn ý nói:

“Việc này khá quan trọng.”

Tên khất cái thấy Bạch Vân đi khỏi lại cảm thấy trống vắng trong lòng, nàng muốn trò chuyện với gã, muốn hiểu gã thêm một chút. Gã đã cứu nàng một mạng, lại quan tâm trị thương cho nàng. Nàng cảm thấy ông trời cũng không bạc đãi nàng nhiều lắm, đã cho nàng gặp một người tốt bụng như thế.

...

Thời tiết mấy hôm nay thay đổi rất nhiều. Cả ngày trời âm u, bóng đêm tràn về sớm hơn mọi ngày. Bây giờ đã gần tối, nhà nhà đều đã lên đèn. Trên đường rất ồn ào náo nhiệt, một số người vẫn còn rao bán cây trái, rau cải... Bạch Vân ngồi uống rượu bên một xạp nhỏ ven đường, gã lẩm bầm: “chỉ còn hai ngày nữa là đến Trung Thu rồi.” Trong lòng gã lo lắng không thôi, gã không biết hiện tại Nguyễn Thanh Trúc đang như thế nào? Có bình yên không? Chết độc có được giải hết chưa? Nàng có vui vẻ hay không? Gã cứ rót rồi lại uống, thoáng một cái đã hết một bình rượu nhỏ. Gã đã định đi đồ phở một chuyến, kiểm chút lộ phí để ngày mai lên đường. Nhưng cảnh sắc hai bên đường treo đèn kết hoa rất đẹp mắt, làm gã nhớ đến ngày trước ở Cổ Thành. Cổ thành lúc nào cũng lồng lầy xa hoa, không như Nam Hạ đây: chỉ khi có lễ, tết thì quanh cảnh mới có phần thu hút. Khi gã nghĩ đến Nguyễn Thanh Trúc lại chẳng muốn làm gì cả, gã cảm thấy nhớ nàng vô cùng. Phải chi bây giờ được cùng nàng dạo phố, thật là một thú vui của cuộc đời. Đang mơ mộng về mối tình đầu của mình, một tiếng trống chửi vang lên làm gã bừng tỉnh:

“Tên dân tộc kia, mau ra đây cho ta.”

Bạch Vân ngược mặt lên liền thấy một cô gái rất quen mặt, sau lưng nàng còn có năm tên gia nhân lăm lăm cây gậy gỗ trong tay. Gã nhìn rồi nhận ra đó là: a hoàn không biết lí lẽ của cô gái mà gã đã đụng phải vào buổi chiều. Gã nói:

“Tiểu cô nương, cô ăn nói nên cân trọng một chút.”

Nàng a hoàn hét lên:

“Tên háo sắc nhà ngươi còn dám phán xét ta sao? Hừ, phường khốn kiếp. Ngươi dám thừa cơ sàm sỡ tiểu thư nhà ta. Mạng ngươi xem như đã xong rồi đó.”

Tiếng la của nàng làm mọi người trên đường tò mò. Một số người vây quanh lại xem có chuyện gì đang xảy ra, một số khác lại chẳng thèm để ý đến. Ở Nam Hạ, ngày ngày đều có “trò vui” để xem, người sống ở đây xem cảnh náo nhiệt cũng đã có phần quen mắt cả rồi.

Bạch Vân đã có chút rượu. Gã nghe nàng nói năng xằng bậy như thế thì lửa giận bốc lên. Gã đập bàn quát:

“Còn nói thêm một lời nào nữa, ta sẽ không khách khí đâu.”

Nàng a hoàn cười khẩy nói:

“Còn mạnh miệng nữa cơ đấy. Mau bắt hẩn về trị tội.”

Năm tên gia nhân vừa nghe lệnh liền cầm gậy chạy đến vây quanh bàn Bạch Vân đang ngồi. Thấy Bạch Vân vẫn không có vẻ gì là sợ hãi, nàng a hoàn nghĩ: “phải khóc lóc, quỳ xuống van xin mới thú vị chứ? Tên này quá ngu ngốc rồi, chẳng biết làm người khác vui sướng gì cả, thật mất hứng quá.” Nghĩ tới đây, cảm thấy tức giận vô cùng. Nàng lên tiếng hăm dọa:

“Người biết tiểu thư của ta là ai chẳng? Mau theo ta về gặp tiểu thư khấu đầu tạ lỗi, nếu không... hừ hừ.”

Những người vây quanh nghe thế liền xôn xao bàn luận: “tiểu thư nhà nào thế nhỉ?”, “Lâm gia hay Nam Gia?”, “Gi, ông nói đi đâu rồi. Tiểu thư Lâm gia và Nam gia mà cũng có người dám sàm sỡ hay sao?”, “Đúng rồi, chắc là tiểu thư khuê các nhà khác thì đúng hơn...” những tiếng bàn tán lớn nhỏ phát ra, làm vẻ mặt của nàng a hoàn kia vênh vác hơn không ít. Bạch Vân càng nhìn càng thấy chán ghét, bọn tôi tớ cậy thế mà ngang ngược sao nhiều thế. Gã đứng dậy nói:

“Các người cùng lên đi.”

Năm tên gia nhân chưa kịp ra tay, lão bán rượu đã chạy đến trước mặt Bạch Vân vái mấy cái nói:

“Làm ơn, đừng đánh nhau ở đây. Lão còn phải kiếm sống nữa.”

Bạch Vân nghe thế liền bình tâm lại. Lúc này gã mới nhớ ra xạp rượu này chỉ là buôn bán nhỏ, lão buôn bán mà chỉ có vênh vênh hai cái bàn thôi. Nếu làm hư tổn gì, sẽ gây khó khăn cho lão rất nhiều. Vừa định lên tiếng xin lỗi vì đã đem phiền phức đến cho lão, bên tai lại nghe giọng nói của nàng a hoàn vang lên:

“Cầm lấy. Một nén bạc này giá năm lượng. coi như bồi thường cho người.”

Lão bán rượu giờ hai tay cầm lấy nén bạc, lão chần chừ thốt:

“Nhưng mà...”

Một tên gia nhân đẩy lão bán rượu một cái, rồi quát: “lão phiền phức quá.”

Lão bán rượu lão đảo té xuống đất, Bạch Vân vội đỡ lão dậy. Gã cười với lão bán rượu nói:

“Lão cứ cầm lấy số bạc. Ta sẽ ra nơi khác dạy dỗ đám người này, không làm ảnh hưởng lão buôn bán đâu.”

Nói xong gã phóng người phi thân ra ngoài đường lớn rồi chỉ năm tên gia nhân:

“Đến đây.”

Nàng a hoàn thấy Bạch Vân thì triển khinh công thì hai mắt tròn tròn. Nàng đâu ngờ gã biết võ công. Nàng nghĩ gã là tên mặt trắng chuyên đi lừa tình mấy thiếu nữ trong thành mà thôi. Nàng ghét nhất là hạng người sỗ Khanh, nên lúc chiều thấy Bạch Vân chạm vào người của tiểu thư nàng, nàng liền chán ghét gã vô cùng. Nguyên lúc chiều Bạch Vân thấy cô gái vì mình mà ngã, nên gã vội vàng đỡ nàng đứng lên. Được Bạch Vân nâng đỡ nhưng cô gái đó lại rụt người trở ra, sắc mặt xấu hổ vô cùng. Nàng a hoàn thấy vậy rất nóng nảy. Nàng la hét hô hoán rùm cả con đường như đang bị người tra tấn vậy. Bạch Vân thấy biểu hiện của hai người thì ngạc nhiên, gã không biết mình đã làm sai chuyện gì? Gã quên mất mình đang sống trong thời đại nào rồi. Ở thời đại này, có một chuyện vô cùng quan trọng phải nhớ đó là: “nam nữ thọ thọ bất thân.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Lâm Gia, Nam Gia

Năm tên gia nhân cầm gậy gỗ lao đến đánh Bạch Vân. Gã né một gậy của tên đầu tiên rồi lạng mình qua bên phải điểm huyệt một tên sắp đánh tới, lần lượt ba tên còn lại cũng bị gã điểm huyệt nốt. Tên cuối cùng thấy đồng bọn của mình đứng trơ ra, tư thế giờ gậy lại như mấy bức tượng quan quân được đúc thành liền biết cái tên dám tặc này võ nghệ không tầm thường. Hấn thủ thế rồi la lớn:

“Thằng oắt, gan người thật lớn, dám đắc tội với Lâm gia chúng ta.”

“Ồ”, mọi người nghe hai chữ Lâm gia liền kinh ngạc. Người đến vây quanh xem càng nhiều hơn. Có người nghĩ Bạch Vân là người của một môn phái nào đó cũng có tiếng tăm nên mới dám gây chuyện với Lâm gia, nhưng cũng có người thấy Bạch Vân vô cùng ngu xuẩn: Lâm gia nào phải nơi mà người bình thường có thể đụng đến. Tất cả suy nghĩ, lời bàn tán của mọi người đều bị cắt đứt khi Bạch Vân lớn tiếng nói:

“Ta không cần biết Lâm gia là nơi nào? Các người áp đặt tội danh cho ta thì phải gánh chịu hậu quả.”

Lại một tràng ồn ào vang lên. Người nông cuồng ở Nam Hạ có rất nhiều, nhưng bọn họ đều có chân bản lĩnh. Tiểu tử này đang tự tin vào bản thân hay ý thế vào sự môn của mình? Càng ngày càng có nhiều người hiếu kỳ đến xem, xung quanh con đường đã không còn lối đi.

Nàng a hoàn thấy võ nghệ của Bạch Vân cao hơn mấy tên gia nhân, liền bối rối trong lòng. Nhưng khi nghe lời nói: chẳng xem Lâm gia ra gì của Bạch

Vân thì cái tính nóng nảy của nàng lại bộc phát. Nàng hét lớn:

“Tên đâm tặc nguoi mồm mép cũng lớn lắm. Cứ chờ xem!”

Vừa nói xong, nàng quay đầu chạy thật nhanh đi. Bạch Vân thấy vậy liền chau mày, gã không muốn chuốc thêm phiền phức. Nãy giờ chỉ vui đùa một phen, nào ngờ nàng a hoàn kia lại thù dai như thế, quyết ăn thua đủ với mình. Gã biết nàng chạy đi là tìm người chỉ viện không sai. Gã vội đánh bài chuẩn ngay, không dây dưa với đám người này lâu hơn nữa. Gã phóng chỉ giải huyết cho bốn tên gia nhân rồi nhô lên hụp xuống mấy cái đã mất dạng.

Mọi người thấy vậy liền không vui. Bọn họ đang chờ xem một hồi đánh nhau chí chóe. Bên nào thắng hay thua cũng đều không quan trọng, miễn sao thật náo nhiệt là được. Vậy mà chưa gì đã phải giải tán. Trên lầu đối diện có một người đang ngồi uống rượu. Hắn ngồi ngay bàn sát cửa sổ trên lầu hai nên mọi diễn biến xảy ra đều nhìn thấy. Khinh công cùng thủ pháp của Bạch Vân làm hắn thích thú vô cùng. Khi Bạch Vân rời đi, ánh mắt hắn sáng lên, cái miệng có hàm râu cá trê của hắn cũng nở một nụ cười.

...

Một lão già thấy nàng a hoàn gấp rút chạy về liền hỏi:

“Tiểu Cúc, con đi đâu về thế? Tiểu thư tìm con nãy giờ đó.”

Tiểu Cúc thờ phì phò đáp:

“Dạ, con ra ngoài mua chút đồ cho tiểu thư. Giờ con đi gấp tiểu thư đây.”

Lão già thấy nàng vội vàng như thế chỉ biết lắc đầu cười. Lúc này, có một tên gia nhân chạy đến nói:

“Bình bá, lão gia dặn: chuẩn bị mọi thứ cho chu đáo. Ngày mai có khách quý đến thăm.”

Bình quân gia gật đầu nói:

“Ta biết rồi, con mau thông báo cho mọi người chuẩn bị các thứ đi.”

...

Nàng a hoàn chạy vào phòng, chưa tới cửa đã nghe tiếng của nàng vọng vào rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư ơi...”

Một cô gái ngồi bên cửa sổ, đang nhìn bầu trời đen kịt, không có lấy một ánh sao nào. Nghe tiếng của tiểu Cúc, nàng liền quay đầu cười nói:

“Nguoi lúc nào cũng vội vội vàng vàng, thật là...”

Tiểu Cúc ôm ngực thở một lúc rồi nói:

“Tiểu thư... muội... muội tìm thấy tên đâm tặc đó rồi.”

Cô gái được gọi là tiểu thư khi nghe nhắc đến ba chữ “tên đâm tặc” thì bất giác khuôn mặt của nàng đỏ lên. Nàng liếc tiểu Cúc hỏi:

“Nguoi đi tìm người ta là chi?”

Tiểu Cúc nghe nhắc đến “hắn” liền sôi giận, nàng vừa thờ phì phì đáp:

“Muội muốn đánh hắn một trận đòn nhớ đời vì dám vô lễ với tiểu thư, không ngờ...”

Nàng tiểu thư giật mình, vội hỏi:

“Không ngờ thế nào?”

Tiểu Cúc nhấn mặt đáp:

“Hắn cũng có chút tài mọn, nắm tên gia nhân vẫn không làm gì được hắn. Tiểu thư, bây giờ chúng ta cho người đi bắt hắn. Phải đánh hắn mấy trăm hèo mới thỏa con giận này đó tiểu thư ơi.”

Nàng tiểu thư thở phào một hơi, nàng sợ rằng tiểu Cúc đã gây nên họa gì rồi. Nghe nàng nói “người kia” không sao cũng an tâm. Nàng lắc đầu nói:

“Sau này muội đừng tìm người ta gây chuyện nữa. Chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Tiểu Cúc trợn mắt nói:

“Hiểu lắm? Hần rõ ràng có ý...”

Tiểu Cúc định nói chữ hai chữ sàm sỡ nhưng lời vừa đến miệng đã nuốt trở lại: từ bất nhả như thế nếu nói ra thì tiểu thư sẽ không vui. Lúc này bên ngoài lại có một tên gia nhân chạy vào nói:

“Tiểu thư, lão gia cho gọi.”

Cả ba người cùng đi. Lão gia có lệnh, chẳng ai trong nhà này dám chậm trễ một giây một phút nào cả. Tên gia nhân đưa đến cửa thì rời đi. Tiểu Cúc cùng tiểu thư của nàng bước vào. Khi thấy lão gia, dáng vẻ của tiểu Cúc lại giống như con mèo ướt vậy: nghiêm chỉnh đứng một bên. Nàng tiểu thư hỏi:

“Cha, cha cho gọi con có chuyện gì thế?”

Lâm lão gia cười, ánh mắt lão nhu hòa nhìn đứa con gái độc nhất của mình nói:

“Ngọc nhi, ngày mai con nghỉ học bốc thuốc một ngày đi. Có khách đến nhà ta chơi.”

Ngọc tiểu thư ngạc nhiên hỏi:

“Không phải ngày nào cũng có khách đến hay sao. Ngày mai người đến là ai mà quan trọng vậy cha?”

Lâm lão gia cười híp mắt nói:

“Là Nam gia.”

“Ồ” tiểu Cúc nghe thấy liền giật mình la lên một tiếng, thấy lão gia và tiểu thư nhìn mình: nàng vội rụt đầu xuống. Ngọc tiểu thư lại hỏi:

“Cha cũng làm ăn với Nam gia sao? Bọn họ là người trong giang hồ mà.”

Lâm lão gia nói:

“Chúng ta là thương gia, phải tạo các mối quan hệ với bằng hữu trong giang hồ. Như vậy, việc làm ăn mới trôi chảy được.”

Ngọc tiểu thư đáp “dạ” một tiếng rồi nói:

“Vậy bây giờ con về phòng đây.”

Lâm lão gia gật đầu dặn dò:

“Ngày mai ăn mặc cho đẹp một chút.”

Ngọc tiểu thư cùng tiểu Cúc lui ra, nàng thấy lời nói của cha mình khó hiểu vô cùng: tại sao phải ăn mặc đẹp để làm chi?

...

Sáng hôm nay trời nhiều mây, không khí se se lạnh tạo cảm giác buồn chán cho mọi người. Thế nhưng, có một căn nhà rộng lớn lại treo đèn kết hoa rất là náo nhiệt. Trên công căn nhà có khắc ba chữ rất to “Lâm gia trang”. Hai tên gia nhân đứng canh cửa thấy nhiều người qua đường nhìn vào soi mói, sắc mặt bọn chúng không khỏi có phần vui sướng vì hãnh diện. Hãnh diện vì sao chứ? Vì là người của Lâm gia. Cả đất nước Đại Nam này rất nhiều người họ Lâm, nhưng Lâm gia ở Nam Hạ, tiếng tăm không ai lại không nghe qua một lần. Không khí trong nhà lại càng sôi nổi hơn rất nhiều. Nô tỳ gia nhân đều đang tất bật chuẩn bị mọi thứ. Tiểu Cúc đang sửa sang y phục cho tiểu thư, nàng nói:

“Hôm nay sẽ rất náo nhiệt đây.”

Ngọc tiểu thư mỉm cười nói:

“Ngươi không phải rất thích náo nhiệt hay sao?”

Tiểu Cúc cười hihi nói:

“Muội chỉ muốn thấy mặt công tử nhà họ Nam xem có giống như lời đồn hay không?”

Ngọc tiểu thư lắc đầu cười nói:

“Ta sợ ngươi rồi đó.”

Tiểu Cúc vội la lên:

“Không phải đâu, muội muốn xem Nam công tử có xứng với tiểu thư hay không thôi.”

Ngọc tiểu thư nhún mày trách:

“Sao ngươi lại nói chuyện kì cục thế?”

Tiểu Cúc ấp úng nói:

“Xin lỗi tiểu thư. Muội chỉ là quan tâm tiểu thư thôi. Tiểu thư xinh đẹp như vậy, nào có ai phù hợp với tiểu thư chứ? Mà chẳng lẽ tiểu thư phải cô đơn một mình suốt đời...”

Ngọc tiểu thư ngắt lời nàng:

“Đủ rồi, ngươi không khỏi nói tầm bậy tầm bạ quá đi. Mau chải tóc cho ta.”

Tiểu Cúc im miệng không dám nói nữa nhưng trong lòng lại nghĩ: “thì ra tiểu thư còn gấp hơn mình, muốn trang điểm cho lệ để ra gặp Nam công tử đây mà.”

Lúc này Bình quân gia đến gõ cửa phòng nói:

“Tiểu thư, điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi.”

Ngọc tiểu thư được tiểu Cúc mở cửa hộ, nàng bước ra nói:

“Bình bá bá sao không kêu người đến thông báo được rồi. Bá bá phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, mấy hôm nay trời trở gió đấy.”

Bình quân gia ảm áp nói:

“Đa tạ tiểu thư quan tâm. Lão già này còn khỏe mạnh lắm. Lão gia đang chờ tiểu thư ở phòng khách đó.”

Ngọc tiểu thư “ạ” một tiếng rồi cùng hai người đi đến phòng khách. Trong gia trang cảnh sắc rất đẹp. Tuy hôm nay không có ánh nắng chiếu rọi, làm cho những cành hoa không còn bắt mắt nhưng mùi hương của chúng vẫn làm mọi người cảm thấy thư thái, dễ chịu. Ngoài những khóm hoa bụi cỏ, gần hai ngọn giả sơn có một cái hồ khá lớn, phía trên hồ là một cái đình nhỏ trông rất có ý vị. Khi Ngọc tiểu thư đến, Lâm lão gia đã cho người dọn điểm tâm lên, cả hai cùng dùng bữa sáng. Tuy chỉ có hai người nhưng lại ảm áp, hạnh phúc vô cùng. Điểm tâm xong, đang ngồi uống trà với cha mình, Ngọc tiểu thư hỏi:

“Cha, khi nào người của Nam gia mới đến?”

Tiểu Cúc đứng phía sau rót trà nghe tiểu thư hỏi liền cười cười: “quả nhiên mình đoán không sai.” Lâm lão gia nhấp một ngụm trà nói:

“Chờ một canh giờ nữa. Haha, hôm nay con rất xinh đẹp đó.”

Ngọc tiểu thư cười nói:

“Con vẫn như thường ngày thôi mà.”

Hai cha con cười đùa với nhau, cảm thấy thời gian một canh giờ lại trôi qua rất nhanh. Bên ngoài có người chạy vào thông báo:

“Lão gia, người của Nam gia đã đến.”

Lâm lão gia cùng mọi người đi ra đón. Bên ngoài có bốn người: ba nam một nữ. Người lớn tuổi nhất chấp tay nói:

“Nam Nhất Vương bái kiến Lâm trang chủ.”

Lâm lão gia cười hà hà nói:

“Nam minh chủ khách khí quá rồi. Lão phu không dám nhận.”

Tiểu Cúc đứng phía sau tiểu thư của mình. Nàng nhón nhón chân lên xem. Hai người trẻ tuổi đi cùng thật tuấn tú phi thường, quả nhiên là như lời đồn đãi: Nam công tử ngọc thụ lâm phong.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Cung – Môn – Giáo – Hội

Mọi người chia ngôi chủ khách ngồi xong, Nam Nhất Vương nói:

“Từ lâu đã muốn bái phỏng Lâm trang chủ, nhưng đến hôm nay mới có cơ hội. Nam mỗ thấy hổ thẹn vô cùng.”

Lâm lão gia khoát tay nói:

“Minh chủ đừng nói lời khách sáo nữa. Được Nam minh chủ đến thăm tệt trang, là niềm vinh hạnh cho Lâm gia trang này mới phải.”

Lão cười nói tiếp:

“Nào, nào, mời Nam minh chủ dùng trà.”

Nam Nhất Vương nhấp một ngụm trà, khen:

“Đúng là thượng phẩm. Trà của Lâm gia quả nhiên rất đặc biệt.”

Lâm lão gia cười tủm tỉm, chỉ con gái mình nói:

“Đây là ái nữ của lão phu, tên là Lâm Bích Ngọc. Ngọc nhi, mau bái kiến Nam minh chủ.”

Lâm Bích Ngọc nhún người chào Nam Nhất Vương một cái, nàng lễ phép nói:

“Bích Ngọc xin ra mắt Nam minh chủ.”

Nam Nhất Vương nhìn nàng, cười nói:

“Lâm diệt nữ có khí chất phi phàm. Quả nhiên xứng danh trên Kiều bảng.”

Lâm Bích Ngọc chỉ cười không đáp. Những lời tăng bốc thể này nàng nghe mãi nên thấy chẳng có gì thú vị cả. Nam Nhất Vương cụt hứng, hần cười cười rồi quay sang chỉ hai nam, một nữ giới thiệu:

“Đây là Điền Chung Nam – đệ tử duy nhất của Nam mỗ, còn đây là nhi tử Nam Tinh Hoàng. Đứa con gái nghịch ngợm này là nhi nữ - Nam Thanh Loan.”

Hai nam một nữ chấp tay chào Lâm lão gia một cái, trong ánh mắt của Nam Tinh Hoàng hiện lên vẻ không vui. Bản thân hần là con trai của Nam Nhất Vương, thế mà lại được giới thiệu sau một tên đệ tử. Làm sao hần vui cho nổi? Lâm lão gia đã quan sát ba người từ lâu, lão cười nói:

“Nghe nói thiếu niên anh hùng ở Đại Nam không có được mấy người, thế mà ở Nam gia lại xuất hiện đến hai người. Anh hùng hào kiệt gọi Nam minh chủ là tuyệt đại anh hùng quả nhiên không ngoa chút nào.”

Nam Nhất Vương khiêm nhường nói:

“Nam mỗ được giang hồ đồng đạo xem trọng, đặt ngang hàng với Khương giáo chủ. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy còn chưa xứng đáng.”

Lâm lão gia ngạc nhiên hỏi:

“Sao Nam minh chủ lại nói vậy?”

Nam Nhất Vương trầm ngâm:

“Trong giới cao thủ đương thời, có thể đánh ngang tay với Khương giáo chủ chẳng có mấy người. Nam mỗ lại càng không có bản lĩnh ấy.”

Lâm Bích Ngọc bỗng chen vào hỏi:

“Tiểu nữ nghe mọi người thường nói: Cung – Môn – Giáo – Hội, đề chỉ bốn thế lực lớn của võ lâm. Đường như Khương giáo chủ còn chưa bằng hai vị cung chủ và bang chủ của Cung – Môn...”

Lâm Bích Ngọc cố ý chờ nghe giải thích, Nam Nhất Vương hiểu ý của nàng muốn nói gì. Nhưng hần chưa trả lời mà cầm chung trà lên nhấp một ngụm, Điền Chung Nam thay mặt của hần nói:

“Dựa theo thời gian sáng lập thì đúng là như thế. Mai Hoa cung vô cùng thần bí, rất ít giao du với người bên ngoài. Không ai biết Mai Hoa cung có từ khi nào cả.”

Tiểu Cúc rót trà cho Nam Nhất Vương, hần lại nhấp một ngụm, ánh mắt rất hài lòng về biểu hiện của Điền Chung Nam.

“Phi Long môn do đại tướng quân Trần Bình sáng lập vì thế danh vọng không thể thấp được. Đông Phương giáo cũng được sáng lập hơn trăm năm còn Anh Hùng hội chỉ mới mười năm nay mà thôi.”

Điền Chung Nam nói xong, Nam Nhất Vương nhìn Lâm Bích Ngọc nói:

“Đông Phương giáo tuy xếp sau Mai Hoa cung và Phi Long môn nhưng hiện nay Khương giáo chủ mới là người mà cả võ lâm phải kính nể.”

Lâm lão gia và Lâm Bích Ngọc nghe mà gật gù không thôi. Lâm lão gia vui vẻ nói:

“Lâm Phương này cả đời lo làm ăn buôn bán, chuyện giang hồ chỉ biết chút ít. Nay được trò chuyện cùng Nam minh chủ, hiểu biết thêm rất nhiều chuyện.”

Nam Nhất Vương cười nói:

“Nam minh chủ rất khâm phục Lâm trang chủ. Lâm gia thao túng mọi mặt hàng trong cả nước, ngay cả triều đình còn phải xem trọng. Việc như vậy, Nam gia đuổi ngựa cả đời đuổi theo cũng không kịp, haha.”

Lâm Phương thập phần vui vẻ, lão cũng khen:

“Nam minh chủ thành lập Anh Hùng hội, thanh danh như sấm bên tai. Lão già này rất ngưỡng mộ.”

Cả hai đều cười một trận. Bỗng Nam Nhất Vương nói:

“Chuyện mà Nam minh chủ nhắc đến trong thư...”

Lâm Phương cười híp mắt, lão quay sang Lâm Bích Ngọc nói:

“Con cùng mấy vị huynh muội của Nam gia ra ngoài dạo chơi đi. Cha có chuyện cần bàn với Nam minh chủ.”

Lâm Bích Ngọc đứng dậy chào, rồi cùng hai nam một nữ bước ra. Vừa ra ngoài, Nam Thanh Loan nói:

“Lâm tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài phố dạo chơi đi. Ở trong nhà buồn chán lắm.”

Lâm Bích Ngọc nhìn Điền Chung Nam và Nam Tĩnh Hoàng hỏi:

“Hai vị công tử thấy thế nào?”

Nam Tĩnh Hoàng vội nói:

“Tùy theo ý của Lâm tiểu thư vậy.”

Thấy Điền Chung Nam cũng mỉm cười, Lâm Bích Ngọc nói:

“Vậy chúng ta đi dạo một chút vậy.”

Năm người bước đi trên đường làm ai cũng phải nhòm ngó. Có tên bán rau thấy Lâm Bích Ngọc và Nam Thanh Loan đi qua, vẻ đẹp của hai nàng làm hắn quên luôn cả lời rao. Điền Chung Nam và Nam Tĩnh Hoàng thấp tùng phía sau, mỗi người một vẻ làm các thiếu nữ phải than thầm không thôi. Họ Điền luôn mỉm cười rất thân thiện, sắc mặt họ Nam tuy có vẻ cao ngạo nhưng càng làm cái nét anh tuấn của hắn thêm phần thu hút. Một số kẻ thấy năm người họ đi qua liền tùm năm tùm ba lại bàn tán: “công tử tiểu thư nhà nào thế nhỉ?”, “ai cũng xinh đẹp, anh tuấn cả.”, “hôm nay ngày gì mà họ lại tụ tập với nhau vậy nhỉ?”... Đi được một lúc, phía trước có một rạp bán ngọc bội, trâm cài... Lâm Bích Ngọc dừng chân lại xem, tiểu Cúc la lên:

“Cây trâm này đẹp quá, tiểu thư cài vào rất đẹp đó.”

Tên bán hàng thấy một cô gái áo vàng rất xinh đẹp dừng lại xem liền vui mừng ra mặt. Rồi hắn phát hiện còn có một cô gái áo đỏ cũng xinh đẹp không kém đi chung nữa, sau lưng còn có hai vị công tử nhìn rất cao sang. Hắn âm thầm tặc lưỡi: “mấy người này chắc là con nhà đại gia đây, một nô tỳ thôi đã xinh đẹp đến vậy rồi.” Hắn vội nói:

“Đúng đó, tiểu cô nương này nói đúng đó. Tiểu thư mà cài cây trâm này vào thì như... như...”

Hắn muốn dùng từ nào cho thật cao quý nhưng nghĩ hoài vẫn không ra, mà như thế lại làm cả năm người cười ầm lên. Nam Thanh Loan cười xong, nàng rút thanh kiếm ra chỉ vào mặt tên bán hàng, lớn tiếng hỏi:

“Như thế nào? Ngươi đùa giỡn với bọn ta chăng?”

Tên bán hàng không ngờ có màn này, giọng hắn lắp bắp nói:

“Tiểu nhân... không dám...”

Thấy tên bán hàng run lấy bầy, mặt mày tái xanh. Lâm Bích Ngọc thấy tội cho hắn, nàng không ngờ Nam Thanh Loan lại làm như vậy. Điền Chung Nam thấy sắc mặt kinh ngạc của Lâm Bích Ngọc liền nói:

“Thanh Loan, muội đừng đùa giỡn nữa.”

Nam Thanh Loan cười hì hì rút kiềng lại. Nàng nói:

“Chỉ đùa một chút mà thôi.”

Tên bán hàng như được đại xá, hắn vuốt ngực mấy cái nói:

“Vị tiểu thư đây vui tính quá.”

Nam Tinh Hoàng bước lên, đưa một nén vàng cho tên bán hàng nói:

“Đưa cây trầm cho ta. Số tiền còn dư, coi như đã làm cho người sợ hãi.”

Tên bán hàng vui mừng, hắn chấp tay vái quá chừng, miệng thì nói: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử...”

Nam Tinh Hoàng đưa cây trầm cho Lâm Bích Ngọc nói:

“Cây trầm này xem như món quà lần đầu hai nhà gặp mặt.”

Lâm Bích Ngọc cười, nàng lấy cây trầm rồi đưa cho tiểu Cúc cất giữ. Trong lòng nàng cảm thấy buồn cười, câu nói của hắn quá lộ liễu rồi. Hắn muốn lấy lòng nàng nhưng lại nói là quà gặp mặt của hai nhà Lâm, Nam. Lễ vật của Nam gia chỉ có thể thôi sao? Nàng không trách món quà quá ít, chỉ trách hắn không khéo ăn nói mà thôi. Nam Thanh Loan thấy ca ca của mình như vậy thì bùi bùi. Là huynh muội bấy lâu, có khi nào thấy hắn tặng cho nàng vật gì đâu chứ? Bỗng, Điền Chung Nam cất tiếng:

“Hay là chúng ta ghé qua trà lâu nghỉ chân một chút.”

Mọi người đều khen hay, đi này giờ đã mỏi chân lắm rồi. Cùng nhau đi đến một quán trà gần đó. Mọi người cùng nhau lên lầu hai, trên đây thoáng mát lại có thể nhìn thấy quang cảnh dưới đường lớn. Đang trao đổi với nhau vài câu, bỗng Nam Thanh Loan suýt xoa:

“Con ngựa đẹp quá.”

Mọi người cùng nhìn theo ánh mắt của nàng. Dưới đường, tiểu nhị đang dắt một con ngựa ra cửa trước cho khách. Con ngựa rất rắn chắc, bộ lông đen tuyền không pha chút tạp chất nào của nó làm người tra phải trầm trồ không thôi. Điền Chung Nam xòe cái quạt ra phe phẩy nói:

“Quả nhiên là ngựa tốt. Giống ngựa này chỉ có ở phía bắc mà thôi.”

Lâm Bích Ngọc nghe nói vậy liền “ồ” một tiếng, rõ ràng vấn đề này nàng không rõ. Nam Tinh Hoàng thấy vậy, ánh mắt lại pha chút ganh tỵ với Điền Chung Nam. Chuyện này ai mà không biết, chẳng qua tên kia giành nói trước mà thôi. Nam Tinh Hoàng khi biết hôm nay sẽ được gặp Lâm Bích Ngọc thì rất hào hứng. Người được xếp thứ ba trên Kiêu bảng chắc chắn phải nghiêng nước nghiêng thành. Sáng nay, Lâm Bích Ngọc đã làm hắn không thất vọng. Khi gặp bên ngoài Lâm gia, hắn đã bị nàng hớp hồn mất rồi. Hắn cho rằng chỉ có người như nàng mới xứng với con trai của Nam mình chủ mà thôi. Khi có dịp, hắn luôn cố gắng lấy lòng Lâm Bích Ngọc, mong muốn tạo ấn tượng tốt với nàng. Nhưng cái tên Điền Chung Nam luôn được cha ưu ái kia, dường như đang làm Lâm Bích Ngọc chú ý nhiều hơn. Nam Thanh Loan nghe Điền Chung Nam nói vậy liền thích thú vô cùng, nàng vội nhảy xuống đất. Chặn tên tiểu nhị lại nói:

“Chủ nhân của con ngựa này là ai?”

Tên tiểu nhị thấy bóng người nhảy xuống chặn trước mặt, giật mình một cái. Hắn không ngờ mình lại được thấy một cô gái xinh đẹp như vậy. Hắn nhìn Nam Thanh Loan không chớp mắt nói:

“Của một khách quan đang dùng trà ở bên trong.”

Nam Thanh Loan lấy trong người ra một nén vàng lớn đưa cho tên tiểu nhị nói:

“Người mang nén vàng này đưa cho người đó, nói rằng: con ngựa này bốn cô nương đã mua rồi.”

Tên tiểu nhị ấp úng:

“Việc này... việc này...”

Nam Thanh Loan trợn mắt nói:

“Còn không đi.”

Tên tiểu nhị đang không biết phải làm sao thì một người bước ra nói:

“Ngựa này không bán.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47: Ngựa Này Không Bán

Tên tiểu nhị thấy chủ nhân con ngựa đi ra liền thở phào một hơi, hần vội vàng để nén vàng lên yên ngựa rồi đi vào. Chuyện này cứ để bọn họ tự giải quyết, hần không dám xen vào.

Nam Thanh Loan nghe có người nói không bán ngựa liền quắc mắt lên nhìn. Người này một thân từ trên xuống dưới đều màu trắng, tóc trên đầu buộc rất tùy ý tạo cho người ta có cảm giác hần là người không thích gò bó, muốn làm những việc mình thích. Nàng nhìn hần hồi lâu mới chợt nhớ ra: “mình đang mua ngựa mà.” Nàng chỉ nén vàng trên yên ngựa nói:

“Con ngựa này không đến giá đó đâu. Ngươi bán cho bốn cô nương đi.”

Người mặc đồ trắng đáp gọn hai chữ: “không bán.”

Nam Thanh Loan nhăn mặt nói:

“Ngươi muốn bao nhiêu cứ nói đi.”

Người mặc đồ trắng lắc đầu nói:

“Không bán.”

Thấy tên mặc đồ trắng chuẩn bị dắt ngựa đi, Nam Thanh Loan rút kiếm ra nói:

“Một bán ngựa, hai ăn đòn.”

Tên mặc đồ trắng nhìn Nam Thanh Loan cười. Con gái đã lớn rồi mà tính tình lại giống như trẻ nít, hần nói:

“Tiểu cô nương, con ngựa này tuy không phải độc nhất vô nhị. Nhưng là vật vô giá với ta. Cô nương đừng làm khó nữa.”

Nam Thanh Loan nghe hần gọi mình là tiểu cô nương liền khó chịu. Nàng ghét nhất kẻ nào nói mình còn nhỏ tuổi. Vừa định ra tay dạy cho tên kia một bài học thì mấy người Lâm Bích Ngọc đã đi ra. Nam Tĩnh Hoàng hiểu tính tình của em gái mình nhưng vẫn cố ý hỏi:

“Chuyện gì xảy ra thế?”

Nam Thanh Loan chưa kịp trả lời đã nghe tiểu Cúc la lên:

“Tên đâm tặc.”

Điền Chung Nam, Nam Tĩnh Hoàng và Nam Thanh Loan nghe vậy đều giật mình. Nam Tĩnh Hoàng vội hỏi:

“Ai là đâm tặc?”

Tiểu Cúc chỉ tên mặc đồ trắng nói:

“Là hần, hần đã vô lễ với tiểu thư.”

Ba người nghe xong liền nhìn sang Lâm Bích Ngọc, khuôn mặt của nàng bây giờ đã đỏ như ráng chiều. Khi xuống đây, nàng nhìn thấy “người kia” đầu tiên. Cái hình dáng ấy, khuôn mặt ấy, nàng vẫn chưa quên được. Nàng không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, đã có thể gặp lại. Nam Tĩnh Hoàng thấy bộ dạng của Lâm Bích Ngọc liền cho rằng lời tiểu Cúc là không sai. Hần nhìn tên mặc đồ trắng nói:

“Tiểu tử, ngươi chán sống rồi.”

Tiểu Cúc cười toe toét, nàng không ngờ lại gặp tên đâm tặc ở đây. Nàng rất vui sướng khi thấy tên đâm tặc kia sẽ bị người ta đánh cho một trận. Nam Thanh Loan lại khác, tuy chỉ nói qua vài câu nhưng nàng cảm nhận người này rất hòa nhã, bộ dáng lại không ra vẻ gì là háo sắc cả. Nàng chau mày suy nghĩ rồi nhìn Điền Chung Nam, chỉ thấy hần vừa cười vừa phe phẩy cây quạt. Nam Tĩnh Hoàng thấy tên mặc đồ trắng vẫn đứng đưng như không có gì

xảy ra liền nói:

“Hôm nay ta sẽ giúp Lâm tiểu thư đòi lại công đạo. Ngươi còn lời gì để nói nữa không?”

Tên dân tộc kia không phải Bạch Vân thì là ai? Gã gặp một màn này cũng cảm thấy bất ngờ. Nam Hạ rộng lớn như vậy, sao gặp nhau lại dễ như vậy nhỉ, ông trời cũng “khéo” thật.

Nguyên, tối qua Bạch Vân sau khi chạy đi, liền muốn vào đồ phường kiếm chút bạc. Nhưng nghĩ lại trời đã tối, lại có chút rượu trong người: đi đánh bạc sẽ không tốt lắm, thế là gã quay về khách điểm. Khi về đến nơi, Bạch Vân thấy tên khất cái đang nằm rên rĩ trên giường. Dưới đất rơi vãi đầy cả thuốc.

Gã đến bên giường hỏi:

“Ngươi thế nào rồi?”

Tên khất cái cắn răng nói:

“Không sao...”

Bạch Vân thở dài một hơi, gã điểm huyết cho hấn bớt đau rồi thu dọn cái mớ hỗn độn trong phòng. Tên khất cái nói:

“Ngươi tốt bụng thật đó.”

Bạch Vân cười nói:

“Nếu giúp được thì nên giúp.”

Tên khất cái hỏi:

“Ngươi không chê ta thân phận thấp hèn sao?”

Bạch Vân nói:

“Đều là con người với nhau cả, sao phải phân chia cao thấp làm gì?”

Tên khất cái thở dài:

“Ai cũng nghĩ như ngươi thì tốt quá.”

Bạch Vân nói:

“Ai cũng có lòng tốt cả, chỉ là họ muốn làm hay không mà thôi.”

Tên khất cái đổi chủ đề:

“Ngươi làm việc quan trọng xong chưa? Ngày mai phải đi thật sao?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Sáng mai ta đi.”

Tên khất cái rất muốn nói câu: “ta sẽ cùng đi với ngươi.” Nhưng lại không dám nói ra. Tình trạng mình như vậy, đi theo chỉ khiến hấn phải lo lắng cho mình. Mà chắc gì hấn đồng ý cho mình theo cùng. Nhìn bóng lưng đang thu dọn các thứ trong phòng, lại thấy vui vui trong lòng. Bạch Vân đã ngà ngà say, gã dọn dẹp xong rồi nói:

“Ngươi nằm sát vào trong một tí, ta lên ngủ đây.”

Tên khất cái thất thanh:

“Cái gì?”

Bạch Vân cười nói:

“Tiền của ta đã hết rồi, chỉ có thể mượn một phòng thôi. Không ngủ chung thì ta ngủ dưới đất à?”

Tên khất cái không biết nói gì, chỉ cố gắng trườn mình vào mép giường. Bạch Vân nhảy lên giường nằm. Vung chân một cái, chiếc hài của gã bay ngang ngọn nến trong phòng đánh phụt một cái. Căn phòng chìm vào trong đêm tối. Sáng dậy, cả người cảm thấy tươi tỉnh hẳn. Quả nhiên có tí rượu, ngủ say hơn bình thường. Gã lấy nước rửa mặt, rồi vơ vai mấy cái. Thấy tên khất cái còn ngủ, gã cũng không đánh thức mà đi ra ngoài dùng điểm tâm. Tên khất cái tuy bị thương nặng nhưng cả đêm không sao chợp mắt được. Lần đầu nằm sát với một nam nhân như thế làm tim cứ đập thình thịch, gần sáng mới chợp mắt được. Bạch Vân sau khi ăn điểm tâm liền hỏi đường đi đến đồ phường. Lần này đã có kinh nghiệm so với lần ở Hoang Kỳ trấn, gã đặt

mấy phân tiền cuối cùng vào. Khi kiểm được chục lượng bạc, gã sang bàn khác. Quả nhiên Nam Hạ có khác, chơi cũng lớn hơn rất nhiều. Lần này gã cố ý đặt thua mấy lần rồi dồn hết tiền vào một ván cuối như một con ma cờ bạc đang máu vậy. Kết quả tất nhiên gã thắng đậm mà không bị ai nghi ngờ cả. Thắng được năm mươi lượng bạc, Bạch Vân không chơi nữa, gã sợ lại có chuyện phát sinh. Bạch Vân quay về thấy tên khát cái còn ngủ. Gã để mười lượng bạc trên đầu giường cho hắn rồi đưa mười lượng cho tên tiểu nhị - trả tiền phòng mấy ngày qua cùng thời gian tên khát cái còn nằm dưỡng thương. Gã dặn dò tiểu nhị phải ân cần chăm sóc cho tên khát cái.

Bạch Vân cười ngửa chạy một lúc, gã nhớ ra phải mua ít lương khô mang theo. Gã ghé vào quán trà, căn dặn tiểu nhị chuẩn bị lương khô. Khi đám người Lâm Bích Ngọc đi vào thì cũng là lúc gã từ nhà vệ sinh đi ra nên không gặp mặt. Ngồi nghỉ ngơi một chút, vừa định lên đường thì Nam Thanh Loan đòi mua ngựa của gã.

Nghe Nam Tinh Hoàng nói muốn đòi lại công đạo, Bạch Vân thờ dài; quả nhiên phiền toái cứ tìm ta mà đến. Gã nói:

“Chỉ là hiểu lầm mà thôi. Ta đang có việc gấp, mau nhường đường đi thôi.”

Nam Tinh Hoàng thấy Bạch Vân không xem lời nói mình ra gì liền rút kiếm ra.

“Khoan đã.”

Vừa định ra tay liền nghe hai tiếng vang lên. Một tiếng là của Lâm Bích Ngọc, nàng không muốn chuyện phát sinh theo chiều này, không muốn Bạch Vân xảy ra chuyện gì nên mới lên tiếng. Nàng ngạc nhiên khi thấy Nam Thanh Loan cũng lên tiếng ngăn cản. Đúng, tiếng thứ hai là của Nam Thanh Loan. Nàng biết ca ca của mình võ công rất cao, mà tên mặc đồ trắng kia bộ dáng rất thư sinh. Nếu ca ca ra tay hiển nhiên tên này không sống nổi. Nàng ngần ngại một là vì muốn nhìn thấy Lâm Bích Ngọc không trả được mối nhục sẽ tức giận như thế nào, hai là muốn giúp tên thư sinh kia một phen. Nàng nói:

“Đại ca, tên này không làm theo ý muội. Huynh phải để cho muội ra tay mới đúng chứ.”

Bổng Điền Chung Nam nói:

“Lâm tiểu thư, tiểu thư muốn như thế nào?”

Lâm Bích Ngọc thấy hắn cư xử rất đúng mực, ăn nói lại lịch thiệp liền cảm thấy có hảo ý với hắn. Nàng nói:

“Chỉ là hiểu lầm mà thôi. Vị công tử này không có lỗi chi hết.”

Điền Chung Nam cười nói:

“Vậy ý của lâm tiểu thư là...”

Lâm Bích Ngọc này giờ vẫn không dám nhìn Bạch Vân, nàng liếc gã một cái nói:

“Các huynh đừng gây khó dễ y nữa.”

Điền Chung Nam chỉ cười không đáp. Nam Thanh Loan lại thấy kỳ: vậy cuối cùng tên thư sinh kia có vô lễ với nàng hay không? Nam Tinh Hoàng cùng Tiểu Cúc đồng thanh la lên:

“Không được.”

Tiểu Cúc giành nói trước:

“Tên đám tặc này không đánh cho một trận không được, biết đâu hắn lại đi sàm sỡ người khác thì sao?”

Điền Chung Nam, Nam Tinh Hoàng cùng Nam Thanh Loan kinh ngạc. Lúc đầu, còn nghĩ tên này chỉ là ăn nói vô lễ, cử chỉ không đúng mực với Lâm Bích Ngọc mà thôi, không ngờ tên này dám giờ trò sàm sỡ. Nam Tinh Hoàng vùng kiếm vào mặt Bạch Vân, đồng đặc nói:

“Nam Tinh Hoàng ta ghét nhất là bọn đám tặc không biết liêm sỉ. Hôm nay, ta quyết diệt trừ loại người bại hoại như ngươi.”

Bạch Vân nghe Nam Tinh Hoàng xưng tên họ liền phì cười. Nghe hai chữ “tinh hoàn”, gã cười ngặt nghẽo. Ai đòi lại đặt tên con mình là tinh hoàn chứ, chẳng lẽ nhìn bề ngoài không phân biệt được là trai hay gái sao? Thấy tên đám tặc không lo sợ mà còn cười như điên như dại, Nam Tinh Hoàng hỏi:

“Ngươi cười cái gì thế?”

Bạch Vân cố nhịn cười hỏi:

“Ngươi tên Nam Tinh Hoàn?”

Nam Tinh Hoàng nghĩ Bạch Vân đã hiểu sai tên của mình nên ưỡn ngực nói:

“Hoàng không phải hoàn. Hoàng trong hoàng thất không phải hoàng trong phượng hoàng.”

Bạch Vân thấy hấn rất tự hào mà giải thích lại ngắn ra. Gã chợt nhớ từ tình hoàn chỉ “trúng cút” là từ về sau này mới được sử dụng. Hiện giờ từ đó chưa ai biết đến cả. Đã hiểu ra vấn đề, Bạch Vân nói:

“Tên rất hay! Nhưng chuyện này không liên quan đến ngươi. Chẳng phải vị tiểu thư đây không muốn truy cứu hay sao?”

Nam Tinh Hoàng nói:

“Trừ gian diệt ác là việc mà Anh Hùng hội chúng ta phải làm. Hạng người bại hoại như ngươi, phạm là người trong bạch đạo: ai cũng có thể giết.”

Tiểu Cúc nghe mà giật bắn người, nàng chỉ muốn dạy cho tên dân tộc một bài học, muốn hấn ăn một trận đòn nhớ đời mà thôi. Sao Nam công tử lại muốn giết hấn nhỉ? Lâm Bích Ngọc cũng nhăn tít đôi mày liễu, nàng không ngờ lại lớn chuyện như vậy. Định lên tiếng can ngăn thì nghe “người kia” nói:

“Muốn thì đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Lâm Bích Ngọc Lâm Nạn.

Hai bên đang vào thế giương cung bạt kiếm thì có một tiếng cười vang lên. Bóng người thấp thoáng đã đứng trước mặt đám người Bạch Vân. Thấy người đến là một tên mập lùn, trên mặt toàn râu có quần khăn màu đen trên đầu, Bạch Vân thở dài nghĩ: “lại chuyện gì nữa đây?”

Năm người Lâm Bích Ngọc cũng như Bạch Vân, chưa từng thấy mặt người này bao giờ. Nam Tinh Hoàng nhìn hấn nói:

“Các hạ muốn xen vào chuyện này?”

Tên mập lùn chẳng hiểu Nam Tinh Hoàng nói gì, hấn thấy bên này có vẻ là người mà hấn đang tìm kiếm nên chạy đến. Hấn nói:

“Ta thấy náo nhiệt nên đến xem mà thôi.”

Nam Tinh Hoàng nhếch miệng:

“Nên là như vậy.”

Tên mập lùn không để ý đến Nam Tinh Hoàng, hấn nhìn Lâm Bích Ngọc và Nam Thanh Loan hỏi:

“Trong hai vị tiểu cô nương đây, ai là Lâm Bích Ngọc?”

Thấy Lâm Bích Ngọc định trả lời, Điền Chung Nam hỏi lại:

“Vị huynh đài đây tìm Lâm tiểu thư có việc gì?”

Tên mập lùn nói:

“Ta nghe nói con của lão gian thương rất xinh đẹp, được xếp thứ ba trên Kiều bảng. Ta muốn xem thử có đúng như vậy hay không?”

Lâm Bích Ngọc nhún mày nói:

“Vị thúc thúc đây sao lại nặng lời với gia phụ?”

Tên mập lùn mắt sáng lên, hấn vội vàng hỏi:

“Ngươi là Lâm Bích Ngọc?”

Thấy Lâm Bích Ngọc gật đầu, tên mập lùn lạng người một cái đến trước mặt nàng. Hấn giơ tay phải ra muốn không chế nàng nhưng lại thấy một cây quạt đâm vào tay phải của mình. Hấn vội biến chiêu, chụp lấy cây quạt. Nhưng cây quạt như con rắn vậy, luôn lách khỏi cái chụp của hấn rồi lại hướng đến nách của hấn mà đâm đến. Đang định đối phó với cây quạt kia, lại nghe hai tiếng gió sau lưng nhắm vào cổ và sườn trái của mình. Hấn vội nhún người một cái, phóng ra khỏi vòng vây. Vừa đáp chân xuống, nhìn lại thì thấy tên cầm quạt đang mỉm cười nhìn hấn.

Điền Chung Nam đã đề phòng tên mập lùn từ khi hấn xuất hiện. Kể đến hấn phải có ý định gì đó, nếu không đã chẳng đến. Vì vậy khi thấy tên mập lùn muốn không chế Lâm Bích Ngọc, hấn liền ra tay ứng cứu. Nam Tinh Hoàng và Nam Thanh Loan thấy có biến liền vung kiếm về phía tên mập lùn nhưng

lại chậm hơn hẳn một bước, để hẳn tránh né được. Nam Thanh Loan muốn đuổi theo đánh tiếp nhưng bị Nam Tĩnh Hoàng kéo lại. Hắn nói:

“Tên lùn này rất nhanh, không được khinh địch.”

Nam Tĩnh Hoàng biết tên lùn này không dễ đối phó, nhìn Điền Chung Nam và Nam Thanh Loan quát lớn:

“Cả ba chúng ta cùng lên.”

Điền Chung Nam không cười nữa, hẳn vung cây quạt ra tấn công trước. Nam Tĩnh Hoàng cũng không chịu thua kém múa kiếm theo sau. Nam Thanh Loan lại càng thấy thích thú vô cùng, nàng nhún người lên không, từ trên đánh xuống. Tên mập lùn thấy ba người trẻ tuổi liên thủ, thế công rất hung hiểm nào dám lơ là. Hắn vung chưởng ra đỡ gạt, rồi theo đó mà phản công. Bốn người công thủ rất kín kẽ làm cuộc chiến trở nên rất khốc liệt. Lâm Bích Ngọc lúc này đã đến bên cạnh Bạch Vân, nàng e thẹn nói:

“Công tử nên rời đi thôi.”

Diễn biến xảy ra làm Bạch Vân rất kinh ngạc. Gã không ngờ cha của Lâm Bích Ngọc lại có kẻ thù lợi hại đến như vậy. Lúc này nàng hoảng sợ đến nỗi sắc mặt chẳng còn tí máu, thế nhưng chưa chịu rời đi mà lại quan tâm đến gã như vậy. Bạch Vân chưa kịp trả lời đã thấy tiểu Cúc liếc gả nói:

“Tên dân tộc này thật may mắn.”

Lâm Bích Ngọc nhú mày nói:

“Tiểu Cúc, không được vô lễ.”

Tiểu Cúc chu mỏ ra nhưng không dám nói thêm lời nào nữa. Lâm Bích Ngọc ái ngại nhìn Bạch Vân nói:

“Xin công tử đừng để trong lòng.”

Bạch Vân cười nói:

“Ta không chấp nhất một tiểu cô nương đâu.”

Lâm Bích Ngọc che miệng cười, nàng biết Bạch Vân muốn nói tiểu Cúc còn trẻ con, không biết suy nghĩ, gã muốn chọc tức tiểu Cúc đây mà. Tiểu Cúc cũng biết Bạch Vân đang xỏ xiên mình, nàng chu mỏ trừng mắt lên nhìn Bạch Vân như muốn ăn tươi nuốt sống gã vậy. Lâm Bích Ngọc vừa định giục Bạch Vân rời đi thì nghe gã nói:

“Coi bộ mấy người bạn của cô nương không làm gì được tên lùn đó. Cô nương nên rời đi trước đi.”

Lâm Bích Ngọc tròn xoe đôi mắt nói:

“Người bạn?”

Bạch Vân chỉ đám người họ Nam nói:

“Ba vị bằng hữu của cô nương đó.”

Lâm Bích Ngọc nhìn Bạch Vân nói:

“Công tử dùng từ khó hiểu quá.”

Bạch Vân cười trừ nói:

“Đi mau đi, còn chần chừ sẽ có biến đấy.”

Lâm Bích Ngọc lắc đầu đáp:

“Bọn họ vì muội mà đánh nhau với người khác. Bây giờ muội bỏ đi thì không phải cho lắm.”

Bạch Vân nghe nàng nói liền khen hay. Con gái mà lá gan cũng không nhỏ nhỉ? Gã lấy nén vàng trên yên ngựa bỏ vào trong áo, sau đó nói:

“Nếu vậy, ta đi trước đây. Hẹn ngày tái ngộ.”

Thấy Bạch Vân nhảy lên ngựa, trong ánh mắt Lâm Bích Ngọc hiện vẻ tiếc nói, nàng vẫy tay nói:

“Hẹn ngày tái... ”

Chữ “ngộ” chưa kịp nói ra thì tay nàng đã bị Bạch Vân kéo mạnh một cái. Nàng bị gã kéo lên trên lưng ngựa, ngồi sau lưng của gã. Rồi con ngựa liền phóng đi rất nhanh. Ngồi sát vào lưng của một nam nhân làm nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, vừa định lên tiếng trách móc, liền nghe sau lưng có tiếng

chửi rửa vang lên:

“Tiểu tử khốn kiếp, dám phá hoại chuyện lớn của ta.”

Lâm Bích Ngọc quay đầu nhìn lại thì thấy tên mập lùn đang chạy theo sau. Nàng chợt hiểu ra: Bạch Vân đã kịp cứu nàng một lần. Bạch Vân cho ngựa phi thẳng một đường, gã muốn chạy khỏi Nam Hạ. Tên mập lùn đuổi một lúc vẫn không kịp, hấn thóa mạ mấy câu rồi rẽ hướng khác mà đi, không đuổi theo nữa. Lâm Bích Ngọc tuy cảm thấy e thẹn nhưng nàng không bị mất lý trí, nàng hỏi:

“Công tử muốn đưa muội đi đâu thế?”

Bạch Vân nói:

“Tên lùn muốn bắt muội, tất nhiên bây giờ hắn đang ẩn thân ở đâu đó gần nhà của muội. Bây giờ về quay về, sẽ không an toàn.”

Lâm Bích Ngọc không đáp, nàng thấy Bạch Vân nói cũng có lý. Nhưng trong lòng than thở không thôi, nàng sợ việc này sẽ làm cho cha mình lo lắng. Bạch Vân biết nàng đang nghĩ gì, gã khuyên nhủ:

“Đừng lo lắng, chúng ta chỉ ra phía ngoài Nam Hạ một chút mà thôi. Gần tối, ta sẽ đưa muội về nhà.”

Bên ngoài Nam Hạ có cánh rừng nhỏ. Bạch Vân dừng ngựa lại, cả hai cùng xuống nghỉ ngơi. Thấy Bạch Vân gom mấy nhánh củi nhóm lửa, Lâm Bích Ngọc cảm thấy rất thích thú. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ ở trong Nam Hạ, chưa bao giờ đi ra bên ngoài. Về mọi chuyện lớn nhỏ khác, đều có người phục vụ chu đáo cho nàng, nàng chẳng cần phải động đến một cái móng tay nữa là. Bạch Vân thấy nàng như vậy liền cười cười, gã hỏi:

“Đỡ lạnh hơn chưa?”

Trời hôm nay âm u từ rất sớm, không có một chút ánh nắng. Lúc này đã có vài hạt mưa lất phất rơi xuống nhưng chỉ có thế. Chẳng có cơn mưa nào cả, chỉ có vài hạt mưa làm cho không khí càng thêm lạnh lẽo mà thôi. Lâm Bích Ngọc xoa xoa tay mình nói:

“Không thấy lạnh nữa.”

Bạch Vân lấy bánh bao ra ăn, gã mời Lâm Bích Ngọc nhưng nàng chỉ cười, lắc đầu. Chợt nghe Lâm Bích Ngọc hỏi:

“Công tử quý danh là chi?”

Bạch Vân nói:

“Bạch Vân, tiểu thư hẳn là Lâm Bích Ngọc?”

Lâm Bích Ngọc gật đầu nói:

“Bạch công tử đoán đúng rồi đó.”

Bạch Vân cười:

“Ta nghe tỷ tỷ của ta nói: trên giang hồ có cái gọi là Kiều bång, Lâm tiểu thư là người trên Kiều bång đầu tiên mà ta gặp.”

Lâm Bích Ngọc nhìn đám lửa nói:

“Mọi người quá khen mà thôi, Bạch công tử đừng chê cười.”

Bạch Vân nói:

“Cứ công tử, tiểu thư hoài mỗi miệng quá. Hay chúng ta xưng huynh muội cho tiện, có được không?”

Lâm Bích Ngọc cười nói:

“Theo lời của công tử vậy.”

Bạch Vân nói vài câu với Lâm Bích Ngọc rồi ngồi luyện công. Từ giờ đến tối còn cả buổi, thời gian có rất nhiều nếu không tận dụng thì thật uổng phí. Hai canh giờ trôi qua, Bạch Vân nhìn qua thì thấy Lâm Bích Ngọc đang cầm thanh kiếm xem xét. Gã cười nói:

“Rất đẹp có phải không?”

Lâm Bích Ngọc nghe tiếng nói sau lưng liền giật mình. Nãy giờ Bạch Vân ngồi im như khúc gỗ, nàng nghĩ gã buồn ngủ nhưng vì lo lắng cho mình nên ngồi mà ngủ. Trong lòng nàng lại thấp thỏm không yên, không biết hiện giờ cha nàng đã lo lắng đến mức nào rồi. Nàng ngồi lấy nhánh cây dọc đám lửa, vuốt ve con Hắc Thiên hã, rồi thấy thanh kiếm treo trên yên ngựa nên tò mò lấy ra xem. Nàng nhìn Bạch Vân hỏi:

“Huynh cũng là người trong giang hồ?”

Bạch Vân ngẫm nghĩ nói:

“Đúng vậy.”

Lâm Bích Ngọc tò mò hỏi:

“Bên ngoài có vui không?”

Bạch Vân nhớ lại những nơi gã cùng Nguyễn Thanh Trúc đi qua, ánh mắt gã xa xăm nói:

“Bên ngoài rất tự do, thoải mái.”

Lâm Bích Ngọc thấy thần sắc của Bạch Vân bỗng nhiên thay đổi một cách đột ngột như vậy liền nghĩ gã đã gặp chuyện gì đó không như ý. Nàng đổi chủ đề:

“Muội nghe nói giống ngựa này chỉ có ở phía bắc, huynh đến Nam Hạ này có việc gì thế?”

Bạch Vân lắc lắc đầu như muốn quên đi hình bóng của Nguyễn Thanh Trúc, gã nói:

“Chỉ là đi du ngoạn khắp nơi mà thôi. Đã tối rồi, ta đưa muội về nhà.”

Lâm Bích Ngọc muốn trò chuyện cùng Bạch Vân thêm một lát nhưng thấy gã không thích thú mấy, nàng thầm tiếc nuối nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình thản, cùng gã lên ngựa quay trở về. Cả hai ngồi trên lưng ngựa mà không nói với nhau thêm một tiếng nào. Quang cảnh rất hữu tình nhưng trông cả hai người chẳng có chút “tình” nào cả. Bỗng nhiên có người chặn trước đầu ngựa, Bạch Vân thấy đó là Nam Tinh Hoàng thì thở ra một hơi. Gã dịu Lâm Bích Ngọc xuống rồi quay ngựa phóng đi.

Lâm Bích Ngọc nhìn bóng người ngựa xa dần, trong lòng bỗng nhiên dâng lên niềm cảm xúc khó tả. Nam Tinh Hoàng đến bên, quan tâm hỏi:

“Lâm tiểu thư không sao chứ?”

Lâm Bích Ngọc buồn bã đáp:

“Không sao.”

Nam Tinh Hoàng cầm tay Lâm Bích Ngọc nói:

“Từ trưa đến giờ ta rất lo lắng cho muội.”

Lâm Bích Ngọc vội rút tay về, nàng nhú mày nói:

“Nam công tử, xin công tử tự trọng.”

Nam Tinh Hoàng nhú mày, hần nói:

“Muội làm sao thế?”

Lâm Bích Ngọc nhìn hần không nói. Buổi sáng, khi đón người của Nam gia ở ngoài cổng cho đến giờ, nàng thấy ánh mắt của hần nhìn mình rất không bình thường. Bây giờ, hần lại sở sảng như vậy làm nàng rất khó chịu, hai bên có thân thiết gì đâu mà hần lại làm như thế, huống hồ nam nữ thụ thụ bất thân kia mà. Nam Tinh Hoàng thấy sắc mặt nàng cũng đoán ra vài phần, hần nhếch miệng nói:

“Được Nam Tinh Hoàng này để mắt đến, ngươi phải cảm thấy vinh hạnh mới phải chứ, haha.”

Giọng điệu của hần làm Lâm Bích Ngọc chán ghét vô cùng, thì ra cái tên công tử được mọi người khen ngợi là như thế này đây. Nam Tinh Hoàng nhìn nàng nói:

“Ngươi có biết vì sao cha ngươi muốn kết giao với Nam gia chúng ta hay không?”

Thấy Lâm Bích Ngọc lắc đầu, Nam Tinh Hoàng cầm thanh kiếm xuống đất, giải thích:

“Cha ngươi là người giàu nhất Đại Nam. Kẻ nhòm ngó cái gia sản đồ sộ ấy, hiển nhiên nhiều không đếm xuể. Còn có một số kẻ thù luôn rình rập, chờ cơ hội lấy cái mạng già của lão. Nếu lão không bỏ vàng bạc ra để tạo mối quan hệ, cả nhà ngươi còn yên ổn đến bây giờ hay sao. Lại nói: cha ngươi đã nhờ cha ta đến trợ giúp. Lão muốn dựa vào cái uy danh của Anh Hùng hội, để tiếp tục yên ổn với cuộc sống vinh hoa phú quý của mình.”

Những lời của Nam Tinh Hoàng làm sắc mặt Lâm Bích Ngọc biến đổi không biết bao nhiêu lần. Nàng không ngờ Lâm gia của mình lại có tình trạng như vậy. Mỗi ngày, nàng chỉ lo học chuẩn bệnh, bốc thuốc, muốn cứu giúp mọi người. Nàng thấy cuộc sống rất bình dị, trôi qua rất êm đềm, chậm rãi. Tưởng như chẳng có chuyện gì có thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc đó của gia đình nàng. Nhưng không ngờ trong nhà lại có mối lo dai dẳng như vậy, tâm trí của cha nàng lại càng phiền não không yên, thế mà nàng lại không hề hay biết gì. Lại nghe Nam Tinh Hoàng nói tiếp:

“Cha ngươi được mọi người gán cho cái biệt danh gian thương, chắc hẳn ngươi có nghe qua. Con người lão thủ đoạn, nham hiểm. Lão đã làm tan gia bại sản không biết bao nhiêu gia đình, giẫm đạp không biết bao nhiêu người lương thiện mới có thể có được địa vị như bây giờ.”

Nam Tinh Hoàng ngừng một chút, hần nhìn Lâm Bích Ngọc cười nói:

“Kẻ thù tuy nhiều nhưng ngươi cứ yên tâm. Nếu Nam, Lâm hai nhà kết thông gia, còn kẻ nào dám vuốt râu hùm nữa chứ?”

Thấy ánh mắt bất thiện của Nam Tinh Hoàng, Lâm Bích Ngọc không kìm chế được. Nàng rất sợ, nhưng không biết vì điều gì. Nàng cảm thấy: ắn chứa trong đôi mắt ấy là một sự toan tính xấu xa. Nàng vội quay người bỏ chạy, nhưng Nam Tinh Hoàng lạng người một cái đã chắn trước mặt của nàng. Hần cười nói:

“Chính cha ngươi đã hứa gả ngươi cho ta, để đổi lấy sự bảo trợ của Anh Hùng hội. Haha, trước sau gì cũng là phu thê với nhau, có gì phải sợ hãi như thế?”

Lâm Bích Ngọc run giọng nói:

“Muốn ta gả cho ngươi? Không bao giờ!”

Nam Tinh Hoàng cười càng dữ tợn hơn:

“Khà khà, ngươi có quyền lựa chọn sao? Ngoan ngoãn nghe lời ta, sau này còn được làm ái thiếp.”

Lâm Bích Ngọc bỗng nhiên đổi giọng:

“Nam công tử, nếu đã như vậy. Chúng ta hãy về nhà rồi hãy nói tiếp.”

Nam Tinh Hoàng gật đầu hài lòng nói:

“Phải như vậy mới được chứ.”

Lâm Bích Ngọc thấy hần dịu lại, nàng liền thấy an tâm hơn một chút. Vừa định cất bước đi, lại nghe hần nói:

“Bất quá ta muốn xem thử: mỹ nhân xếp thứ ba trên Kiều bang có “thơm tho” hơn mấy tiểu thư khác hay không.”

Nói xong, Nam Tinh Hoàng ôm chặt lấy người của Lâm Bích Ngọc. Hần chu mỏ ra hôn vào mặt, vào miệng của nàng. Bỗng nhiên hần la lên một tiếng đau đớn:

“Con tiện nhân này.”

Lâm Bích Ngọc nghe hần nói liền cả kinh, chưa kịp hiểu ra ẩn ý trong lời nói của hần thì đã bị hần ghì chặt lấy. Nàng vội cúi đầu né tránh, rồi cắn vào cổ của hần một cái. Nam Tinh Hoàng vùng tay tát Lâm Bích Ngọc một cái trời giáng. Ánh mắt hần trừng to quát:

“Chuyện mà Nam Tinh Hoàng này muốn, chưa bao giờ không có được cả.”

Tranh thủ lúc Nam Tinh Hoàng nói chuyện, Lâm Bích Ngọc cắn răng nhịn đau, chạy đi. Chưa chạy được mấy bước, nàng đã ngã xuống đất vì hốt hoảng mà hai chân vấp vào nhau. Nàng cố gắng đứng dậy, vội vàng chạy tiếp nhưng đã bị điểm huyết từ phía sau, không thể nhúc nhích được nữa. Nàng vội van nài:

“Nam công tử, nếu đã có hứa hôn, cần gì phải làm như thế này?”

Không nghe Nam Tinh Hoàng trả lời, nàng nói tiếp:

“Nam công tử, công tử đưa ta về Lâm gia trước. Có được không?”

Bốn bề chỉ có tiếng gió rít qua từng kẽ lá, Lâm Bích Ngọc chẳng hề nghe thấy thêm tiếng động nào cả. Hiện giờ trong lòng nàng không gấp gáp nữa, thay vào đó là nỗi lo sợ khôn cùng: “chuyện gì đang xảy ra vậy?” Nàng bắt đầu thở gấp, không gian yên tĩnh này làm nàng hoảng sợ quá. Trong đời, nàng có khi nào phải trải qua tình cảnh như thế này đâu chứ?

Một khắc sau vẫn yên tĩnh như ban đầu, Lâm Bích Ngọc suy nghĩ rất nhiều. Nàng yên tâm hơn vì chưa có bất hạnh nào xảy đến với nàng. Nhưng chuyện gì đang xảy ra ở phía sau? Nàng không đoán ra nổi. Sự lo sợ của nàng lên đến đỉnh điểm, rồi nàng chợt nhớ đến một hình bóng của một người. Nàng hoài nghi: “phải chăng Bạch đại ca lo lắng cho mình, huynh ấy không yên tâm nên quay lại tìm mình.” Nàng mừng rỡ vô cùng, nói lớn:

“Bạch đại ca, có phải huynh đó không?”

Giọng nàng thập phần hoan hỉ, nàng hỏi tiếp:

“Đại ca quay lại cứu muội sao?”

Hồi lâu vẫn không có người đáp lời nàng. Lâm Bích Ngọc nhủ mảy, nàng đang rất muốn biết: thật sự có chuyện gì đang diễn ra? Nhưng rồi có một bàn tay chạm vào vai nàng. Lâm Bích Ngọc giật mình, nàng hỏi:

“Là Bạch đại ca sao?”

Bàn tay đó nắm lấy cái vai thon thả của nàng, hơi ấm từ bàn tay ấy truyền sang làm máu nóng trong người của nàng dâng trào lên. Nàng thấp giọng nói:

“Bạch đại ca, huynh đang làm gì vậy?”

Bàn tay đó vuốt dần xuống cánh tay của nàng, rồi nàng lại cảm thấy có hơi thở gấp gấp phả sát vào gáy của mình. Hai chuyện này làm nàng nổi cả da gà, cả người như mất hết sức lực. Nàng chắc chắn rằng chủ nhân của bàn tay này không phải là Nam Tinh Hoàng. Lúc này hân hùng hổ lắm mà, bây giờ sao phải giữ trò giấu mặt như thế này chứ? Nàng đoán người này là Bạch Vân, nàng e thẹn nói:

“Bạch đại ca, hôm qua huynh ôm muội. Trưa nay lại cầm tay của muội, chúng ta cùng nhau ngồi sát trên lưng ngựa nhưng tất cả đều là ngoài ý muốn, muội không trách huynh. Nhưng bây giờ huynh làm vậy, chính là không tôn trọng muội đó.”

Nàng tưởng rằng lời này có thể kìm chế hành động của người sau lưng. Nhưng nàng sai rồi, bàn tay của hắn bây giờ đã luồn ra phía trước, đang xoa xoa bụng của nàng và đang chuẩn bị di chuyển lên phía trên. Nước mắt nàng trào ra:

“Muội có chút cảm tình với huynh. Nhưng nếu huynh đối xử với muội như vậy, muội sẽ không tha thứ cho huynh.”

Dường như Lâm Bích Ngọc càng nói, bàn tay của hắn càng di chuyển nhiều hơn. Hiện giờ ót, cổ, vành tai của nàng đã bị người sau lưng dùng lưỡi “đi” qua không biết bao nhiêu lần. Bàn tay của hắn đã nằm trước ngực của nàng, không ngừng xoa bóp. Rồi khi bàn tay đó đặt xuống mông của nàng, nàng nghe thấy hơi thở của hắn bây giờ rất gấp, gấp hơn cả lúc nàng bỏ chạy nữa... y phục của nàng được kéo từ từ ra, bờ vai trắng nõn trong đêm tối càng làm hấp dẫn ánh mắt của người khác. Hân hôn lấy hôn để bờ vai thon trắng đó, rồi kéo mạnh y phục của nàng ra... Lâm Bích Ngọc nước mắt giàn giụa, khẽ nhắm mắt lại.

Từng áng mây lớn đóm trên bầu trời đêm đang che lấp ánh trăng làm cho người ta cảm thấy đó như là những lớp vẩy của một con cá vậy, trông ảm đạm, buồn tẻ vô cùng. Thời gian vẫn chậm rãi trôi qua, Lâm Bích Ngọc cảm thấy đêm nay dài như một năm vậy. Cả người nàng bây giờ đau nhức vô cùng, từng cơn gió lướt qua thân thể không mảnh vải che thân, làm nàng run bần bật. Nàng khóc, khóc đến nước mắt nước mũi chảy cả vào miệng. Nàng nghĩ hoài vẫn không hiểu: “tại sao, tại sao phải làm thế?”, nhưng vấn đề nàng không hiểu nhất là: “Bạch Vân người giờ trò đòi bại, tại sao không dám thò mặt ra nhìn ta?” Nàng hận, hận ông trời tại sao cho nàng gặp Bạch Vân. Nàng có cảm tình với hắn, nếu sau này hắn đối tốt với nàng, “chuyện đó” nàng cũng trao cho hắn. Nhưng... nàng không còn sức lực nữa để suy nghĩ nữa, nàng muốn ngất đi nhưng cơ thể vẫn cứ trơ ra như khúc gỗ, không thể nào cử động được.

Lúc này, bỗng có bóng người thấp thoáng xuất hiện trước tầm mắt của Lâm Bích Ngọc. Chính là Nam Thanh Loan. Nàng chạy lại gần, thấy Lâm Bích Ngọc không mảnh vải che thân đang đứng trơ trọi trong khu rừng liên giết mình. Nàng la hoảng:

“Điền đại ca. Huynh chờ một chút hãy tới đây.”

Điền Chung Nam là người học võ, cái cảnh ấy làm sao thoát khỏi tầm mắt của hắn được. Hắn vội quay lưng lại nói:

“Muội mau giúp Lâm tiểu thư mặc y phục vào. Khi nào xong, thông báo cho ta.”

Nam Thanh Loan gật đầu rồi nhặt bộ y phục cách đó không xa quần vào người của Lâm Bích Ngọc. Nàng quan tâm hỏi:

“Lâm tỷ tỷ, tỷ sao rồi?”

Lâm Bích Ngọc phát hiện có người đến liền hôn mê, nàng chỉ trì đến bây giờ đã là vượt quá mức chịu đựng của nàng rồi. Nam Thanh Loan quan sát thấy không ổn, nàng không biết phải làm gì cả, nàng hô to:

“Điền đại ca, huynh tới giúp muội một tay nào.”

Lời vừa dứt, Điền Chung Nam đã đến bên cạnh nàng rồi. Điền Chung Nam nói:

“Muội đặt Lâm tiểu thư xuống trước đi.”

Nam Thanh Loan đặt Lâm Bích Ngọc nằm xuống. Rồi nàng phát hiện phía sau lưng của Lâm Bích Ngọc có một bóng người, nàng kêu lên thất thanh:

“Trời ơi.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49: Bồng Nhiên Nổi Tiếng

Buổi sáng.

Trong khách điểm.

Đỗ Hoàng nhìn Kiều Tam Nương hỏi:

“Thật ra, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Kiều Tam Nương nhấp một ngụm trà rồi nói:

“Ta đâu có kêu ngươi đi theo ta? Ngươi có quyền rời đi mà.”

Đỗ Hoàng cười mỉa nói:

“Từ lúc muội rời đi ở Cổ thành. Ta thấy muội đã quay về với con người lúc đầu của muội rồi đó.”

Kiều Tam Nương nhìn Đỗ Hoàng hỏi:

“Ngươi đang nói cái gì mà khó hiểu thế?”

Đỗ Hoàng nhìn thẳng nàng, hần nói:

“Lúc ta gặp lại muội ở Cổ thành, lúc ấy bên cạnh muội có tên tiểu tử Bạch Vân. Ta thấy muội như trở thành một người hoàn toàn khác. Ta tự hỏi: Kiều Tam Nương mà giang hồ phải sợ hãi đâu rồi? Nàng vì sao lại như một tiểu cô nương chưa nếm trải cuộc đời thế kia? Bây giờ, muội lại trở nên lạnh lùng, xa cách như chính con người của muội.”

Kiều Tam Nương không đáp, nàng nhìn ly trà để trên bàn đến xuất thần. Lúc này, trong một góc của khách điểm có đám đông người tụ tập bàn tán, xì xầm trông rất hoạt kê. Một số người ngồi bàn khác cũng kéo nhau đến góp vui. Một tên cao lêu nghêu như cây sào, hần ngồi trên lan can nói:

“Hai chúng ta kể chuyện cho mọi người nghe, chỉ cần mọi người đãi cho chúng ta một bữa cơm là được.”

Một tên lùn tịt như trẻ nít nhưng trên mặt lại đầy râu là râu, hần gác một chân lên ghế nói:

“Chuyện này là đại sự của giang hồ, nếu không biết thì thật uổng phí đó.”

Mọi người nghe vậy liền nhao nhao lên. Chuyện giang hồ thì ai không thích nghe chứ? Chỉ một bữa cơm, đâu có lớn. Một người trong đám đông nói:

“Kể đi, chúng ta mỗi người mấy phân tiền, đãi hai người các ngươi một bữa thịnh soạn. Thế nào?”

Đám người cùng lên tiếng phụ họa. Tên lùn tịt nói:

“Được rồi, được rồi. Mọi người yên lặng nào, chúng ta bắt đầu kể đây.”

Mọi đều im lặng lắng nghe, tên cao lêu nghêu đột nhiên hỏi:

“Này lùn, ngươi có biết Lâm gia ở Nam Hạ không?”

Tên lùn nhếch miệng:

“Ngươi cho rằng ta ấu trĩ lắm chắc. Lâm gia ở Đại Nam này chẳng những giàu đến nứt đá đổ vách mà Lâm tiểu thư của Lâm gia càng làm điên đảo lòng người.”

Tên cao làm vẻ mặt bất ngờ hỏi:

“Lâm tiểu thư đó tên là Lâm Bích Ngọc có phải không?”

Tên lùn gật đầu nói:

“Đúng rồi, Lâm Bích Ngọc được xếp thứ ba trên Kiều bảng chính là con gái độc nhất của Lâm gia đó.”

Mọi người thấy tên lùn và tên cao diễn trò, một tung một hứng trong rất thú vị nên vỗ tay không ngớt. Chuyện huyền ảo như vậy càng làm cho nhiều người tò mò vây đến. Kiều Tam Nương và Đỗ Hoàng bấy giờ cũng đã chen lẫn vào trong đám người nghe ngóng tin tức.

Tên cao nói:

“Vậy ngươi có nghe Nam gia hay không?”

Tên lùn lắc đầu nói:

“Này cao, ngươi xem thường ta quá. Minh chủ của Anh Hùng hội chính là gia chủ của Nam gia, ta nói có đúng không?”

Tên cao nhếch miệng nói:

“Đúng, nhưng ngươi có biết hai nhà Nam, Lâm có quan hệ chi không?”

Tên lùn trả lời ngay:

“Còn phải hỏi? Một bên là người trong giang hồ, một bên là thương nhân, nhưng can hệ gì đến nhau chứ?”

Tên cao thờ dài nói:

“Vậy là lùn ngươi không biết. Nam, Lâm hai nhà đã kết thông gia với nhau rồi.”

“Ồ” tên lùn cùng mọi người đang nghe kể chuyện đều bất ngờ vì tin này. Có người không nhịn được nói:

“Sao lại như thế? Mau kể nhanh lên.”

Tên cao lêu nghêu gật gù:

“Nam minh chủ cùng Lâm trang chủ đã thống nhất với nhau về việc kết hôn. Cả hai nhà đều có danh tiếng và địa vị rất cao. Việc này không sớm thì muộn cũng xảy ra mà thôi.”

Tên lùn nói:

“Con trai của Nam minh chủ như thế nào? Có xứng với Lâm tiểu thư hay không?”

Tên cao cười nói:

“Chỉ cái danh tiếng là con trai của Nam minh chủ, đã đủ làm Lâm gia phải động lòng rồi. Huống chi Nam công tử tuổi trẻ tài cao, là một trong những người trẻ tuổi nổi trội nhất của giới giang hồ. Thiếu niên anh hùng nào phải dễ tìm, những người như Nam công tử chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.”

Tên lùn vội hỏi:

“Thế khi nào thì hôn sự diễn ra? Cuộc hôn nhân này chắc lắm xa hoa đây.”

Tên cao thờ dài nuối tiếc than:

“Sẽ không bao giờ xảy ra đâu.”

Mọi người đều ngạc nhiên, cái tên cao kêu cứ làm cho người ta phải hồi hộp mà. Hấn cứ áp áp ứng ứng là người nghe cứ phải nhấp nhòm không yên. Có người hỏi:

“Sao lại như thế?”

Tên lùn phụ họa:

“Đúng đó. Hôn sự sao lại bị hủy? Phải chăng Lâm tiểu thư yêu người khác? Hay Nam công tử chê bai Lâm tiểu thư?”

Tên cao lắc đầu nói:

“Tất cả đều không phải. Hôn sự không xảy ra vì Nam công tử đã không còn sống trên thế gian này nữa rồi.”

Mọi người nghe xong liền lên tiếng nghị luận. Kiều Tam Nương và Đỗ Hoàng nhìn nhau, cả hai đều thấy vẻ kinh dị trong mắt đối phương. Tên lùn quát lên một tiếng cho mọi người im lặng, hấn hỏi:

“Nam công tử vì sao mà chết?”

Tên cao đáp gọn:

“Bị sát hại.”

Tên lùn hỏi:

“Người có nói dốt không đây. Nam công tử võ công cao cường làm sao bị hạ độc thủ được? Huống hồ kẻ ra tay võ công có cao hơn Nam công tử đi chăng nữa, hấn cũng phải nể mặt Nam minh chủ chứ?”

Tên cao lắc đầu:

“Gan của hấn to lắm. Đã dám sát hại Nam công tử, thì còn nể mặt Nam minh chủ gì nữa. Việc hấn làm không chỉ có như thế thôi đâu.”

Tên lùn ngạc nhiên nói:

“Ủa? Hấn còn làm chuyện gì nữa?”

Tên cao nói:

“Nghe nói vào đêm trước trung thu. Ở bên ngoài cánh rừng của Nam Hạ, hấn sát hại Nam công tử, sau đó làm nhục Lâm tiểu thư.”

Lần này ngay cả những người điềm tĩnh cũng phải thốt lên kinh ngạc. Kẻ nào lá gan lại lớn đến vậy, dám làm ra chuyện động trời như thế. Một trận ồn ào qua đi, tên lùn lại hỏi:

“Người sát hại Nam công tử, làm nhục Lâm tiểu thư chắc chắn là kẻ bại hoại cần được diệt trừ. Hấn có phải là người của Âm Dương giáo không?”

Tên cao ngạc nhiên hỏi:

“Sao người lại cho rằng là người của Âm Dương giáo?”

Tên lùn đứng lên nói:

“Người của Âm Dương giáo hành sự ác độc, bức hiếp người lương thiện, tàn sát đồng đạo vô lâm. Chỉ có người của chúng mới dám có hành vi ngang ngược như thế.”

Tên cao nói:

“Cũng có lý, nhưng người phải biết: Anh Hùng hội không phải là nơi mà Âm Dương giáo có thể tác oai tác quái được. Nam minh chủ võ công trác tuyệt, mưu lược siêu phàm Âm Dương giáo chẳng dám gây sự với ông đâu.”

Tên lùn hỏi lại:

“Thế hấn là ai? Là người phương nào?”

Tên cao ngẩn ngơ:

“Không biết.”

Mọi người cười ồ lên, mỗi người một tiếng: “nói mau đi.”, “giấu giếm làm gì nữa.”, “lão gia chờ đợi hết nổi rồi, kể mau đi.”... tên lùn lớn giọng:

“Người lường gạt mọi người chăng?”

Tên cao cười nói:

“Sau khi chuyện xảy ra. Nam Minh chủ cho người điều tra tung tích của hấn nhưng không thấy. Lai lịch của hấn càng thần bí vô cùng. Nhưng danh tính của hấn thì đã điều tra được rồi.”

Mọi người đồng thanh hỏi:

“Là ai?”

Tên cao nói:

“Bạch Vân.”

Xung quanh bỗng nhiên im lặng không một tiếng động. Phản ứng của mọi người làm tên cao ngạc nhiên vô cùng, hấn chẳng hiểu vì sao mọi người lại im lặng như vậy. Bỗng nhiên có người hỏi:

“Bạch Vân là tên quái nào? Trước giờ trong giang hồ làm gì có ai nổi danh với tên Bạch Vân đâu?”

Mọi người đều có chung một thắc mắc, đều nghĩ kẻ dám đụng chạm đến Anh Hùng hội tất nhiên phải là kẻ nổi danh trên giang hồ. Có người còn đoán đó là Lý Thế Vũ trên Hắc băng nhưng lại không dám nói ra, sợ mang họa vào người. Tên cao cười nói:

“Lúc ta nghe chuyện này cũng kinh ngạc một phen. Nhưng nghe kể tiếp mới biết: nguyên Nam minh chủ cho rằng kẻ làm chuyện động trời này chính là Lý

Thế Vũ, có biệt danh Hoa công tử được xếp thứ ba trên Hắc bảng. Nhưng theo lời miêu tả của Nam tiểu thư, Điền công tử và nha hoàn của Lâm tiểu thư thì hình dáng của kẻ này không phải là Lý Thế Vũ. Hiện nay bức họa của hắn đã được quan phủ dán đầy cả Nam Hạ rồi, lệnh truy nã cũng đã được phát đi.”

Một tên gât đầu khen:

“Tên Bạch Vân này lớn gan thật. Có chết cũng không uống phí, haha.”

Có người hỏi:

“Tại sao vậy?”

Hắn trả lời:

“Được cùng mỹ nhân như Lâm tiểu thư “say giấc mộng”, có chết mấy lần ta cũng cam lòng.”

Mọi người nghe vậy liền cười ầm lên. Ai lại không muốn cùng mỹ nhân “chuyện trò” chứ, nhưng cái gan ấy chỉ có những kẻ có bản lĩnh mới dám làm mà thôi. Chuyện này càng lan truyền đi, ngày sau Bạch Vân đã là kẻ nổi danh khắp chốn giang hồ rồi. Có người cười nói:

“Vậy cái biệt danh Hoa công tử kia nên trao cho tên Bạch Vân mới phải. Họ Lý tuy đã hại đời không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các, nhưng chưa hề đụng chạm đến người nào trên Kiều bảng cả.”

Có người vỗ tay khen hay rồi thay nhau bàn luận, đưa ra suy nghĩ của mình. Kiều Tam Nương Và Đỗ Hoàng thấy đã không còn gì để nghe, cả hai quay về bàn của mình. Vừa đặt móng xuống, Đỗ Hoàng liền cười khà khà nói:

“Tiểu tử Bạch Vân này rất có胆 lược.”

Kiều Tam Nương nhú mày nói:

“Ngươi cho rằng những lời vừa rồi là thật hay sao?”

Đỗ Hoàng ngăn ra, hắn liếc hai tên lùn và cao một cái rồi nói:

“Chuyện mà Trà Quán đưa ra, hơn phân nửa là đúng sự thật.”

Kiều Tam Nương nói:

“Muốn biết có thật hay không? Đi Nam Hạ một chuyến không phải sẽ rõ cả sao?”

Đỗ Hoàng cười lớn:

“Lần đầu tiên ta thấy nàng thích thú với Nam Hạ như vậy đó.”

Đỗ Hoàng thấy ánh mắt của Kiều Tam Nương ánh mắt tràn đầy sát khí liền nghĩ rằng nàng lo lắng cho sự an nguy của Bạch Vân, hắn nói tiếp:

“Muội yên tâm. Ta và muội liên thủ thì dù là Nam Nhất Vương cũng phải ái ngại bảy phần. Bạch tiểu đệ của muội sẽ không sao đâu.”

Kiều Tam Nương rất muốn đến Nam Hạ ngay, xem có tìm thấy Bạch Vân hay không? Nàng sợ bây giờ hắn đang phải trốn chui trốn nhủi trước sự truy lùng của Anh Hùng hội. Nhưng dù không có chuyện của Bạch Vân, nàng vẫn muốn đi Nam Hạ. Mục đích của nàng là phải giải quyết triệt để mối lo bấy lâu của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Hoàng Lam

Trên con đường lớn, một nhóm ba người cưỡi ngựa chạy đến khách điểm. Bọn chúng vừa xuống ngựa, tên lùn tịt và tên cao lêu nghêu vội vàng bước ra đón. Hai bên trao đổi với nhau hồi lâu, nhóm ba người lại lên ngựa, nhắm hướng Nam Hạ phóng đi. Tên lùn và tên cao vừa đi vào liền thấy mọi người đang nhìn bọn hắn với ánh mắt tò mò. Tên cao bỗng nhiên nói lớn:

“Có một tin tức rất quan trọng. Mọi người mua cho hai chúng ta một bình Thanh Cốt Xà đi nào.”

Mọi người nhao nhao lên hỏi: “tin này hấp dẫn hơn tin vừa rồi hay không?” Có một tên trung niên rất hào phóng, hấn hô to: “tiểu nhị, lấy một bình Thanh Cốt Xà cho hai vị huynh đài này.” Mọi người nghe vậy liền vỗ tay một trận rồi giục: “kẻ mau đi.”

Tên lùn tịt nói:

“Chắc mọi người đã từng nghe nhắc đến kho báu của Nam Yên vương.”

Mọi người mắt sáng lên, người này nhìn kẻ nọ đều thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt của nhau. Bỗng nghe tên cao lêu nghêu tiếp lời:

“Ngày trước có tin tức từ Nam Hạ truyền đi. Tin tức này nói rằng: tấm bản đồ dẫn đến kho báu đã rơi vào tay của Đào gia trang ở Cổ thành.”

Mọi người liền xôn xao bàn tán, tin tức này có kẻ đã nghe qua nhưng cũng có người chưa biết. Mà tin tức về kho báu tất nhiên làm người ta cảm thấy phấn khích hơn cả. Tên lùn lớn tiếng nói:

“Mọi người có biết hiện giờ tấm bản đồ đang nằm trong tay của ai hay không?”

Mọi người đều im lặng, chờ đợi hắn nói ra tin tức quan trọng. Tên lùn hít một hơi thật sâu nói:

“Tấm bản đồ hiện giờ đang nằm trong tay của Bạch Vân.”

Mọi người nghe hắn nói như vậy liền nhao nhao lên hỏi:

“Có phải tên Bạch Vân giết người, cường gian lúc nãy không?”

Thấy tên lùn gật đầu, mọi người cùng nhau nghị luận:

“Có chuyện như vậy sao?”

“Bạch Vân này quả nhiên có bản lĩnh. Võ công hắn cao cường lắm thì phải?”

“Bạch Vân kia bao nhiêu tuổi rồi? Sư phụ của hắn là ai thế?”

Những câu hỏi này làm lùn, cao hai tên chỉ biết nhìn nhau, không trả lời được. Bên này Đỗ Hoàng nhìn Kiều Tam Nương nói:

“Lúc trước ta kéo muội đến Đào gia cướp bản đồ, nhưng muội cho rằng bản đồ không nằm trong tay Đào Nghiêm. Bây giờ ta mới hiểu hàm ý trong lời nói của muội.”

Kiều Tam Nương chỉ cười khẽ. Đỗ Hoàng thấy vậy hỏi:

“Nhưng vì sao muội biết chắc như thế?”

Kiều Tam Nương nói:

“Chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là biết thôi.”

Đỗ Hoàng gãi đầu:

“Muội cứ trêu chọc ta mãi.”

Hắn nói xong liền rót một chén rượu uống ừng ực. Kiều Tam Nương làm như không thấy, nàng nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Đỗ Hoàng tính tiền, cả hai cùng lên ngựa hướng thẳng Nam Hạ mà tiến.

...

Trong khu rừng cao su đầy lá khô, Kiều Tam Nương cùng Đỗ Hoàng cưỡi ngựa trên lối mòn, đi song song với nhau. Nơi đây chỉ cách Nam Hạ hai canh giờ mà thôi, hai người đã chạy một đoạn đường khá xa nên muốn cho ngựa nghỉ ngơi một chút. Bỗng nhiên hai người quay sang nhìn nhau, rồi thúc ngựa vào trong đám cây cao su. Lúc này, tiếng huyền não từ phía trước truyền tới. Có một đám quan binh đang truy đuổi một tên khất cái. Tên khất cái ăn mặc dơ dáy nhưng vẫn có thể thấy được máu tươi đang chảy ra trên người của hắn. Bọn quan binh đã đuổi kịp. Chúng bao vây tên khất cái lại, tên cầm đầu nói:

“Mau giơ tay chịu trói, theo chúng ta về nha môn.”

Tên khất cái thở hồng hộc nói:

“Ta có làm gì sai trái đâu? Vì sao các ngươi lại muốn bắt ta cho bằng được?”

Tên cầm đầu nói:

“Hừ, ngươi là đồng bọn của tên Bạch Vân đang bị truy nã. Chúng ta phải bắt ngươi về quy án.”

Tên khất cái im lặng, bây giờ hắn đã hiểu vì sao khi ra đường dò hỏi hành tung của Bạch Vân thì dân chúng liền báo tin cho bọn quan binh đến đuổi bắt mình. Tên cầm đầu chuẩn bị áp giải tên khất cái về thì bị một vật gì đó bay trúng vào ngực, té ngã ra sau. Mấy tên còn lại liền rút đao ra, thù thế. Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, có hai người đã nhảy đến bên cạnh tên khất cái. Tên quan binh nhăn mặt, hắn lồm cồm bò dậy, nhin đau nói:

“Các ngươi dám dă thương người của quan phủ ư? Mau bắt hết bọn chúng lại cho ta?”

Tên nào vừa xông vào thì tên ấy bị đánh văng trở ra, chỉ mấy chốc mà đám quan binh đã lẫn lộn, rên rĩ nằm dưới đất. Tên cầm đầu run giọng nói:

“Các ngươi không xem luật pháp ra gì phải không? Chống đối với quan phủ là tội chết, có biết không?”

Đỗ Hoàng cười nói:

“Còn nói thêm một câu nào, tất cả các ngươi sẽ không bao giờ thấy được ánh mặt trời của ngày mai đâu.”

Tên cầm đầu vội quay người bỏ chạy. Mấy tên còn lại cũng không dám ở lại lâu hơn, bọn chúng lồm cồm bò dậy rồi chạy như bị mả đuổi. Tên khất cái thấy một nam một nữ này võ công cao siêu vô cùng, chỉ vung tay nhắc chân thôi đã làm cho đám quan binh thất điên bát đảo rồi. Hắn vội chấp tay nói:

“Đa tạ đại ca, đại tỷ đã ra tay cứu giúp.”

Đỗ Hoàng thấy sắc mặt của hắn không còn một chút máu liền nói:

“Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đã.”

Ba người đi sâu vào đám cây cao su ngồi nghỉ ngơi. Kiều Tam Nương hỏi:

“Ngươi quen biết với Bạch Vân sao?”

Tên khất cái lấy tay chặn vết thương, ánh mắt ngời lên niềm hạnh phúc nhưng vẫn không đáp lời Kiều Tam Nương. Đỗ Hoàng hiểu tên khất cái đang nghĩ gì, hắn cười nói:

“Ngươi yên tâm, hai người chúng ta là chỗ quen biết với Bạch Vân. Chúng ta không làm hại ngươi đâu.”

Tên khất cái nhìn Kiều, Đỗ hai người một lượt rồi ngập ngừng hỏi:

“Có thật không?”

Kiều Tam Nương hỏi:

“Ngươi gặp Bạch Vân khi nào? Bây giờ hắn đang ở đâu?”

Tên khất cái hỏi lại:

“Làm sao có thể tin tưởng được là Bạch đại ca quen biết với hai vị?”

Kiều Tam Nương ngắn gọn:

“Ta là tỷ tỷ của Bạch Vân.”

Tên khất cái nhớ lại nói:

“Bạch đại ca nói có việc quan trọng phải đi. Đã hơn một tuần rồi mà vẫn chưa thấy quay lại.”

Kiều Tam Nương nhìn tên khất cái nói:

“Ngươi làm sao quen biết với Bạch Vân?”

Thấy hai người vẫn không có ý định nói thêm bất cứ manh mối nào, tên khất cái cắn răng kể lại mọi chuyện. Từ việc Bạch Vân cứu mình như thế nào, trị thương cho mình ra sao, chia tay ở đâu... nhất nhất kể ra. Tên khất cái biết mình đang đánh bạc, nhưng đoán rằng khả năng thắng lại cao hơn một nửa. Bởi vì võ công của hai người họ cao cường như vậy, tại sao lại nhẹ nhàng với mình như thế kia? Sao không dùng vũ lực ép buộc mình phải nói ra, chắc chắn là họ đang nói thật.

Kiều, Đỗ hai người nghe tên khất cái kể lại mà cảm thấy rất bất ngờ. Không ngờ tên Bạch Vân này bụng dạ lại tốt như vậy. Nhưng nếu hai người mà biết

được suy nghĩ: không dùng vũ lực để ép buộc kẻ khác phải nói thật của tên khát cái, sẽ cười đến rụng cả răng mất. Giang hồ nào đơn giản như hán nghĩ chứ. Kiều Tam Nương nghe xong liền cười nói:

“Bạch tiểu đệ của ta dường như rất đào hoa thì phải.”

Tên khát cái bỗng nhiên giật mình, nhìn sang thì thấy Kiều Tam Nương nói tiếp:

“Cô nương còn chưa nói ra danh tính của mình thì phải.”

Tên khát cái bèn lên hỏi:

“Vị tỷ tỷ đây làm sao phát hiện được?”

Kiều Tam Nương cười hỏi:

“Thế ra Bạch Vân chưa biết phận nữ nhi của cô sao?”

Thấy tên khát cái lắc đầu, Kiều Tam Nương nói:

“Bạch Vân đúng là tên khờ khạo mà.”

Tên khát cái, không đúng phải là nàng khát cái mới phải. Nàng hỏi:

“Bạch tỷ tỷ, vị đại ca này là... là...”

Kiều Tam Nương nghe nàng xưng hô như vậy thì cảm thấy buồn cười, nàng giải thích:

“Tỷ tỷ họ Kiều, còn tên này họ Đỗ, là bằng hữu của ta.”

Nàng khát cái chớp mắt mấy cái cho sự hớ hênh của mình, nàng nói:

“Thì ra là Kiều tỷ tỷ và Đỗ đại ca.”

Kiều Tam Nương hỏi:

“Tiểu muội cao danh quý tánh là chi?”

Nàng đáp:

“Muội tên Hoàng Lam.”

Nàng cố ý che giấu họ của mình. Họ Đặng hay họ Nguyễn đều không được, nàng không muốn thân thể của mình bị bại lộ. Kiều Tam Nương lại hỏi:

“Hoàng muội là người của Khát Cái hội?”

Hoàng Lam gật đầu nói:

“Muội vừa gia nhập mấy tháng trước.”

Kiều Tam Nương trầm ngâm:

“Hiện giờ Khát Cái hội đang giao chiến với Nhất Thương phái. Muội trở lại đó không an toàn đâu.”

Hoàng Lam than thở:

“Muội gia nhập Khát Cái hội chỉ là bắt đắc dĩ. Lúc đó muội không biết phải đi đâu cả.”

Kiều Tam Nương hỏi:

“Muội muốn đi tìm Bạch Vân chăng?”

Hoàng Lam e thẹn gật đầu. Đỗ Hoàng nghe tới đây liền vỗ đùi nói to:

“Hoàng muội cứ an tâm. Ta sẽ giúp muội đi tìm tên Bạch Vân đó.”

Kiều Tam Nương liếc hán hỏi:

“Sao ngươi quan tâm đến việc này nhiều thế?”

Đỗ Hoàng ưỡn ngực nói:

“Trên đời này ta ghét nhất là kẻ phụ bạc. Hoàng muội là phận nữ nhi mà lại đi tìm một nam nhân như thế, đủ thấy nàng một tấm chân tình. Nếu Bạch Vân phụ lòng nàng, Ta sẽ phanh thây sẻ thịt hắn.”

Hoàng Lam nghe vậy liền cúi đầu, sắc mặt đỏ dần lên. Kiều Tam Nương lại thở dài trong lòng, nàng nhớ rõ bên cạnh Bạch Vân còn có một mỹ nhân khác. Nàng nói:

“Được rồi. Chúng ta đi Nam Hạ.”

...

Buổi tối.

Ba người Kiều Tam Nương cùng dùng bữa trong một khách điểm. Đỗ Hoàng uống cạn một chén rượu, hân khen:

“Hoàng muội ăn mặc như thế này rất xinh đẹp. Nếu cho ta cái quyền của Trà Quán. Muội chính là mỹ nhân đứng thứ hai trên Kiều bang đó.”

Hoàng Lam bây giờ đã vận y phục của nữ nhân. Bộ đồ màu tím trong rất hợp với nàng. Nghe Đỗ Hoàng khen ngợi, nàng e thẹn không thôi nhưng cũng không chịu lép vế, nàng đáp:

“Vậy người đứng thứ nhất hẳn là Kiều tỷ tỷ rồi.”

Đỗ Hoàng cười khà khà, lại rót một chén rượu uống cạn. Đỗ Hoàng nhìn Kiều Tam Nương hỏi:

“Bây giờ muội tính như thế nào?”

Kiều Tam Nương nói:

“Ngày mai người cùng Hoàng muội đi điều tra chuyện của Bạch Vân. Ta muốn biết thực hư chuyện của hắn.”

Đỗ Hoàng vội hỏi:

“Còn muội thì sao?”

Kiều Tam Nương đáp:

“Ta đi Vạn Độc môn.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Ân Nhân

Đêm khuya.

Trong một cánh đồng cỏ thanh vắng.

Những ngọn cỏ mềm mại đung đưa theo từng cơn gió tạo nên cảm giác thanh bình. Bầu trời đêm nay trong lành quá, êm dịu quá, nhưng đâu đó lại vang lên những tiếng thở gấp. Trong tiếng thở đó, có thể nghe thấy sự đau đớn được ẩn chứa trong đó. Nó làm cho không gian nơi đây bị lỗi nhịp hẳn đi.

Cả người Bạch Vân đầy rẫy các vết thương lớn nhỏ. Gã nằm thở dốc, tay đang ôm hờ vết thương đang rỉ máu bên ngực phải của mình. Đây cũng là vết thương nặng nhất trên người của gã. Gã đã tận dụng toàn lực mới có thể chạy được đến đây. Hiện giờ chân khí trong người của gã đã bị tán loạn, kinh mạch bị tổn thương trầm trọng. Hơi thở của gã như ngọn đèn dầu le lắt trước gió, bất cứ khi nào cũng có thể tắt đi. Bạch Vân nằm đó, ánh mắt hiện lên hình bóng của một người con gái. Người đã lần đầu tiên đem đến cho gã cái sự vui thú của nhớ thương...

Bỗng nhiên có người phi thân xuống cạnh Bạch Vân. Người này than thở:

“Chờ người chết lâu quá.”

Bạch Vân cố gắng nhìn kỹ người vừa đến. Gã thấy người này là rất xa lạ, chưa từng gặp qua bao giờ. Chỉ có hai hàng râu cá trê kia là cảm thấy hơi quen mắt. Gã chẳng còn hơi sức nào mà trò chuyện, chỉ có thể giương mắt lên nhìn. Tên râu cá trê quan sát Bạch Vân hồi lâu nói:

“Mai Hoa trận pháp quả nhiên danh bất hư truyền. Khinh công ngươi cao cường như vậy mà vẫn phải ném đầu khổ như thế này.”

Tên râu cá tre nói tiếp:

“Ngươi đang ngạc nhiên lắm phải không? Có muốn biết vì sao không?”

Hắn lại thở dài nói:

“Để ta nói cho ngươi rõ. Cái đêm ngươi phô diễn khinh công với mấy tên gia nhân của Lâm gia, ta đã để mắt đến ngươi rồi. Đuổi theo ngươi từ Nam Hạ đến đây rất là vất vả, có biết không?”

Tên râu cá tre khom người, thò tay vào trong áo của Bạch Vân. Cầm hai quyển sách trong tay, tên râu cá tre nói:

“Ngươi có lắm tuyệt học nhỉ? Liên Phong Thất Kiếm, kiếm pháp độc môn của Đông Phương giáo đây mà.”

Xem qua tên trên hai quyển sách, hắn chép miệng than:

“Ta chỉ muốn lấy cuốn khinh công của ngươi thôi. Nhưng hai cuốn sách này xem như thưởng thêm cho công sức mà ta đã theo ngươi một đoạn đường dài.”

Tên râu cá tre bỏ hai quyển sách vào trong áo, lại cúi người mò mẫm trong áo của Bạch Vân. Hắn cầm mảnh vải trong tay, nhíu mày hỏi:

“Môn khinh công đó ngươi giấu đâu rồi?”

Nhìn Bạch Vân hơi thờ yếu dần, ánh mắt đờ đẫn, tên râu cá tre dần dần không kìm chế được nữa. Mục đích của hắn là môn khinh công của Bạch Vân. Tên râu cá tre lật mảnh vải ra xem, ánh mắt hắn sáng lên, tim đập thình thịch. Hắn lẩm bẫm:

“Tiểu tử này sao có nhiều thứ quý báu thế này?”

Sau lưng tên râu cá tre có tiếng trầm thấp trả lời:

“Bởi vì hắn có bản lĩnh.”

Tên râu cá tre giật mình, hắn quay lại hỏi:

“Ai?”

Một người vận y phục đã phai màu nhìn tên râu cá tre không chớp mắt. Ánh mắt lão đen kịt kịt, đối lập hoàn toàn với mái tóc bạc trắng của lão. Lão nhếch hai hàng lông mày trắng toát lên, nói:

“Trả kiếm phổ lại đây.”

Tên râu cá tre lui một bước. Dường như lão đã đến đây rất lâu rồi, thế mà hắn lại không hề hay biết. Và lại phong phạm của lão già này làm hắn cảm thấy bị áp lực. Hắn nói:

“Muốn chiếm đoạt công sức của ta? Không phải nên chứng tỏ chút bản lĩnh sao?”

Lão già tóc trắng lạng người một cái đã đến trước mặt tên râu cá tre, lão vung tay ra. Tên râu cá tre trúng phải một chưởng liên học máu, lui ba bước. Hắn vội la lên:

“Tại hạ có mắt mà không thấy thái sơn, xin tiền bồi tha mạng.”

Một chưởng vừa rồi trông rất chậm, nhưng tên râu cá tre không tài nào né tránh được. Hắn đã muốn vung tay lên chống đỡ nhưng không hiểu vì sao lại cảm thấy chưởng đó như trường giang đang ào ạt đầy tới, bức bách vô cùng. Hắn muốn tránh né cũng không kịp. Trúng một chưởng uy lực như thế nhưng vì sao chỉ lui có ba bước? Hắn liếc xuống, thấy dấu chân của mình lún dưới đất, mỗi dấu chân đều sâu khoảng một tấc. Trong lòng kinh hãi vì gặp phải bậc cao thủ, hắn cố gắng thốt một câu rồi lại phun máu tươi. Lão già tóc trắng liếc hắn nói:

“Mau giao kiếm phổ ra.”

Tên râu cá tre không dám chần chừ, hắn móc hai quyển sách cùng mảnh vải ném xuống đất. Hắn nói:

“Tại hạ nghe giang hồ đồn đãi, trong võ lâm có một môn chưởng pháp tên là Ôn nhu ma giả chưởng. Không biết một chưởng vừa rồi...”

Lão già tóc trắng gật đầu nói:

“Đúng là Ôn nhu ma giả chưởng.”

Tên râu cá trê chấp tay van xin:

“Khương tiên bối người lớn không chấp nhất kẻ nhỏ, xin tha cho tiểu nhân một mạng. Ngày sau dù có làm trâu làm ngựa cũng không dám quên cái ơn ngày hôm nay.”

Lão già tóc trắng nhìn hẩn thật sâu nói:

“Chỉ một chương đã đoán được lai lịch của ta, quả nhiên kiến thức rộng rãi. Ngươi đi đi.”

Tên râu cá trê mừng rỡ như mở cờ trong bụng. Hẩn ôm ngực, vội vã rời đi. Lão già tóc trắng bước đến gần Bạch Vân, ánh mắt lão lúc này đã nhu hòa hơn rất nhiều. Nhìn Bạch Vân đã hôn mê, lão thở dài không thôi.

...

Buổi sáng.

Trong một sơn động nhỏ.

Bạch Vân chậm chậm mở mắt ra. Gã quan sát xung quanh liền thấy lão già tóc trắng đang ngồi xem xét mảnh vải. Gã nhớ lại buổi tối hôm qua: khi lão già tóc trắng xuất hiện thì sức lực trong người cũng đã cạn kiệt, không chi trì thêm được nữa nên đã bị hôn mê. Gã đoán ra vài phần, ngồi dậy nói với lão già tóc trắng:

“Đa tạ tiền bối đã cứu một mạng.”

Lão già tóc trắng xoay người lại nhìn Bạch Vân nói:

“Ngươi đến đây. Ta có chuyện muốn hỏi.”

Bạch Vân đến ngồi cạnh lão già tóc trắng. Bây giờ gã mới thấy rõ khuôn mặt của lão, gã thấy nét gì đó quen quen nhưng không nhớ ra nổi. Lão già tóc trắng giờ mảnh vải ra hỏi:

“Đây là bản đồ Nam Yên vương?”

Bạch Vân gật đầu đáp:

“Vâng.”

Lão già tóc trắng suy nghĩ hồi lâu rồi đưa mảnh vải lại cho Bạch Vân, lão hỏi:

“Ngươi có biết vì sao lão già này lại cứu ngươi hay không?”

Bạch Vân cắt miếng vải vào trong áo, lắc đầu. Lão già tóc trắng cười nói:

“Ngươi lọt vào mắt xanh của cháu gái ta. Kẻ làm ông này phải ra sức một chút.”

Bạch Vân mơ hồ hỏi:

“Thanh Trúc là cháu của tiền bối?”

Lão già tóc trắng gật đầu, lão kể:

“Ngày trước, khi Thanh Trúc về Đông Phương giáo. Đứa cháu này mỗi ngày đều u buồn không thôi. Ta hỏi ra mới biết: nó đang lo lắng cho an nguy của tiểu tử ngươi.”

Bạch Vân mừng rỡ vô cùng, gã vội hỏi:

“Trúc muội vẫn khỏe chứ? Chết độc trong người nàng đã giải trừ hết chưa?”

Lão già tóc trắng nghe nhắc đến việc Thanh Trúc bị trúng độc. Ánh mắt lão hiện lên nét tàn nhẫn, lão nói:

“Thái Tinh Hoa dám động đến đứa cháu của ta. Thật không biết chữ chết viết thế nào.”

Lão nhìn Bạch Vân nói:

“Ngươi yên tâm. Khương lão đệ đã cho người đi Vạn Độc môn lấy thuốc giải rồi.”

Bạch Vân như bỏ được tảng đá trong lòng. Gã than:

“Lúc trước văn bói còn định đi Đông Phương giáo đòi người. Thì ra đều là người nhà cả.”

Lão già tóc trắng ánh mắt xa xăm nói:

“Thân thể của Thanh Trúc có chút huyền diệu. Ngày sau đến bốn giáo, người sẽ biết rõ.”

Bạch Vân chỉ mong sớm gặp lại Nguyễn Thanh Trúc. Nghe nói thể liền vui vẻ, gãi hỏi:

“Không biết tiền bói xưng hô như thế nào?”

Lão già tóc trắng nói:

“Ta là Khương Vũ, một trong tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Thì ra là Khương tiền bói, không biết vị hộ pháp ngày trước cùng Thanh Trúc rồi đi có quý danh là chi?”

Khương Vũ ngạc nhiên hỏi:

“Hôm đó người cũng có mặt?”

Bạch Vân cười mỉa nói:

“Văn bói không biết cao thấp, có đôi một chiêu. Nội công của vị tiền bói đó làm văn bói khâm phục vô cùng.”

Khương Vũ cười khà khà nói:

“Người hôm đó là Khương Khiếu Thông, giáo chủ của Đông Phương giáo.”

Bạch Vân kinh hãi, gãi lắp bắp:

“Là Khương giáo chủ sao?”

Khương Vũ gật đầu nói:

“Chính là hần. Đệ đệ của ta tính tình không ôn hòa như ta đâu. Hần giao Liên Phong Thất Kiếm cho người là bởi vì Thanh Trúc mà thôi.”

Bạch Vân đáp:

“Văn bói hiểu.”

Khương Vũ cổ vũ Bạch Vân:

“Người còn trẻ tuổi. Nếu chăm chỉ luyện tập, ngày sau cũng không tầm thường đâu.”

Bạch Vân thấy lão xem thường mình liền cảm thấy không vui. Gãi nói:

“Nếu văn bói không có bản lĩnh thì không được gặp Thanh Trúc sao?”

Khương Vũ nhìn Bạch Vân, lão nói:

“Khà khà, ta đã nói rồi. Thân thể của đứa cháu này có chút huyền diệu... mà khoan đã, người không biết lúc trước nó là ai hay sao?”

Bạch Vân như người trong sương mù, gãi hỏi lại:

“Khương tiền bói đang nói gì thế?”

Khương Vũ nói:

“Người hãy kể cho ta nghe: người làm sao gặp cháu của ta?”

Bạch Vân tuy thấy khó hiểu nhưng vẫn nhất nhất kể ra. Nghe Bạch Vân kể xong, Khương Vũ hỏi:

“Người không biết nó là ai thật sao?”

Bạch Vân đáp:

“Văn bối thật không biết.”

Khương Vũ nói:

“Thanh Trúc được Trà Quán phong cho cái danh hiệu đệ nhị mỹ nhân trên Kiều bảng. Khả khà, nó cũng chính là công chúa của nước Đại Nam này.”

Bạch Vân kinh hãi. Như không tin vào tai của mình, gã lắp bắp:

“Công... chúa???”

Khương Vũ nhìn Bạch Vân nói:

“Hai chữ công chúa này, tốt nhất đừng nên nhắc đến trước mặt Khương Khiếu Thông. Hắn sẽ nổi giận đấy.”

Bạch Vân cố gắng kìm chế sự kinh sợ trong lòng. Gã không ngờ công chúa của một nước lại một thân một mình xông pha chốn giang hồ. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Vân, Khương Vũ trầm lắng đầu. Chuyện thân thế của Thanh Trúc, ngay cả Khương Khiếu Thông còn phải đau đầu hướng chi là Bạch Vân. Lão nói:

“Ngươi vận công liệu thương đi. Chiều nay chúng ta về Đông Phương giáo.”

Bạch Vân đáp một tiếng rồi tìm một góc vận công. Trong lòng gã vẫn còn thấy kinh hãi về thân thế của các mỹ nhân trên Kiều bảng. Người thứ ba là con của một người giàu nhất Đại Nam, người thứ hai lại là con của một người nắm quyền cao nhất ở Đại Nam. Vậy người thứ nhất còn kinh hãi đến bậc nào nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Gặp Lại

Sắc trời buổi chiều tà rất thanh bình. Đây là lúc muôn loài quay về bên tổ ấm. Bạch Vân cùng Khương Vũ cười ngửa, đi thẳng hướng đông. Cả hai đều muốn sớm đến Đông Phương giáo nên thúc ngựa chạy rất nhanh.

Hơi thở của Bạch Vân đã đều đặn trở lại nhưng kinh mạch vẫn còn bị tổn thương. Ngoại thương của gã cũng vậy, phải mất ít nhất ba tháng mới có thể khôi phục được tình trạng như ban đầu. Trên đường đi, tuy sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, nhưng tâm trạng của gã lại vui vẻ bội phần, cả người cứ thấp thỏm không yên. Kiếm và ngựa của Nguyễn Thanh Trúc đều bị thất lạc ở Mai Hoa cung nhưng gã lại không thấy tiếc nuối chi cả, được gặp lại nàng mới là điều quan trọng nhất.

Bạch, Khương hai người dừng chân nghỉ ngơi trong một vách động. Ban đêm trời rất lạnh, không thể cứ phóng ngựa chạy mãi được. Người không mệt nhưng ngựa cũng cần phải dưỡng sức. Nhóm đồng lứa nhỏ, cùng nhau ăn mấy miếng lương khô. Khương Vũ hỏi:

“Bạch hiền đệ, Liên Phong Thất Kiếm đã luyện đến đâu rồi?”

Bạch Vân nghe Khương Vũ xưng hô thân thiết như vậy liền cảm thấy lâng lâng trong lòng. Gã đáp:

“Văn bối ngu muội, chỉ mới luyện đến chiêu thứ ba thôi.”

Khương Vũ cười:

“Cứ gọi Khương bá bá là được.”

Bạch Vân mỉm cười đáp dạ một tiếng, rồi nghe lão nói:

“Ba chiêu... Như vậy cũng không thể xem là quá tệ. Bạch hiền đệ đã thuộc hết tất cả khẩu quyết chưa?”

Thấy Bạch Vân gật đầu, Khương Vũ tiếp:

“Kiếm phổ ta phải mang về. Đây là võ công độc môn của bản giáo, đáng lẽ không nên truyền cho người ngoài. Lúc ấy Khương đệ bị cảm tính lấn át, mới giao kiếm phổ cho hiền đệ.”

Bạch Vân vội nói:

“Kiếm pháp trân quý như vậy, nên hoàn lại bốn giáo là tốt nhất.”

Khurong Vũ gật đầu:

“Hiện diệt hiểu được việc này thì rất tốt.”

Cả hai trao đổi thêm vài câu rồi Bạch Vân lại vận công liệu thương. Khurong Vũ cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi. Một đêm bình lặng đã trôi qua rất nhanh.

...

Đông Phương giáo.

Bạch Vân theo sau Khurong Vũ. Cảnh sắc nơi đây làm gã phải xúc động không ngừng. Phía bên trái của lối đi là một rừng trúc xanh thắm, rất rộng lớn. Bên phải có một thác nước dựng đứng trông rất hùng vĩ. Vừa đi vừa thưởng thức nét đẹp xung quanh, Bạch Vân than thở:

“Nơi đây đẹp quá.”

Khurong Vũ cười nói:

“Rất yên tĩnh phải không. Ở đây luyện võ sẽ tiến bộ hơn bên ngoài đây.”

Bạch Vân không đáp. Gã cảm thấy thật buồn cười: nơi đẹp thế này mà kêu luyện võ, những người già thật cô hũ mà. Đi lên các bậc thang dẫn lên núi, Bạch Vân thấy hai bên lối đi cỏ cây rất xanh tươi, hiền hòa được chăm sóc rất chu đáo. Phía trước có hai cây cột to bằng đá, có khắc hình rồng uốn lượn. Trên hai cây cột có một tấm thiết bảng màu đen rất to, khắc ba chữ Đông Phương giáo.

Vừa đến khoảng sân phía trong. Có một tên thuộc hạ chạy đến bên Khurong Vũ:

“Bẩm Khurong hộ pháp, giáo chủ muốn gặp.”

Khurong Vũ gật đầu nói:

“Ngươi thu xếp một nơi cho Bạch hiện diệt nghỉ ngơi đi.”

Rồi lão quay sang nói với Bạch Vân:

“Ta có việc, hiện diệt cứ nghỉ ngơi trước.”

Bạch Vân được tên thuộc hạ dẫn đường. Gã được mời vào một căn phòng khá trang nhã. Bạch Vân quan sát mọi thứ trong phòng xong lại nhìn quang cảnh ở bên ngoài. Đây là một dãy nhà riêng biệt, phải đi qua một khuôn viên mới đến được nơi đây. Gã vội đánh một giấc để lấy sức, gã không muốn Thanh Trúc gặp mình trong tình trạng như thế này.

...

Bạch Vân lờ mờ thức giấc. Cảm thấy trong người vẫn còn mệt mỏi, gã muốn nằm thêm một lúc nữa. Nhưng những tiếng bước chân dồn dập làm gã phải bật dậy. “Chuyện gì thế nhỉ?”, Bạch Vân đẩy cửa phòng ra liền thấy một toán người đang chạy ra ngoài. Nhìn sắc phục của bọn chúng rất giống với tên thuộc hạ lúc trưa, Bạch Vân tò mò đi theo phía sau. Càng đi càng nghe tiếng huyền não lớn dần. Những tiếng binh khí va vào nhau cùng những tiếng la hét không ngừng vang lên. Bạch Vân chỉ dám đứng ở phía xa nghe ngóng, gã nhủ mảy: “Đông Phương giáo xảy ra chuyện rồi chăng?” Một lúc sau, tiếng huyền não bớt hẳn. Rồi như nhớ đến chuyện gì, Bạch Vân vội lao về phía đó. Khi đến nơi, gã thấy xác chết nằm ngổn ngang. Một bên là người của Đông Phương giáo, họ chết mà sắc mặt tím đen trong rất quái dị. Một bên thì gã không nhận biết được. Chỉ thấy bọn chúng mặc y phục có thêu hình rắn thè lưỡi trên lưng áo, trông rất gớm ghiếc. Bạch Vân sợ Thanh Trúc đang gặp nguy hiểm, vội nhặt một thanh kiếm dưới đất, gã chạy thẳng vào tòa nhà lớn phía trước. Bạch Vân thấy bên trong đang tụ tập rất nhiều người, vội nép vào cửa nghe ngóng. Bên trong có người nói:

“Khurong giáo chủ, làm phiền giáo chủ ra mặt nghênh đón, thật ngại quá.”

Bạch Vân nghe lời này liền nhớ lại bóng dáng của người mà ngày trước mang Thanh Trúc đi.

“Các ngươi tự tiện xông vào đây, lại giết chết nhiều thủ hạ của lão phu. Các ngươi đừng mong toàn mạng mà rời khỏi.”

Có người trả lời:

“Khả khả, tứ đại hộ pháp không có mặt ở đây. Khurong giáo chủ dù có ba đầu, sáu tay cũng khó mà bảo toàn tính mạng đó.”

Bạch Vân than thầm trong lòng: “hắn nói thật đúng. Có câu mãnh hổ nan địch quần hồ, Khurong giáo chủ võ công thâm hậu đến đâu cũng khó mà lấy ít thắng nhiều được. Ta có nên xông vào giúp đỡ một phen không nhỉ?” Gã suy nghĩ như vậy nhưng lại chưa xông vào, gã muốn xem tình hình mới ra tay. Lúc này có giọng nói quen thuộc vang lên làm Bạch Vân thấp thòm không yên.

“Nói nhiều quá. Chúng ta cùng lên, tránh đêm dài lắm mộng.”

Hahahaha, Khương Khiếu Thông cười một tràng. Giọng cười của lão làm chấn động cả mái nhà, những hạt bụi từ trên rơi vãi xuống không ít. Ánh mắt lão lấp lánh hàn quang:

“Tốt. Các ngươi cùng lên đi.”

Hơn hai mươi tên thuộc hạ phe bên này nghe lão cười đều lui lại mấy bước, không tự chủ được mà giơ tay ôm ngực. Sáu tên đứng đầu đưa mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh sợ trong mắt đối phương. Thấy Khương Khiếu Thông đang đi về phía này, bọn chúng liền cẩn thận, vung binh khí ra tấn công. Một người vung kiếm ra tấn công trước nhưng chỉ thấy kiếm của mình đâm vào khoảng không. Người này không hoảng, tay kia lại vung một kiếm khác ra múa tít trước ngực, phòng thủ những nơi yếu hại. Năm tên kia thấy vậy cũng cùng nhau tấn công, nhưng vừa lao đến lại thấy một luồng chân khí mạnh mẽ đang ào tới. Năm người vội thi triển khinh công tránh né, luồng chân khí này lao thẳng đến bọn thủ hạ phía sau làm kẻ chết người bị thương, nằm lộn dưới đất.

Bạch Vân lúc này đã trà trộn vào trong đám người mặc y phục quái dị kia. Gã thấy một người mặc áo xanh lục đang vung song kiếm đánh với Khương Khiếu Thông liền thấy kì quái: “Kiều tỷ tỷ sao lại đến đây?” Trong lòng đang tràn đầy nghi hoặc thì thấy không ổn, gã liền phóng người tránh đi. Nghe âm một tiếng vang dội, Bạch Vân nhìn lại đám người lúc này. Bọn chúng nằm rên rĩ, máu me chảy khắp người...

Lúc Khương Khiếu Thông cười, đã ngầm vận chân khí, lão xuất một chưởng toàn lực nhằm giảm nhuệ khí của đối phương, tạo uy phong cho mình. Chiêu này uy mãnh vô cùng, nhưng cũng làm chân khí của lão bị tổn hao. Vừa ra một chiêu đó, lão đuổi theo cái tên lúc này nói: “hôm nay lão khó mà toàn mạng.” Vừa đến, lão phóng một chưởng ngay trán của hắn. Tên đó sau khi né tránh một chưởng đầu, còn đang kinh hãi về uy lực của nó thì một chưởng sau đã đến trước mặt. Phát hiện đã muộn, một chưởng của Khương Khiếu Thông làm hắn chết tức, không cảm thấy đau đớn gì cả. Bốn tên còn lại gầm lên, lao đến vây công lão. Kiều Tam Nương cũng xông đến nhưng không còn lơ là như trước, mỗi kiếm đều chừa đường lui cho mình.

Bình, bình, bình... những tiếng nổ vang lên khắp nơi. Bấy giờ thuộc hạ của Đông Phương giáo đã vây kín bên ngoài, vài tên đứng bên trong lúc này đang tụ tập lại thành một nhóm xem Khương giáo chủ đại triển thần uy. Lúc này, hai bên đã tách ra. Một tên bị trúng chưởng văng ra xa, đang nằm thoi thóp. Một tên đối với Khương Khiếu Thông hai chưởng, miệng rỉ máu tươi, đang đứng yên bất động. Hai tên còn lại khá hơn một chút nhưng không dám ham chiến, chỉ đứng thủ thế. Lốp gạch dưới nền nhà đã bị tung lên, có chỗ bị dư lực tác động, tạo thành một cái hố nhỏ, bụi đất vương vãi khắp nơi... Không gian nơi đây trở thành một mớ hỗn độn. Khương Khiếu Thông nhìn năm tên kia một lượt, sát khí tàn mát ra càng nồng đậm hơn trước rất nhiều. Bỗng nghe, một tên trong đám người nói:

“Kiều Tam Nương, môn chủ phân phó ngươi phải ra sức. Cớ sao ngươi chưa xuất toàn lực.”

Kiều Tam Nương không đáp, nàng nhìn Khương Khiếu Thông nói:

“Kiều Tam Nương muốn thử kiếm pháp của Khương giáo chủ.”

Về nội lực, dường như trên giang hồ chẳng ai ngang tay với Khương Khiếu Thông chứ đừng nói đánh bại được lão. Kiều Tam Nương sao lại không biết điều này, nàng muốn so kiếm pháp với lão: chính là lấy sở trường của mình ra đánh với sở đoản của lão. Cơ hội chiến thắng sẽ cao hơn. Khương Khiếu Thông thấy nàng thay đổi cách xưng hô liền biết nàng úy kỵ nội công của mình rất nhiều. Nghe nàng muốn so kiếm pháp, lão lại thấy buồn cười: kiếm pháp mới chính là sở học tâm đắc của lão. Khương Khiếu Thông giơ tay, một tên thủ hạ dâng kiếm đến. Lão cầm lấy rồi chuyển qua tay trái, chỉ kiếm về phía Kiều Tam Nương nói:

“Đến đây.”

Kiều Tam Nương phóng người đến, song kiếm vung ra nhằm những nơi yếu hại của Khương Khiếu Thông. Kiếm pháp của nàng nhanh nhẹn, biến hóa vô cùng. Những kẻ đứng xem đều phải trầm trồ một phen. Một kiếm của nàng như bàn tay của một người đang tước nước vậy. Chỉ một kiếm nhưng lại như hàng chục mũi kiếm đang đâm đến vậy, làm người khác không phân biệt được thật giả. Khương Khiếu Thông chỉ đứng một chỗ đón đỡ, song kiếm không thể vào lên lối qua vòng kiếm thủ hộ của lão được.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Kim Hồ Vương Ra Tay

Keng, keng.

Kiều Tam Nương tấn công từ bốn phương tám hướng, lúc đâm lúc chém, biến hóa vô cùng. Nhưng chỉ thấy chân mày của nàng càng nhíu chặt hơn. Thế công của nàng hung hiểm như thế, mà Khương Khiếu Thông chẳng hề động thân người một chút nào. Nàng đâm liên ba nhát sau đó phóng người lùi ra xa, nhìn Khương Khiếu Thông không chớp mắt. Cổ tay của nàng hiện giờ khẽ run, nàng nói:

“Khương giáo chủ nội công thâm hậu, cả giang hồ đều biết. Chỉ có điều: lần này tỷ thí về kiếm pháp.”

Khương Khiếu Thông cười nói:

“Kiếm pháp của nha đầu nguoi khá lắm. Nhưng đừng vì chút bản lĩnh ấy mà ngông cuồng.”

Lão tiếp:

“Lão phu sao lại ý lớn hiếp nhỏ chứ. Ta sẽ phái người khác ra đấu với nguoi.”

Mọi người quanh đây đều xôn xao. Theo tin tức thì tứ đại hộ pháp không thể về Đông Phương giáo vào lúc này, lão già này muốn dùng kế nghi binh hay sao? Mà cho dù có tứ đại hộ pháp ở đây, cũng là ý lớn hiếp nhỏ mà thôi. Đang suy đoán thực hư trong lời nói của lão, liền nghe lão nói:

“Tiểu tử, mau lại đây.”

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của lão. Một tên thư sinh mặc áo trắng đang nhìn mặt, nhui mày đi đến. Bạch Vân đứng ở xa quan chiến, ngộ ra được rất nhiều thứ về kiếm pháp. Lúc trước gã học kiếm pháp chỉ là trên sách vở, vì vậy có nhiều chỗ còn chưa thông suốt. Những chỗ gã cho rằng đã hiểu bây giờ lại như mới vừa thấy qua. Kiếm pháp mà Khương giáo chủ thi triển: mới gọi là phòng thủ chặt chẽ, còn cái mà gã múa máy với Thi độc lão nhân lúc trước chỉ là mồi vờ mua vui mà thôi. Nhìn từng chiêu từng thức mà Khương giáo chủ thi triển, trong đó bao gồm nhiều chỗ biến hóa rất ảo diệu, Bạch Vân biết rằng mình dù đã học đến chiêu thứ ba trong Liên Phong Thất Kiếm nhưng thật ra: mỗi chiêu đều chưa hiểu hết những chỗ ảo diệu trong đó. Và lại học là phải hành, gã không có người chỉ điểm đã đành, đằng này lại không có người chiết chiêu vì vậy những chỗ biến hóa đó: gã chưa lĩnh ngộ hết. Hôm nay gã đã có chút hiểu biết về kiếm pháp. Nhìn Kiều Tam Nương múa kiếm như rồng bay phượng múa, tận đáy lòng của gã: khâm phục vô cùng. Gã biết: muốn xuất được những kiếm như thế, phải luyện tập không biết bao nhiêu lần, trải qua không biết bao nhiêu trận đấu. Bạch Vân có rất ít kinh nghiệm giao chiến, kiếm pháp lại tập luyện rất gấp gáp và thời gian không cho phép gã nghiền ngẫm những chỗ ảo diệu, tinh vi trong đó. Vì thế về kiếm pháp: gã chỉ mới đứng trên nấc thang đầu tiên mà thôi.

Kiều Tam Nương thấy Bạch Vân xuất hiện liền dờ cả người ra. Nàng không sao hiểu nổi: vì sao hắn lại xuất hiện ở đây? Nàng thấy bộ mặt nhăn nhó của hắn liền đoán ra vài phần. Nàng nói:

“Khương giáo chủ nói đùa chăng? Nếu ta đấu với tiểu tử này, chẳng phải cũng là ý lớn hiếp nhỏ hay sao?”

Bạch Vân thấy Kiều Tam Nương giả vờ không quen biết mình, gã cũng gật đầu phụ họa nói:

“Khương giáo chủ, vãn bối mà đấu với vị tỷ tử đây. Nếu thua thì chẳng sao, nhưng nếu thắng lại bị người đàm tiếu đó.”

Kiều Tam Nương phì cười hỏi:

“Đàm tiếu chuyện chi?”

Bạch Vân cười, gã châm chọc:

“Nam thắng nữ chẳng có vẻ vang gì cả.”

Kiều Tam Nương định đùa giỡn thêm một phen thì có một tên bước lên nói:

“Được, để ta đánh với nguoi.”

Khương Khiếu Thông bấy lâu chưa động thủ với ai. Lão thấy kiếm pháp của Kiều Tam Nương tinh diệu liền muốn thưởng thức một phen. Nhưng Kiều Tam Nương nào đến nơi này để “giao lưu” với lão, nàng không ra tay nữa làm lão cụt hứng. Từ lúc Bạch Vân nép ngoài cửa chính, lão đã phát giác ra rồi. Lão muốn xem thử: thời gian qua tiểu tử này đã luyện kiếm pháp được đến đâu, nên mới có một màn này. Thấy một tên bước ra khiêu chiến, lão nói:

“Tiểu tử, lấy cái mạng của hắn.”

Bạch Vân không đáp. Gã có giết người bao giờ đâu, vả lại tên kia nào có ân oán gì với gã chứ. Tên kia nghe Khương Khiếu Thông nói liền cười một tràng, nói:

“Khương giáo chủ, giáo chủ ra tay còn có thể. Tên nhóc con miệng còn hôi sữa thế này... haha, buồn cười quá...”

Khương Khiếu Thông không nói gì cả, lão quay lên ghế chủ tọa ngồi. Kiều Tam Nương nghe tên kia xem thường Bạch Vân liền thấy buồn cười: Bạch Vân thắng được hắn thì chưa chắc nhưng Bạch Vân cũng đã vào thế bất bại rồi.

Tên kia móc ra cây đại đao có cán dài bằng một cánh tay, hắn nói:

“Tiểu tử, ta là Kim hủ vương Thành Phê, được chết trong tay của ta là vinh hạnh lắm đây.”

Bạch Vân nâng kiếm lên ngang mặt, xuống tấn, nói:

“Đến đây.”

Thành Phê thân mình mập mạp nhưng lại nhanh nhẹn dị thường, chỉ bước mấy bước đã đến, hắn chém một đao xuống giữa mặt Bạch Vân. Keng một

tiếng, đao vừa rồi đã để lại một vết dài dưới nền nhà. Thành Phê ra một đao vừa rồi chỉ là thăm dò. Hắn lại hất ngược lưỡi đao sang hướng Bạch Vân né tránh, rồi xoay người quay chuôi đao thúc mạnh vào ngực Bạch Vân. Bình, Bạch Vân trúng một chiêu liền lui ba bước. Nội lực của hắn truyền từ thanh đao sang làm gã nếm đau khổ không ít. Thành Phê được thế nào chịu bỏ qua, hắn đâm liên mấy đao đến. Bạch Vân giờ kiếm đỡ gạt, né tránh mà mồ hôi tuôn ra như mưa. Cổ tay gã đau âm ỉ, thanh kiếm như chực rút khỏi tay gã.

Keng

Mọi người nơi đây đều thấy rõ Bạch Vân bị đánh văng bình khí đi. Kim hồ vương lại không một đao lấy mạng gã, hắn chống đao cười ha ha:

“Nếu ta giết ngươi cũng là ý lớn hiệp nhỏ mà thôi, hô hô...”

Bạch Vân cùng Thành Phê đánh đã hơn mười chiêu. Đến chiêu thứ mười bảy, thanh kiếm của gã bị hất văng đi. Khương Khiếu Thông thấy Bạch Vân giờ kiếm phòng thủ liền lắc đầu nhưng ánh mắt của lão ra chiều tán thưởng. Lúc kiếm của Bạch Vân rơi xuống đất, lão thở một hơi thật dài. Kiều Tam Nương lại khác, nàng bất ngờ về Bạch Vân. Chỉ một khoảng thời gian không gặp: thế nào lại học được kiếm pháp nữa rồi? Nàng nhìn ra kiếm pháp mà Bạch Vân đánh ra có điểm tương đồng với kiếm pháp mà Khương Khiếu Thông đã thi triển lúc nãy. Kiếm pháp của nàng trái ngược hoàn toàn với kiếm pháp của Bạch Vân vì thế nàng càng xem càng hứng thú. Lúc Bạch Vân rơi kiếm, nàng lắc đầu tiếc nuối. Nàng nghĩ: tên này khờ quá, sao lại đem cái sở đoản ra dùng?

Bạch Vân xoa cổ tay mấy cái, gã không ngờ tên kia lại vận nội lực vào đao. Gã thăm nghĩ nội lực của mình nào thua kém hắn chứ, chẳng qua không để ý đến điểm này mà thôi. Kinh nghiệm chính là thứ quý báu nhất của mỗi người, mà kinh nghiệm do chính mình cảm nhận được lại càng đem đến lợi ích to hơn hơn cả. Gã thấy Thành Phê dương dương tự đắc liền nói:

“Vị huynh đài đây, trận đấu chưa kết thúc mà.”

Thành Phê cười:

“Ngươi bị ta tước bình khí, còn đấu gì nữa.”

Bạch Vân lắc đầu:

“Chưa phân thắng bại.”

Thành Phê quát:

“Còn dám láo xược. Lần này ta sẽ chém cái đầu ngươi xuống.”

Nói xong, hắn vung đao lên, định phóng người đến chém Bạch Vân. Nhưng lại thấy mắt mình hoa lên một cái, bị tát một cái trời giáng vào mồm. Lắc lắc đầu mấy cái, lại bị tát một cái nữa... sau ba cái tát như tóe lửa, mắt nổ đom đóm. Thành Phê định thần lại thì thấy Bạch Vân đang nhìn hắn cười tủm tỉm. Hắn gầm lên giận dữ định xông tới chém Bạch Vân, nhưng liền cúi người xuống né tránh, rồi nhảy lên không lộn một vòng. Vừa đứng xuống, hắn cười to:

“Hô hô, có ai bị trúng hai lần cùng một kiểu đâu chứ.”

Đang cười, bỗng nhiên hắn cười không nổi nữa. Vì hắn đã bị Bạch Vân điểm huyệt rồi. Hắn la lên:

“Tiểu tử, ngươi ra tay đánh lén, đâu phải anh hùng hào hán. Có giỏi thì đánh lại nào. Ta chiến với ngươi một trăm hiệp.”

Bạch Vân thi triển khinh công tát Thành Phê ba cái, định tát thêm vài cái nữa nhưng hắn tránh né được nên gã vận toàn lực đuổi theo, điểm huyệt hắn. Nội thương gã đã bị tổn thương khá nặng, lúc này so kiếm: gã không vận nội lực vào kiếm. Bây giờ thi triển khinh công cũng làm gã phải tốn hao không ít hơi sức.

Thấy Bạch Vân nhún người đáp xuống, đứng giữa đại sảnh. Mọi người đều thầm khen ngợi khinh công của gã. Kiều Tam Nương lúc này lại lo lắng không thôi, nàng thấy Bạch Vân sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại liền đoán trên người gã đang mang thương tích. Khương Khiếu Thông nào không nhìn thấy chuyện này. Nhưng chuyện lão quan tâm chính là môn khinh công mà Bạch Vân đã thi triển ra. Lúc Bạch Vân lạng người tát Thành Phê một cái, Khương Khiếu Thông đã phải bật dậy thốt: Vì cước độc bộ hành. Lão nhíu mày suy nghĩ, rồi nói:

“Ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi. Chuyện tiếp theo ta sẽ giải quyết.”

Bạch Vân lui ra sau, gã thăm vận công điều tức chân khí trong người. Mắt thấy Kiều Tam Nương đang nhìn mình lo lắng thì chớp mắt với nàng một cái. Kiều Tam Nương thấy gã còn đùa được liền phì cười. Nàng quay sang hỏi:

“Khương Khiếu Thông võ công cao cường. Chúng ta rút lui thôi.”

Một trong ba tên còn lại nói:

“Môn chủ đã phân phó. Chúng ta làm sao thất bại mà trở về được.”

Lại nghe một tên tiếp lời:

“Ta thà chết ở đây còn hơn thất bại trở về.”

Kiều Tam Nương nhúm mày, nói:

“Các người sợ thì cứ liều mạng. Ta đi trước.”

Câu nói của nàng rất mâu thuẫn. Nhưng ba tên đều không phản bác được lời của nàng. Vì bọn người này lo sợ hình phạt của môn phái, những hình phạt đó còn đáng sợ hơn cái chết rất nhiều. Nhưng... một: Kiêu Tam Nương không phải đối thủ của Khương Khiếu Thông, hai: Bạch Vân dường như có quan hệ với Đông Phương giáo. Nàng không muốn dây dưa ở nơi đây lâu hơn nữa. Lời vừa dứt, Kiêu Tam Nương như cánh én bay vọt ra ngoài.

Khương Khiếu Thông ánh mắt lạnh nhạt nhìn Kiêu Tam Nương phi thân ra ngoài. Đông Phương giáo đâu phải nơi mà kẻ nào muốn đến là đến, muốn đi là đi. Lão xoay cổ tay, búng một cái. Kiêu Tam Nương như cánh chim bị trúng tên rơi xuống trước cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Biến Cố

Từ khi Kiêu Tam Nương trúng ám khí rơi xuống đất, nằm yên bất động, Bạch Vân lo lắng không thôi. Gã muốn chạy đến xem qua nhưng vừa định động thân đã thấy Khương Khiếu Thông phi thân đi. Lão không muốn cho mấy tên còn lại chạy ra bên ngoài. Lão lộn người qua ba tên đứng chắn trước mặt, đứng cạnh Kiêu Tam Nương hỏi:

“Nói: các người là ai? Từ đâu đến?”

Một tên không nhận được, hấn vọt vàng khai:

“Chúng ta là người của Vạn Độc môn. Hắc vô quỷ mẫu sai chúng ta đến tiêu diệt Đông Phương giáo.”

Bọn người Vạn Độc môn đến đây tổng cộng có ba mươi người. Chúng âm thầm đánh lén bọn gác cổng của Đông Phương giáo. Sau đó phát độc cho phân tán khắp nơi làm bọn thủ hạ của Đông Phương giáo chết như rạ. Thế công hung hãn cùng thủ đoạn bất ngờ làm bọn chúng vui vẻ quá chừng. Nếu thành công sẽ được môn chủ phát cho hai lần thuốc giải. Tuy nhiên chỉ một chừng của Khương Khiếu Thông đã làm đám thuộc hạ của Vạn Độc môn: kẻ chết người bị thương. Sáu tên đầu lĩnh: một tên bị Khương Khiếu Thông một chừng đánh chết, một tên bị Bạch Vân điểm huyết, một tên bị trọng thương không thể đánh tiếp được. Kiêu Tam Nương võ công cao nhất lại bị trúng ám khí, sống chết chưa rõ. Tình thế bây giờ làm ba tên đang đứng đối mặt với Khương Khiếu Thông phải cảm thán không thôi. Tên bị trọng thương đang lấy tay ôm ngực, hấn gằn giọng:

“Người dám tiết lộ phong thanh. Đúng là không sợ chết mà.”

Khương Khiếu Thông cười lớn:

“Ta sớm đoán lũ người các người là ai. Chẳng qua muốn chính miệng các người xác nhận mà thôi. Gì mà Hắc vô quỷ mẫu chứ, cái Vạn Độc môn còn ấu mà muốn diệt Đông Phương giáo ta hay sao?”

Bạch Vân nghe ra lại thấy kỳ. Gã đã nghe danh Vạn Độc môn từ miệng của Thi độc lão nhân. Theo như lời bà ta thì trên giang hồ: chỉ có Thi độc lão nhân và Vạn Độc môn là bá chủ của độc dược. Theo tình hình hiện giờ, Vạn Độc môn gì đó, dường như có ân oán không nhỏ với Đông Phương giáo. Thế tại sao Khương Vũ lại nói: Đông Phương giáo đã phái người đi lấy thuốc giải cho Nguyễn Thanh Trúc. Hai bên có ân oán, Vạn Độc môn khi nào lại giúp đỡ chứ? Suy nghĩ một lúc lại thấy lo lắng cho an nguy của Nguyễn Thanh Trúc, Bạch Vân không biết nên phải thế nào. Nơi đây là Đông Phương giáo, lời nói của gã không có chút trọng lượng nào cả. Gã hy vọng Khương giáo chủ sắp xếp sao cho ổn thỏa, Kiêu tỷ tỷ cùng Trúc muội đều bình an vô sự.

Một trong ba tên đầu lĩnh của Vạn Độc môn ngập ngừng hỏi:

“Khương giáo chủ, ngài muốn thế nào đây?”

Khương Khiếu Thông nói:

“Không ai toàn mạng rời khỏi đây.”

Ba tên nhìn nhau, cùng gật đầu. Một tên nói:

“Chính lão già người buộc bọn ta liều mạng. Lão đừng trách bọn ta độc ác.”

Mỗi tên nhét một viên thuốc vào miệng sau đó lần lượt tấn công Khương Khiếu Thông. Khương Khiếu Thông hừ lạnh một tiếng. Song chưởng vung ra như mưa... ầm, ầm, ầm cả ba tên đều bị chấn bay, té nhào xuống đất. Nhưng cả ba đều bật dậy, mặt mày bọn chúng lúc này trong đờ đẫn vô cùng. Một tên áo đã bị rách toang, máu ra ở cả lỗ tai nhưng vẫn găm giữ nhưng hồ đồ vậy. Khương Khiếu Thông nhíu mày, mấy viên thuốc mà bọn chúng uống là thuốc gì? Tại sao tác dụng lại ghê gớm như thế? Ba tên cùng găm lên rồi chia nhau ra tấn công những ai có mặt trong đại sảnh. Mấy tên thuộc hạ trúng độc thủ liền nằm bất động, cả người đen xạm đi như khúc than. Khương Khiếu Thông bị hai tên liều mình chống đỡ, lão chưa thể phân thân đi giải quyết tên đang điên cuồng chém giết còn lại. Bạch Vân thấy bọn người Vạn Độc môn giết chóc vô tội và liến lạng người đến điểm huyết chúng. Nhưng tay vừa chạm vào người của hắn liền thấy một luồng nhiệt nóng bỏng, tỏa ra như thiêu đốt hai ngón tay của gã. Vừa rút tay về liền bị hắn vung quyền đánh tới, Bạch Vân vội vàng né tránh. Lúc này gã mới quan sát rõ: gân xanh trên cơ thể của hắn nổi cuộn cuộn, con mắt vô hồn của hắn giờ đã chuyển sang màu đỏ, những vết đao kiếm bị chém, đang chảy máu tươi vẫn không làm hắn thấy đau đớn... Bạch Vân lộn người xuống đất nhặt thanh kiếm lên, rồi phóng người về phía Kim hỏ vương. Tên đầu lĩnh của Vạn Độc môn đuổi theo, hắn đánh một quyền, nơi Bạch Vân nhặt kiếm đã để lại một vết lõm rất sâu. Bạch Vân kẻ kiếm lên cổ của Kim hỏ vương, nói:

“Mau dừng tay, nếu không mạng hắn khó toàn.”

Tên đầu lĩnh như không nghe thấy, vung quyền ra tấn công tới tấp. Bình một tiếng, Bạch Vân đá Kim hỏ vương văng ra xa. Kim hỏ vương vẫn tư thế vờn người tới trước, nhưng lúc này đang nằm sấp dưới mặt đất, hắn nói:

“Đa tạ, ơn cứu mạng này ta sẽ báo đáp. Nếu ta không báo thì sẽ chết không toàn thây. Nhưng mà, nếu ngoài tầm khả năng của ta...”

Bạch Vân định dùng Kim hỏ vương để uy hiếp bọn chúng nhưng kẻ này vô dụng. Chẳng những hắn không dè dặt mà còn vung quyền, nhắm ngay đầu của Kim hỏ vương mà đánh tới. Nếu Bạch Vân không có kinh công cao cường, nhanh nhẹn đá văng Kim hỏ vương đi thì cái đầu của hắn đã nát như tương rồi. Bạch Vân đã cứu hắn một mạng nhưng là không nỡ thấy hắn chết trong tay đồng bọn của mình mà thôi. Tên đầu lĩnh đánh rất rát, gã né tránh rất khó khăn, thế mà tên Thành Phê kia cứ lăm lăm không ngừng, làm gã phân tâm không ít... Bạch Vân càng né tránh càng cảm thấy cơ thể của mình suy nhược, nếu cứ đánh tiếp: không chết về tay của Vạn Độc môn cũng chết vì kiệt sức mà thôi. Bạch Vân quyết định đánh nhanh thắng nhanh. Gã phóng người tới trước, đâm thẳng kiếm ngay yết hầu của tên đầu lĩnh. Hắn lộn người ngược về sau né tránh, lúc đang lơ lửng trên không liền bị Bạch Vân tung một cước vào lưng. Cả người tên đầu lĩnh bay đi và theo sau thân thể hắn là mũi kiếm của Bạch Vân đang đâm tới...

Tên đầu lĩnh dính chặt thân người vào tường nhà, mũi kiếm của Bạch Vân đã xuyên qua tim của hắn, cắm lun vào tường. Thân thể của hắn không ngừng gãy dựa như còn muốn trở mình dậy, nhưng chỉ một lúc đã không còn cựa cựa được nữa. Một kiếm ẩn chứa nội lực của Bạch Vân đâm thẳng vào tim không chết mới lạ. Bạch Vân đang phòng thủ bỗng nhiên đột ngột chuyển sang tấn công làm cho tên đầu lĩnh bất ngờ, vì vậy mang đến hiệu quả rất cao. Đây cũng chính yếu điểm của chiêu thứ hai trong Liên Phong Thất Kiếm.

Bạch Vân thở ra một hơi, gã xoay người lại quan sát. Hai tên đầu lĩnh: tên thì thân một nơi, đầu một nẻo. Tên còn lại bị Khương Khiếu Thông móc quả tim ra. Bạch Vân nhìn cảnh tượng đó mà muốn nôn ngay tại chỗ. Gã không ngờ Khương Khiếu Thông là kẻ háo sát như thế. Thấy Khương Khiếu Thông quay về hướng Kiều Tam Nương đang nằm. Gã vội lách người đến bên nàng, gã nói:

“Xin Khương giáo chủ giờ cao đánh khê.”

Khương Khiếu Thông đang tràn đầy sát khí, dường như “con quỷ” trong người của lão đã bị khơi dậy. Lão đi từng bước, từng bước đến mà không nói một lời nào. Bạch Vân thấy vậy thâm than hồng bết. Gã vội bế Kiều Tam Nương lên rồi phóng đi. Nhưng vừa quay người thì lưng của gã đã trúng một chưởng. Bạch Vân cùng Kiều Tam Nương nặng nề rơi xuống đất. Gã thấy Khương Khiếu Thông lại vung một chưởng tới liền lấy thân người che chắn cho Kiều Tam Nương. Trong cái khoảnh khắc đó, gã hối hận lắm. Kiếp trước đã vô vị lắm rồi, không ngờ kiếp này lại phải chết một cách tào lao như thế này. Gã chỉ muốn hưởng thụ những việc gã luôn ao ước, nào muốn dính dáng đến mấy chuyện ân oán trên giang hồ chứ. Cái vòng đời cứ xoay gã vào, làm gã không dứt ra được. Nếu có kiếp sau, gã thề không bao giờ xen vào chuyện thị phi nữa. Bỗng nhiên có một câu nói làm ý chí sinh tồn của gã trở dậy:

“Khương lão, mau đầu hàng. Con trai ngươi đang nằm trong tay của ta.”

Khương Khiếu Thông vô công đã đến hỏi thu phát tùy tâm. Một chưởng chỉ cách người Bạch Vân có một khoảng nhưng khi nghe lời nói kia liền thu chưởng. Ánh mắt lão khi nghe đến hai chữ “con trai” liền mất đi cái vẻ kiêu hùng, thay vào đó là niềm lo lắng vô hạn. Lão nhìn theo hướng của giọng nói đó liền thấy một đám người đang đi đến. Khóe mắt lão giật mấy cái, hiển nhiên đang tức giận vô cùng.

Bạch Vân đang nhắm mắt chờ chết, kinh phong tấp vào mặt đã làm gã cảm nhận được uy lực của một chưởng đó. Nhưng khi thấy Khương Khiếu Thông thu chưởng, gã cũng tò mò. Gã xoay đầu lại xem. Đám người đang đi đến làm gã phải giật mình. Một người khuyết tật đang bị đám người đó bắt giữ. Đám người này ăn mặc như ngư dân vậy. Trên áo lại có thêu hình nấy con cá đang bay nhảy trên mặt nước rất sống động. Nhưng bấy nhiêu chỉ làm gã thấy tò mò thôi, điều làm gã giật mình chính là: người khuyết tật là con trai của Khương Khiếu Thông? Gã càng nghĩ càng thấy có nhiều chuyện khó hiểu vô cùng...

Khương Khiếu Thông nói:

“Mau thả con trai ta ra.”

Tên dẫn đầu đùa giỡn:

“Khương lão nói sao?”

Hắn tiếp:

“Khà khà, cái ngày này ta chờ lâu lắm rồi. Hôm nay có cơ hội phá hủy cái Đông Phương giáo này. Làm sao có thể bỏ qua được. Các người nói có đúng không?”

Đám thuộc hạ đáp dạ một tiếng vang trời, khí thế rất lớn. Khương Khiếu Thông nhìn tên dẫn đầu nói:

“Kính Ngu bang các người muốn thế nào?”

Tên dẫn đầu nói:

“Ta chỉ muốn lấy cái mạng già của lão thất phu người thôi.”

Khương Khiếu Thông im lặng không đáp. Bao nhiêu năm rồi, kẻ nói muốn lấy mạng của lão không ít, thế mà lão vẫn sống khỏe đến bây giờ. Nhưng lần này lão không dám xem thường, tình thế hiện tại rất khó nắm bắt vì thế lão không dám hành động khinh suất. Lúc này có một tên thuộc hạ đang hốt hải từ lối khác đến. Hắn quỳ gối trước mặt Khương Khiếu Thông nói:

“Tiểu thư xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Lại Thêm Kẻ Địch

Câu nói hốt hoảng đó làm Khương Khiếu Thông cùng Bạch Vân lo lắng vô cùng. Khương Khiếu Thông cúi người nâng tên thuộc hạ lên hỏi:

“Chuyện gì xảy ra?”

Bỗng nhiên Khương Khiếu Thông phát hiện vẻ mặt của hắn bất thiện liền biết có trá ngụy. Lão vung tay đánh một chưởng ngay đỉnh đầu của hắn. Tên thuộc hạ văng xuống đất, bất động. Nhưng Khương Khiếu Thông cũng bị chấn lui ba bước. Hiên nhiên đã bị tên thuộc hạ kia đánh lén, lão đã trúng độc thủ của hắn rồi.

Tên dẫn đầu Kinh Ngu bang thấy Khương Khiếu Thông đã bị thương, liền phóng người đến tấn công. Hắn móc cây đao ngắn như cây trùy thủ nhưng dài hơn gấp rưỡi phía sau lưng, chém liên mười ba nhát. Mỗi nhát đều nhằm chỗ yếu hại của Khương Khiếu Thông. Khoái đao của hắn nhanh vô cùng, đường đao lại mãnh liệt và rất hung hiểm. Thế nhưng người mà hắn đang tấn công là ai? Khương Khiếu Thông, người được xem là cao thủ đệ nhất đương thời làm sao bị hắn dễ dàng thương được chứ? Lão bị trúng một chưởng giữa ngực, huyết khí nhộn nhạo nhưng vẫn có thể chi trì được. Vấn đề lão đang lo lắng bây giờ là: chất độc mà lão đã trúng phải. Tên thuộc hạ khi này rõ ràng là người của Vạn Độc môn cái trang, tên này cũng không phải hạng tầm thường. Kẻ ám toán Khương Khiếu Thông thành công thì làm sao là hạng vô dụng được? Chẳng những võ công của hắn không thấp mà hắn còn tâm độc vào tay, một chưởng chứa đầy chất kịch độc đã truyền hết sang người của Khương Khiếu Thông. Lão né tránh mười ba đao rồi thừa lúc sơ hở đá một cước ngay mặt của tên dẫn đầu Kinh Ngu bang. Hắn vừa té xuống liền bật người dậy, lao thẳng về phe mình đang đứng. Vừa về tới, hắn thấy nơi mình ngã khi này đã bị Khương Khiếu Thông phá thành một cái hố to. Thầm than may mắn, hắn nói:

“Còn bước tới, ta giết con nguoi ngay.”

Khương Khiếu Thông lúc bình thường làm sao có thể chậm chạp như thế? Để cho một kẻ đang thất thế, thoát khỏi một chưởng của lão. Nhưng lúc này chất độc đã bắt đầu phát tác, cộng với nội thương đã bị tên Vạn Độc môn đánh lén, lão đành phải trở mặt nhìn tên Kinh Ngu bang kia nhón nhờ tự đắc. Lão ngầm vận nội công ép chất độc ra ngoài. Ánh mắt vẫn luôn quan sát con trai của mình.

Bạch Vân đoán “tiểu thư” trong lời nói của tên thuộc hạ kia chính là Nguyễn Thanh Trúc, làm gã lo lắng không thôi. Nhưng sự việc xảy ra làm gã bớt căng thẳng không ít. Tuy nhiên, vấn đề bây giờ là phải làm sao giải quyết xong cái vấn đề trước mắt rồi mới tính đến chuyện của Thanh Trúc được. Bạch Vân thấy Kiều Tam Nương vẫn mở mắt nhưng không cử động, nói năng gì cả, liền đoán nàng đã bị Khương Khiếu Thông dùng ám khí điểm huyệt. Gã không suy nghĩ nhiều, phóng chỉ giải huyệt cho Kiều Tam Nương. Bình thường, muốn giải huyệt cho một người, phải biết người đó bị điểm huyệt ở vị trí nào mới có thể giải huyệt. Bạch Vân không như những người bình thường: chỉ học cho biết về các huyệt đạo, trình độ điểm và giải huyệt không cao thâm cho lắm. Nhưng Bạch Vân lại khác, gã rất thích thú với cái công phu kiểm chế người khác nên cái môn điểm huyệt này: gã luyện tập rất chăm chỉ. Và lại quyển sách mà gã học, tuy mỏng nhưng có rất nhiều điều tinh túy trong đó. Gã chỉ điểm hai cái, Kiều Tam Nương đã có thể cử động được. Tuy nhiên, lực đạo của Khương Khiếu Thông nào đơn giản như thế? Kiều Tam Nương ngồi dậy liền vận công cho chân khí trong người bình thường trở lại. Bên tai, nàng nghe giọng của Bạch Vân:

“Kiều tỷ tỷ, bây giờ nên làm sao?”

Kiều Tam Nương thở ra:

“Đệ quan hệ thế nào với Đông Phương giáo?”

Bạch Vân nhún nhó đáp:

“Chuyện dài lắm. Đông Phương giáo có quan hệ rất mật thiết với Thanh Trúc.”

Kiều Tam Nương ngạc nhiên hỏi:

“Thanh Trúc?”

Bạch Vân ngêch mặt ra, nhưng rồi gã cười nói:

“Là Nguyễn Thanh đó. Nàng tên là Nguyễn Thanh Trúc.”

Kiều Tam Nương à một tiếng rồi hỏi:

“Đệ đủ sức đánh một trận không?”

Thấy Bạch Vân gật đầu, Kiều Tam Nương nói:

“Đệ khiêu chiến bọn người Kinh Ngư bang, tỷ sẽ tìm cơ hội cứu người. Nhớ: đừng nên liều mạng, càng kéo dài thời gian càng tốt.”

Bạch Vân cười nói:

“Mấy chuyện câu giờ này, đệ làm tốt lắm. Tỷ tỷ cứ yên tâm.”

Kiều Tam Nương suy nghĩ hai chữ “câu giờ” trong lời nói của Bạch Vân, khi hiểu ra thì Bạch Vân đã đến trước mặt bọn người Kinh Ngư bang:

“Con bà các người. Mau thả người rồi rút khỏi nơi đây.”

...

Dưới chân núi Đông Phương có một toán người đang kéo nhau lên núi. Ai ai cũng cười nói, bàn tán rất vui vẻ. Có một tên nói:

“Nếu như lần này Đông Phương giáo bị diệt, ai lên núi tham gia là đều có thưởng phải không?”

Một tên khác bảo:

“Các bên thương lượng với nhau là vậy. Nhưng bang phái chúng ta phải được chia nhiều hơn, vì công sức chúng ta bỏ ra quá lớn.”

Tên kia thấy bang chủ của mình đang mỉm cười liền vỗ mông ngựa:

“Bang chủ anh minh thần võ. Nếu không có sự hợp tác của các bang phái khác, Trường Lâm phái chúng ta cũng đủ sức thu phục Đông Phương giáo rồi, bang chủ thấy có đúng không ạ?”

Tên bang chủ chừng ba mươi mấy tuổi, trong đầu hấn dường như đang hiện lên cái viễn cảnh: giáo chủ Đông Phương giáo đang lay lắt, van xin hấn tha mạng. Hấn nói lớn:

“Chỉ là một lão già sắp xuống lỗ, có gì phải e ngại. Các người mau theo ta san bằng Đông phương giáo nào.”

Câu nói vừa dứt liền có một tiếng cười ồm ồm vang lên. Một tên vai u thịt bắp dẫn đầu một nhóm người từ hướng khác kéo đến, giọng mỉa mai:

“Trường Lâm phái các người đang nói nhằm cái gì đấy? Chỉ dựa vào sức các người mà muốn diệt Đông Phương giáo? Haha, buồn cười quá.”

Nhóm thuộc hạ phía sau cũng phụ họa, cười rần cả lên. Bọn người Trường Lâm phái thấy nhóm người kia cười nhạo bang phái của mình thì nhao nhao lên, chửi bới om sòm. Bang chủ của Trường Lâm phái cũng không nhịn nổi, hấn sẵn tới trước chửi:

“Bọn khốn kiếp Hoang Sơn bang, các người cười cái gì? Có ngon thì ra đánh một trận sinh tử với gia gia.”

Tên vai u thịt bắp lớn giọng:

“Liên Minh, cha người còn chưa dám xất láo với ta như vậy. Tên nhóc con, miệng còn hôi sữa như người mà dám lớn lối ư?”

Liên Minh nổi giận đùng đùng. Hấn nhảy đến đánh tên vai u thịt bắp, đám thuộc hạ cũng nháo nhào theo sau. Hai bên lao vào nhau đánh loạn xạ, tạo nên một hồi thị phi, trong rất náo nhiệt.

Hai bên đánh nhau được một lúc, có giọng nói vang lên:

“Các người mau dừng tay.”

Hai bên đang đánh rất hăng máu nhưng khi nghe giọng nói này đều dừng tay lại. Lúc này lại có một toán người khác đang tiến đến. Tên dẫn đầu nói:

“Các ngươi đến đây để giải quyết ân oán cá nhân sao? Một lũ ngu ngốc.”

Liên Minh đang hăng máu, hắn muốn đánh cho bọn Hoang Sơn bang cụp đuôi chạy về núi của mình. Thế nhưng lại có kẻ chen vào, lại còn lên tiếng mắng chửi. Hắn quay sang định đánh tên dẫn đầu đám người mới tới, nhưng tên thuộc hạ đã lên tiếng nhắc nhở hắn:

“Bang chủ, đó là trưởng lão của Vạn Độc môn, U Cương.”

Liên Minh nghe ba chữ Vạn Độc môn liền nuốt cục giận xuống, không dám lỗ mãng nữa. Tên vai u thịt bắp sắc mặt cũng khép nép hơn, hắn giả là:

“U trưởng lão nói rất đúng, ta quả là ngu ngốc quá. Trưởng lâm phái bé tẹo thế kia, cần gì phải động tay chân với chúng.”

Liên Minh nghiêng răng trèo trẹo:

“Ngươi nói gì?”

Đám người Trường Lâm phái cũng hòa theo:

“Bọn Hoang Sơn không biết nói tiếng người.”

“Đánh chết bọn Hoang Sơn đi.”

U Cương quát lớn:

“Tất cả im ngay cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Một Chiêu Thủ Thắng

Tiếng quát của U Cương vang vọng cả chân núi. Sau tiếng quát đó không còn kẻ nào dám hé răng nói thêm tiếng nào cả. Lão híp mắt nói:

“Các ngươi đã loạn đủ chưa? Mau theo ta lên núi.”

Liên Minh cùng tên vai u thịt bắp đều rất kiêng kỵ Vạn Độc môn. Vì vậy đều dẫn thuộc hạ của mình theo sau đám người Vạn Độc môn lên núi. Tuy nhiên hai bên đi với nhau mà găm gù, liếc mắt như muốn đánh nhau thêm một trận nữa. Liên Minh đi song song với tên vai u thịt bắp, hắn nói:

“Ngao Tôn, có ngày ta sẽ chém cái đầu ngươi xuống để lót đất ngồi.”

Ngao Tôn cười ồm ồm nói:

“Cha ngươi cũng nói thế, nhưng hắn đã chết thế nào?”

Liên Minh giận quá, vừa định động thủ thì nghe đằng một tiếng. Ngao, Liên hai người giật mình nhìn lên, phát hiện U Cương đã đánh tan tảng đá to trước mặt, lão thu tay về nói:

“Nếu các ngươi còn không biết nặng nhẹ, làm hỏng đại sự của môn chủ chúng ta thì sẽ như tảng đá này.”

Ngao, Liên hai người đều thâm nuốt nước bọt, không dám mang chuyện ân oán riêng ra tính toán nữa. Vạn Độc môn là nơi mà bọn họ dùng từ kính sợ đề đối đãi, vì thế tiếng nói của U Cương rất có trọng lượng. U Cương thấy vậy rất hài lòng. Lão dẫn đầu đám người, lục tục kéo lên núi.

...

Tên dẫn đầu Kinh Ngư bang lúc này bị Khương Khiếu Thông đánh cho chạy vắt giò lên cổ. Bây giờ thấy một tên tiểu tử chửi mắng mình liền giận sôi gan, hắn thầm nghĩ: “Tên này không biết sống chết là gì đây mà.” Hắn không nói nhiều, rút cây đao kì dị của mình ra chém Bạch Vân. Bạch Vân không dám khinh suất. Thấy chân của hắn nhón lên đã lạng người đi trước một bước vì thế một đao đầu tiên của tên Kinh Ngư bang đã chém vào khoảng không. Tuy nhiên, qua một màn đánh lén Khương Khiếu Thông, nơi đây: không ai không biết sở trường của hắn là tốc độ cả. Một đao không trúng, hắn liền xoay người chém thêm ba đao nữa. Mỗi đao đều nhanh đến nỗi chỉ thấy luồng sáng của ánh đao, không còn nhìn rõ hình dạng của cây đao nữa.

Trong đêm tối chỉ có ánh sáng của bóng trăng lơ mờ chiếu xuống. Mọi người quan chiến thấy kẻ này đuổi theo người kia, chạy qua nhảy lại trong khoảng sân đều khâm phục tu vi võ công của hai người. Đám thuộc hạ Đông Phương giáo bây giờ chỉ còn hơn ba chục tên đang chắn trước cửa chính, đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy Đông Phương giáo có người đến làm loạn đến mức này. Còn đám người Kinh Ngu bang lại đang la hét, tên nào cũng la to đến khàn cả cổ. Chúng thấy Bạch Vân bị đánh cho tối mặt tối mày, chỉ biết trốn chạy thì reo hò trợ oai cho thủ lĩnh của bọn chúng càng lớn.

Nhờ có ánh sáng của hai ngọn đèn lồng treo trên cửa chính hắt ra, Kiều Tam Nương quan sát động tĩnh của đám người Kinh Ngu bang càng rõ. Nàng điều tức đã xong, nhưng vẫn chưa dám vọng động. Bọn người Kinh Ngu bang hiểu sát vô cùng, nàng sợ bọn chúng sẽ làm tổn thương đến con trai của Khương Khiếu Thông. Nàng liếc mắt sang thì thấy Khương Khiếu Thông vẫn đang nhắm mắt vận công, trông gấp rút vô cùng. Bỗng nghe tiếng la hét càng lớn hơn, nàng quay đầu nhìn lại, liền thấy: Bạch Vân và tên Kinh Ngu bang đã tách ra. Lúc này, vạt áo trước ngực của Bạch Vân đã bị chém rách, vết thương dài hơn cả gang tay, máu tươi chảy ra ngoài. Tên Kinh Ngu bang thì dường như vẫn bình thường, tuy nhiên sắc mặt của hắn lại âm trầm hơn rất nhiều. Hắn nói:

“Cuồng Sa ta chưa từng thấy người trẻ tuổi nào võ công khá như ngươi, ngươi là người của Đông Phương giáo?”

Bạch Vân hỏi lại:

“Phải thì sao mà không phải thì sao?”

Cuồng Sa trầm giọng:

“Ngươi làm ta rất bất ngờ. Còn trẻ mà võ công đã khá đến vậy rồi. Ta nghĩ ngươi đã được chân truyền của lão thất phu kia đúng không? Haha, tốt lắm! Hôm nay ta sẽ giết luôn ngươi, để Đông Phương giáo không có cơ hội gượng dậy nữa.”

Bạch Vân đáp chậm lên một thanh kiếm rơi dưới đất một cái, thanh kiếm bật lên trên tay của gã. Gã chỉ kiếm vào mặt Cuồng Sa:

“Võ mồm hay lắm, nhưng võ công của ngươi cũng thường thôi.”

Đám người Kinh Ngu bang nhao nhao lên, mỗi người một câu:

“Bang chủ, đánh chết con bà nó tên nhóc con kia đi.”

“Nhóc con lão xược, mau quỳ xuống van xin, bang chủ ta sẽ tha tội vô lễ cho ngươi.”

“Chém hắn đi, chém chết hắn đi.”

Cuồng Sa nghe Bạch Vân cuồng ngạo thì nét mặt càng dữ tợn hơn trước rất nhiều. Hắn có ân oán không nhỏ với Đông Phương giáo. Khi đến đây hắn đã quyết: không diệt Đông Phương giáo không về. Bây giờ lại bị người của Đông Phương giáo trêu tức, vì vậy hắn càng điên tiết hơn. Hắn móc đao ra hướng Bạch Vân chém tới nhưng được nửa đường thì thấy bóng người nhoáng lên. Hắn không ngờ Bạch Vân lại chủ động tấn công, tuy sau mà đến trước, vung kiếm đâm vào ngực phải của hắn. Cuồng Sa lâm nguy không loạn, hắn rút đao về gạt một kiếm nhanh như gió của Bạch Vân. Như không ngờ cổ tay của hắn thấy đau buốt, đao trong tay hắn rơi ra.

Đao vừa rớt xuống, Cuồng Sa như bị điểm huyết, đứng yên như trời trồng. Hắn không ngờ mình lại bị một người trẻ tuổi như thế, chỉ một chiêu như thế: đánh rơi binh khí của mình. Cần thần nhớ lại, hắn thấy mình đã vung đao gạt một kiếm đang đâm tới trước ngực, nhưng lại gạt vào khoảng không. Rồi hắn lại bị một kiếm khác đâm vào cổ tay. Nhớ đến đây, mồ hôi trong người hắn túa ra như mưa. Nếu như một kiếm đó không đâm vào tay mà là yết hầu thì mạng của hắn đã không còn. Hắn không ngờ trên thế gian, lại có thứ kiếm pháp nhanh như ma quỷ như vậy. Những suy nghĩ của hắn chỉ thoáng lướt qua trong đầu, nhưng như thế cũng đủ làm hắn rơi vào thế hạ phong. Bạch Vân kẻ kiếm vào cổ của Cuồng Sa, hướng về đám người Kinh Ngu bang quát lớn:

“Mau thả người.”

Đám thuộc hạ Kinh Ngu bang ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi. Bọn chúng không ngờ bang chủ của mình lại thua trên tay của một tên nhóc con. Nhớ lúc này hắn còn bị bang chủ đánh cho chạy đông chạy tây, thương tích đầy mình. Bây giờ sao lại có thể thắng nhanh đến như vậy. Đang không biết phải làm thế nào thì nghe Cuồng Sa quát:

“Mau giết tên nghiệt chủng kia cho ta.”

Bạch Vân biết Cuồng Sa muốn dùng chiêu lưỡng bại câu thương nên chắn thanh kiếm càng sát cổ hắn hơn. Trên cổ hắn, máu tươi đã chảy ra không ít, đám thuộc hạ vội la lên:

“Đừng làm ầu.”

“Mau dừng tay.”

Một tên Kinh Ngu bang bước lên nói:

“Chúng ta đổi người. Đừng làm tổn thương Cuồng bang chủ.”

Bạch Vân đáp nhanh:

“Được. Các người thả người trước đi.”

Đám người Kinh Ngự bang không dám chậm trễ. Bọn chúng vội vàng cõng trói, đẩy con trai của Khương Khiếu Thông về phía Bạch Vân. Người khuyết tật không bị khống chế nữa, vội đi về phía Khương Khiếu Thông. Khi đi được nửa đường thì có một bóng người phi thân đến, vung chưởng đánh vào người khuyết tật từ phía sau.

Sự việc xảy ra bất ngờ làm mọi người đều kinh hoàng. Bạch Vân cùng Kiều Tam Nương thấy người khuyết tật được thả ra liền thở phào một hơi. Tình thế bây giờ: nếu không bị người uy hiếp, đánh không lại thì có thể bỏ chạy. Vì thế người khuyết tật được thả ra làm tình thế bây giờ đã đỡ căng thẳng được phần nào. Nhưng không ngờ vào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này, lại có biến cố phát sinh. Mà người này ra tay quá nhanh, Bạch, Kiều hai người muốn ra tay ngăn cản cũng không còn kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Căng Như Dây Đàn

Mọi người tưởng chừng người khuyết tật đã phải bỏ mạng vì một chưởng bất ngờ đó nhưng nghe bùm một tiếng. Tên đánh lén lộn người xuống đất, lui năm bước mới có thể đứng vững. Ánh mắt hần trầm trọng nhìn về phía Khương Khiếu Thông.

Người khuyết tật nghe tiếng nổ cũng đoán ra được vài phần, hần vội vàng bước đến bên Khương Khiếu Thông, núp sau người của lão. Bạch Vân thấy người khuyết tật đã thoát hiểm, gã cũng thu kiếm, lộn người một cái đã đứng kề bên Kiều Tam Nương.

Cường Sa thấy Bạch Vân giữ lời, không làm khó dễ mình thì giật mình. Người trong giang hồ nào nói đến chữ tín chứ? Tuy nhiên hần cũng không suy nghĩ nhiều, nhặt thanh đao lên rồi nhảy về phe của mình.

U Cương dẫn theo đám thuộc hạ đến nơi, diễn biến đang xảy ra là điều mà lão không ngờ tới. Theo kế hoạch: toán người đi trước sẽ hạ độc đám thù hạ, khiêu chiến với Đông Phương giáo. Toán sau sẽ đi bắt người uy hiếp và ám toán Khương Khiếu Thông. Toán của lão là toán người cuối cùng, chỉ đến để dọn dẹp tàn cuộc. Khi đến nơi: lão thấy Khương Khiếu Thông ngồi vận công liền biết kế hoạch đã thành công một phần. Nhưng lại thấy Kinh Ngự bang đang thả người, con trai của Khương Khiếu Thông không bị khống chế nữa liền phát chưởng đánh đến. Lão không muốn kế hoạch bị thất bại, vì đây là cơ hội ngàn năm có một. Nhưng một chưởng của lão bị Khương Khiếu Thông dùng một viên gạch chấn lui, nội lực của Khương Khiếu Thông làm lão phải kinh hãi.

Trong sân bây giờ im lặng không một tiếng động. Ai ai cũng thấy rõ U Cương bị chấn lui như thế nào nên tỏ vẻ rất kiêng kị. Bạch Vân nhỏ giọng:

“Kiều tỷ tỷ, dường như Vạn Độc môn chuẩn bị rất kỹ lưỡng.”

Kiều Tam Nương đáp:

“Đông Phương giáo danh tiếng không nhỏ. Muốn diệt giáo đâu phải chuyện dễ dàng như thế. Lần này Vạn Độc môn dám đến đây, hiển nhiên đã có kế hoạch từ rất lâu rồi.”

U Cương liếc một vòng quanh sân, khi nhìn thấy Kiều Tam Nương liền rít lên:

“Họ Kiều kia, người dám lật lọng với chúng ta?”

Kiều Tam Nương vén lọn tóc trên má, nói:

“Kêu ta làm kẻ thế mạng trong âm mưu của các người ư? Bản nương làm sao lại hồ đồ như thế?”

U Cương hỏi lại:

“Kẻ chết thay?”

Kiều Tam Nương cười nói:

“Âm mưu của các người không phải quá rõ ràng hay sao? Đám người Kim Hồ vương cùng ta làm tiên phong, không phải đều đã chết để các người có cơ hội ám toán Khương giáo chủ hay sao?”

U Cương giọng âm u nói:

“Kiều Tam Nương, ngươi quả thật không muốn sống nữa sao? Môn chủ không bao giờ tha mạng cho kẻ phản bội Vạn Độc môn.”

Kiều Tam Nương run giọng nói:

“Ta không phải người của Vạn Độc môn.”

U Cương biết Kiều Tam Nương rất sợ hãi môn chủ của mình. Lão cười khùng khục:

“Khắc khắc, họ Kiều kia. Ngươi hãy chờ chết đi.”

Nói xong, lão quay sang Khương Khiếu Thông nói:

“Lão già này là U Cương, trưởng lão của Vạn Độc môn. Hôm nay đến đây mong Khương giáo chủ chỉ giáo cho vài chiêu.”

Thấy Khương Khiếu Thông không đáp. U Cương cười nói:

“Khương giáo chủ chê lão phu không xứng sao?”

U Cương quay sang hỏi đám thủ hạ:

“Các ngươi nói cho ta biết: vì sao Khương giáo chủ lại không lên tiếng?”

Đám thuộc hạ nhao nhao lên:

“Lão già đó sợ U trưởng lão sẽ đả thương lão đó.”

“Đúng rồi, làm giáo chủ. Nếu thua sẽ mất mặt lắm.”

“Nếu không dám chiến thì mau dẹp cái gì gì giáo đi”

“Dẹp đi, dẹp đi, đừng để mọi người chê cười.”

Liên Minh nghe người của Vạn Độc môn nói: Đông Phương giáo người đông thế mạnh, nhân tài vô số nhưng lại cho rằng bọn người Vạn Độc môn quá khoa trương mà thôi. Bây giờ đến nơi quả nhiên đúng như suy nghĩ của hắn. Thuộc hạ chỉ lèo tèo mấy chục người, không bằng cả đám thuộc hạ mà hắn dẫn theo. Giáo chủ thì ham sống sợ chết, bị người vũ nhục như vậy lại chẳng dám hé răng một tiếng nào. Hắn cũng hùa theo:

“Đông Phương giáo là một lũ nhát gan. Hôm nay Trường Lâm phái ta sẽ phá tan nơi này.”

Ngao Tôn cười ha hả nói:

“Haha, ngươi đừng nói nữa. Mọi người ở đây sẽ cười đến rụng cả răng mất, haha”

Liên Minh nghe hắn trêu tức liền quay sang, nghiêng răng nói:

“Ngao cầu, ngươi chờ đó. Ta giết đám người Đông Phương giáo trước, sau đó sẽ giải quyết ngươi.”

Ngao Tôn bị chửi liền nổi trận lôi đình, nhưng chưa kịp động thủ đã thấy Liên Minh phóng người về phía Khương Khiếu Thông tấn công rồi. Liên Minh phóng cây côn tam khúc của mình thành một đường thẳng, đâm tới đỉnh đầu của Khương Khiếu Thông. Nhưng khi còn một quãng liền lắc thanh côn sang bên phải đỡ một kiếm của Bạch Vân đang đánh tới. Keng một tiếng, hắn quay sang hỏi:

“Ngươi muốn chết trước?”

Bạch Vân nói:

“Kẻ như ngươi không đáng để Khương giáo chủ ra tay.”

Liên Minh kêu “giới” một tiếng liền nắm hai đầu côn vung tới. Bạch Vân liền lạng người mấy vòng rồi vung kiếm đâm vào mấy yếu huyệt trên tay của Liên Minh làm hắn phải né tránh, chật vật vô cùng. U Cương thấy Liên Minh ngay cả một tên tiểu tử cũng thu phục không nổi liền nhủ thầm, lão trầm giọng:

“Ngao Tôn, sao ngươi còn đứng đó?”

Ngao Tôn không dám trễ nãi. Phóng người đến tấn công Bạch Vân nhưng lại phải thối lui vì bị Kiều Tam Nương ngăn cản. Nàng không để Bạch Vân rơi vào cảnh một đánh hai được. Ngao Tôn bấy lâu chỉ ở trong rừng núi, tranh giành địa bàn với Trường Lâm phái, chuyện giang hồ chỉ biết một, hai mà thôi. Hắn tự nhận võ công của mình vô địch cả một vùng, nhưng khi người của Vạn Độc môn đến, dùng vũ lực trấn áp thì hắn mới biết bên ngoài còn có người có võ công cao cường hơn hắn. Tuy nhiên, chỉ đánh hai chiêu với Kiều Tam Nương mà mồ hôi của hắn chảy ra ướt cả áo. Hắn không ngờ một người đàn bà lại có võ công còn cao cường hơn người của Vạn Độc môn đến mấy lần.

Bình, bịch.

Liêm Minh bị Bạch Vân đá vào giữa ngực, cả người nằm dưới đất, trượt dài về phe của mình. Kiều Tam Nương thấy Bạch Vân đã chiếm thượng phong, nàng cũng thu kiếm, nhảy về đứng bên cạnh gã. Kiều Tam Nương không phải người vị tha, chẳng qua tình thế bây giờ không nên chuốc thêm thù oán. Nếu giết Ngao Tôn, đám thuộc hạ của Hoang Sơn bang sẽ điên cuồng, cùng nhau xông lên lại dẫn đến phiền phức không nhỏ, vì vậy nàng chỉ kéo dài thời gian, không sát hại Ngao Tôn.

U Cương thấy Liêm Minh bị thua thảm hại, Ngao Tôn thì chật vật vô cùng liền gầm lên giận dữ. Lão phóng người, vung chưởng đến đánh Bạch Vân. Miệng ra lệnh:

“Các ngươi cùng nhau giết sạch đám người Đông Phương giáo cho ta.”

Lời vừa dứt, chưởng của lão đã đánh tới đỉnh đầu của Bạch Vân, nhưng lại đánh vào khoảng không. Bạch Vân lạng người né tránh rồi vung kiếm chênh chếch về phía vai trái của lão, làm chưởng thứ hai của lão không thi triển được, bắt buộc phải đáp người xuống. Vừa đáp người xuống lại bị song kiếm của Kiều Tam Nương hướng ngay bụng dưới mà đâm tới. Lão vội lui ba bước, sau lưng lại bị Bạch Vân đâm một nhát đến. Bị vây công từ hai phía, làm lão bối rối vô cùng, vội xoay người né tránh trông thảm hại vô cùng.

Kinh Ngư bang, Hoang Sơn bang cùng Trường Lâm phái. Phe nào cũng đều bị Bạch Vân cùng Kiều Tam Nương đánh cho nhục nhã. Bọn chúng nghe U Cương ra lệnh liền cùng nhau trút giận lên đám người Đông Phương giáo. Người khuyết tật ư ư mấy tiếng, đám thủ hạ cùng nhau chạy đến, tạo thành hình rẽ quạt, vây quanh người khuyết tật và Khương Khiếu Thông. Một tên lớn tiếng nói:

“Sự việc hôm nay có liên quan rất lớn đến sự tồn vong của Đông Phương giáo. Mọi người phải ra sức vì Đông Phương giáo, không được ham sống sợ chết.”

Cả đám đồng thanh hét một tiếng, sĩ khí lên rất cao. Tuy nhiên chỉ ba mươi mấy người làm sao địch nổi ba bang phái cùng liên thủ, có trên hai trăm người?

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Song Kiếm Hợp Bích

U Cương từ lúc tham chiến chỉ có lui và lùi. Lão lộn ba vòng ra phía xa nói:

“Hai người ra tay đánh lên. Còn ra thể thống gì nữa?”

Bạch Vân cảm thấy buồn cười. Lão giờ thủ đoạn đề hèn thì không sao, nhưng khi rơi vào tình thế giống vậy lại dùng võ mồm giải nguy. Gã nhìn Kiều Tam Nương nói:

“Tỷ tỷ, chúng ta nhanh chóng liên thủ giải quyết lão già này.”

Kiều Tam Nương gật đầu rồi phóng người đến trước. Bạch Vân cười rồi lướt theo. Gã rất thích cái cá tính của Kiều Tam Nương: khi xảy ra chuyện, nói ít hơn làm.

U Cương trầm nghĩ nhanh trong đầu: lần này nếu thất thủ, chẳng những danh tiếng của bản thân bị mất mà còn làm kế hoạch của môn chủ thất bại. Khi quay về, sống còn khổ sở hơn cả chết. Lão thấy một nam một nữ kia chẳng xem mình ra gì, liền vận công lên hai bàn tay, vung chưởng như mưa. Thế nhưng, kiếm của Kiều Tam Nương và Bạch Vân có chung một đường lối, đó là: nhanh. Vì thế lão muốn lấy cái nhanh của mình đem so với cái nhanh của bọn họ lại càng gây bất lợi cho mình. Chẳng những Bạch, Kiều hai người đều nhanh như nhau mà còn phối hợp rất ăn ý. Kẻ tới trước, người đến sau tấn công không ngừng nghỉ làm chưởng phong của U Cương rối loạn, chẳng còn đường lối nào cả.

Đám thuộc hạ ba mươi mấy người của Đông Phương giáo lần lượt ngã xuống. Bọn chúng đã phải chiến đấu từ chập chạng tối đến bây giờ, tinh thần và sức lực đều đã mệt mỏi làm sao chống chọi với hơn hai trăm người của ba bang phái, sức lực sung mãn cùng đám thuộc hạ của Vạn Độc môn cùng nhau tấn công. Một số thuộc hạ của Vạn Độc môn thấy trưởng lão của mình bị bức bách liền lao về phía đó ứng cứu. Cục diện Đông Phương giáo bị diệt chỉ là sớm hay muộn mà thôi, chúng có nhiệm vụ: phải bảo hộ cho trưởng lão của mình.

Chuyện tưởng như đã như dự liệu của đám người Vạn Độc môn. Thế nhưng từ phía sau tòa nhà có một bóng người phi thân đến. Vung một chưởng ác liệt vào đám người đang tấn công như hổ đói kia. Kinh Ngư bang, Hoang Sơn bang, Trường Lâm phái kẻ chết người bị thương, gấp rút thoái lui. Thế nhưng phía sau lại có hai bóng người khác không biết từ đâu đến, xông vào chém giết. Không biết trong bao lâu, cũng không biết là kẻ nào đã lớn tiếng kêu gọi rút lui. Ba bang phái cùng đám thuộc hạ của Vạn Độc môn vội lui ra xa. Cuồng Sa sau khi thoát khỏi vòng chiến liền thấy có ba bóng người đang vây quanh Khương Khiếu Thông cùng con trai lão. Đó là một lão già cùng hai người trung niên. Hai người trung niên kẻ cầm thương người cầm đao sát

khí trùng trùng, trông rất uy phong.

Lão già chính là Khương Vũ. Khi về đến nơi, lão thấy xác chết nằm ngổn ngang, vết máu vương vãi khắp nơi liền biết trong giáo đã xảy ra chuyện. Lão vội chạy về phía hậu viện kiểm tra. Nơi hậu viện hoang vắng không một bóng người, trong không khí còn vương vãi mùi vị của chất độc. Trong lòng thấp thòm không yên, lão chạy khắp nơi trong giáo tìm kiếm, hồi lâu lão nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài sảnh lớn phía tây. Khi thấy Khương Khiếu Thông cùng Khương Tinh bị vây trong vòng chiến, lửa giận trong người lão bùng phát ngút trời. Khi đánh xong một chiêu, lão thấy hai vị hộ pháp khác là Lê Hoành cùng Phùng Thế Thanh cũng đã về kịp liền thán than may mắn. Kẻ địch tạm lui, Lê Hoành nói chấp tay hướng Khương Khiếu Thông nói:

“Lê Hoành hộ giá chậm trễ, đã làm Khương giáo chủ phải bận tâm, tội thật đáng chết.”

Lê Hoành nói xong nhưng vẫn không thấy Khương Khiếu Thông trả lời. Khương Vũ cùng Lê, Phùng ba cặp mắt nhìn nhau, bọn họ đều thấy vẻ kinh sợ trong cặp mắt đối diện. Giáo chủ vận công đến nỗi không nói được một lời, thì có thể hình dung cuộc chiến lúc này hung hiểm như thế nào. Bỗng nghe ầm một tiếng, ba người cùng nhìn sang trận chiến còn đang tiếp diễn bên kia.

U Cương lui ba bước, sắc mặt lão tái xanh cả lên. Chỉ đối một chiêu với một tên mao đầu tiểu tử vậy mà vẫn bị chấn lui, lão không giận sao được? Bạch Vân thì thâm hơn nhiều, gã bị chấn lui hơn cả trọng, miệng phun máu như suối, sắc mặt gã bây giờ còn trắng hơn cả bộ y phục mà gã đang mặc. Ngoại thương của gã rất nặng nhưng vẫn cầm cự được, nhưng nội thương của gã chưa khỏi, thể mà gã tham chiến khá nhiều phen từ tối đến giờ. Bây giờ lại cùng người đầu nội lực, làm sao không bị thương cho được. Bạch Vân chống thanh kiếm ra sau, lộn người tới trước nói:

“Lão già kia, đánh tiếp nào.”

Kiều Tam Nương đâm bên này, chém bên kia đã giết không ít thuộc hạ của Vạn Độc môn. Nàng bị đám người này ngăn cản, lôi kéo không thể tập trung đánh với U Cương được. Thế là lão thừa dịp sơ hở, vung một chiêu toàn lực vào lưng của nàng. Bạch Vân thấy thế liền lạng người đến, chắn trước người của nàng, vung chưởng ra đón đỡ. Gã không dám dùng kiếm, thừa cơ U Cương đánh lên Kiêu Tam Nương mà giết lão. Vì trong thâm tâm gã: lão già U Cương không đáng để mạng đổi mạng với Kiêu Tam Nương. Kiêu Tam Nương thấy Bạch Vân bị thương thì sát khí nổi lên. Nàng nhún người một cái đã đến trước mặt U Cương, ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn đến đâu là kiếm vung đến đó, sắc bén và vô tình. U Cương sau khi đối chưởng còn chưa kịp thở vài hơi lấy chân khí liền bị công kích, lão cần răng né tránh, chờ cơ hội phản công. Thế nhưng vừa né sang bên phải đã bị kiếm của Bạch Vân không biết đã đến từ lúc nào: chém đứt cánh tay phải. Lão giật mình, khi phát hiện ra thì lại bị Kiêu Tam Nương một kiếm xuyên tim. U Cương không cam tâm, lão nhe hàm răng nhuộm đầy máu tươi thêu thảo:

“Kiêu Tam Nương, ta chờ ngươi dưới âm phủ, ặc ặc.”

Kiều Tam Nương rút kiếm ra, đá mạnh cái xác U Cương đi nơi khác. Nàng quan tâm hỏi:

“Đệ không sao chứ?”

Bạch Vân nhăn mặt đáp:

“Còn làm được mấy câu đối nữa.”

Kiều Tam Nương vén lọn tóc cười nói:

“Vẫn còn đùa được à?”

Nàng tiếp:

“Tỷ tỷ đã đắc tội với Đông Phương giáo, nơi này không thể ở lâu. Tỷ đi trước, ngày sau sẽ tìm đệ.”

Bạch Vân chưa kịp trả lời liền không thấy bóng dáng Kiêu Tam Nương đâu nữa. Gã lắc đầu rồi đi về phía Khương Vũ. Khương Vũ nhìn Lê, Phùng hai người hỏi:

“Hai vị nghĩ có thể cầm cự với sự liên thủ của đôi nam nữ vừa rồi trong bao lâu?”

Phùng Thế Thanh lắc đầu nói:

“Song kiếm hợp bích? Đánh không lại.”

Lê Hoành trầm ngâm:

“Nói về nhanh bọn họ đều chậm hơn đao của ta, nhưng cả hai liên thủ thì trong trăm chiêu, ta bại.”

Bạch Vân thấy Khương Vũ cười khà khà, liền chấp tay nói:

“Ba vị tiên bối quá đề cao văn bối rồi.”

Khương Vũ càng cười lớn hơn, lão đứng chính:

“Bạch hiền đệ, không phải bọn ta đề cao hiền đệ. Bọn ta đang tán thưởng kiếm pháp của bằng hữu hiền đệ mà thôi.”

Bạch Vân biết mình bị hở nên im lặng cho qua. Bỗng nghe Lê Hoành quát:

“Kẻ nào rồi đi, chết.”

Ngao Tôn cùng Liêm Minh thấy gió đã đổi chiều. Tuy bên mình đông người nhưng bốn người kia võ công cao cường. Bọn chúng không dám nán lại lâu hơn, định dẫn đám thuộc hạ bỏ chạy. Nhưng Lê Hoành vẫn luôn quan sát động tĩnh của chúng, hắn vừa quát xong thì Phùng Thế Thanh đã phi thân chắn đường lui của chúng rồi. Lúc này Khương Khiếu Thông mở mắt ra, vì lão quay lưng với ngọn đèn nên chẳng ai thấy rõ sắc mặt lão. Tuy nhiên hai mắt lão toát ra sát khí lạnh ngắt, lão nói từng chữ:

“Không một ai sống sót.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Mục Tiêu Phấn Đấu

Cuồng Sa thấy bọn người Đông Phương giáo giọng điệu như nắm quyền sinh sát trong tay liền bước ra nói:

“Đông Phương giáo các ngươi là phường vong ân bội nghĩa. Hừ, dù ta có chết cũng không bao giờ khuất phục các ngươi đâu.”

Khương Vũ nhú mày quát:

“Ngươi còn dám lộng ngôn?”

Cuồng Sa nước mắt chảy dài nói:

“Haha, lộng ngôn ư? Các ngươi có ngày hôm nay, chẳng phải nhờ công lao của Cuồng gia chúng ta sao? Nhưng lão thất phu Khương Khiếu Thông đối đãi với Cuồng gia ta như thế nào? Ông nội ta bị vu oan cho cái tội phản giáo, phải chết trong uất hận.”

Khương Vũ nhìn Khương Khiếu Thông một cái rồi hỏi:

“Ngươi nói Cuồng Chiến sao?”

Cuồng Sa phẫn nộ:

“Họ Cuồng có công với Đông Phương giáo còn có kẻ khác sao? Các ngươi sát hại ông nội ta chưa đủ, còn muốn diệt cỏ tận gốc. Giết chết ba mươi hai người lớn nhỏ trong Cuồng gia chúng ta. Thù này quyết không đội trời chung.”

Lời này làm cho Khương Khiếu Thông cũng phải giật mình. Khương Vũ ngạc nhiên thốt:

“Chuyện xảy ra khi nào?”

Cuồng Sa phun một bãi nước bọt nói:

“Còn giả vờ không biết ư? Được lắm, được lắm.”

Khương Khiếu Thông thờ dãi một hồi, lão nói:

“Đừng ngăn cản hử.”

Cuồng Sa cười ngặt nghẽo:

“Lão thất phu, đừng tưởng ta sẽ nhớ cái ơn tha mạng ngày hôm nay. Nếu có cơ hội, ta sẽ lại tìm đến. Ta phải đòi lại công đạo cho Cuồng gia.”

Khương Khiếu Thông phát tay:

“Ngươi đi đi.”

Cuồng Sa dắt đám thuộc hạ rời đi. Được một quãng, hắn quay lại nhìn Bạch Vân nói:

“Một kiếm lúc này, đa tạ người đã nương tay.”

Bạch Vân chấp tay, nhìn đám người Kinh Ngu bang rút lui. Rồi thấy bóng người nhoáng lên, Khương Vũ và Lê Hoành phóng người đi, cùng với Phùng Thế Thanh liên thủ chém giết bọn Hoang Sơn bang. Trường Lâm phái cùng dư đảng của Vạn Độc Môn. Bạch Vân thấy một trường chém giết như thế liền lắc đầu ngao ngán. Đang cảm thấy mạng người sao lại rẻ rúng như thế thì nghe giọng của Khương Khiếu Thông truyền đến:

“Người giúp Đông Phương giáo ta một lần nhưng Khương Vũ cũng đã cứu người một mạng. Xem như không ai nợ ai.”

Bạch Vân cung kính đáp:

“Tiền bối quá lời rồi. Đây là trách nhiệm của văn bối mà.”

Khương Khiếu Thông hỏi lại:

“Trách nhiệm?”

Thấy Bạch Vân ướm ờ, lão tiếp:

“Người đừng nghĩ vì Thanh Trúc mà ta xem người là người một nhà. Ta truyền kiếm pháp cho người là hy vọng người đừng mơ tưởng đến nó nữa.”

Bạch Vân nghe lời này như sét đánh ngang tai, gãi láp bắp:

“Sao...sao thế ạ?”

Khương Khiếu Thông lạnh nhạt:

“Ta còn mấy môn võ công rất độc đáo. Nếu người muốn, ta sẽ truyền cho người. Chỉ cần người đừng quấy rầy Trúc nhi nữa.”

Bạch Vân chấp tay vái dài:

“Khương giáo chủ, Bạch Vân này không phải kẻ thừa cơ mà trục lợi. Việc học võ công, xin miễn đi.”

Khương Khiếu Thông cười:

“Tốt, người có thể đi.”

Bạch Vân hỏi:

“Xin hỏi Khương giáo chủ: Thanh Trúc hiện giờ có an toàn không?”

Khương Khiếu Thông nhún mày:

“Không cần người bận tâm.”

Bạch Vân biết lão không muốn nói tung tích của Thanh Trúc cho mình biết. Gã cũng không nán lại thêm nữa, xoay người rời đi. Sau lưng lại nghe giọng của Khương Khiếu Thông truyền đến:

“Mạng Kiều Tam Nương, ta sẽ lấy.”

Bạch Vân nghe xong thì mồ hôi túa ra. Võ công của lão ra sao, gã đã tận mắt chứng kiến. Nếu lão đã muốn giết Kiều tỷ tỷ, tất nhiên Kiều tỷ tỷ sẽ lãnh ít dữ nhiều. Bạch Vân không dám nghĩ tiếp, gã nhanh chân rời khỏi chốn thị phi này.

...

Vừa xuống chân núi, Bạch Vân vô thức đi về hướng đám cỏ phía trước. Gã nghĩ hoài cũng không ra: “vì sao Khương Khiếu Thông lại ngăn cản gã và Nguyễn Thanh Trúc chứ?”, “Hay là... phải rồi: lão chê ta một thân một mình, không có chút vốn lặn lội. Hừ, kiếp trước ta đã không có tiền rồi, kiếp này ta không cam tâm sống kiếp nghèo hèn nữa. Được lắm, lão cứ chống mắt lên mà xem. Bạch Vân này sẽ kèn trống linh đình đến Đông Phương giáo của lão rước người, haha.” Đang tưởng tượng ra cái vẻ mặt nhăn nhó của Khương Khiếu Thông thì có tiếng đánh nhau ở phía trước, làm gã sực tỉnh. Bạch Vân lần theo tiếng động đi đến. Khi đến nơi thì thấy một bóng người vừa phóng đi, xung quanh người chết nằm rải rác khắp bãi cỏ. Bạch Vân thấy hình cá uốn lượn trên quần áo bọn người này liền biết bọn họ là người của Kinh Ngu bang. Thấy một người đang gắng gượng bò dậy, Bạch Vân chạy đến nâng hắn lên hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Vân không ngờ người này chính là Cuồng Sa, gã nghe hắn thều thào:

“Bọn Đông Phương giáo phản phúc vô lường. Người nên rời bỏ Đông phương giáo sớm đi. Tránh mạng họa sát thân.”

Bạch Vân giận lắm, gã không người Khương Khiếu Thông lại là kẻ hai lời như vậy. Gã nói:

“Cuồng huynh nghỉ ngơi đã. Chuyện khác để sau hãy tính.”

Cuồng Sa lắc đầu nói:

“Xin người hứa với ta một chuyện. Nếu không ta chết cũng không nhắm mắt.”

Bạch Vân đáp có lẽ:

“Tất nhiên. Huynh cứ nghỉ ngơi trước đã.”

Cuồng Sa móc một thẻ bài bằng bạc trong người, trao cho Bạch Vân. Hắn nói:

“Đây là lệnh bài bang chủ Kinh Ngu bang, mong người hãy giúp ta đưa về cho Kinh Ngu bang.”

Bạch Vân lấy thẻ bài cất vào trong áo nói:

“Được, được. Ta sẽ đưa huynh cùng đi.”

Cuồng Sa thốt:

“Kim Hoàn chỉ pháp lợi hại vô cùng. Ta sống không được bao lâu nữa đâu, người đừng nhọc công làm gì.”

Bạch Vân ngạc nhiên:

“Huynh gặp Tôn Sơn hộ pháp sao?”

Cuồng Sa rít từng chữ:

“Làm sao ta quên được lão chứ. Chính lão giết ông nội ta, cha ta cùng ba mươi hai mạng người của Cuồng gia ta.”

Bạch Vân an ủi:

“Cuồng huynh đừng nghĩ đến việc đó nữa, ta đưa huynh đi.”

Cuồng Sa nắm chặt vạt áo của Bạch Vân nói:

“Xin người hãy giúp Kinh Ngu bang thoát khỏi sự truy sát của Đông Phương giáo. Cuồng gia chúng ta phải có người nối dõi.”

Bạch Vân nói:

“Chúng ta trị thương trước rồi tính tiếp.”

Cuồng Sa phun ra một ngụm máu:

“Người có hứa với ta không?”

Bạch Vân thấy sống mũi cay cay, gã nói:

“Bạch Vân sẽ tận lực.”

Vừa nói xong, Bạch Vân thấy đầu của Cuồng Sa ngoặt xuống, gã gọi liên mấy tiếng nhưng vẫn không thấy trả lời. Dò xét lại thì mạch của Cuồng Sa đã ngừng đập rồi, hắn chết nhưng hai mắt vẫn mở toang như không cam lòng.

...

Bạch Vân nhìn nắm mồ mới vừa chôn cất xong, cầm cây đao kì dị của Cuồng Sa trên tay thốt:

“Cuồng huynh hãy yên nghỉ. Bạch Vân sẽ hoàn thành di nguyện của huynh.”

Gã đi được vài bước lại thấy buồn cười: “không biết việc của Cuồng huynh có suôn sẻ không? Nếu như giống như Mai Hoa cung, vừa đến đã bị đánh cho chạy không kịp thở thì sau này ta không dám hứa với người khác thêm việc gì nữa?” Bạch Vân nhớ lại cái ngày gã đến Mai Hoa cung, chưa kịp chuyển lời đã bị người của Mai Hoa cung kết trận, đánh cho toi bời hoa lá. Suýt chút nữa, cái mạng nhỏ của gã cũng khó bảo toàn. Tuy nhiên, gã xem như đã hoàn thành lời hứa với Đỗ Thành rồi. Lại nhớ đến Nguyễn Thanh Trúc, Bạch Vân thầm quyết định: sau khi giao lệnh bài bang chủ cho Kinh Ngu bang, sẽ tìm cách kiếm thật nhiều tiền. Nếu không nổi danh như Lâm gia, gã sẽ không đến Đông Phương giáo tìm năng. Đã giải đáp được khúc mắc trong lòng và định hướng được mong muốn của bản thân. Bạch Vân cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đúng vậy, làm người phải có mục đích. Nếu như mục đích của kiếp trước là lo ngày ba bữa thì kiếp này gã muốn mình không phải lo âu vì chuyện cơm áo gạo tiền nữa. Gã muốn mọi người nhìn gã bằng con

mất kính nể.

Bạch Vân đi được một đoạn, chợt thấy bản thân mình khờ khạo vô cùng. Gã than thở:

“Kính Ngư bang ở đâu nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Lăn Đầu Gặp Hung Nô

Bạch Vân không biết Kính Ngư bang ở nơi nào. Vì vậy, gã dựa lưng vào một gốc cây, gần mộ của Cuồng Sa, đánh một giấc đến tận trưa hôm sau. Vừa thức dậy, gã thấy đầu óc quay cuồng vì dư âm của cuộc chiến hôm qua còn đọng lại, và lại nội ngoại thương trong người cũng đang phát tác làm gã đau nhức vô cùng. Gã vận công điều tức khoảng hai canh giờ liền cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lúc này cái bụng của gã lại lên tiếng đòi quyền lợi, gã thăm than hồng bết. Nơi đồng không hiu quạnh thế này, tìm đâu ra thức ăn chứ? Trong con đói cồn cào, mùi máu tanh cùng mùi hôi thối tràn đến làm gã muốn nôn mửa ngay lập tức. Gã vội chạy khỏi nơi đây gấp, không khí ô nhiễm này, gã không thể chịu đựng được. Khi thấy có một thanh kiếm ở dưới đất, gã nhặt lên, vất bên hông. Trải qua nhiều lần giao chiến cùng kẻ địch, gã rất hài lòng với kiếm pháp mà mình đã luyện được. Nếu bây giờ, phải chạm mặt Trần Minh Trí, Thái Tinh Hoa thậm chí là Bạch Không Tự, gã tự tin có thể liều mạng một trận, không cần phải trốn chui trốn nhủi nữa.

Bạch Vân đi theo hướng đông. Gã từ tên gọi của Kính Ngư bang cùng y phục của bọn họ mà đoán rằng Kính Ngư bang nằm gần biển. Vì thế gã mon men theo đường mòn, nhắm hướng biển mà tiến.

...

Xế chiều.

Bạch Vân đã có thể cảm nhận được mùi nước biển phảng phất đến. Gã hít lấy hít để cho voi bót con đói đang ngày càng mãnh liệt trong người. Thấy dưới sườn núi có một ngôi nhà đang nghi ngút khói, gã vội vàng chạy xuống. Ngôi nhà dưới sườn núi là một quán ăn ven đường. Quán chỉ còn trông mỗi một bàn, Bạch Vân vội vàng chạy vào. Gã nói to:

“Mang thức ăn ra ngay, đói chết ta rồi.”

Tiểu nhị lau bàn, rót chén trà cho Bạch Vân, hỏi:

“Khách quan dùng món gì?”

Bạch Vân nói:

“Món gì ăn được thì mang lên. Càng nhiều càng tốt.”

Tiểu nhị cười đáp:

“Khách quan chờ chút. Thức ăn sẽ mang lên ngay.”

Chỉ một khắc thời gian năm món nóng hổi, thơm phức được mang lên. Bạch Vân chén một hơi đã hết sạch. Mọi người trong quán ăn thấy Bạch Vân “càn quét” thì tròn mắt, há mồm. Kiểu cách ăn uống như thế, bọn họ lần đầu thấy được. Đang bàn tán thì phía trước có tiếng la hét:

“Bọn hung nô đến. Mau chạy đi.”

Hai từ hung nô làm mọi người nơi đây hốt hoảng vô cùng. Mọi người chen lấn nhau bỏ chạy. Bàn ghế trong quán bị xô đẩy, thức ăn vương vãi đầy cả đất. Bạch Vân thấy tình cảnh thế này liền nhủ mảy. Sao dân chúng lại hoảng sợ bọn hung nô đến thế kia? Quan phủ đâu cả rồi? Gã quyết định xem: bọn hung nô thật ra là như thế nào.

Bạch Vân không phải đợi lâu. Phía xa có một tên đang cưỡi ngựa tới, phía sau còn kéo lê một người dưới đất. Theo sau là một toán năm tên đi bộ, mang theo một nam một nữ đang bị trói. Chủ quán cùng tiểu nhị dường như đã thấy cảnh này đến quen mắt, bọn họ chỉ lo dọn dẹp bàn ghế cùng chén đĩa, không dám liếc nhìn bọn hung nô, dù chỉ một lần. Bọn họ được yên ổn buôn bán ở đây vì mỗi tuần phải nộp phí cho bọn hung nô. Nếu không làm sao dám ở lại đây, trong khi mọi người đều bỏ chạy chứ? Đây cũng chính là điều Bạch Vân nghi hoài vẫn chưa thông suốt được. Gã thấy người bị kéo lê dưới đất đã già, mặt mày lão bị trầy xước nhiều chỗ, hiện giờ lại bất tỉnh vì bị hành hạ, liền muốn ra tay dạy dỗ đám hung nô kia. Vừa nhích người thì lão chủ quán vội nói:

“Khách quan mau chạy đi. Người càng trẻ tuổi, bọn hung nô càng muốn bắt đó.”

Bạch Vân đứng dậy, nói:

“VẬY sao?”

Lão chủ quan lắc đầu ngao ngán. Cái cảnh này xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi. Những người trẻ chẳng bao giờ chịu nghe lời khuyên bảo, đến khi bị bắt chỉ có thể la lối, chửi mắng cho đỡ con tức mà thôi. Tên cười ngựa tốt xuống, hấn đá vào giữa mặt lão già bị trói, giọng the thé quát:

“Muốn ăn vạ hả? Mau tỉnh lại cho lão tử.”

Một nam một nữ bị trói phía sau chạy đến bên lão già. Người con gái thì khóc lóc thảm thiết, người con trai thì mắng chửi xối xả:

“Quân chó đẻ, phường bất lương. Các ngươi hãy hành hạ ta đây này. Sao lại đối xử với cha ta như thế?”

Tên cười ngựa giật tím mặt, hấn đá người con trai một cái, chửi:

“Dám chửi lão tử ư? Hừ, lão tử đá chết ngươi.”

Vừa định đá thêm một cái, tên cười ngựa không biết vì sao bị bay thẳng về phía trước, cắm đầu xuống đất, mông chĩa lên trời. Năm tên đồng bọn thấy tư thế của hắn như vậy cũng cười một trận, nhưng như nhớ ra chuyện gì, bọn chúng cùng nhau chạy đến, đỡ hắn dậy. Tên cười ngựa xoa xoa cái mặt dính đầy đất, hấn chửi:

“Con mẹ nó, kẻ ngu ngốc nào dám động đến lão tử?”

Bạch Vân nhìn đám người mất hí, đội nón tròn trên đầu, sau ót lại kết cọng tóc như đuôi gà thì chán ghét vô cùng. Gã nói:

“Các ngươi đang sửa cái gì thế? Mau biến cho khuất mắt ta.”

Tên cười ngựa nhìn Bạch Vân rồi quay sang nhìn đồng bọn. Cả đám cười khùng khục, một tên chỉ Bạch Vân nói:

“Lại một tên “cọp con”, hahahaha.”

Lão già bị trói bây giờ đã tỉnh lại, người con gái quan tâm hỏi:

“Cha, cha không sao chứ?”

Lão già nhìn hai đứa con mình, nước mắt lão trào ra:

“Chúng ta không may, gặp phải cảnh ngộ như thế này. Nếu ta có chuyện gì bất trắc, các con phải tìm đường chạy trốn, có biết không?”

“Cha!”

Một nam một nữ đồng thanh gọi, cả ba ôm nhau khóc nức nở. Bạch Vân không ngờ thấy cảnh này. Gã rút thanh kiếm vắt bên hông ra, chỉ đám hung nô quát:

“Các ngươi còn can rờ. Đừng trách ta vô tình.”

Đám hung nô không cười nữa. Bọn chúng móc mấy cây roi dài sau lưng, chia nhau ra bao vây Bạch Vân vào giữa, rồi đồng loạt tấn công. Bạch Vân thấy thao tác của bọn chúng rất thành thạo liền biết chúng đã dùng trò này rất nhiều lần rồi. Gã lạng người một cái đã đến trước mặt tên cười ngựa, kẻ kiếm lên cổ của hắn. Tên cười ngựa lần đầu gặp cảnh này, đáy quần của hắn đã ướt một mảng lớn. Hắn vội la lên:

“Đừng giết ta. Muốn gì cứ nói, đừng giết ta.”

Bạch Vân không biết phải làm gì cả. Gã quay sang ba cha con cùng lão chủ quán đang trợn mắt há mồm nói:

“Mọi người muốn giải quyết lão câu này như thế nào?”

Đám hung nô không biết phải thế nào, chỉ biết hù dọa:

“Mau thả người.”

“Ngươi chết chắc rồi.”

Bạch Vân không đếm xỉa bọn chúng, gã hỏi lại:

“Mọi người muốn thế nào?”

Lão già cảm hận nói:

“Giết phẳng bọn hung nô đi.”

Bạch Vân tuy chán ghét bọn hung nô vô cùng, nhưng kêu gã giết người vô cớ thì gã không làm được. Gã xoay kiếm một cái, tai phải cùng cánh tay phải của tên cười ngửa đã rớt xuống đất. Bạch Vân nói:

“Hôm nay ta phế người, xem như răn đe. Nếu còn đến đây tác oai tác phúc, mạng người: ta sẽ lấy.”

Tên cười ngửa vội vàng dạ mấy tiếng rồi bỏ chạy như đang đau bụng, phải đi đại tiện gấp vậy. Mấy tên hung nô còn lại cũng kêu mấy tiếng rồi chạy theo.

Lão già vội hướng Bạch Vân lạy ba lạy, hai người con của lão cũng quỳ xuống lạy theo. Bạch Vân nâng lão già lên:

“Lão bá đừng làm vậy. Bạch Vân này sao có thể nhận đại lễ lớn thế này.”

Lão già nói:

“Nếu không có thiếu hiệp ra tay. Gia đình chúng tôi vẫn bị bọn hung nô hành hạ. Ôn nghĩa này, dù làm trâu làm ngựa, chúng tôi cũng sẽ báo đáp cho thiếu hiệp.”

Bạch Vân lần đầu gặp cảnh này nên lúng túng vô cùng. Gã diu ba người đứng lên, vừa định nói vài câu khách sáo thì nghe lão chủ quán nói:

“Nơi đây là địa phận của bọn hung nô, mọi người đã chuốc oán với chúng, chúng sẽ quay lại báo thù đó.”

Tên tiểu nhị cũng nói:

“Mọi người mau rời khỏi đây đi, càng xa càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Không Nhân Từ

Bạch Vân cùng ba cha con theo lời của lão chủ quán, rời khỏi quán ăn. Cách đó chừng một dặm, Bạch Vân cùng ba cha con nghỉ ngơi dưới một tán cây. Bạch Vân hỏi:

“Bọn hung nô hà hiếp dân chúng như thế, vì sao quan phủ không can thiệp?”

Lão già thở dài đáp:

“Bạch thiếu hiệp có điều không biết. Hai năm trước, bọn hung nô đến vùng biển này, rồi xây nhà lập cảng, thuyền buôn cũng được điều động đến cảng nhiều. Sau đó chúng mở rộng căn cứ, đánh chiếm các thôn làng lân cận, mở rộng địa bàn. Quan phủ nơi đây ra sức kháng cự nhưng bọn hung nô quá đông, mọi người đều bị giết hoặc bắt làm tù binh cả rồi.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Thế dân chúng đành cam chịu như vậy sao?”

Lão già đáp:

“Một số bang phái rất căm ghét sự xâm lấn cùng thói mạn rợ của bọn hung nô, bọn họ dẫn người đi đánh hung nô nhưng đều thất bại.”

Bạch Vân nhún mày:

“Vậy triều đình không hay biết việc này hay sao?”

Lão già ngao ngán trả lời:

“Triều đình hiện giờ phải ngày đêm đối phó với quân hung nô ở tây bắc, Đại tướng quân Ngô Tiến đã mất hai thành, đang cố thủ sự xâm lăng của bọn mạn rợ. Và lại nơi đây là vùng biển phía đông, cách kinh đô khá xa, triều đình chẳng cho quân đến đây đâu.”

Bạch Vân trầm tư. Gã thấy việc bọn hung nô từ biển đông tiến vào, rõ ràng là một âm mưu. Không hề đơn giản chỉ là chiếm vùng biển, mở rộng địa

bàn... Đang miên man với suy nghĩ của mình, thì nghe lão già hỏi:

“Bạch thiếu hiệp có dự định gì không?”

Bạch Vân đáp:

“Lão bá yên tâm. Ta sẽ đưa ba người về nhà an toàn.”

Đôi mắt lão già ngấn nước mắt, lão than:

“Nhà ư? Hôm qua, bọn hung nô đến. Đập phá thôn của chúng tôi. Hiện giờ chắc bọn chúng đã chiếm cứ nơi đó rồi.”

Bạch Vân an ủi:

“Lão bá đừng buồn. Chỉ cần còn sống sợ gì không lo nổi ngày ba bữa. Thế lão bá có dự tính gì không? Nếu có thể giúp được, Bạch Vân sẽ tận lực.”

Lão già quỳ xuống dập đầu, lão nói:

“Nếu Bạch thiếu hiệp không chê, chúng tôi sẽ theo hầu hạ Bạch thiếu hiệp.”

Ba cha con cùng dập đầu làm Bạch Vân áy náy vô cùng. Gã dìu lão già lên, ân cần nói:

“Lão bá quá lời rồi. Chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau là được. Không phải hầu hạ gì cả.”

Lão già thấy Bạch Vân cho ba người họ đi theo liền vui mừng nói:

“Đa tạ thiếu hiệp.”

Bạch Vân cười nói:

“Lão bá cứ kêu Bạch Vân là được, hai chữ thiếu hiệp không hợp cho lắm.”

Gã tiếp:

“Tên họ lão bá là chi, chúng ta xưng hô như bình thường là được rồi.”

Lão già đáp:

“Lão họ Phạm tên Công. Đưa con gái lớn tên Phạm Kiều Như, còn thằng nhỏ tên Phạm Hiếu.”

Bạch Vân cười nói:

“Ra là Phạm bá bá.”

Phạm Công nói:

“Bạch thiếu hiệp, chúng tôi là người làm việc chân tay. Chăn nuôi, trồng trọt đều biết cả.”

Thấy Bạch Vân nhiều mảy, Phạm Kiều Như thốt:

“Cha, chúng ta gọi là Bạch công tử đi. Bạch công tử dường như chưa quen với hai chữ thiếu hiệp.”

Bạch Vân cười nói:

“Ta thấy hai chữ thiếu hiệp không hợp với mình. Đây, cầm lấy. Vốn làm ăn của chúng ta.”

Phạm Công thấy Bạch Vân đưa một nén vàng to dùng ra liền giật mình. Từ lúc sinh ra đến giờ lão chưa từng thấy nén vàng nào to mà màu sắc lại sáng rực như thế. Lão không dám cầm, hai mắt nhìn Bạch Vân dò hỏi. Bạch Vân giải thích:

“Mọi người đừng hiểu lầm. Đây là vàng người ta mua ngựa của ta, không phải vàng bất lương đâu. Phạm bá bá cứ cầm lấy, sau này có việc thì dùng đến.”

Phạm Công hai tay run run cầm nén vàng như sợ nó sẽ rơi xuống đất vậy. Bạch Vân hỏi:

“Phạm bá bá có biết Kinh Ngự bang ở đâu không?”

Phạm Hiếu mắt sáng ngời, hấn vội hỏi:

“Chỉ cần qua ngọn núi này là đến. Công tử muốn đến Kinh Ngư bang làm gì?”

Bạch Vân thấy thái độ hần liền hỏi:

“Có việc mà thôi. Kinh Ngư bang là nơi như thế nào?”

Phạm Hiếu giành kể:

“Kinh Ngư bang rất tốt. Từ khi bọn hung nô đến đây, Kinh Ngư bang đã mấy phen đánh nhau với chúng. Tuy không đánh đuổi được chúng đi, nhưng cũng làm cho chúng kiêng kị một phần. Nhờ có họ mà bọn hung nô chưa dám xông qua núi, bọn chúng chỉ quanh quẩn bên này núi mà thôi.”

Bạch Vân ngạc nhiên:

“Quanh đây chỉ có mỗi Kinh Ngư bang sao?”

Phạm Công đáp:

“Bang phái thì nhiều lắm, nhưng ai cũng vì quyền lợi của riêng mình. Chỉ có mỗi Kinh Ngư bang ra mặt chống hung nô.”

Bạch Vân nhìn ngọn núi phía trước hỏi:

“Đi qua ngọn núi này mất bao lâu?”

Phạm Công đáp:

“Nếu đi đường núi, chiều tối là đến Kinh Ngư bang. Đường bộ thì sáng mai mới đến.”

Bạch Vân nói:

“Mọi người chờ ở đây. Ta đến quán ăn khi nãy mua ít lương khô mang theo.”

Phạm Kiều Như hỏi:

“Bạch công tử muốn đi đường bộ phải không?”

Bạch Vân cười, gật nói:

“Ta sẽ về ngay.”

...

Vừa về đến quán ăn, Bạch Vân thấy quán ăn đã bị đập phá, mái nhà bị kéo cả xuống. Gã chạy vào trong thì thấy tên tiểu nhị: đầu một nơi, thân một nẻo. Bạch Vân vội đi một vòng xem xét. Khi ngang qua quầy tiền, gần kéo bị lực tung cả lên. Tiền bạc bị bọn hung nô lấy sạch, không để lại một cắc nào cả. Gã chạy vào bếp, cảnh tượng bên trong làm máu nóng của gã dâng lên: lão chủ quán bị móc hai mắt, thân thể bị treo trên xà nhà bởi cọng roi mà bọn hung nô thường sử dụng. Bạch Vân nhảy lên, mang lão chủ quán xuống. Vừa định chôn cất lão chủ quán cùng tên tiểu nhị, Bạch Vân liền nhớ đến Phạm Công ba người. Bạch Vân thì triển khinh công, chạy thật nhanh về phía tán cây lúc nãy. Quanh đây bọn hung nô ở khắp nơi, nếu ba cho con Phạm Công lại bị bắt, đó là lỗi của gã. Quả nhiên xảy ra chuyện. Dưới tán cây hai cha con Phạm Công bị trời cả lại, Phạm Kiều Như lại đang bị ba tên hung nô đùa giỡn. Hai tên hung nô đang trông chừng hai cha con Phạm Công cười hô hố:

“Bọn bây ‘làm’ nhanh lên rồi đến phiên ta, ta chịu hết nổi rồi.”

Ba tên kia cười theo, một tên xé chiếc áo mỏng manh của Phạm Kiều Như. Sự chống cự yếu ớt của nàng càng làm thú tính của chúng trào lên. Một tên vừa tụt quần dài xuống liền thấy cổ họng mát lạnh. Khi thấy hai tên đồng bọn ngã xuống đất, hắn cũng ngã theo nhưng chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hai tên hung nô còn lại thấy bóng trắng đến là ba tên đồng bọn phải bỏ mạng liền run cầm cập. Bọn chúng quay đầu bỏ chạy nhưng chưa được bao xa: một tên bị thanh kiếm từ phía sau đâm xuyên tới trước, chết tức. Tên còn lại không chạy được nữa vì Bạch Vân đã chắn trước mặt hắn rồi. Hắn quỳ xuống lạy, khóc lóc:

“Xin gia gia tha mạng. Xin gia gia tha mạng.”

Bạch Vân đã chứng kiến sự tàn ác của bọn hung nô, lần này gã quyết không nhân từ nữa. Cái chết của lão chủ quán dường như đến từ sự nhân từ của gã. Gã vận lực lên bàn tay, vung chưởng ngay đỉnh đầu tên hung nô. Phạm Công cùng hai người con chạy đến, thấy tên hung nô thất khiếu chảy máu, hai mắt lòi cả ra liền thấy lợm giọng. Bọn họ không ngờ Bạch Vân ra tay tàn nhẫn đến vậy. Bạch Vân nhìn ba người hỏi:

“Mọi người không sao chứ?”

Phạm Công than thở:

“Cũng may công tử về kịp, nếu không... nếu không...”

Phạm Kiều Như khoác chiếc áo của đệ đệ mình, nằng khóc:

“Đa tạ công tử cứu giúp.”

Bạch Vân thở dài:

“Không ngờ quanh đây lúc nào cũng có thể gặp bọn người lang sói kia. Chúng ta mau vượt núi, tránh có chuyện phát sinh.”

Mọi người đều đồng ý, vừa định lên đường thì Phạm Hiếu quý xuống vái:

“Xin công tử thu kê hèn này làm đệ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Nội Tình Của Kinh Ngư Bang

Bạch Vân nâng Phạm Hiếu lên, gãi hỏi:

“Phạm đệ muốn học võ ư?”

Phạm Hiếu mắt long lanh:

“Đệ muốn học võ để bảo vệ sự an toàn cho gia đình của mình.”

Bạch Vân khen:

“Có ý chí lắm. Chúng ta đến Kinh Ngư bang trước đã. Chuyện này tính sau, có được chăng?”

Thấy Phạm Hiếu gật đầu, Bạch Vân nói với Phạm Công:

“Ba người đi trước dẫn đường, ta sẽ bảo hộ phía sau.”

Bốn người cùng vội vã lên đường. Lối mòn trên núi rất hẹp, lại trơn trượt, không cẩn thận là bị rơi xuống vực ngay. Bốn người cùng giúp đỡ nhau vượt núi, tuy khổ cực, vất vả nhưng đều cảm thấy thật vui vẻ. Đường khá xa, bốn người Bạch Vân chỉ dừng chân một lần để tìm nước uống, rồi lại tiếp tục lên đường...

Buổi tối, bốn người Bạch Vân đã xuống núi. Đi được một đoạn, Bạch Vân thấy các thuyền buồm neo đậu bên bờ biển rất nhiều. Trời đã tối mà mọi người vẫn còn làm việc. Họ đốt lửa cùng nhau kéo lưới từ trên thuyền xuống. Không khí này làm bốn người như quên đi con mệt mỏi vừa rồi.

Bạch Vân hỏi:

“Kinh Ngư bang ở nơi nào?”

Phạm Hiếu nói:

“Công tử chờ một chút. Để tôi đi dò hỏi.”

Một lúc sau, Phạm Hiếu chạy về:

“Công tử, chỉ cần đi qua chợ là đến Kinh Ngư bang ngay.”

Bạch Vân cùng Phạm Công ba người theo chỉ dẫn mà đi. Ngang qua một cái chợ lớn, rồi đi chừng một khắc thời gian nữa, trước mặt đã là Kinh Ngư bang. Đó là một tòa nhà lớn, phía trước một cái cổng đen thật to. Bạch Vân thấy trên cổng có vẽ một con cá lớn nhảy trên mặt nước trong rất sống động, liền biết mình đến đúng chỗ rồi. Gã đến trước cửa gỗ gõ ba cái. Không thấy bên trong có động tĩnh gì, gã đập mạnh cửa, lớn tiếng:

“Có ai không?”

Cánh cửa gỗ lớn màu đen được mở ra. Một người chừng sáu mươi mấy tuổi, mặc áo xám bước ra hỏi:

“Các vị tìm ai?”

Bạch Vân chấp tay:

“Tại hạ đến đây có việc khẩn gọi.”

Lão già áo xám nhăn nhó:

“Tiểu huynh đệ nói mau đi, lão phu còn có việc phải làm.”

Bạch Vân hỏi:

“Tại hạ có thể gặp người có quyền hạn cao nhất trong bang không?”

Lão già nghe xong liền lui lại thủ thế:

“Các người muốn gì?”

Bạch Vân xua tay, gỡ giải thích:

“Lão bá đừng hiểu lầm. Sự việc trọng đại, không thể nói ở đây được.”

Lão già thấy thái độ Bạch Vân nhẹ nhàng, không có ác ý thì hỏi lại:

“Việc trọng đại sao?”

Bạch Vân cười đáp:

“Không sai.”

Lão già sau một hồi suy nghĩ, nói:

“Các vị chờ ta vào bẩm báo lại đã.”

Bạch Vân gật đầu. Một lúc sau, lão già đi ra nói:

“Mời các vị vào.”

Khi lão già mở cửa ra, Bạch Vân đã nhìn vào bên trong. Tuy trời đã tối nhưng bên trong vẫn đèn đuốc sáng trưng, ngoài sảnh còn tụ tập rất đông người. Bạch Vân cùng cha con Phạm Công bước vào phòng khách, mọi người tụ tập trước cửa đều nhường lối. Vừa đi vào, ánh mắt của mọi người bên trong đều nhìn bốn người họ dò hỏi. Một người trung niên mặt mày cau có, không để ý đến bốn người Bạch Vân, hất nhìn người con gái ngồi giữa phòng nói lớn:

“Cuồng Thanh Nga, con phải quyết định ngay đi. Kinh Ngự bang chúng ta không thể cứ như thế này được.”

Một cô gái chừng hai mươi tuổi, ngồi trên ghế chủ tọa đáp:

“Long thúc thúc, tình thế bây giờ rất nghiêm trọng. Nên chờ Sa đại ca trở về đã.”

Cuồng Long vỗ bàn, lớn giọng:

“Chính vì Cuồng Sa không có ở đây, nên bọn Điều Ngự bang mới hỗn xược như thế. Cứ để cho bọn chúng chèn ép, Kinh Ngự bang chúng ta còn mặt mũi nào nữa?”

Cuồng Long thấy Cuồng Thanh Nga đuối lý, hất tiếp:

“Ngày mai, chúng ta tập trung mọi người trong bang: đánh cho bọn Điều Ngự bang không kịp trở tay.”

Những người bên ngoài nghe Cuồng Long nói như thế đều hòa theo, la lối om sòm. Bọn họ đều muốn đánh với Điều Ngự bang một trận, nhưng chưa có lệnh của Cuồng Thanh Nga, bọn họ không dám làm bậy. Cuồng Thanh Nga hít một hơi, nàng nói lớn:

“Hãy chờ thêm ba ngày. Nếu đại ca ta không về, chúng ta sẽ cùng với Điều Ngự bang giải quyết ân oán.”

Cuồng Long lắc đầu:

“Còn chờ sao? Hơn một tuần lễ nay, đã bao nhiêu huynh đệ trong bang bị chúng hạ thủ rồi? Địa bàn làm ăn của chúng ta cũng bị chúng chiếm gần hết rồi. Thanh Nga à, con phải suy nghĩ cho đại cục chứ?”

Bạch Vân nghe bọn họ tranh luận cũng hiểu ra ít nhiều, gã chen vào:

“Cuồng Sa không về kịp đâu.”

Lời này vừa nói ra, những tiếng nghị luận, bàn tán cũng ngừng hẳn, mọi người xung quanh đều im lặng, nhìn Bạch Vân chăm chăm. Cuồng Thanh Nga cất tiếng dò hỏi:

“Vị huynh đài đây vì sao biết đại ca của ta không về kịp?”

Bạch Vân lấy cây đao kì dị trong người ra, đặt lên bàn. Mọi người thấy cây đao liền một trận xôn xao. Vì đây là vũ khí của Cuồng Sa, là vật bất li thân của hắn. Cuồng Thanh Nga vội chạy đến cầm cây đao, nâng nhìn Bạch Vân, run giọng hỏi:

“Cuồng đại ca chẳng lẽ... chẳng lẽ...?”

Thấy Bạch Vân gật đầu, Cuồng Thanh Nga như muốn ngắt ngay tại chỗ, nhờ có lão già áo xám đỡ cho nàng, nàng mới đứng vững được. Cuồng Long cũng đến bên cạnh Cuồng Thanh Nga, hắn nhìn cây đao rồi hỏi:

“Ngươi sát hại Cuồng Sa?”

Bạch Vân hai mắt lóe hàn quang, gã nói:

“Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được. Nếu ta giết hắn, còn đến đây làm gì?”

Gã móc cái lệnh bài: bang chủ Kinh Ngư bang giờ lên cao, nói:

“Trước khi chết, Cuồng Sa nhờ ta mang vật này đến giao cho các người.”

Mọi người thấy lệnh bài liền tin lời Bạch Vân ngay. Có người hỏi:

“Bang chủ vì sao lại chết?”

Có người nói trước thế là có người theo sau, hàng loạt câu hỏi được đưa ra làm Bạch Vân chống đỡ không kịp, nào là: “ai đã giết bang chủ?”, “bang chủ chết khi nào?”, “thi thể bang chủ ở đâu?”, “ngươi có quan hệ thế nào với bang chủ?”...

Bạch Vân giờ tay ra hiệu mọi người yên lặng. Gã nói:

“Cuồng Sa dẫn người đi đâu, làm gì, hắn mọi người đều biết. Tuy nhiên hắn không thành công, đã chết trong tay kẻ địch. Những người đi theo cũng không ai sống sót.”

Nghe Bạch Vân kể xong, tiếng khóc tiếng la vang lên không ngớt. Tin tức này làm Cuồng Thanh Nga càng điều đứng hơn, nàng được lão già áo xám dìu về ghế ngồi. Nàng dựa vào ghế mà hai hàng nước mắt chảy dài. Cuồng Long cũng chấn động không nhỏ, Cuồng Sa là chỗ dựa tinh thần của Kinh Ngư bang. Nhờ có hắn mà các bang phái khác đều kiêng kị Kinh Ngư bang, nhưng hiện giờ hắn đã chết, mà số thù hạ chết cùng hắn đều là những tay thiện chiến trong bang. Cuồng Long than thở:

“Kinh Ngư bang xong rồi, ông trời cũng muốn diệt chúng ta.”

Bạch Vân nói:

“Trước khi chết, ta đã hứa với Cuồng Sa: sẽ ra sức giúp đỡ Kinh Ngư bang. Mọi người xin hãy yên tâm.”

Cuồng Long đang lo lắng sự tồn vong của Kinh Ngư bang. Chuyện này chưa xong, tin dữ lại đến thế mà tên thư sinh kia lại ra về sẽ gánh vác được mọi chuyện. Hắn phẫn nộ quát:

“Chuyện Kinh Ngư bang chúng ta, không cần người ngoài xen vào?”

Bạch Vân đồng dạng đáp:

“Chuyện đã hứa với người. Không thể không làm.”

Cuồng Long nhếch miệng:

“Dựa vào người?”

Bạch Vân cười nói:

“Có thể thử mà.”

Cuồng Long thấy Bạch Vân ngạo mạn như vậy liền nhảy chồm tới, vung quyền tấn công. Bạch Vân chụp tay phải của hắn, kéo mạnh qua bên trái rồi đẩy

ra. Cuồng Long vừa quay tít như con vù, vừa lui một lúc mới có thể giữ thăng bằng được. Khi ổn định lại thân thể, mặt hắc đỏ lừ nói:

“Cho dù ngươi bản lĩnh cao cường, nhưng đừng mơ làm bang chủ Kinh Ngư bang chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Cuồng Long Bang Chủ

Bạch Vân nghe Cuồng Long nói liền hiểu ra vì sao hảo ý của mình không được người khác xem trọng. Gã cười nói:

“Bang chủ Kinh Ngư bang? Ta nào có ý định đó.”

Cuồng Long hỏi lại:

“Thật vậy sao?”

Bạch Vân chỉ cười không đáp, làm Cuồng Long không biết ý định của gã ra sao. Hắc nói:

“Vậy ngươi hãy giao lệnh bài ra đây.”

Bạch Vân thờ dài, gã ném lệnh bài cho Cuồng Long nói:

“Xem như ta đã hoàn thành lời hứa với người quá cố. Cáo từ.”

Bạch Vân xoay người cùng ba cha con Phạm Công bước ra cửa nhưng Cuồng Thanh Nga đã lên tiếng giữ lại:

“Vị huynh đài đây đừng đi vội. Chúng ta cùng bàn bạc thêm, có được không?”

Bạch Vân hỏi:

“Bàn bạc chuyện gì?”

Cuồng Thanh Nga nói:

“Đại ca của ta có nhấn nhủ thêm chuyện gì không?”

Bạch Vân nói:

“Hắn chỉ nhờ ta giao lệnh bài cho các ngươi mà thôi.”

Cuồng Thanh Nga nhìn vẻ mặt của Bạch Vân liền biết gã còn giấu diếm chuyện gì đó. Nàng nhìn mọi người nói:

“Cuồng Sa - Cuồng bang chủ đã chết. Kinh Ngư bang chúng ta không thể không có bang chủ được. Nay, Cuồng Thanh Nga – phó bang chủ của Kinh Ngư bang quyết định: bang chủ đời thứ ba của Kinh Ngư bang do Cuồng Long – Long thúc thúc đảm nhiệm. Có ai có ý kiến gì không?”

Mọi người đều đang đau buồn vì cái chết của bang chủ tiền nhiệm cùng mấy mươi huynh đệ, bọn họ không còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện khác nữa. Bây giờ nghe Cuồng Thanh Nga nói thế đầu gật đầu tán thành. Cuồng Thanh Nga thấy mọi người không dị nghị gì cả, liền ra lệnh giải tán. Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại Cuồng Thanh Nga, Cuồng Long, lão già áo xám cùng Bạch Vân và ba cha con Phạm Công. Cuồng Thanh Nga hỏi:

“Ba người này là...?”

Bạch Vân giải thích ngắn gọn:

“Ba người họ đi cùng ta.”

Cuồng Thanh Nga nói:

“Bây giờ đã trễ lắm rồi. Mời ba vị vào hậu viện nghỉ ngơi.”

Nàng quay sang lão già áo xám:

“Phùng bá bá, nhờ bá bá thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho ba vị đây.”

Lão già áo xám gật đầu, đi trước dẫn đường. Ba cha con Phạm Công thấy Bạch Vân gật đầu mới dám đi theo. Mọi người đi được một lúc, nhưng ba người trong phòng đều không ai nói thêm lời nào. Bên trong phòng yên tĩnh một cách lạ thường. Cuồng Long cất tiếng xua đi không khí tĩnh mịch:

“Ngày mai, ta sẽ triệu tập mọi người. Đánh với bọn Điều Ngự một trận.”

Cuồng Thanh Nga thấy hắn nói như thế, nhưng là cố ý dò hỏi ý của mình. Nàng nói:

“Long thúc thúc, bây giờ thúc đã là bang chủ. Cứ làm theo ý của thúc thúc. Tuy nhiên tin tức đại ca bị chết đã làm mọi người suy sụp, chán nản. Chuyện Điều Ngự bang, nên đề từ từ đã.”

Cuồng Long nhét lệnh bài vào người. Hắn đứng dậy nói:

“Đã trễ rồi, thúc thúc về trước đây.”

Khi hắn đi ra, không quên liếc Bạch Vân một cái thật sâu. Bạch Vân như không thấy, gãi tự rót một ly trà, nhấp một ngụm. Cuồng Thanh Nga thấy Cuồng Long đã đi xa, nàng liếc Bạch Vân:

“Bây giờ huynh có thể nói ra rồi chứ?”

Bạch Vân ngạc nhiên:

“Cô nương đang nói gì thế?”

Cuồng Thanh Nga nhún mày:

“Huynh còn định giấu diếm đến bao giờ?”

Bạch Vân lắc đầu, đưa mắt ra hiệu cho nàng. Gã nói:

“Ta chỉ muốn xin ở nhờ mấy tháng thôi.”

Cuồng Thanh Nga nhìn theo ánh mắt của Bạch Vân, thấy sau cửa sổ có bóng người lấp ló, nàng cười nói:

“Được thôi. Nhưng phải làm việc đó.”

...

Trưa hôm sau.

Tiếng chim hót, tiếng cành lá xào xạc làm Bạch Vân thức giấc. Gã lăn qua định ngủ tiếp thì nghe có tiếng người đẩy cửa bước vào. Bạch Vân thấy Phạm Kiều Như mang thao nước vào đánh phải ngồi dậy. Gã cười nói:

“Như muội dậy sớm thế?”

Phạm Kiều Như thấy Bạch Vân xưng hô thân thiết như vậy thì vui lắm. Nàng đặt thao nước lên bàn, nói:

“Bây giờ đã qua giờ Ngọ rồi, chỉ có mình công tử còn ngủ thôi.”

Bạch Vân nhảy xuống giường, gãi xoa bụng nói:

“Thì ra đã trễ như vậy, hèn gì cái bụng của ta kêu quá kêu.”

Phạm Kiều Như thấy Bạch Vân dùng từ rất đặc biệt thì che miệng cười. Nàng nói:

“Công tử mau rửa mặt, thay y phục nào.”

Bạch Vân thấy nàng kêu mình thay y phục mà không hề có ý bỏ ra ngoài liền thấy kì, gã hỏi:

“Như muội chờ ta thay y phục sao?”

Phạm Kiều Như thần nhiên:

“Từ nay, Kiều Như sẽ hầu hạ cho công tử.”

Bạch Vân xua tay:

“Đã nói rồi, không cần hầu hạ gì cả. À, nếu muội có ý muốn giúp, giúp ta chải tóc là được rồi.”

Phạm Kiều Như cười rồi lấy khăn lau mặt cho Bạch Vân. Gã ngồi trước gương, thấy Kiều Như lau mặt cho mình liền nhớ đến kiếp trước. Khi đi vào karaoke, gã cũng bị mấy con rớt bìa “đề” ra lau mặt, nhưng lại không thoải mái, nhẹ nhàng như bây giờ. Phạm Kiều Như lau mặt xong, đang xõa tóc của Bạch Vân ra thì có tiếng gõ cửa vang lên. Bạch Vân nói:

“Mời vào.”

Cường Thanh Nga đẩy cửa vào, từ sáng đến giờ nàng đi tìm gã mãi mà không thấy. Nàng đang nổi giận đùng đùng, nhưng khi thấy Kiều Như đang chải tóc và thao nước ở bên cạnh thì ngạc nhiên hỏi:

“Huynh mới ngủ dậy sao?”

Bạch Vân hỏi lại:

“Tìm ta có việc gì không?”

Cường Thanh Nga thấy gã đứng đưng như vậy cũng đành lắc đầu. Nàng nói:

“Chuyện tối qua...”

Bạch Vân thấy Cường Thanh Nga dè chừng Phạm Kiều Như liền nói:

“Cường cô nương cứ ngồi xuống, ta sẽ kể đầu đuôi mọi việc. Như muội không phải người ngoài.”

Cường Thanh Nga ngồi xuống, nàng đang suy đoán mối quan hệ của Bạch Vân và Phạm Kiều Như: phu thê thì không giống, chủ tớ lại càng không, tình nhân dường như cũng không phải... Bạch Vân nào biết Cường Thanh Nga đang nghĩ gì, gã hỏi:

“Cô nương biết Đông Phương giáo chứ?”

Cường Thanh Nga nghe ba chữ Đông Phương giáo liền ngó đông ngó tây, nàng thấp giọng:

“Huynh biết Đông Phương giáo?”

Bạch Vân đáp:

“Khi ta gặp Cường Sa, hắn đang bị người của Đông Phương giáo tập kích.”

Cường Thanh Nga kể:

“Sa đại ca dẫn năm mươi huynh đệ trong bang đi Đông Phương giáo đòi nợ máu. Nếu tính thì hiện giờ đã là một tuần hai ngày rồi.”

Bạch Vân hỏi:

“Cô nương là huynh muội thế nào với Cường Sa?”

Cường Thanh Nga đáp:

“Là anh em ruột.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Cường gia còn có người nào khác không?”

Cường Thanh Nga lắc đầu:

“Long thúc thúc lấy họ Cường như không có máu mủ với Cường gia. Vì Long thúc thúc lập nhiều công lao cho bang phái nên Sa đại ca để thúc thúc lấy họ Cường.”

Bạch Vân trầm ngâm rồi nói:

“Tại hạ đang tò mò, không hiểu vì sao ngày trước hai huynh muội cô nương thoát khỏi độc thủ của Tôn Sơn?”

Cường Thanh Nga thấy Bạch Vân biết khá nhiều chuyện, lại còn biết cái tên Tôn Sơn liền tin tưởng gã nhiều hơn. Hai huynh muội nàng cố gắng che giấu bí mật suốt mười năm nay. Người trong Kinh Ngự bang không ai hay biết hai người họ có thù diệt tộc với Đông Phương giáo cả. Khi Cường Sa dẫn người đi đòi nợ máu, mọi người trong bang chỉ biết dẫn người đi chiếm địa bàn mà thôi. Cường Thanh Nga kể:

“Ngày đó: ta cùng đại ca ra ngoài chơi. Đại ca luyện võ xong nhưng ta còn muốn chơi đùa chưa chịu về. Đại ca cùng ta rong chơi đến tận chiều tối mới về. Khi về đến nhà, hic... khi về đến nhà... huhu cả nhà từ trên tới dưới, từ lớn đến nhỏ đều bị giết chết.”

Cuồng Thanh Nga kể lại mà khóc nức nở, dường như thảm cảnh đó đang hiện ra trước mắt nàng. Phạm Kiều Như thấy cảnh ngộ của Cuồng Thanh Nga cũng tương tự như mình nhưng dường như gia đình mình còn may mắn hơn một chút, nàng cũng khóc theo. Hai người con gái khóc sụt sùi làm Bạch Vân không biết phải làm sao. Gã chờ, chờ cho hai người ngừng khóc nhưng dường như họ càng khóc nhiều hơn thì phải. Bỗng, gã quay sang phía cửa sổ quát:

“Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Hai Bang Giao Chiến

Cuồng Thanh Nga cùng Phạm Kiều Như giật mình. Hai người chẳng ngờ có kẻ đang nghe lén bên ngoài. Cuồng Thanh Nga định ra ngoài xem xét liền nghe Bạch Vân nói:

“Không cần. Hắn đi rồi.”

Cuồng Thanh Nga hỏi:

“Kẻ này cùng kẻ tối qua...”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Là hai người. Kẻ hôm nay thu liễm rất tốt. Thật lâu ta mới phát hiện ra được.”

Cuồng Thanh Nga nhíu mày:

“Vi sao chứ?”

Bạch Vân đổi chủ đề:

“Dường như Cuồng Sa đi Đông Phương giáo là do có người đến báo tin.”

Cuồng Thanh Nga gật đầu:

“Hơn một tuần trước, có người đến đây gặp đại ca của ta. Hắn nói đây là cơ hội tốt để báo thù Đông Phương giáo. Hắn đưa một vạn lượng vàng cho chúng ta, chỉ cần chúng ta làm đúng theo sự sắp đặt của hắn liền có thể báo thù. Hắn còn nói: nếu thành công sẽ đưa thêm mười vạn lượng vàng nữa.”

Phạm Kiều Như nghe nói số tiền lớn như thế liền lấy tay che miệng. Nàng không ngờ có người giàu có và hào phóng như thế. Nhưng nàng đâu biết sự hung hiểm trong đó, chỉ một vạn lượng vàng mà năm mươi mốt mạng người của Kinh Ngu bang đã một đi không trở lại. Lời của Cuồng Thanh Nga đúng như dự đoán của Bạch Vân, gã lại hỏi:

“Kẻ đến có nói là người của môn phái nào không?”

Cuồng Thanh Nga lắc đầu:

“Hắn nói hắn có chung kẻ thù với Cuồng gia. Nhưng vì thế cô sức yếu, chỉ có thể dùng tiền, nhờ người trả nợ máu.”

Bạch Vân trầm thờ dài. Cuồng Sa còn trẻ hiển nhiên suy nghĩ chưa sâu, bị người lợi dụng. Gã nói:

“Cuồng cô nương, đại ca của cô trước khi chết có nhờ ta bảo hộ cho cô nương. Hắn không muốn Cuồng gia không có người nối dõi.”

Cuồng Thanh Nga thấy đại ca trước khi chết vẫn còn lo lắng cho mình, suy nghĩ cho Cuồng gia thì xúc động vô cùng. Hai mắt nàng ngấn lệ đáp:

“Đa tạ.”

Bạch Vân khoát tay:

“Cô nương khách sáo rồi.”

Cuồng Thanh Nga ngập ngừng hỏi:

“Thật ngại quá, đến giờ vẫn chưa biết cao danh quý tánh của huynh?”

Bạch Vân cười nói:

“Ta họ Bạch tên Vân.”

Cuồng Thanh Nga nói:

“Thì ra là Bạch đại ca. Huynh có dự tính gì không?”

Bạch Vân hỏi:

“Một vạn lượng vàng đó, còn có người nào biết đến hay không?”

Thấy Cuồng Thanh Nga lắc đầu, Bạch Vân nói:

“Vây cô nương nên dùng số vàng đó trang trải cho Kinh Ngự bang.”

Cuồng Thanh Nga thờ dãi:

“Kinh Ngự bang hiện giờ có nhiều việc phải lo, nào chỉ riêng chuyện tiền bạc.”

Đang định tường thuật lại mọi khó khăn của bang phái cho Bạch Vân nghe thì bên ngoài có giọng nói gấp gáp truyền vào:

“Phó bang chủ, Long bang chủ đánh nhau với Điều Ngự bang ngoài chợ, tình hình không khả quan cho lắm.”

Cuồng Thanh Nga vội đẩy cửa ra, nàng hỏi:

“Phùng bá bá, chuyện xảy ra khi nào?”

Lão Phùng cung kính đáp:

“Một canh giờ trước, Long bang chủ triệu tập mọi người trong bang đi đến Điều Ngự bang. Nhưng bị bọn chúng đánh lui, hiện giờ đang bị vây ngoài chợ.”

Cuồng Thanh Nga chưa kịp hỏi tiếp đã nghe Bạch Vân nói:

“Mau đi thôi.”

Lão Phùng cùng Phạm Kiều Như nhìn theo bóng lưng của Bạch, Cuồng hai người, trong lòng đều hiện lên vẻ lo lắng không tên.

...

Bạch Vân cùng Cuồng Thanh Nga đến khu chợ thì thấy xung quanh vắng tanh. Không gian vắng lặng vô cùng. Bạch Vân nhảy lên cành cây xem xét, cách đó một dãy nhà có thể nhìn thấy Cuồng Long cùng người của Kinh Ngự bang bị vây vào giữa. Bạch Vân cùng Cuồng Thanh Nga phi thân qua dãy nhà. Đến nơi, Cuồng Thanh Nga định lao xuống nhưng thấy Bạch Vân giơ tay ngăn cản, gãi khề nói:

“Chờ xem đã.”

Bên dưới, hơn trăm người của Kinh Ngự bang đang thủ thế, kẻ nào cũng bị thương cả, chỉ là kẻ nặng người nhẹ mà thôi. Cuồng Long đứng phía trước, mặt mày hấn hung tợn vô cùng, trên thân thể bị vô số vết thương, máu chảy không ngừng. Ánh mắt hấn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy, hấn nói:

“Hầu Lạc, ngươi giờ trò đánh lén, có gì hay ho. Có ngon thì ra đánh tay đôi với Cuồng Long ta.”

Một tên ốm nhom như que củi, có cái mũi đỏ chót cười khi khi nói:

“Được. Nhưng ta không muốn đánh chơi đâu. Nếu ngươi thua, Kinh Ngự bang phải nghe lệnh của Điều Ngự bang, thế nào?”

Cuồng Long thấy Hầu Lạc múa máy tay chân đầy lông lá của hấn càng giận hơn, hấn nói:

“Cuồng Long này sợ con khỉ ốm người sao?”

Cuồng Long nói xong liền nhảy chồm tới. Hầu Lạc cũng không chậm, hấn nhảy đến đỡ một quyền của Cuồng Long rồi vùng chân lên đá. Cuồng Long né

tránh lại vùng một quyền khác đến, hai bên có vẻ cân tài cân sức. Cuồng Thanh Nga thấy hai người đánh rất kịch liệt liền lo lắng không thôi, nàng quay sang Bạch Vân giọng khẩn trương:

“Bạch đại ca, huynh có kế sách gì không?”

Bạch Vân thấy hai người đánh nhau liền nhớ đến việc học cầm nã thủ lúc trước. Những ngày đầu gia nhập giang hồ, võ công của gã cũng chỉ thế này mà thôi, nhưng lại gặp toàn cao thủ nổi danh trên giang hồ. Nhờ vậy, võ công của gã tiến bộ rất nhiều, đến khi học được Liên Phong Thất kiếm võ công của gã đã tiến thêm một bước dài. Nhìn hai người dưới kia, gã thấy bọn họ xuất chiêu mà chiêu thức vừa chậm lại vừa sơ hở quá nhiều. Chiêu thức nào cũng có sơ hở cả nhưng nếu sử dụng nhanh thì có thể làm đối phương không kịp nhìn ra chỗ sơ hở đó. Tuy nhiên, võ công của Cuồng Long thua Cuồng Sa nhiều lắm. Muốn gã sử dụng nhanh thế nào được? Còn tên khí ôm kia nếu võ công cao thì cần gì phải đợi đến khi Cuồng Sa vắng mặt mới mò đến. Bạch Vân định trả lời Cuồng Thanh Nga liền nghe bình, bình hai tiếng. Hầu Lạc lui lại ba bước, còn Cuồng Long đang ôm ngực nằm dưới đất. Bạch Vân thấy Hầu Lạc muốn thừa cơ lấy luôn cái mạng của Cuồng Long liền phóng người xuống, quát:

“Dừng tay.”

Hầu Lạc thấy một tên trẻ tuổi lạ hoắc ngăn cản liền không để trong mắt, nhưng thấy sau lưng gã là Cuồng Thanh Nga thì hấn vội vàng nhìn xung quanh xem xét. Được một lúc, Hầu Lạc hỏi:

“Cuồng Sa đâu?”

Cuồng Thanh Nga đỡ Cuồng Long đứng lên, nàng nói:

“Đại ca ta sắp đến rồi.”

Tin tức Cuồng Sa đã chết được lan truyền từ đêm hôm qua. Tuy nhiên, tin này làm Hầu Lạc bán tín bán nghi. Hấn nghĩ Kinh Ngu bang đang tung hỏa mù, vì nếu Cuồng Sa đã chết, vì sao không thấy Kinh Ngu bang cử hành tang lễ? Bây giờ, vừa nghe Cuồng Thanh Nga nói xong, Hầu Lạc không tự chủ mà lui lại một bước, nhưng rồi hấn cười khì khì:

“Haha, nha đầu nguoi còn muốn kéo dài thời gian ư?”

Hấn hít một hơi nói:

“Người của Điều Ngu bang nghe đây, giết sạch đám nguoi Kinh Ngu bang cho ta, không để kẻ nào sống...”

Chữ “sót” chưa kịp phát ra, Hầu Lạc đã bị Bạch Vân điểm huyệt, không nói thêm được chữ nào nữa. Hầu Lạc hoảng sợ vô cùng, tên tiểu tử này thân thủ như ma quỷ, chỉ chớp mắt một cái đã đến trước mặt rồi. Bạch Vân điểm huyệt Hầu Lạc xong liền nói lớn:

“Nếu kẻ nào dám vọng động: Hầu Lạc sẽ thành hầu tử ngay.”

Mấy tên Điều Ngu bang thấy bang chủ của mình bị khống chế liền nhao nhao lên, nhưng khi nghe Bạch Vân uy hiếp liền không dám hó hé nữa. Bạch Vân giải huyệt cầm cho Hầu Lạc, hỏi:

“Sau này không gây sự với Kinh Ngu bang nữa, nguoi thấy sao?”

Hầu Lạc nói:

“Tiểu tử, nguoi có quyền gì mà ra giả với ta?”

Bạch Vân cười nói:

“Mạng của nguoi đang nằm trong tay ta.”

Hầu Lạc hừ một tiếng:

“Nguoi ra tay đánh lên, có gì hay ho. Có ngon thì đánh lại.”

Bạch Vân thấy hấn mang nguyên câu nói của Cuồng Long ra, liền thấy buồn cười. Gã giải huyệt cho Hầu Lạc, nói:

“Nếu nguoi chạm được vạt áo của ta. Xem như ta thua.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Kế Hoạch Của Bạch Vân

Hầu Lạc mở hôi nhể nhại chạy về phía thuộc hạ của mình. Đã hai khắc thời gian rồi, thế mà hắn đánh như thế nào cũng không chạm đến vạt áo của tên tiểu tử kia. Hắn vùng một cước thật mạnh rồi xoay người bỏ chạy. Trong lòng hắn đang khoan khoái vô cùng: “Chỉ cần có đám thuộc hạ bên cạnh, để xem ngươi làm gì được ta?” Nhưng chưa chạy được bao xa đã bị Bạch Vân điểm huyệt, hắn lăn lộn dưới đất, la hét không ngừng:

“Ngứa quá, ngứa chết ta.”

Đám người Điều Ngự bang sấn tới nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch Vân liền đứng im như khúc gỗ. Bạch Vân nhìn Hầu Lạc hỏi:

“Có phục không?”

Hầu Lạc nhăn nhó đáp:

“Phục. Phục lắm.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Điều Ngự bang còn sanh sự với Kinh Ngự bang nữa không?”

Hầu Lạc nhanh nhẩu đáp:

“Sẽ không. Từ nay hai bang hòa thuận, không đánh nhau nữa. Ngươi mau giải huyệt cho ta đi.”

Bạch Vân giải huyệt cho Hầu Lạc. Hắn vừa được tự do liền vùng trào chụp vào yết hầu của Bạch Vân. Bạch Vân lạng người một cái đã đứng sau lưng Hầu Lạc. Hắn vội vàng la lên:

“Ta chỉ thử phản ứng của ngươi thôi, không phải là thật đâu. Đừng đánh ta.”

Bạch Vân trầm giọng:

“Ngươi nên giữ lời của mình. Mạng ngươi: ta có thể lấy bất cứ lúc nào.”

Hầu Lạc mặt tái nhợt đáp:

“Ta nhớ rồi.”

...

Trong phòng khách của Kinh Ngự bang. Cuồng Thanh Nga cười tươi như hoa, nàng nhìn Bạch Vân nói:

“Hôm nay nếu không có Bạch đại ca, chỉ sợ Kinh Ngự bang khó lòng thoát khỏi một kiếp.”

Bạch Vân thấy Cuồng Long nhìn mình đầy oán hận liền đáp cho có lệ. Cuồng Thanh Nga quay sang Cuồng Long, nàng nhún mày nói:

“Long thúc thúc, thúc là bang chủ của một bang mà lại hành sự thiếu suy nghĩ. Nếu không có Bạch đại ca, Kinh Ngự bang chúng ta sẽ ra sao? Theo Thanh Nga thấy, chức bang chủ này: thúc thúc đừng làm nữa.”

Cuồng Long thở khì khì, hắn lấy lệnh bài trong người ra, ném lên bàn:

“Không làm thì không làm.”

Hắn nổi giận đùng đùng, nhìn Bạch Vân gằm gừ, đứng dậy bỏ đi. Bạch Vân đã thấy nhiều người lòng dạ hẹp hòi, tuy nhiên Cuồng Long này là kẻ làm Bạch Vân ngạc nhiên nhất. Tại sao hắn lại ghét mình thế nhỉ? Cuồng Thanh Nga thấy Cuồng Long cư xử như vậy chỉ biết lắc đầu, nàng nói:

“Chuyện Điều Ngự bang coi như đã xong. Nhưng...”

Bạch Vân thấy Cuồng Thanh Nga làm gì cũng hỏi mình liền thấy buồn cười, gã nào phải đại ca của nàng chứ. Gã nói:

“Muội cứ nói thẳng ra nào.”

Cuồng Thanh Nga chớp chớp mắt nói:

“Người của Kinh Ngự bang hiện giờ chỉ còn hơn trăm người. Tuy nhiên, người biết võ công chỉ quá nửa. Nếu lại có chuyện xảy ra, chỉ sợ...”

Bạch Vân gật đầu như đã hiểu, gã nói:

“Còn việc thứ hai?”

Cường Thanh Nga thở ra:

“Kinh Ngư bang chúng ta dựa vào việc đánh bắt để kiếm sống. Nhưng hai năm nay, bọn hung nô luôn tìm cách phá hoại chúng ta.”

Bạch Vân hỏi lại:

“Chỉ Kinh Ngư bang thôi sao?”

Cường Thanh Nga lắc đầu:

“Không phải. Tất cả các bang phái ở vùng biển này đều bị bọn hung nô phá hoại, cản trở. Việc mưu sinh trở nên khó khăn rất nhiều.”

Bạch Vân gật đầu như đã hiểu. Gã suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

“Muội cho ta toàn quyền quyết định phải không?”

Thấy nàng gật đầu, gã nói:

“Bây giờ, muội cho người ra chợ viết một cái thông cáo. Nội dung là: Kinh Ngư bang tuyển nhân sĩ, đánh đuổi hung nô. Người gia nhập sẽ được Kinh Ngư bang huấn luyện kỹ năng đánh gặc.”

Cường Thanh Nga há cái miệng to như quả trứng, nàng hỏi lại:

“Đánh hung nô?”

Bạch Vân ngạc nhiên hỏi:

“Ta nghe nói trước đây Kinh Ngư bang cũng đã làm rồi mà?”

Cường Thanh Nga giải thích:

“Đúng là như vậy. Lúc trước, khi bọn hung nô vượt núi đến đây. Kinh Ngư bang luôn dẫn đầu đánh đuổi chúng về lại bên kia núi. Còn ý của Bạch đại ca là...?”

Bạch Vân hai mắt sáng ngời, gã nói:

“Đúng vậy. Ta muốn cùng mọi người đánh đuổi chúng khỏi bờ biển này. Nước chúng ta tuy nhỏ, nhưng không phải nơi mà bọn chúng có thể lộng hành.”

Cường Thanh Nga bị nhiệt huyết của Bạch Vân khơi dậy lòng yêu nước của mình. Nàng gật đầu nói:

“Đúng vậy. Phải đuổi chúng khỏi nơi này.”

Bạch Vân lại nói:

“Muội phái người làm ngay đi. Ta có việc muốn bàn với Phạm bá bá.”

Cường Thanh Nga vội đi lo liệu việc tuyển người. Phạm Công cùng hai người con được gọi đến, lão hỏi:

“Công tử cho gọi ta có việc gì thế?”

Bạch Vân nói:

“Phạm bá bá, bá bá có nói: trồng trọt chăn nuôi đều biết. Thế bá bá còn biết việc gì khác không?”

Phạm Công trầm ngâm, lão chưa trả lời liền nghe Phạm Kiều Như nói:

“Công tử, cha muội biết rất nhiều thứ. Hay là công tử hãy nói ra dự định của mình trước, để xem cha muội có giúp được không?”

Bạch Vân nói:

“Ta muốn xây một quán ăn có năm lầu, ở trung tâm nơi này. Thức ăn sẽ được chế biến theo phương thức riêng của chúng ta. Như vậy chúng ta sẽ có thể tự lo nơi ăn chốn ở cho mình. Không phải nhờ vả Kinh Ngư bang nữa.”

Phạm Công nghe thế liền sáng mắt lên. Lão nói:

“Công tử muốn xây thế nào đều được, chỉ là...”

Bạch Vân khoát tay:

“Chuyện tiền bạc cùng nhân công không cần phải lo. Bá bá cứ về bản thô cho ta xem trước.”

Phạm Công mừng rỡ đi ngay. Bạch Vân nói với Phạm Kiều Như:

“Muội ra chợ xem qua giá cả các mặt hàng, cùng các món ăn ở khách điểm, tửu lâu, trà lâu... báo lại cho ta biết.”

Phạm Kiều Như lui ra. Bạch Vân nhìn Phạm Hiếu nói:

“Đệ hãy ra chợ, chen lấn vào đám người xem thông cáo của Kinh Ngự bang vừa viết, rồi nghe ngóng xem thái độ của mọi người ra sao.”

Phạm Hiếu vừa đi ra. Bạch Vân liền thở phào một hơi: “Kiếm tiền ư? Bạch Vân này sẽ kiếm thật nhiều tiền. Khương giáo chủ, lão hãy chống mắt lên mà xem.”

...

Buổi tối.

Trong phòng của Bạch Vân.

Bạch Vân ngồi nghe mọi người báo lại tình hình. Cuồng Thanh Nga hớn hờ nói:

“Muội đã cho người dán thông cáo từ buổi trưa. Mọi người nghe thấy đánh đuổi hung nô đều nhiệt tình tham gia.”

Phạm Hiếu tiếp lời:

“Một số người không ngần ngại tham gia, nhưng cũng có một số người nghi ngờ chúng ta. Bọn họ cho rằng chúng ta chỉ viện cớ đánh hung nô, nhưng thực chất là tăng cường quân số cho Kinh Ngự bang.”

Cuồng Thanh Nga gật đầu:

“Đúng rồi. Hiện giờ đây là vấn đề nan giải của chúng ta. Ai cũng biết chúng ta vừa trải qua một trận đại chiến cùng Đế Ngự bang, lực lượng bị hao tổn nghiêm trọng.”

Bạch Vân hỏi:

“Khi hung nô đến, làm sao để mọi người tụ tập lại?”

Cuồng Thanh Nga không hiểu ý của Bạch Vân nhưng nàng vẫn đáp:

“Có một cái chuông lớn ở chợ. Khi phát hiện hung nô, sẽ có người đánh chuông, báo động cho mọi người.”

Bạch Vân nói:

“Sáng sớm ngày mai. Muội hãy đánh chuông, tụ tập mọi người lại cho ta.”

Cuồng Thanh Nga la hoảng:

“Cái gì?”

Bạch Vân cười nói:

“Cứ làm theo lời ta là được.”

Bạch Vân quay sang hỏi Phạm Kiều Như:

“Mọi việc thế nào?”

Phạm Kiều Như cầm tờ giấy, trên đó có ghi chi chít chữ. Nàng đọc:

“Cá hai phân tiền một con, tôm hùm năm lượng bạc một kí, cua...”

Bạch Vân xua tay nói:

“Không phải chi tiết như thế. Muội nói giá chung chung là được.”

Phạm Kiều Như mặt đỏ lên, nàng nhìn tờ giấy nói:

“Đồ ăn trung bình là hai lượng bạc. Món cao giá nhất là bốn lượng hai phân tiền.”

Bạch Vân hỏi:

“Nơi đây chỉ bán đồ biển thôi sao?”

Phạm Kiều Như đáp:

“Đa số là đồ biển.”

Cường Thanh Nga nói thêm:

“Mọi người nơi đây đánh bắt xong, đa số mang đi vùng khác để bán.”

Bạch Vân hỏi:

“Vùng khác là vùng nào?”

Cường Thanh Nga đáp:

“Kinh đô, Nam Hạ, Cổ thành.”

Bạch Vân nghe nhắc đến Nam Hạ, Cổ thành liền sáng mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Lý Luận

Bạch Vân mời mọi người về phòng nghỉ ngơi. Gã ngồi tính toán một lúc liền ra khỏi phòng. Gã hỏi một gia nhân: nơi trú ngụ của Điều Ngự bang. Được chỉ dẫn, gã liền phóng người đi.

...

Bên ngoài bãi biển.

Từng con sóng vỗ ào ạt vào bờ, gió biển ban đêm rất lạnh. Có hai người đang đứng dọc bờ biển, dường như không sợ bị nhiễm phong hàn.

Hầu Lạc liếc Bạch Vân, hần nói:

“Ta đã hứa không xen vào chuyện của Kinh Ngự bang nữa, sao ngươi còn bắt ta đến đây?”

Bạch Vân nhìn thẳng Hầu Lạc, gã nói:

“Ta cần ngươi giúp một tay.”

Hầu Lạc ngạc nhiên, sau đó cười khì khì:

“Ngươi giỏi lắm mà, còn có việc phải nhờ ta sao?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Ta là người chứ không phải thánh.”

Hầu Lạc trêu chọc:

“Ngươi biết vậy là được rồi. Muốn ta giúp sao? Được, xin ta đi, cầu xin ta đi... haha”

Bạch Vân nhìn từng con sóng thay nhau vỗ vào bờ. Gã hỏi:

“Hầu Lạc, ngươi là người nước nào?”

Hầu Lạc phun vèo một bãi nước bọt, hắt la lên:

“Ngươi nói nhằm cái gì thế? Ta là con dân nước Đại Nam, là người Đại Nam chính gốc đây.”

Bạch Vân lại hỏi:

“Ngươi là con dân nước Đại Nam. Vì sao bọn hung nô đến đánh chiếm vùng biển, ngươi lại chỉ biết lo cho riêng mình.”

Hầu Lạc áp ứng:

“Việc này, việc này...”

Bạch Vân tiếp:

“Thân là con dân Đại Nam nên vì nước quên mình, dù có chết nơi chiến trường cũng không từ nan. Nhưng ngươi đã làm gì? Chỉ biết chia rẽ nội bộ, tranh đoạt quyền lợi với mọi người, tụ thủ bằng quan, tạo cơ hội cho bọn hung nô hà hiếp dân chúng.”

Hầu Lạc cãi lại:

“Ngươi nói sai rồi. Khi hung nô đến, Điều Ngự bang chúng ta giết hung nô nhiều nhất đấy.”

Bạch Vân lắc đầu:

“Đây chỉ là “nuôi bệnh”. Nếu như có thể đuổi chúng đi thì không phải càng tốt hay sao?”

Hầu Lạc nhếch miệng:

“Nói hay lắm, ngươi làm nổi không?”

Bạch Vân quay đầu lại, nhìn Hầu Lạc thật sâu. Gã đồng dục nói:

“Nổi, chỉ cần ngươi giúp ta là được.”

Hầu Lạc thấy ánh mắt Bạch Vân kiên định liền thấy xấu hổ. Người thanh niên này chỉ mới hai mươi mấy tuổi nhưng tài nghệ rất cao cường, quan trọng hơn là sự kiên định của hắn, đây mới là điều làm cho Hầu Lạc phải nể phục gã. Hầu Lạc gật đầu thật mạnh, hắn nói lớn:

“Được. Ta sẽ giúp ngươi.”

...

Bạch Vân về đến phòng liền thấy Phạm Công đang ngồi chờ gã. Bạch Vân áy náy nói:

“Phạm bá bá sao không nghỉ sớm, ngày mai bàn tiếp cũng được mà.”

Phạm Công cười nói:

“Công tử lo nhiều thứ, lão chỉ có một việc thôi, sao lại cực nhọc cho được.”

Phạm Công trải tấm giấy to lên bàn, Bạch Vân nhìn qua liền giật mình. Quả nhiên rất tỉ mỉ và chi tiết. Bạch Vân xếp tấm bản đồ lại, gã nói:

“Chuyện xây quán ăn đã xong. Ta có việc cần hỏi Phạm bá bá một chút.”

Phạm Công không thấy Bạch Vân khen chê bản vẽ của mình một câu liền không vui, lão hỏi:

“Công tử còn có việc chỉ?”

Bạch Vân hỏi:

“Phạm bá bá đi nơi khác mua bò, gà các thứ... về nuôi có được không?”

Phạm Công giật mình, lão nói:

“Nơi đây quanh năm gió biển thổi qua, chăn nuôi rất khó khăn. Và lại, muốn dẫn nước ngọt đến, phải tốn công sức rất nhiều.”

Bạch Vân suy tư, gã trầm nghĩ: “mọi việc nên từ từ, không thể gấp được.” Gã cười nói:

“Phạm bá bá không nên để ý làm gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Bá bá khổ cực rồi, bản vẽ này rất tốt. Ngày mai ta sẽ cho người làm ngay.”

Phạm Công vui mừng, lão nói:

“Công tử quá khen. Nếu không có gì nữa, lão cáo lui trước.”

Bạch Vân xem xét lại bản vẽ một lúc, gã thiếp đi lúc nào không hay.

...

“Công tử, công tử, mau dậy đi.”

Bạch Vân lờ mờ nghe Phạm Kiều Như gọi mình. Gã bật người dậy hỏi:

“Đã trễ rồi sao?”

Phạm Kiều Như gạt đầu, nàng vội lấy khăn lau mặt cho gã. Vừa lau vừa nói:

“Phó bang chủ đã đi ra chợ rồi. Phó bang chủ kêu muối đánh thức công tử đó.”

Bạch Vân hỏi:

“Sao lại gọi là phó bang chủ?”

Phạm Kiều Như đáp:

“Kinh Ngu bang chưa lập bang chủ mới, vì vậy muối vẫn phải gọi là phó bang chủ. Mọi người đều gọi thế cả.”

Bạch Vân định hỏi thêm vì sao Thanh Nga không lên làm bang chủ thì có tiếng chuông vang lên. Gã thầm kêu khổ, biết thế gã dẫn Cuồng Thanh Nga đến trưa hãy đánh chuông. Sau ba hồi chuông vang vọng khắp cả vùng. Bạch Vân nhắm hướng chợ lao đi. Đến nơi, gã thăm kinh ngạc với số người đang hiện hữu. Chẳng những mọi người dân đều đến, mà các bang các phái cũng đã có mặt: Kinh Ngu bang, Điều Ngu bang, Phi Giang phái, Trường Giang bang... Chợ bây giờ ồn ào, đông đúc gấp mấy lần. Ai ai cũng hốt ha hốt hã, kinh hoàng vô cùng. Có người chưa kịp y phục chỉnh tề đã chạy đến, có người cầm theo bồ cào, gậy gộc... làm vũ khí. Không khí rất khẩn trương. Một lão già mặc áo xanh, đã gần sáu mươi tuổi nhìn Cuồng Thanh Nga hỏi:

“Thì ra người đánh chuông là phó bang chủ của Kinh Ngu bang. Bọn hung nô từ hướng nào đến?”

Cuồng Thiên Nga thăm than hồng hét. Bạch Vân dẫn nàng đánh chuông, nàng chỉ làm theo mà thôi. Kêu nàng trả lời, nàng biết trả lời thế nào bây giờ? Lão già thấy Cuồng Thanh Nga hai mắt lác liền liến nhịu mảy, lão gần giọng:

“Bọn hung nô đến từ hướng nào?”

Cuồng Thanh Nga đang không biết phải làm thế nào thì có tiếng nói từ trên mái nhà vọng xuống:

“Không có hung nô nào cả.”

Tiếng nói rất rõ ràng, vang vọng đến tai từng người có mặt ở nơi đây. Mọi người nơi đây nghe thế liền xôn xao bàn tán, ồn ào cả lên, có người còn lớn tiếng mắng chửi... Hầu Lạc chỉ nghe Bạch Vân nhờ vả: ủng hộ chủ ý của gã. Nhưng hẳn không ngờ Bạch Vân lại làm lớn chuyện thế này, hẳn lắm bầm

“Tên này chỉ biết làm nổi.”

Bạch Vân đứng trên mái nhà, gã giơ hai tay ra hiệu mọi người im lặng. Nhưng dường như chẳng có chút tác dụng nào cả. Gã vận nội công quát to:

“Mọi người hãy yên lặng.”

Tiếng quát đó làm mọi người phải im lặng, nhìn về hướng gã thanh niên mặc áo trắng, đứng trên mái nhà. Ai ai cũng phải thấy rõ nội lực ẩn chứa trong tiếng quát đó ghê gớm đến thế nào. Lại nghe Bạch Vân nói:

“Tại hạ Bạch Vân. Vì có tâm nguyện muốn gọi gắm đến mọi người nhưng không biết phải làm thế nào, đành phải dùng hạ sách này. Mong mọi người bỏ quá cho.”

Mọi người đều im lặng nghe gã nói. Bạch Vân tiếp:

“Ai sinh sống ở nơi đây đều biết: hiện giờ triều đình đang vào lúc dầu sôi lửa bỏng, chống giặc ngoại xâm ở phía tây bắc và bọn hung nô đang muốn chiếm vùng biển của chúng ta. Nếu vùng biển này bị đánh chiếm, triều đình sẽ bị hai mặt giáp công, nước Đại Nam sẽ nguy mất. Chúng ta đều là con dân Đại Nam, tất nhiên phải có trách nhiệm đánh đuổi bọn hung nô kia.”

Có người lớn tiếng nói:

“Việc này ai chẳng biết, không cần tên nhóc con người phải dạy bảo đâu.”

Người khác lại nói:

“Chúng ta chỉ là ngư dân. Quanh năm chỉ biết ra khơi, đánh bắt... Triều đình không phải binh đến dẹp hung nô, chỉ dựa vào sức chúng ta, thử hỏi làm sao có thể đánh đuổi được chúng chứ?”

Mọi người liền hòa theo, gật đầu không ngớt. Những lời vừa rồi cũng là nỗi lòng chung của người dân nơi đây. Bạch Vân nói:

“Không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng. Nếu mọi người đồng tâm, hung nô sẽ bị đánh cho tan tành.”

Lão già áo xanh bước ra nói:

“Lão già này xin lắng nghe cao kiến.”

Bạch Vân đồng ý nói:

“Việc đánh đuổi hung nô không thể gấp được. Chúng ta phải cùng nhau xây dựng cho mình một đội quân giàu sức chiến đấu, phòng tuyến kiên cố và quan trọng là lương thực phải dồi dào. Khi mọi thứ sẵn sàng, chúng ta vượt núi, đánh bọn chúng không kịp trở tay.”

Lão già áo xanh hỏi:

“Ai đồng ý với đề nghị của vị thiếu niên này?”

Cường Long bước ra nói:

“Ta phản đối.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Phân Tích

Mọi người đều nhìn Cường Long sau khi hắn đồng ý nói ra chính kiến của mình. Có kẻ gật gù, tán thành lời nói của hắn. Cũng có một số người rất ngạc nhiên. Bọn họ to nhỏ, bàn tán với nhau. Một tên hỏi:

“Không phải Kinh Ngư bang luôn dẫn đầu trong việc chống hung nô sao? Bây giờ sao lại phản đối việc đánh đuổi chúng như thế?”

Tên bên cạnh nói:

“Ngươi chưa hiểu sao? Chống hung nô là một chuyện, đánh đuổi chúng khỏi bờ biển này lại là một chuyện khác.”

Một tên khác chen vào:

“Cũng giống nhau mà. Có khác chi đâu?”

Tên đó giải thích:

“Khi hung nô vượt núi đến đây, chúng ta có thể dễ dàng đánh chúng chạy về bên kia vì dựa vào địa thế hiểm trở ở đây. Bây giờ nếu chúng ta vượt núi sang đánh chúng, không phải cũng bị chúng đánh cho chạy về hay sao?”

Tên kia gật đầu:

“Ta hiểu rồi. Do chúng ta ít người quá có phải không?”

Có người nhăn mặt hỏi:

“Ít người và đông người thì liên quan gì? Đang nói vượt núi mà?”

Tên kia giọng sảng sõi nói:

“Là thế này. Chúng ta cho một nhóm người vượt núi đánh với hung nô trước, sau đó sẽ có mấy nhóm khác theo sau, thế là chúng ta cùng nhau đánh bọn chúng tan tành. Nhưng do chúng ta có ít người quá, nên cách này không dùng được.”

Mọi người nghe hần nói đều lắc đầu. Đầu óc tên này quá thiên cận, nói năng tầm bậy tầm bạ vì vậy lời vừa xong liền chẳng ai quan tâm đến hần nữa. Lúc này, lão già áo xanh cười nói:

“Thì ra là Cuồng Long, Cuồng bang chủ của Kinh Ngư bang.”

Cuồng Long liếc lão già áo xanh, hần nói:

“Ta không còn là bang chủ của Kinh Ngư bang nữa.”

Lời của Cuồng Long gây nên một trận ồn ào nữa. Lão già áo xanh cũng chấn động một phen vì tin tức động trời này. Sáng hôm trước, Kinh Ngư bang viết thư báo tin cho mọi người quanh đây: Cuồng Long lên làm bang chủ đời thứ ba. Thế mà sáng hôm nay hần đã không còn làm bang chủ nữa. Sự việc thế này, dù kẻ có hàm dưỡng tốt đến thế nào đi nữa cũng phải lâm vào trầm tư một phen. Lão già áo xanh hỏi:

“Cuồng bang chủ nói thật chẳng?”

Cuồng Long lạnh lùng nhìn về phía Cuồng Thanh Nga nói:

“Lão không tin thì cứ tìm phó bang chủ của Kinh Ngư bang mà hỏi.”

Lão già áo xanh nhìn Cuồng Long rồi lại nhìn Cuồng Thanh Nga mấy lượt. Lão thấy Cuồng Thanh Nga tỏ vẻ rất khó xử liền biết lời Cuồng Long là thật. Lão già vờ lấy tay che miệng, ho mấy cái. Chuyện riêng của bang phái người ta, lão cũng không tiện hỏi thêm. Lão ho xong liền nói sang chuyện khác:

“Vậy Cuồng... Cuồng... Cuồng hiền đệ vì sao lại phản đối việc hợp sức, đánh đuổi hung nô?”

Lão không biết phải xưng hô với Cuồng Long thế nào cho hợp lẽ cả. Hiện giờ lão chẳng biết Cuồng Long giữ chức vụ gì trong Kinh Ngư bang nên chẳng biết dùng từ thế nào cả, lão ấp úng mấy lần làm dân chúng xung quanh cười một trận ra trò. Cuồng Long lại tưởng lão già áo xanh đang pha trò giễu cợt mình, mặt hần đỏ bừng lên nói:

“Hừ. Các người không biết bọn chúng đông đến thế nào ư? Các người chưa biết sự tàn nhẫn của chúng sao? Vậy mà còn nghe người dụ dỗ, đi nạp mạng ư?”

Hầu Lạc mĩa mai:

“Người tham sống sợ chết thì cứ ở nhà, đừng gây náo loạn nữa.”

Cuồng Long thấy Hầu Lạc càng giận hơn. Hôm qua thua trong tay con khiếm đó làm hần thấy nhục nhã vô cùng. Hần lớn giọng:

“Ta chỉ lo cho sự an nguy của tất cả mọi người ở đây thôi. Chỉ cần chúng không xâm phạm nơi đây, chúng ta cần gì phải khơi dậy sự hung hãn của chúng chứ? Mọi người thấy có phải không?”

Một số người, nhất là đàn bà và người lớn tuổi đều gật đầu, miệng thì hô “phải rồi, phải rồi” không ngớt. Cuồng Long thấy phản ứng của mọi người như thế liền nói:

“Chúng ta cứ sống như trước, bình an và thoải mái. Cần gì phải gây thù chuốc oán với bọn hung nô. Mọi người đừng nên nghe lời một tên nhóc con dèm pha mà làm đảo lộn tất cả mọi thứ.”

Thấy mọi người đều ủng hộ lời nói của mình, Cuồng Long nhìn về phía Bạch Vân. Hai con mắt tràn đầy sự ganh tỵ của hần nhú lên, hần nói:

“Và lại ta nghi ngờ tên này là tay sai của bọn hung nô phái đến. Hần muốn chúng ta cùng nhau vượt núi để bọn hung nô tiện tay chém giết đó.”

Mọi người đều nhìn nhau. Có người la lên:

“Có thật không?”

“Mau bắt hần lại.”

“Đừng để hần chạy thoát.”

“Bắt tên tay sai lại rồi lăng trì hần.”

“Dám cấu kết với bọn hung nô, mau giết phẳng hần đi”...

Dân chúng đều nhao nhao cả lên, cả khu chợ bây giờ ồn ào vô cùng. Tuy nhiên, các bang phái chỉ bán tín bán nghi về lời nói của Cuồng Long. Khi bọn họ chưa biết phải làm sao thì một người trung niên bước ra, hần nhìn Bạch Vân hỏi:

“Lời của Cuồng Long có đúng không?”

Cuồng Long thấy người đó liền nói:

“Họ Quan kia, cha ngươi không dạy ngươi cách xưng hô với người lớn kè nhỏ hay sao?”

Người họ Quan không để ý đến Cuồng Long, hần nhìn Bạch Vân hỏi lại:

“Mau trả lời cho ta biết. Nếu không ngươi khó toàn mạng rồi khỏi đây.”

Bạch Vân im lặng từ lúc Cuồng Long bước ra. Gã muốn xem “con rồng điện” kia đang diễn trò gì. Một màn diễn thuyết của hần làm Bạch Vân buồn cười không chịu được, duy chỉ có cái màn “gấp lửa bỏ tay người” của hần làm Bạch Vân phải thán phục sức tưởng tượng của hần. Bạch Vân điềm nhiên nói:

“Ta không phải tay sai. Nếu đúng là như thế thì ta sẽ dẫn dụ từng nhóm người vượt núi, như vậy cơ hội thành công không phải sẽ cao hơn sao? Cần gì phải lôi kéo tất cả mọi người tụ họp đến đây?”

Mọi người lại yên lặng như đang suy ngẫm về lời nói của Bạch Vân. Tên họ Quan lại hỏi:

“Vậy theo như ngươi nói lúc nãy. Ngươi hần đã có kế sách chống hung nô rồi phải không?”

Thấy Bạch Vân mỉm cười đầy tự tin, họ Quan lớn giọng:

“Ngươi cứ nói ra đi, việc chống hung nô là việc cần phải làm. Nếu mọi người thấy có lý, sẽ bàn tiếp.”

Bạch Vân nói ngay:

“Được, ta nói đây.”

Gã nhìn quanh một lượt rồi bỗng nhiên hỏi:

“Xin hỏi vị huynh đệ này, có bao nhiêu đường có thể đi qua bên kia núi?”

Họ Quan hỏi lại:

“Ngươi không nói kế sách ra mà lại hỏi việc này làm chi?”

Bạch Vân thông thả nói:

“Huynh cứ nói cho ta nghe trước đã.”

Mọi người đều tò mò, không biết Bạch Vân muốn nói gì nên đều yên lặng theo dõi. Họ Quan kia cũng khó hiểu vô cùng, hần nhú mày nói:

“Có thể đi được thì có ba tuyến đường. Một: đi thuyền vòng qua là đến. Hai: cũng là đi vòng, nhưng đi đường bộ. Tuy nhiên khá xa, mất nhiều thời gian. Ba: leo núi. Đây là đường nhanh nhất nhưng nguy hiểm nhất.”

Lời nói đó nằm ngoài suy đoán của Bạch Vân. Gã trầm ngâm trong lòng, bây giờ gã mới biết: có thể dùng thuyền sang bên kia núi. Gã nói:

“Mọi người thấy đó. Chúng ta rất may mắn vì có ngọn núi che chở. Nếu không, mọi người có bình thân được như bây giờ không? Các thôn làng bên kia núi bị bọn hung nô giày xéo, hành hạ, bọn họ không phải cũng là con dân nước Đại Nam hay sao? Chúng ta cùng nhau đánh đuổi chúng khỏi bờ biển này không chỉ vì lòng yêu nước, mối trăn trở, nỗi thấp thòm trong mỗi chúng ta mà còn vì bao nhiêu người đang bị bọn hung nô hành hạ, giam giữ ở phía bên kia núi.”

Gã tiếp:

“Kế hoạch của ta: chỉ cần mọi người cùng đồng lòng với nhau, mỗi người chung tay góp một ít công sức của mình là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Ra Khơi

Lão già áo xanh lắc đầu nói:

“Chỉ như thế là không đủ.”

Họ Quan cũng gật đầu, hần nói:

“Chúng ta phải có kế sách rõ rệt. Như vậy khả năng chiến thắng mới lớn, cứ như ngươi nói, ai lại không nói được.”

Cuồng Long cười ha hả nói:

“Ta đã nói rồi. Các ngươi nghe tên này nói nhảm, chỉ tốn thời gian. Biết đâu hiện giờ bọn hung nô đang vượt núi đến đây cũng nên.”

Hầu Lạc nóng mặt, hần bước ra nói:

“Ta thấy chính ngươi mới là kẻ đang dèm pha ở đây.”

Cuồng Long nhìn Hầu Lạc chăm chăm, hần nói:

“Ngươi bắt măn chuyện gì? Hay ngươi với tên nhóc con đó cũng cá mè một lứa với nhau?”

Hầu Lạc nhảy tới, định đánh một trận với Cuồng Long cho hả giận thì bị một người ngăn lại. Hầu Lạc hỏi:

“Long Phi Long ngươi muốn gì?”

Long Phi Long chỉ cười nhạt, hần liếc Cuồng Long nói:

“Chỉ là một tên thất phu. Hầu bang chủ cần gì phải động thủ, để mất thân phận của mình.”

Hầu Lạc ngẩn ra rồi cười khi khi, hần đứng khoanh tay, không đếm xỉa đến Cuồng Long nữa. Long Phi Long nói lớn:

“Vị huynh đệ này nói rất có lý. Chúng ta phải đánh đuổi bọn hung nô ra khỏi vùng biển này. Đây là đất của Đại Nam, biển của Đại Nam.”

Dân chúng nghe vậy cũng lớn tiếng nói theo: “đất của Đại Nam, biển của Đại Nam”, lớn tiếng nhất chính là đám người Phi Giang phái. Họ Quan cười nói:

“Long huynh thật có dũng khí.”

Long Phi Long nhìn họ Quan nói:

“Quan Trọng, chúng ta đều là những người trẻ tuổi. Làm việc phải mau lẹ, nếu cứ sợ trước sợ sau, còn gì là anh hùng hảo hán nữa.”

Quan Trọng gật đầu, hần chấp tay:

“Long huynh nói đúng lắm.”

Long Phi Long giờ tay biểu thị cho người im lặng. Hần đồng dạc:

“Hiện giờ Phi Giang phái và Trường Giang bang đã thống nhất với nhau. Đồng ý với kế hoạch của vị huynh đệ kia, ai phản đối cứ bước ra.”

Hầu Lạc bước ra nói:

“Điều Ngự bang ta đồng ý. Không giết hung nô không được.”

Đám Điều Ngự bang có dịp thể hiện mình, bọn chúng hét vang trời: “không giết hung nô không được.” Khí thế của ba bang phái làm mọi người đều kinh hãi. Không những vậy, khí thế đó còn làm dân chúng quên đi sự rụt rè, nhút nhát của mình, mặt người nào đỏ bừng lên, tràn đầy nhiệt huyết. Cuồng Thanh Nga của Kinh Ngự bang cũng bước ra, giọng nằng tuy mảnh mai nhưng đánh thép lạ thường:

“Kinh Ngự bang cùng tiến cùng lui với mọi người.”

Bạch Vân nói:

“Đa tạ mọi người.”

Gã phi thân từ trên mái nhà xuống. Đứng đối diện với Long Phi Long và Quan Trọng, gã nói:

“Sự thống nhất đã thành công. Tuy nhiên đây chỉ là bước đầu. Bây giờ ta cần bàn bạc kế sách chi tiết với những người đứng đầu ở đây.”

Long Phi Long thấy thân pháp của Bạch Vân càng nề phục gã hơn. Hắn nói lớn:

“Mọi người mau giải tán đi.”

Cuồng Long không muốn thấy cảnh này chút nào. Nhưng bốn bang phái lớn nhất vùng biển này đã lên tiếng ủng hộ, hắn còn làm được gì nữa. Hắn quay người đi mà sắc mặt dữ tợn vô cùng. Dân chúng cũng vậy, bọn họ vừa đi về mà vừa bàn luận không ngớt. Lúc này đám thuộc hạ của các bang phái cũng đã ra về, chỉ còn lại bang chủ của họ và một số nhân vật có chút danh tiếng ở vùng này ở lại. Bạch Vân chấp tay chào mọi người, nói:

“Bạch Vân biết ơn mọi người vô cùng.”

Quan Trọng nói:

“Chúng ta vì nước vì dân nên muốn nghe kế sách của ngươi. Ngươi chớ hiểu lầm rằng: chúng ta sẽ mặc nhiên cho ngươi sai khiến, sống chết vì ngươi.”

Bạch Vân cười, gỡ xua tay:

“Bạch Vân nào có ý này.”

Gã tiếp:

“Như đã nói, chúng ta muốn đánh đuổi bọn hung nô: thực lực phải mạnh, phòng tuyến phải tốt trước đã.”

Lão già áo xanh hỏi:

“Bây giờ còn chưa phải là phòng tuyến tốt hay sao?”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Chúng ta phải xây các đài cao có thể nhìn xa, ngày đêm cho người luân phiên canh gác, khi phát hiện hung nô liền bày binh bố trận ngay. Hiện giờ chỗ đánh chuông báo động khá xa, gây nên nhiều điều bất tiện.”

Long Phi Long gật đầu nói:

“Đó là phòng tuyến tốt, còn thực lực mạnh thì sao?”

Hầu Lạc cười khi khi, hắn nhìn Long Phi Long nói:

“Long Phi Long, ngươi chưa tin chứ ta đã tin rồi. Võ công của tên này... ngươi cứ thử là biết ngay.”

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn Hầu Lạc. Ở đây ai cũng biết họ Hầu kia ngạo mạn phi thường, chẳng để ai trong mắt cả. Người kiểm chế hắn chỉ có mỗi Cuồng Sa mà thôi, thế mà bây giờ hắn lại kiêng kị Bạch Vân như vậy thì tên Bạch Vân này cũng không đơn giản như cái vẻ ngoài thư sinh kia. Long Phi Long lại ngăn ra, ý của hắn đâu phải hỏi về thực lực của Bạch Vân? Bạch Vân cười nói:

“Nếu chỉ dựa vào sức của một mình ta thì cần gì phải đánh chuông kêu gọi mọi người làm gì? Điều ta muốn chính là sự ủng hộ của mọi người. Còn kế hoạch ư?”

Bạch Vân trầm giọng:

“Ta muốn huấn luyện một nhóm năm mươi người dùng để do thám nhất cử nhất động của hung nô. Còn lại thì huấn luyện mọi người cách lâm trận đối địch.”

Quan Trọng hỏi ngay:

“Nghe qua rất hay. Ngươi nói sơ qua cách huấn luyện xem nào.”

Bạch Vân thấy lời hắn làm mọi người gật gù liền nói:

“Chúng ta chia ra làm ba loại binh chủng: cung, thuẫn và thương. Nếu không có thương thì dùng đao cũng được.”

Gã tiếp:

“Khi đối địch sẽ chia thành hậu công và tiền công. Tiền công gồm: năm mươi người dùng cung. Hậu công gồm: mười người dùng thuẫn và bốn mươi người dùng đao. Tiền công và hậu công đều có một người chỉ huy. Những người chỉ huy này lại nghe theo hiệu lệnh của chúng ta mà tiến hay thủ.”

Hầu Lạc nghe xong liền kinh hãi, hắn thốt:

“Không ngờ ngươi còn biết điều binh khiển tướng nữa cơ đấy. Ngô Huyền cũng đến thế mà thôi.”

Quan Trọng lại nói:

“Hầu bang chủ quá lời chẳng? Ngô đại tướng quân hùng tài vĩ lược, việc đơn giản thế này thì xá gì.”

Long Phi Long thấy Hầu Lạc còn muốn tranh luận liền lên tiếng:

“Mọi người thấy lời Bạch huynh đệ có khả quan hay không? Phàn trưởng thôn, trưởng thôn thấy thế nào?”

Lão già áo xanh thấy có người hỏi mình liền nói:

“Lão là trưởng thôn ở đây, chỉ mong bà con sống yên bình mà thôi. Máy việc này các người cứ quyết định đi. Lão sẽ nói lại với mọi người.”

Long Phi Long nói:

“VẬY NHỜ PHÀN TRƯỞNG THÔN THÔNG BÁO VỚI MỌI NGƯỜI MỘT TIẾNG: AI MUỐN RA SỨC ĐÁNH HUNG NÔ THÌ ĐẾN GHI DANH ĐỂ ĐƯỢC HUẤN LUYỆN.”

Phàn trưởng thôn lập tức đi ngay. Long Phi Long lại hỏi:

“Bạch huynh đệ, theo người dự tính thì mất bao lâu mới có thể đánh hung nô?”

Bạch Vân suy nghĩ hồi lâu, gãi thốt:

“Một năm.”

Long Phi Long, Quan Trọng, Cuồng Thanh Nga nhìn nhau rồi hỏi lại:

“Một năm?”

Hầu Lạc lắc đầu, hần xua tay nói:

“Lâu như vậy ta không chịu được. Cứ tập dợt một tháng rồi kéo người đi đánh là được.”

Bạch Vân giải thích:

“Địch đông ta ít, muốn thành công phải dựa vào sự phối hợp chặt chẽ giữa tiền công và hậu công. Nếu vậy thì sự tập luyện phải cần có một thời gian dài mới được.”

Quan Trọng hỏi:

“Trong thời gian ta chuẩn bị, nếu hung nô tấn công thì sao?”

Bạch Vân nói:

“Đó là lý do vì sao chúng ta phải xây đài cao làm tháp canh và huấn luyện một đội do thám. Chỉ cần phát hiện chúng có động tĩnh khác thường, chúng ta sẽ dùng kế nghi binh để chúng không dám tấn công.”

Hầu Lạc tò mò hỏi:

“Kế nghi binh là kế gì?”

Bạch Vân cười đáp:

“Đến lúc đó sẽ biết ngay.”

Cuồng Thanh Nga hỏi:

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Bạch Vân nhìn về phía biển nói:

“Ra khơi.”

Q.2 - Chương 19: Nhược Điểm Của Bạch Vân

Trên biển có một chiếc thuyền đang di chuyển. Từng con sóng to vỗ mạnh vào mạn thuyền nhưng chẳng thể nào ngăn cản con thuyền tiến về phía trước. Dòng nước biển xanh biếc làm người ta phải trầm trồ, ngất ngây vì vẻ đẹp, sự trong xanh của nó. Nhưng nó cũng giống như một người đàn bà đẹp có tâm tính của loài dã thú vậy. Những người đi biển nếu vì vẻ đẹp của nó mà xao lãng tinh thần, họ có thể bị nhấn chìm dưới đáy đại dương mãi mãi, không bao giờ còn cơ hội quay trở về.

Ọe, ọe, ọe...

Cường Thanh Nga đứng bên giường. Nàng thấy Bạch Vân đang nôn mửa liền thấy khó hiểu vô cùng. Từ lúc mọi người cùng nhau giương buồm ra khơi, Bạch Vân chỉ đứng trên mạn thuyền quan sát địa hình được hai khắc thời gian liền vào trong. Mọi người nơi đây đều không xa lạ gì với những quanh cảnh này, họ đi theo vì muốn biết Bạch Vân bày trò gì mà thôi. Khi mọi người thấy Bạch Vân vào phòng quá lâu đều cho rằng đã xảy ra chuyện, nhưng khi chạy đến lại nghe tiếng nôn mửa từ bên trong thuyền ra. Cường Thanh Nga thấy sắc mặt Bạch Vân xanh mét liền quan tâm hỏi:

“Bạch đại ca không sao chứ?”

Bạch Vân cười, nhưng nụ cười của gã méo xệch, gã nói:

“Ta không sao. Chỉ bị say sóng mà thôi.”

Cường Thanh Nga cũng cười nói:

“Ra là vậy. Do Bạch đại ca chưa quen đó thôi. Ở lâu một chút sẽ không còn cảm giác say sóng nữa đâu.”

Thấy Bạch Vân gật đầu. Cường Thanh Nga nói:

“Bạch đại ca nghỉ ngơi đi. Muội sẽ cho người đến lau dọn.”

Cường Thanh Nga ra ngoài. Nàng đến căn phòng chính của chiếc thuyền. Bên trong, các nhân vật có tiếng nói ở vùng biển này đều có mặt ở đây. Nàng nghe Hầu Lạc cười khi khi, rất khoái trá liền hỏi:

“Hầu bang chủ có gì lại vui vẻ như thế?”

Hầu Lạc vừa cười vừa lắc đầu nói:

“Mọi người đều biết cái tên Bạch Vân kia võ công lợi hại đến thế nào. Thế mà chỉ bước lên thuyền có một chút liền nôn mửa như trẻ nít. Ha ha, chuyện như vậy làm sao nhịn cười cho được.”

Long Phi Long cũng gật đầu:

“Đúng vậy. Họ Bạch khinh công rất tuyệt. Nhưng hần yếu đuối thế kia thì làm sao đánh hung nô đây?”

Cường Thanh Nga vội nói:

“Hai vị bang chủ nói sai rồi. Ai đến chỗ xa lạ mà không thấy lạ lẫm, có chỗ chưa quen? Chúng ta từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên ở đây nên việc đi biển đã quá đối bình thường. Còn người khác đến đây, bị say sóng thì lại cho là chuyện lạ sao?”

Hầu Lạc hỏi lại:

“Cuồng bang chủ nói gì lung tung thế?”

Quan Trọng lên tiếng:

“Cuồng bang chủ muốn nói Bạch Vân chưa thích nghi với sóng biển và đó là việc có thể chấp nhận được. Chúng ta đừng vì chuyện này mà mất đoàn kết. Ta nói có đúng không, Cuồng bang chủ?”

Thấy Cường Thanh Nga gật đầu, Quan Trọng tiếp:

“Theo ta thì chúng ta chỉ cần tập trung chiến đấu ở trên bờ. Vùng biển này quá quen thuộc với chúng ta, nếu bọn hung nô đại đột, muốn thủy chiến thì chúng thua là cái chắc.”

Hầu Lạc vỗ bàn, cười khi khi nói:

“Đứng lăm. Nói về thủy chiến, chúng ta là vua. Ha ha.”

Cuồng Thanh Nga chen vào:

“Nhưng ta vẫn chưa hiểu. Vì sao trên bờ phải xây tháp canh và phải có một đội do thám?”

Long Phi Long gõ gõ tay lên bàn nói:

“Đường như Bạch Vân sợ bọn hung nô từ biển xông vào đánh úp nên muốn xây tháp canh để đề phòng chẳng?”

Quan Trọng lắc đầu nói:

“Sai.”

Thấy mọi người đều nhìn mình, hắn giải thích:

“Tuy là dân giang hồ nhưng ta có đọc sơ qua vài quyển binh pháp. Việc xây tháp canh này dường như là để cảnh báo mà cũng có thể tấn công địch.”

Hầu Lạc thở dài nói:

“Các ngươi đoán mò làm gì. Cứ hỏi tên Bạch Vân là rõ thôi.”

Long Phi Long cười nói:

“Ta sợ hắn không dám ra khỏi phòng đâu.”

Cả đám người cười phá lên. Hiển nhiên võ công của Bạch Vân làm bọn người này kiêng kỵ rất nhiều. Bây giờ có dịp cười nhạo gã, sao lại có thể bỏ qua được?

...

Buổi trưa.

Kính Ngự bang.

Trong phòng của Bạch Vân.

Phạm Kiều Như đắp khăn nóng lên trán cho Bạch Vân. Nàng nói:

“Công tử nghỉ một chút rồi uống chén nước gừng này vào. Sẽ khỏe lại ngay thôi.”

Bạch Vân thở dài:

“Không hiểu sao ngồi trên thuyền lại khó chịu như vậy?”

Phạm Kiều Như nói:

“Có lẽ đó là nhược điểm của công tử. Ai cũng có nỗi sợ của riêng mình cả, có người sợ độ cao, có người sợ bóng tối...”

Bạch Vân lắc đầu nói:

“Chuyện đó không hẳn. Muội nói với Thanh Nga: hai canh giờ nữa ta sẽ cùng mọi người bàn đại sự.”

Phạm Kiều Như đáp dạ ra ngoài. Bạch Vân ngẫm lại lời của Phạm Kiều Như liền buồn cười:

“Nỗi sợ ư? Không thể nào. Ta biết bơi thì có gì lại sợ ngồi thuyền?”

Bạch Vân uống cạn chén nước gừng liền thấy thoải hơn đôi chút. Nhớ lại cảm giác choáng váng, bủn rủn khi cả người cứ đưa lên đưa xuống theo từng con sóng, Bạch Vân tự nhiên thấy ớn lạnh cả người. Gã lắc lắc đầu tự nhủ: “lần đầu đi thuyền, chưa quen mà thôi.”

...

Kính Ngự bang.

Trong phòng khách.

Bạch Vân vội nói:

“Tại hạ bị say sóng làm trễ nãi thời gian của mọi người, thật có lỗi quá.”

Hầu Lạc cười nói:

“Nếu đánh trên thuyền, ta chưa chắc thua ngươi đâu.”

Bạch Vân chỉ cười không đáp. Gã lảng sang chuyện khác:

“Bây giờ chúng ta chia nhiệm vụ. Phải bắt đầu ngay từ bây giờ.”

Long Phi Long nói:

“Bạch huynh đệ cứ nói thẳng ra.”

Bạch Vân gật đầu nói:

“Theo ta quan sát: đường biển của chúng ta là yếu nhất.”

Hầu Lạc hỏi:

“Ngươi nói nhảm gì thế? Chúng ta mạnh nhất là thủy chiến đấy.”

Bạch Vân cười nói:

“Mọi người không thấy mồm đá khi thuyền rẽ sang núi sao?”

Bạch Vân giải thích:

“Mồm đá đó nếu có người mai phục, chờ thuyền chúng ta đi qua rồi tập kích. Liệu chúng ta có sống sót không?”

Long Phi Long gật đầu:

“Nghe Bạch huynh đệ nhắc nhở, ta mới để ý. Nhưng mồm đá đó thì chứa được bao nhiêu người chứ?”

Bạch Vân nói:

“Theo quan sát của ta thì mồm đá đó khá rộng, có thể chứa hơn trăm người. Bấy nhiêu cũng đủ làm thuyền đi qua phải điều chỉnh rồi.”

Quan Trọng hỏi:

“Bọn chúng dùng cung tên chăng?”

Bạch Vân gật đầu:

“Chẳng những dùng cung mà còn tẩm hỏa dược trên cung nữa. Thuyền ngược gió, cung thuận gió, kết quả thế nào cũng có thể đoán được.”

Hầu Lạc nói lớn:

“Vậy không được để bọn hung nô phát hiện ra chỗ này.”

Quan Trọng gật đầu tiếp lời:

“Hy vọng bọn chúng chưa phát hiện. Chúng ta nên phái người đến đó trước.”

Bạch Vân cười nói:

“Tại hạ muốn Quan bang chủ nhọc công một chuyến?”

Quan Trọng gật mình hỏi lại:

“Đích thân ta đi sao?”

Bạch Vân gật đầu:

“Quan bang chủ lựa chọn một trăm người thân thủ tốt nhất đến đó. Khi nào huấn luyện được một nhóm người có thân thủ khá một chút sẽ đến thay ngay. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta sẽ cùng nhau liên lạc thường xuyên. Vì sự việc quan trọng nên nếu để người khác đi, tại hạ không yên tâm lắm.”

Quan Trọng thấy Bạch Vân xem trọng mình liền cảm thấy vui vẻ. Hắn gật đầu rồi đi ngay. Hầu Lạc thấy Bạch Vân phân chia công việc, mà Quan Trọng

đã chiếm lấy việc trọng yếu mất rồi. Hấn đứng dậy nói:

“Người mau nói cho ta biết: ta làm việc gì? Nếu dễ quá thì khỏi đi.”

Bạch Vân cười nói:

“Hầu bang chủ đi đường bộ. Dùng đá chặn lối đi đó lại.”

Hầu Lạc hỏi:

“Chặn cả hay sao?”

Bạch Vân gật đầu:

“Cũng như Quan bang chủ, Hầu bang chủ phải ở đó đến khi có nhóm người khác đến thay.”

Hầu Lạc tuy còn nhiều chỗ muốn hỏi nhưng vẫn quay người đi ngay. Hầu Lạc vừa đi khỏi, Bạch Vân nói:

“Cuồng bang chủ trấn thủ ở đường núi.”

Cuồng Thanh Nga cười tiếp lời:

“Chờ người đến thay mới được về?”

Bạch Vân cười:

“Đúng vậy.”

Long Phi Long hỏi:

“Ba tuyến đường đều do ba người bọn họ đảm nhận. Ta...”

Long Phi Long chưa nói xong đã nghe Bạch Vân nói:

“Ta và Long bang chủ cùng huấn luyện mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Bước Đầu Thao Luyện

Tất cả dân chúng ở vùng biển này đều biết tin: mọi người cùng nhau đánh đuổi hung nô. Tin tức đó lan truyền khắp một vùng phía đông của Đại Nam, làm bầu nhiệt huyết của một số người dâng trào. Những người có tinh thần yêu nước, đều ào ạt đến vùng biển đông mà gia nhập. Có những người không góp sức nhưng góp công, họ mang lương thực, vải vóc, vàng bạc... những thứ cần thiết đến ủng hộ cho dân chúng. Vùng biển phía đông bây giờ rất ồn ào, tất bật, không khí như đang xảy ra chiến tranh vậy.

...

Đông Phương giáo.

Phùng Thế Thanh bẩm báo:

“Giáo chủ, ngư dân cùng Kinh Ngư bang đang kêu gọi mọi người gia nhập, chống hung nô. Việc này làm náo loạn cả một vùng phía đông này.”

Khương Khiếu Thông gật đầu, lão hỏi:

“Mọi người thấy thế nào?”

Tôn Sơn nói:

“Theo thuộc hạ thấy. Chúng ta nên phái người đến trợ giúp người dân. Khi nhắc đến phía đông ai cũng biết ở đó có Đông Phương giáo ta. Nếu không

giúp một tay, bọn giang hồ lại có dịp bêu xấu chúng ta.”

Lê Hoành lắc đầu nói:

“Tôn hộ pháp nói sai rồi. Chúng ta là người trong giang hồ. Chuyện đánh đuổi hung nô là việc của bọn triều đình chó má kia. Huống hồ giáo ta vừa trải qua đại nạn, nguyên khí tổn thất trầm trọng. Bây giờ còn phải người đi làm chuyện nhảm nhí đó làm gì?”

Tôn Sơn trừng mắt với Lê Hoành:

“Lê Hoành, ngươi không phải con dân Đại Nam hay sao? Làm sao ngươi có thể tụ thủ bàng quang như thế? Huống hồ Đông Phương giáo ta được cho là lá cờ đầu ở phía đông này. Nếu...”

Khương Khiếu Thông ngắt lời, lão hỏi:

“Khương hộ pháp và Phùng hộ pháp thấy thế nào?”

Khương Vũ nói:

“Danh tiếng tuy quan trọng, nhưng việc chấn hưng bốn giáo là việc cấp bách lúc này. Nếu Vạn Độc môn lại thừa dịp chúng ta giúp ngư dân đánh hung nô mà tấn công, bốn giáo sẽ lại lâm vào hiểm cảnh. Chúng ta không thể nào giúp ngư dân được.”

Phùng Thế Thanh nói:

“Bầm giáo chủ, Đông Phương giáo ta đã tổn thất về nhân sự rất lớn, đang dùng tiền bạc kêu gọi mọi người gia nhập để mau chóng phục hồi nguyên khí. Tuy nhiên, hiện giờ dân chúng gia nhập quân chống hung nô ở vùng biển khá nhiều. Bọn họ không có tâm trí nào gia nhập giáo của ta. Theo thuộc hạ thấy, nếu chúng ta cho người đi giúp dân chúng đánh hung nô thì cái lợi cho giáo ta là nhiều không đếm xuể.”

Khương Khiếu Thông gật đầu. Lão nói:

“Lời Phùng hộ pháp rất hợp ý ta. Lê hộ pháp và Phùng hộ pháp nghe đây. Hai vị dẫn theo hai mươi người đến trợ giúp ngư dân.”

Lê Hoành quỳ xuống nói:

“Giáo chủ, thuộc hạ sẽ không bao giờ rời khỏi giáo nửa bước. Thuộc hạ muốn ở lại hộ giáo. Xin giáo chủ xem xét.”

Khương Khiếu Thông trong lòng rất vui vì lòng trung thành của Lê Hoành, tuy nhiên lão vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. Lão nói:

“Vậy cũng được. Chuyện đánh hung nô, ta giao toàn quyền Phùng hộ pháp. Khương hộ pháp và Tôn hộ pháp tiếp tục chiêu dụ dân chúng nhập giáo. Chúng ta phải mau chóng gây dựng lại thực lực lúc trước.”

Bốn vị hộ pháp tuân lệnh, lập tức thi hành mệnh lệnh.

...

Nam Hạ.

Trong một khách điểm

Hoàng Lam hỏi:

“Tỷ tỷ nói sao? Bạch đại ca đang ở Đông Phương giáo ư?”

Kiều Tam Nương gật đầu, nàng hỏi:

“Vụ án của Bạch Vân đã điều tra đến đâu rồi?”

Đỗ Hoàng lắc đầu nói:

“Không điều tra được gì cả.”

Kiều Tam Nương nhún mày nói:

“Sao lại như thế?”

Đỗ Hoàng nhăn mặt nói:

“Tất cả tin tức về vụ án đều bị người của Anh Hùng hội phong tỏa, ngay cả quan phủ cũng chỉ biết: phải bắt Bạch Vân về quy án. Bọn họ rất mơ hồ về vụ án này.”

Kiều Tam Nương lại hỏi:

“Ngươi có đến Lâm gia chưa?”

Thấy Đỗ Hoàng lắc đầu, Kiều Tam Nương đứng lên nói:

“Ta đi gặp Lâm Bích Ngọc điều tra rõ ngọn nguồn. Ngươi ở lại đây chờ ta. Khi về, ta có việc cần nhờ ngươi giúp.”

Đỗ Hoàng thấy Kiều Tam Nương có việc nhờ vả mình liền thập phần vui vẻ, hấn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc vậy. Hoàng Lam bỗng nhiên lên tiếng:

“Kiều tỷ tỷ và Đỗ đại ca xin bảo trọng. Muội muốn đi Đông Phương giáo tìm Bạch đại ca.”

Kiều, Đỗ nhìn nhau. Kiều Tam Nương quan tâm hỏi:

“Muội tự lo cho mình được chứ?”

Hoàng Lam cắn môi, gật đầu.

Đỗ Hoàng nói:

“Giang hồ hiểm ác, muội một thân một mình rong ruổi làm ta không yên tâm chút nào. Muội chờ chúng ta giải quyết một số chuyện ở đây. Chúng ta sẽ dẫn muội đi tìm Bạch Vân, được không?”

Hoàng Lam đang suy nghĩ thì nghe Kiều Tam Nương nói:

“Được rồi. Ta đi Lâm gia về, sẽ dẫn muội đi tìm Bạch Vân.”

Hoàng Lam vui lắm, nàng nói:

“Đa tạ Kiều tỷ tỷ.”

...

Phía đông.

Bờ biển.

Bạch Vân đứng trước một đám đông hơn ngàn người. Gã nói lớn:

“Ai biết bắn cung hay thấy mình có khả năng bắn cung tốt, hãy đứng sang một bên. Đao cũng vậy.”

Sau khi mọi người chia ra đứng, Bạch Vân nói với Long Phi Long:

“Long bang chủ. Phiên bang chủ phân công người: chỉ dạy bọn họ cách sử đao, bắn cung. Phải tập thật nhuần nhuyễn, độ chính xác phải cao mới gọi là thành công.”

Long Phi Long cười:

“Yên tâm. Ta sẽ không để Bạch huynh đệ phải thất vọng đâu.”

Bạch Vân nói với đám người còn lại:

“Mọi người cùng nhau xây dựng hai chòi canh ở ven bờ. Đêm đến cũng phải đốt đuốc mà làm, phải hoàn thành càng nhanh càng tốt. Khi có chòi canh rồi, chúng ta mới có thể yên tâm mà thao luyện.”

Bạch Vân xem xét sơ qua việc xây chòi canh rồi đến chỗ của Long Phi Long. Gã thấy mọi người dàn hàng ngang, nhắm mắt bịt mắt phía trước mà bắn liền nói với Long Phi Long:

“Long bang chủ, cách này không mang lại hiệu quả tốt nhất đâu.”

Long Phi Long nói:

“Ta muốn nghe cao kiến của Bạch huynh đệ.”

Bạch Vân nói:

“Những người đã biết bắn cung, nên cho họ xuống biển bắn ngược trở lên. Sóng to vỗ vào người mà bọn họ vẫn có thể bắn trúng hồng tâm thì mới tốt.”

Thấy Long Phi Long sáng mắt lên, gã tiếp:

“Những người chưa biết gì, nên cho họ tập cách lấp tên, giương cung cho thật thành thạo. Các bước ấy phải thật nhuần nhuyễn hãy tập bắn.”

Long Phi Long lại hỏi:

“Thế đao thì phải luyện tập thế nào?”

Bạch Vân cười nói:

“Cách thức ta sẽ chỉ dạy mọi người. Long bang chủ chỉ cần trông chừng những người lưỡng bìếng mà thôi.”

Bấy giờ Phùng quân gia và Phạm Kiều Như đã đến bên cạnh. Bạch Vân thấy họ liền dặn dò:

“Hai người phụ trách việc rất quan trọng. Ta muốn phải mau chóng hoàn thành. Có biết không?”

Phùng quân gia hỏi:

“Bạch công tử muốn lão làm việc gì?”

Bạch Vân nói:

“Nhờ Phùng bá đi mua vũ khí về đây.”

Phùng quân gia vừa đi. Bạch Vân nhìn Phạm Kiều Như nói:

“Muội cùng một nhóm người: dùng tre đan thành những quả cầu lớn. Nhớ kỹ: quả cầu phải kín bên ngoài nhưng rỗng bên trong, có thể cho bỏ đá vào. Hoàn thành càng nhanh càng tốt.”

Phạm Kiều Như hỏi:

“Lớn thế nào thì được? Số lượng bao nhiêu?”

Bạch Vân nói:

“Cỡ một vòng tay là được. Số lượng càng nhiều càng tốt.”

Phạm Kiều Như đáp dạ rồi đi. Bạch Vân liền thở một hơi thật dài. Chỉ trong một ngày mà có quá nhiều việc phải làm. Hiện giờ đã gần hoàng hôn, Bạch Vân đến chỗ Phạm Công đang trông coi việc xây quán ăn năm lâu. Phạm Hiếu cũng ở trong số người xây quán ăn, hẳn là người làm việc nhiệt tình nhất. Bạch Vân thấy vậy liền dặn dò:

“Đệ bảo mọi người phải toàn lực mà làm, ngày đêm xây cho xong cái quán ăn này.”

Nói đến đây, Bạch Vân thấp giọng:

“Còn nữa, đệ hãy quan sát: ai có lòng dạ trung thực. Hãy chiêu dụ họ vào làm việc trong quán ăn của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Trải Lòng

Đã một tuần. Đã một tuần trôi qua kể từ khi Bạch Vân phân chia công việc cho mọi người. Ai ai cũng nhiệt tình tham gia. Nhưng mỗi người có một lối suy nghĩ riêng, phương thức làm việc cũng có quy tắc của riêng mình. Do đó có vô số tình huống làm Bạch Vân phải đau đầu không ít.

Đầu tiên là việc Bạch Vân cho mọi người tập thể lực, rèn luyện sức chịu đựng của họ. Gã bắt mọi người phải chạy từ dưới biển chạy lên, sau đó lại chạy xuống. Cứ như thế, sáng hay tối đều phải chạy suốt một canh giờ mới được nghỉ. Phải biết, chạy dưới biển mất sức nhiều hơn chạy trên bờ rất nhiều. Những người có sức khỏe, sự dẻo dai còn gắng gượng được. Thế nhưng đa số người tham gia chống hưng nô lần này: lòng yêu nước thì nhiều nhưng sức chẳng có bao nhiêu. Bọn họ rất hăng hái tập luyện nhưng ngày thứ hai thì số người đến tập voi đi khá nhiều, đến ngày thứ ba thì chỉ còn quá nửa số ban đầu. Long Phi Long cũng vì việc này mà ngủ chẳng yên giấc. Hắn đến vặn hỏi Bạch Vân:

“Bạch huynh đệ, việc tập luyện của mọi người dường như mang đến tác dụng trái ngược đó.”

Bạch Vân sau khi nghe qua tình hình, gãi thấy sắc mặt Long Phi Long như muốn phát hỏa liền cười nói:

“Long bang chủ không cần lo lắng như thế.”

Long Phi Long tròn mắt:

“Người cho họ chạy lên chạy xuống như thế khác nào đang phá sức mọi người. Hừ, bọn họ chạy mệt như vậy thì còn luyện bản cung thể nào được? Ngay cả đám thuộc hạ của ta, đứng tập bắn mà hai chân cứ run lẩy bẩy...”

Bạch Vân chen vào:

“Tuy bây giờ rất gian khổ nhưng sau này Long bang chủ sẽ thấy được tác dụng nó. Việc rèn luyện sức chịu đựng là cấp thiết lúc này. Chúng ta đánh hung nô đầu phải là lấy cứng chọi với cứng. Nếu chúng ta cứ nhắm ngay bản doanh của chúng mà xông vào thì khác nào tự sát?”

Long Phi Long đảo mắt, hần hỏi:

“Bạch huynh đệ cứ ăn nói nửa chừng làm ta nửa mừng nửa lo. Hãy nói rõ xem nào.”

Bạch Vân thấp giọng:

“Việc dụng binh quan trọng là bất ngờ. Nếu ta nói cho bang chủ nghe thì còn gì là bất ngờ nữa?”

Long Phi Long lắc đầu, hần lớn giọng:

“Người cứ giấu giấu giếm giếm. Nói cho ta biết để ta xoa dịu tinh thần mọi người, như vậy mọi người mới tận tâm mà tập luyện được. Nếu không bọn họ cứ hỏi: chạy làm gì? Chạy hoài thế, sao không tập cái khác? Chúng ta đi đánh giặc chứ đầu phải đi chạy giặc đầu mà tập chạy?...”

Bạch Vân đáp:

“Long bang chủ cứ nói với mọi người thế này: chúng ta sẽ chia quân ba đường. Tập trung trước doanh trại của địch, sau đó sẽ đồng loạt xông vào đánh úp. Vậy nếu mọi người không nhanh thì làm sao thắng trận được?”

Long Phi Long lại tròn mắt:

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Bạch Vân gật đầu nói:

“Chỉ đơn giản như vậy!”

Long Phi Long còn đang suy tư thì Bạch Vân lại nói:

“Điểm trọng yếu của trận này chỉ một chữ: nhanh.”

Long Phi Long chưa kịp hiểu thì thấy bóng người nhoáng lên. Bạch Vân đã đặt tay vào yết hầu của hần. Hần vội nói:

“Có lý lắm. Nhưng nếu địch phòng thủ nghiêm ngặt thì sao?”

Bạch Vân cười, gãi nói:

“Long bang chủ cứ phòng bị thử xem.”

Long Phi Long bị Bạch Vân đánh lén nên không phục. Bây giờ hần lui lại ba bước, hạ thân người xuống, đưa chân ra, đứng thủ thế. Hai mắt hần dán chặt vào người của Bạch Vân. Bạch Vân nhích người một cái, vừa đến trước mặt của Long Phi Long liền xoay người ra sau người của hần. Tay gãi lại đặt ngay yết hầu của Long Phi Long. Hai mắt Long Phi Long lóe lên vẻ kinh sợ rồi biến mất. Hần biết: Bạch Vân là cao thủ đáng sợ nhất mà hần từng gặp. Tuy theo dõi được bóng người của Bạch Vân nhưng sự di chuyển cùng sự biến hóa trong khinh công của Bạch Vân làm hần không phản ứng kịp. Bạch Vân hỏi:

“Long bang chủ thấy sự bá đạo của chữ nhanh rồi chứ?”

Long Phi Long cười nói:

“Ha ha. Lần này bọn hung nô không chạy không xong.”

...

Tiền Long Phi Long ra ngoài. Bạch Vân thở ra một hơi. Bây giờ gã mới cảm nhận được sự khó khăn khi phải “quản lý” người khác. Giờ gã mới hiểu vì sao muốn làm trưởng phòng, giám đốc phải cần có bằng cấp. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không đúng. Nếu chỉ cần có bằng cấp là có thể quản lý tốt thì tại sao lại có công ty bị phá sản? Nghĩ hoài vẫn không thông suốt, Bạch Vân ra bờ biển “hứng gió”.

Tháp canh bây giờ đã được dựng xong. Tháp được xây bằng gỗ cây, cao một trăm mét, rộng mười mét. Xung quanh tháp được gắn những chiếc đèn lồng to bằng thân người để thuận tiện cho việc quan sát. Trên đỉnh tháp luôn có năm người túc trực trên đó để theo dõi động tĩnh. Có thuyền lạ đến liền rung dây báo động cho mọi người. Sợi dây được nối từ đỉnh tháp dài đến chợ, trên dây có gắn những chiếc chuông nhỏ và đèn lồng xen lẫn với nhau. Việc Bạch Vân cho gắn đèn lồng quá nhiều cũng gây không ít sự bàn tán, phản đối của mọi người. Nếu đã theo dõi người khác thì cần gì phải khoa trương, bắt mắt như thế? Tuy nhiên, theo Bạch Vân giải thích thì việc xây tháp canh không chỉ để dùng cho việc theo dõi thuyền địch mà còn tạo nên sự thu hút đối với những người khác, khi đến bãi biển này. Gã muốn sau này, sau khi đánh đuổi hung nô, bãi biển sẽ có nhiều người lui đến định cư. Như thế nơi đây sẽ ngày càng phát triển mạnh, mà việc tạo kỳ quan là việc không thể thiếu. Bây giờ một công hai việc, tại sao không làm?

Đứng bên hàng phi lao trên bờ biển quan sát tháp canh, những chiếc chiến thuyền đã được đóng. Bạch Vân cảm thấy người dân nơi đây thật phi thường. Tháp canh rất vững chắc, chiến thuyền lại càng làm người ta phải chếp miệng khen hay. Những chiếc thuyền đánh bắt hải sản đã rất to rồi, thế mà chiến thuyền lại to gấp đôi. Chiến thuyền có đến ba cột buồm, mỗi thuyền thì vuông chữ không nhọn, hai bên đều có hình đầu rồng chạm khắc rất tinh tế. Đang trầm khen ngư dân có chuyên môn rất cao thì có người khoác chiếc áo choàng lên người gã. Bạch Vân xoay người thì thấy Phạm Kiều Như đang mỉm cười với mình. Gã hỏi:

“Tối lạnh thế này, muội ra đây làm gì?”

Phạm Kiều Như đáp:

“Kiều Như thấy công tử đứng ngoài gió biển thì không an tâm nên mang thêm áo cho công tử.”

Bạch Vân cười nói:

“Đa tạ. Muội cũng phải lo cho bản thân mình.”

Phạm Kiều Như hỏi:

“Công tử đang có tâm sự chăng?”

Bạch Vân nhìn về bóng tối nơi chân trời. Một lúc lâu, gã ngâm:

“Sống nơi yên tĩnh, thanh thoi lòng.

Xạc xào gió thổi, giữa cảnh thông.

Chiều trải dưới cây, kinh một quyển.

Thanh nhàn hai chữ, có hơn không?”

Phạm Kiều Như mấp má môi như đọc lại bài thơ. Nàng nhoèn miệng cười:

“Cây cao bóng mát không ngồi, công tử ra giữa nắng rồi trách trời không râm ư?”

Bạch Vân nghe xong liền ngẩn người. Rồi gã cười phá lên, gã hỏi:

“Vi sao muội lại nói thế?”

Phạm Kiều Như chớp chớp mắt. Nàng nói:

“Hai năm nay, vùng biển này đã bị bọn hung nô giày xéo. Dân chúng bỏ đi, quan phủ bắt lức. Ai ai cũng cho rằng: hung nô sớm muộn gì cũng chiếm trọn vùng biển này. Công tử một thân tuyệt kỹ, khí độ lại hơn người. Dù đi đến đâu cũng được người kính phục, mời gọi. Vinh hoa phú quý hưởng không hết. Thế mà công tử lại ở lại đây, kêu gọi mọi người cùng đánh hung nô. Như vậy chẳng phải tự chuốc lấy phiền toái hay sao?”

Bạch Vân nhìn Phạm Kiều Như, hai mắt gã sáng rực lên:

“Ta là người nước Đại Nam. Làm sao có thể giương mắt nhìn bọn hung nô xâm chiếm bờ cõi nước ta được.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 22: Gặp Hắc Y Nhân

Thời tiết lạnh như cắt vì những cơn gió biển thổi vào, làm người ta phải khoác trên mình thêm một chiếc áo. Đêm tối, gió lạnh. Nhưng mọi người vẫn đốt lửa làm việc. Họ chung tay với nhau, gấp rút làm những chiếc thuyền để phục vụ cho việc đánh đuổi hung nô. Không khí tuy tất bật nhưng mọi người đều rất vui vẻ. Dường như họ không cảm thấy mệt mỏi, cũng như những cơn gió biển lạnh đến thấu da thấu thịt kia chẳng ảnh hưởng gì đến tinh thần làm việc của họ vậy.

Bạch Vân cùng Phạm Kiều Như thả từng bước về Kinh Ngự bang. Trên đường, mọi người thấy cặp đôi này đi qua đều chào hỏi một phen. Lúc này, Phạm Hiếu cũng chạy đến, hất kệ vào tai Bạch Vân:

“Công tử, có mười người muốn vào làm việc cho quán ăn của chúng ta.”

Bạch Vân gật đầu nói:

“Phạm đệ thông báo cho Phạm bá bá một tiếng. Chúng ta cần về phòng bàn tính một chút.”

Phạm Hiếu đáp dạ liền chạy đi.

...

Kinh Ngự bang.

Trong phòng riêng của Bạch Vân.

Bạch Vân hỏi:

“Việc tiến triển đến đâu rồi?”

Phạm Công nói:

“Cần phải hơn một tháng mới có thể xây xong. Quán ăn rất lớn, lại đến năm tầng, vì thế gỗ cây cần rất nhiều. Tuy nhiên hiện giờ mọi người đều góp gỗ để đóng thuyền, làm binh khí... vật liệu ở đây đã không đủ dùng. Chúng ta đang chờ người đi Nam Hạ chở thêm gỗ về.”

Lão ngật ngừng một chút rồi nói:

“Còn một chuyện nữa. Cái này... cái này...”

Bạch Vân nói:

“Phạm bá bá cứ nói ra. Chúng ta cùng thương lượng.”

Phạm Công nói:

“Nén vàng của công tử dùng trả công cho mọi người. Tuy nhiên bấy nhiêu là không đủ, và lại còn nhiều thứ phải chi...”

Bạch Vân cười nói:

“Phạm bá bá muốn dùng bao nhiêu cứ đến gặp Cuồng phó bang chủ. Chuyện tiền bạc thì không vấn đề gì cả.”

Phạm Công xoa xoa tay, lão vui mừng nói:

“Như vậy thì tốt quá. Công tử yên tâm, quán ăn sẽ còn tốt hơn trên bản vẽ nhiều.”

Bạch Vân mỉm cười gật đầu. Gã quay sang hỏi Phạm Kiều Như:

“Việc của muội có khó khăn gì không?”

Phạm Kiều Như cười đáp:

“Không có khó khăn gì cả. Đây là việc công, ai cũng rất hăng say làm việc. Các chị em rất tò mò: không biết quả cầu bằng tre đó sẽ dùng như thế nào?”

Bạch Vân hỏi:

“Là các chị em hay là muội?”

Phạm Kiều Như đáp:

“Tất cả mọi người đó công tử ơi.”

Bạch Vân làm vẻ thần bí nói:

“Không nói được.”

Thấy vẻ mặt Phạm Kiều Như rất thất vọng, Bạch Vân cảm thấy rất buồn cười. Lúc này Phạm Hiếu nói:

“Công tử. Mười người làm việc cho chúng ta đa số là người lớn tuổi, số tiền trả công cho họ cũng rất thấp.”

Bạch Vân gật đầu, gã nhìn Phạm Công nói:

“Phạm bá bá, việc của bá bá chỉ là vấn đề thời gian. Cứ theo tiến độ mà làm.”

Gã quay sang Phạm Kiều Như:

“Muội phải nhớ: quả cầu đan phải khít. Số nào làm xong phải chuyển ngay cho đám người trên núi.”

Gã quay sang Phạm Hiếu:

“Tiền không quan trọng. Quan trọng là họ làm việc nhiệt tình, không lười nhác, đùn đẩy trách nhiệm là được.”

Gã vỗ tay một cái, chốt lại:

“Mọi người nhớ rõ rồi chứ? Mọi người về nghỉ ngơi đi.”

Ba người Phạm Công rời khỏi phòng không lâu thì trong phòng có một bóng người phóng ra.

...

Cường Thanh Nga vui mừng nói:

“Tình hình thế nào rồi? Khi nào mới cho người đến thay chúng ta đây? Muội chán ở đây lắm rồi đó.”

Bạch Vân nói:

“Mọi việc rất thuận lợi. Muội cố gắng một chút đi, khi đội cung thủ khá một chút, ta sẽ cho họ lên thay muội ngay.”

Cường Thanh Nga như nhớ ra chuyện gì, nàng hỏi:

“Bạch đại ca đếm thăm muội sao?”

Sắc mặt Bạch Vân khi nghe câu này thì không tự nhiên lắm. Gã bẽn lẽn:

“Trước là như vậy. Sau thì có việc muốn nhờ vả muội một chút.”

Cường Thanh Nga cười nói:

“Muội đùa chút thôi. Huynh không cần làm vẻ mặt khó coi như thế. Là việc gì thế?”

Bạch Vân ngập ngừng:

“Là thế này... à, ừ... ta muốn mượn muội, mượn muội năm trăm ngàn lượng vàng. Sau một năm, ta sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho muội.”

Cường Thanh Nga nghe vậy liền há to miệng, nàng nói:

“Kính Ngự bang làm gì có số tiền lớn như thế, nói gì đến muội. A, hay là huynh muốn nói đến số tiền... số tiền...”

Thấy Bạch Vân gật đầu, Cường Thanh Nga ngó ngang ngó dọc xem xét rồi nàng thấp giọng:

“Cho huynh mượn năm trăm, nhưng trả một vạn. Thế nào?”

Bạch Vân gật đầu:

“Xong.”

Cường Thanh Nga cười nói:

“Một năm qua nhanh lắm đấy. Huynh đừng hứa bừa như thế, muội chỉ đùa thôi.”

Bạch Vân nói:

“Muội yên tâm. Ta nói được là làm được. Được rồi, ta về đây. Muội cho người gọi vàng đến cho Phạm bá bá là được.”

Bạch Vân nói xong liền phóng người đi. Chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã có thể xuống chân núi. Bạch Vân rất thỏa mãn với khinh công của mình. Một tuần này gã là người tập luyện nhiều hơn cả. Sáng hay tối gã đều chạy bộ như mọi người, tuy nhiên gã không vận nội lực vì thể cơ thể cũng săn chắc hơn trước một chút. Mỗi ngày trước khi ngủ, gã đều bỏ hai canh giờ ra luyện công. Nội lực của gã so với lúc ở Đông Phương giáo đã mạnh hơn gấp ba, bốn lần. Đây là lần đầu gã chuyên tâm tu luyện nội công một cách đều đặn sau lần tu luyện ở hang động. Đang phô diễn khinh công thì bỗng nhiên Bạch Vân dừng lại. Vừa hạ thân xuống liền quay người lại nói:

“Các hạ sao không ra gặp mặt? Theo dõi người khác dường như không hay lắm đâu.”

Trong bóng đêm có một bóng người bước ra. Người này mặc y phục màu đen, trên mặt lại dùng tấm khăn đen che lại như không muốn để lộ thân phận của mình.

...

Hắc Mộc trại.

Trong đại sảnh.

Trịnh Nam Thành ngồi trên ghế có miếng da cạp màu trắng lót sau lưng. Hắn nói:

“Việc đã bàn xong. Mọi người chia nhau ra làm việc đi.”

Trình Không ngồi gác một chân lên ghế. Cây đao được nằm trong vỏ đao đen thui của hắn đặt trên bàn bên cạnh. Hắn cầm đao, đứng lên nói:

“Trại chủ, hay là để Trình Không này đi. Việc này nếu để cho kẻ bất tài, sẽ lại thất bại mà thôi.”

Ngô Bảo đập bàn quát:

“Trình Không, ngươi nói nhầm cái gì thế? Con mẹ nó, dám đánh một trận với ta không?”

Bạch Không Tự hít một hơi thuốc, hắn liếc Trình Không một cái rất sâu. Nếu cái liếc đó là một nhát kiếm thì Trình Không đã chết mấy lần rồi. Tiểu Bát Từ nghe vậy liền cười ồm lên:

“Chuyện cười ta nghe suốt. Nhưng mà cái chuyện này làm ta cười đến rụng răng mất. Ngô Bảo, ngươi đừng chọc cười ta nữa.”

Ngô Bảo giận lắm. Hắn xông người qua đánh một quyền vào giữa mặt Tiểu Bát Từ, nhưng chưa đến đã thấy một chén rượu bay đến đỉnh đầu của mình. Hắn xoay người đánh nát chén rượu, làm rượu trong chén bay về phía Tiểu Bát Từ. Tuy nhiên chỉ thấy trước mặt Tiểu Bát Từ sáng lên một cái, những giọt rượu đó bị hắn hút xuống đất. Ngô Bảo quay sang nhìn Trình Không nói:

“Dám đánh lén. Ta sẽ bóp nát ngươi ra.”

Trình Không trề môi:

“Ta đánh lén thì ngươi còn đứng đó được sao? Chỉ là ta không thích cái tên suốt ngày cười như điên kia. Định dùng ngươi dạy hắn một bài học, bắt quá võ công của ngươi chỉ có thể.”

Ngô Bảo gầm lên:

“Con mẹ nó, phùng lão lêu. Ra đây đánh với ta, ta không giết ngươi, không mang họ Ngô.”

Trịnh Nam Thành quát lên:

“Cấm hết cho ta.”

Thấy đám người không ai dám nói thêm lời nào nữa. Hắn nói:

“Các ngươi đều là cao thủ trên Hắc bang, sao lại giống bọn đầu đường xó chợ thế. Chẳng ra thể thống gì cả. Bọn thuộc hạ thấy cảnh này sẽ cười các ngươi một trận ra trò cho xem. Không bàn cãi nữa. Bạch Không Tự, Ngô Bảo: chỉ một tên Bạch Vân mà hai ngươi còn thất bại thì đừng về đây nữa.”

Bạch Không Tự cùng Ngô Bảo đứng lên đáp lời rồi cùng lui ra. Vừa ra ngoài, thấy Ngô Bảo còn đỏ mặt tía tai, Bạch Không Tự gần từng chữ:

“Trình Không phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Sự Tình Ngày Đó

Nam gia.

Trong thư phòng.

Nam Nhất Vương căn dặn:

“Chung Nam, con phải nhớ. Bắt Bạch Vân là chuyện nhỏ, đánh đuổi hung nô là việc lớn.”

Điền Chung Nam quỳ xuống đáp dạ. Nam Nhất Vương nâng Điền Chung Nam lên, nói tiếp:

“Con dẫn theo năm mươi huynh đệ của Anh Hùng hội, tùy thời mà hành động. Nếu đúng như lời đồn: Bạch Vân dẫn đầu ngư dân chống hung nô thì con cứ giúp đỡ hẩn. Món nợ máu mà hẩn nợ họ Nam chúng ta, từ từ hãy đòi.”

Điền Chung Nam đáp:

“Chung Nam sẽ nhớ kỹ lời của sư phụ.”

Nam Nhất Vương nói:

“Bây giờ con hãy về nghỉ ngơi đi. Ngày mai lập tức lên đường.”

Điền Chung Nam vừa đi không lâu thì Nam Thanh Loan xô cửa vào. Nàng lớn tiếng:

“Cha, cha cho con đi theo Điền đại ca đi. Con muốn chính tay bắt tên súc sinh kia về trị tội.”

Nam Nhất Vương nhíu mày:

“Cái chết của Hoàng nhi là vì ta nuông chiều các con quá nhiều. Dung túng các con ở bên ngoài ngang ngược, nên mới dẫn đến sự việc đáng tiếc như vậy. Sự việc còn rành rành trước mắt, con còn muốn đi?”

Nam Thanh Loan cãi lại:

“Con đi bắt người mà. Tên súc sinh không bằng loài cầm thú đó dù có chết vạn lần cũng không thể hết tội.”

Nam Nhất Vương khoát tay:

“Chuyện đó cha đã có tính toán. Con chỉ cần ở yên trong nhà là được.”

Nam Thanh Loan nài nỉ:

“Cha. Cho con đi đi. Lần này về con sẽ không ra ngoài nữa.”

Nam Nhất Vương lắc đầu:

“Nam Hạ bây giờ rất loạn. Từ khi tên Bạch Vân gây án, không biết có bao nhiêu người đổ xô đến Nam Hạ này rồi. Con không được ra khỏi nhà nửa bước, tránh gây thêm phiền phức không đáng.”

Nam Thanh Loan dậm chân, nàng hờn dỗi:

“Không đi thì thôi. Dặn dò gì mà nhiều quá đi.”

Nam Thanh Loan đẩy cửa đi ra làm Nam Nhất Vương chỉ biết lắc đầu ngao ngán vì đứa con bướng bỉnh của mình.

...

Lâm gia.

Trong thư phòng của Lâm Bích Ngọc.

Lâm Bích Ngọc ngồi bên cửa sổ, ánh mắt vô hồn của nàng nhìn lên ánh trăng mờ mịt bị che phủ bởi những áng mây mờ hững hờ. Trong màn đêm lạnh lẽo cô đơn đó, cũng có xuất hiện những ánh sao lấp lánh đang tỏa sáng. Bên trong thư phòng tối đen, chỉ có một ngọn nến nhỏ được thắp lên. Ánh sáng mờ mờ của ngọn nến được đặt trên bàn ở giữa phòng, càng làm cho người ta cảm thấy không khí nơi đây ngột ngạt, âm u vô cùng. Căn phòng dường như rất tương đồng với tâm trạng của Lâm Bích Ngọc lúc bấy giờ. Nàng ngồi đó suốt mấy canh giờ, thức ăn cũng chẳng buồn ngó đến. Lâm Phụng – Lâm lão gia cùng mọi người trong Lâm gia thấy nàng cứ như thế suốt nửa tháng qua chỉ biết thở dài. Mọi người đã dùng nhiều biện pháp nhưng vẫn không thể làm vơi bớt vết thương trong lòng của nàng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua làm tóc Lâm Bích Ngọc thổi lên. Tuy nhiên nàng vẫn chẳng hề để tâm đến việc đó nữa. Sau lưng nàng bỗng có tiếng nói:

“Cô nương có phải Lâm Bích Ngọc?”

Lâm Bích Ngọc không trả lời. Nàng vẫn như vậy, ánh mắt đờ đẫn vẫn nhìn về phía ánh trăng. Người sau lưng thấy vậy lại hỏi:

“Ta nghe đồn Lâm Bích Ngọc đẹp vô ngần. Dù chỉ một cái nhấc tay, nhấc chân cũng làm nam nhân phải điên đảo tâm hồn. Nhưng dường như Lâm Bích Ngọc đó không phải cô nương?”

Thấy Lâm Bích Ngọc vẫn như cũ. Người sau lưng vén lọn tóc hỏi:

“Lâm tiểu thư đang suy nghĩ về Bạch Vân chăng?”

Khi hai chữ “Bạch Vân” vang lên, thân người của Lâm Bích Ngọc run lên dữ dội. Nàng đứng lên, quay phắt người lại hỏi:

“Người là ai?”

Thấy ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn của nàng, người sau lưng nhẹ nhàng nói:

“Một người biết rất rõ về Bạch Vân.”

Lâm Bích Ngọc nghiêng rằng:

“Hắn chưa chết chứ?”

Người kia nói:

“Hắn là người tốt, không chết sớm được.”

Lâm Bích Ngọc cười mỉa mai, nàng hỏi:

“Người tốt? Phải rồi, cô nương chắc hẳn là tri kỷ của hắn nên mới nói tốt cho hắn. Tuy nhiên, cô nương có biết hắn đã làm gì không?”

Người kia hỏi lại:

“Lâm tiểu thư đã gặp gỡ Bạch Vân rồi chăng?”

Thấy Lâm Bích Ngọc gật đầu, người kia tiếp:

“Chỉ cần gặp hắn một lần, có thể biết hắn không phải kẻ máu lạnh. Việc này chắc hẳn có uẩn khúc trong đó.”

Lâm Bích Ngọc ngồi phịch xuống ghế. Ánh mắt nàng hỗn loạn vô cùng. Nàng đã gặp gỡ Bạch Vân, tiếp xúc với gã. Trong thâm tâm nàng vẫn không muốn tin: Bạch Vân đã đối xử với nàng như thế. Nhưng... theo lời kẻ thì...

Nguyên, sau cái đêm kinh hoàng đó. Lâm Bích Ngọc được đưa về nhà. Nghi ngơi được một hôm thì người của Nam gia đến. Lâm Bích Ngọc được mời ra kể lại đầu đuôi vụ việc. Sau khi nghe nàng thuật lại thì nghe Nam Thanh Loan nói:

“Hôm đó, ba chúng con thấy tên súc sinh đó bắt Lâm tỷ tỷ đi liền đuổi theo. Nhưng vì tên mập lùn cản đường nên không theo kịp. Đến tối, chúng con chia ba hướng vào rừng tìm kiếm. Nhưng một canh giờ sau vẫn không tìm thấy Lâm tỷ tỷ. Con cùng Điền đại ca thấy Hoàng ca chưa về nên cùng nhau lần theo hướng của Hoàng ca mà tìm kiếm. Khi đến nơi, con thấy Lâm tỷ tỷ bị điểm huyết, không mảnh vải che thân, đứng trơ trọi trong khu rừng. Vừa đỡ Lâm tỷ tỷ xuống thì con thấy... con thấy Hoàng ca bị người ta đâm một kiếm xuyên tim. Huhu, Hoàng ca bị tên súc sinh đó ám toán nên chết cũng chẳng nhắm mắt.”

Lời kể của Nam Thanh Loan làm Lâm Phụng cùng Lâm Bích Ngọc phải hét lên kinh hoàng. Không ngờ con trai độc nhất của mình chủ Anh Hùng hội mà cũng dám giết, kẻ này không biết là gan lớn hay là bị mất đi lý trí? Nam Nhất Vương tiếp lời Nam Thanh Loan:

“Ta đã đích thân xem xét thi thể của Hoàng nhi. Người ra tay đâm một kiếm xuyên tim của Hoàng nhi rõ ràng dùng tay không thuận. Người này khinh công rất khá vì khoảng cách giữa Hoàng nhi và Lâm diệt nữ rất gần, vậy mà hắn vẫn có thể điểm huyết Hoàng nhi, làm nhục Lâm diệt nữ. Sau đó mới ra tay giết Hoàng nhi.”

Lâm Phương ngạc nhiên hỏi:

“Vì sao Nam minh chủ biết là hắn giết người sau khi ‘làm bậy’?”

Nam Nhất Vương giải thích:

“Lý do thì ta chưa rõ. Nhưng dựa vào màu của vết máu trong miệng và những tia máu trong khóe mắt của Hoàng nhi mà suy đoán. Có hai vết máu, vết máu sậm rõ ràng vì tức giận mà hộc máu tươi. Vết máu này khô lại, sau đó lại có một lớp máu khác chồng lên, làm nổi bật vết máu lúc trước, đó là máu trào ra do một kiếm xuyên tim. Ta đoán do tức giận là vì thấy những tia máu bị vờ trên mắt của Hoàng nhi.”

Lâm Phương vỗ bàn nói:

“Hung thủ chắc chắn là tên Bạch Vân rồi.”

Nam Thanh Loan nói theo:

“Không phải tên súc sinh đó thì là ai nữa. Cha, cha mau huy động hết mọi người đi lùng sục hắn. Con sẽ đích thân phanh thây sê thịt hắn ra.”

Nam Nhất Vương quát:

“Không được nói leo. Loan nhi, con mau tránh sang một bên cho ta.”

Nam Thanh Loan dậm chân lui ra sau. Nam Nhất Vương nói:

“Lâm trang chủ. Hiện giờ chúng ta cần phải báo vụ việc này lên quan phủ, nhờ họ truy bắt Bạch Vân về quy án. Đại Nam rất rộng lớn, nếu có quan phủ trợ giúp thì sẽ thuận lợi hơn.”

Lâm Phương gật đầu:

“Việc này hãy để lão lo.”

Đang nhớ lại những lời kể của ngày hôm đó, bên tai Lâm Bích Ngọc có giọng nói vang lên làm nàng trở lại với hiện tại:

“Lâm tiểu thư thấy lời ta có đúng không?”

Lâm Bích Ngọc lắc đầu:

“Họa hổ họa bì nan họa cốt, huống gì tất cả sự việc đều cho thấy: Bạch Vân chính là kẻ gây án.”

Người kia lại hỏi:

“Lâm tiểu thư muốn biết rõ sự thật không?”

Lâm Bích Ngọc thờ ơ, nàng đứng lên hỏi:

“Cô nương có cách sao?”

Người kia lắc đầu, Lâm Bích Ngọc hỏi:

“Vậy cô nương hỏi thế là có ý gì?”

Người kia vén lọn tóc, thấp giọng:

“Ta sẽ đưa Lâm tiểu thư đến gặp Bạch Vân. Hai mặt một lời, chẳng phải sẽ rõ hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Cuộc Chiến Dưới Chân Núi

Dưới chân núi cây cối mọc um tùm, mùi hương của cây cỏ làm cho người ta cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Nhưng khi mà đêm buông xuống, không gian nơi đây lại tạo cho người qua đường cảm giác hiu quạnh, lạnh lẽo đến tận tột độ. Ở nơi đó, trong cái sự lạnh lẽo, âm u đó: có hai người giao đấu với nhau rất ác liệt. Một bóng trắng và một bóng đen cứ thay đổi vị trí cho nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều rất hung hiểm.

Bình bình, vù vù.

Bạch Vân giờ tay đỡ được một cước của hắc y nhân kia rồi xoay người vung một quyền vào mặt của hắn. Hắc y nhân rất nhanh nhẹn. Hắn thu chân về, rút người xuống, quét một cước vào chân trụ của Bạch Vân. Ba bước, nhưng hắn thi triển chỉ trong một tíc tắc mà thôi. Bạch Vân không né tránh, gã cúi người, vung tay phải xuống, dùng hai ngón tay đâm vào một cước đó. Hắc y nhân như không để ý đến chiêu thức của Bạch Vân, một cước đó đi được nửa đường liền ngừng lại, làm điểm tựa để hắn nhảy người lên, đánh một gối vào mặt Bạch Vân. Bạch Vân đưa tay trái lên chắn. Bình một tiếng, gã bị đẩy lùi về sau ba bước. Thấy hắc y nhân bộ dáng thông dong, Bạch Vân phui phui tay hỏi:

“Các hạ mấy lần theo dõi tại hạ, không biết là có ý gì?”

Bạch Vân đoán hắc y nhân sẽ không trả lời. Vì lúc hắc y nhân xuất hiện, gã cũng hỏi vài câu nhưng hắc y nhân chẳng nói một câu một chữ nào liền ra tay đánh ngay. Bạch Vân lâm trận không loạn nhưng lối đánh phù đầu này: gã lần đầu được lãnh giáo nên có phần bị rơi xuống thế hạ phong. Bây giờ, gã cố ý hỏi để kéo dài một chút thời gian, nhằm chuyển lại chân khí trong người, đánh một trận với hắc y nhân kia. Hắc y nhân từ đầu đến giờ chẳng nói câu nào nhưng ánh mắt nhìn Bạch Vân lại sắc bén lạ thường. Vừa nghe câu hỏi xong, lại thấy bóng người nhoáng đến trước mặt. Hắc y nhân vội lộn người ra sau, nhưng vừa tiếp đất đã thấy một quyền đến giữa ngực. Hắn giờ tay lên gạt, lại thấy một chỉ khác điểm tới. Hắn đá một cước lên nhằm hóa giải một chỉ đó nhưng chân mới vừa nhấc lên đã bị trúng chỉ rồi. Vừa bị trúng chiêu, hắn lui một bước, xoay người đá một cước toàn lực nhằm phá giải thế công. Nhưng Bạch Vân đã cúi người xuống, điểm một chỉ vào chân trụ của hắn. Hắc y nhân ngã xuống đất, bật người dậy, thi triển khinh công lui ra xa. Hắn nói:

“Tiểu tử, giáo hoạt lắm.”

Bạch Vân nghe giọng hắn ồm ồm liền biết hắn cố ý che giấu thân phận của mình. Gã đoán hắc y nhân này: chắc chắn là người mà mình đã gặp qua. Gã nói:

“Các hạ quá khen.”

Hắc y nhân nói:

“Ta ra tay trước, ngươi thua. Ngươi ra tay trước, ta bại. Hay là cùng lên để phân cao thấp?”

Bạch Vân cười nói:

“Các hạ thật sự muốn chiến một trận?”

Hắc y nhân gật đầu. Bạch Vân cười to nói:

“Được.”

Tiếng cười của Bạch Vân làm những chiếc lá dưới chân gã phải bay lên. Tiếng cười vừa dứt, Bạch Vân cùng hắc y nhân đồng loạt tấn công đối phương. Vù vèo, vù vèo... bây giờ mỗi chiêu mỗi thức của hai người đều vận nội lực mạnh mẽ hơn lúc trước. Hắc y nhân phóng một cước. Chân khí trong người hắn phát ra, làm cuốn theo những chiếc lá khô bay vùn vụt lao thẳng về phía Bạch Vân. Bạch Vân lách người né tránh, gã vận dụng cảm nã thủ đánh giáp lá cà với hắc y nhân. Quyền, chỉ các thứ đều thi triển ra. Hắc y nhân dường như đang che giấu võ công thật sự của mình hoặc giả hắn chỉ biết một môn liên hoàn cước mà thôi. Quyền hay chỉ của Bạch Vân tấn công đến đâu bị hắn xuất cước cản trở, những cước liên hoàn của hắn không hoa mỹ nhưng độ chính xác rất cao. Cả hai đã giao thủ với nhau một lần nên không còn ngỡ ngàng về chiêu thức của nhau như lúc đầu. Cả hai vừa đánh vừa né, vừa công vừa thủ đã qua hơn trăm chiêu. Rồi bình, bình hai tiếng. Bạch Vân bị trúng một cước ngã mạnh xuống đất, hắc y nhân thì bị trúng quyền dội vào một gốc cây. Cả hai lại lao vào nhau. Lần này nghe bùm một tiếng vang vọng. Bạch Vân thu chưởng nhìn hắc y nhân bị chấn lui một trượng. Sau khi bị trượt ra sau, hắn đưa chân ra trụ lại. Sau khi đứng vững lại thì đám cây phía sau lưng hắc y nhân bị lực phản chấn mà gãy toạc ra hai bên. Hắc y nhân thấy hiện trạng như vậy liền đưa mắt nhìn Bạch Vân. Một lúc sau, hắn hỏi:

“Tiểu tử, ngươi chỉ có bấy nhiêu?”

Bạch Vân nói:

“Các hạ không phục?”

Hắc y nhân lắc đầu nói:

“Võ công của ngươi rất tầm thường, tuy nhiên nội lực thì... Ngươi còn trẻ mà nội lực lại thâm hậu như thế hiển nhiên có minh sư chỉ điểm.”

Bạch Vân nói:

“Chuyện đó không quan trọng. Nhưng từ bây giờ các hạ đừng làm trò ‘theo đuổi’ nữa. Nếu không, tại hạ sẽ không nương tay đâu.”

Hắc y nhân ngẩn người. Ánh mắt hần như không tin vào tai của mình, hần cười lên:

“Haha, có chút bản lĩnh đã ngộ cuồng như thế. Hay, hay lắm. Từ khi lão phu ra giang hồ đến nay chưa từng thấy người trẻ tuổi nào có ‘tương lai’ như ngươi. Được. Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi biết: thực lực thế nào mới có thể tung hoành trong giang hồ.”

Hắc y nhân nói xong liền rút trong người ra một ống kim loại. Hần vung tay một cái, ống kim loại đó dài ra như một ngọn thương. Hần xoay cây thương mấy vòng rồi cắm xuống đất. Tay trái đưa ra ngoắt ngoắt Bạch Vân. Bạch Vân nghe lão nói giọng thật của mình liền cảm thấy rất quen tai, nhưng nhất thời không thể nhớ ra đó là người nào. Hắc y nhân tự xưng “lão phu” làm Bạch Vân càng như người trong sương mù, không thể đoán ra đó là ai cả. Thấy hắc y nhân lấy binh khí, Bạch Vân sợ hãi nhớ mình không mang kiếm theo. Nhưng chẳng lẽ bây giờ lâm trận thối lui? Gã thờ một hơi liền quyết định liều một phen. Gã thi triển khinh công tấn công hắc y nhân. Nhưng lần này không đơn giản như mấy lần trước đã thi triển khinh công với mấy tên: Hầu Lạc, Long Phi Long... Bạch Vân còn cách hắc y nhân một mét thì “một rừng” thương bắn thẳng về phía gã. Bạch Vân né sang hướng khác, tấn công tiếp. Nhưng cây thương của hắc y nhân như con độc xà đang săn mồi vậy. Bạch Vân đến đâu là ngọn thương phóng đến đó ngăn cản, không để Bạch Vân tiếp cận. Gã không thể nào xông qua phòng tuyến của cây thương kia nên chỉ biết lách bên này, lạng bên kia chờ sơ hở để tấn công. Qua ba chục chiêu, Bạch Vân nhẩy ra sau. Hắc y nhân xuống tấn, chỉ mũi thương về phía Bạch Vân hỏi:

“Thế nào?”

Bạch Vân khen:

“Thương pháp rất tuyệt.”

Hắc y nhân quát “tiếp chiêu” rồi phóng thương đến tấn công. Bạch Vân nghiêng người sang trái, né một thương ngang ngực. Vừa định phản công thì cây thương quét ngang khiến gã phải ngửa người ra sau né tránh. Lúc này hắc y nhân thuận theo thế, đá một cước từ trái sang. Bạch Vân nhẩy lên, đạp hai chân vào một cước của hắc y nhân, mượn đà nhẩy ra xa. Vừa ngồi dậy thì mũi thương đã đến trước ngực gã rồi. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, có một tiếng quát mạnh mẽ vang lên:

“Dừng tay.”

Lời vừa dứt thì một người mặc áo đen xuất hiện. Nhưng chiếc áo đen của người này rất nổi bật. Trên ngực phải, có thêu hình ảnh trắng bị khuyết màu đỏ, nơi cổ tay áo và dưới vạt áo có họa tiết cũng màu đỏ nốt. Người này vừa đến thì Bạch Vân và hắc y nhân đều kinh ngạc. Tuy nhiên sự kinh ngạc của hai người lại hoàn toàn trái ngược.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Chuyện Xưa

Hắc y nhân thấy người vừa đến liền quay người bỏ chạy. Bạch Vân thi triển khinh công đuổi theo. Chỉ nhô lên hụp xuống ba lần, Bạch Vân đã chắn trước mặt hắc y nhân. Người mặc áo đen có thêu họa tiết màu đỏ cũng đã đến. Một trước một sau, cùng với Bạch Vân vây hắc y nhân vào giữa. Hắc y nhân nhìn Bạch Vân thốt:

“Tiểu tử, mau tránh đường.”

Bạch Vân cười nói:

“Trời hãy còn sớm, các hạ sao vội thế?”

Người mặc áo đen có thêu họa tiết màu đỏ nói:

“Bạch Vân, để ta lãnh giáo thương pháp của vị tiền bối đây.”

Bạch Vân đang cảm thấy rất khó hiểu: “vì sao hắc y nhân thấy Phùng hộ pháp liền bỏ chạy?” Lại nghe Phùng hộ pháp gọi hắc y nhân là “tiền bối” càng thấy khó hiểu hơn. Những luồng suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, rồi mắt gã chợt sáng lên. Gã nói:

“A, nhớ ra rồi. Là...”

Vừa nói đến đây, một nhánh cây khô nằm dưới đất bị hắc y nhân dùng cán thương, quét về phía Bạch Vân. Bạch Vân chưa nói hết câu đã phải né tránh. Nhìn lại thì thấy Phùng hộ pháp và hắc y nhân đã giao đấu với nhau rồi. Trải qua năm chiêu thì Phùng hộ pháp nhẩy ra sau, quỳ xuống đất dập đầu ba cái. Việc này làm mặt của Bạch Vân ngêch ra. Gã không ngờ hai người đang giao đấu lại có thể xảy ra một màn kì lạ đến thế này. Hắc y nhân chờ Phùng hộ

pháp lạy xong, nói:

“Ngươi đứng dậy đi. Ta không xứng.”

Bạch Vân đi lại gần nói:

“Phùng bá bá che giấu thật hay.”

Hắc y nhân kéo tấm khăn che mặt xuống, chính là Phùng bá bá – Phùng quản gia của Kinh Ngự bang. Lão quay sang nhìn Bạch Vân nói:

“Tiểu tử ngươi còn khờ khạo lắm.”

Bạch Vân cười nói:

“Tại hạ sẽ coi đó là một lời khen.”

Phùng Thế Thanh hai mắt long lanh, giọng ngập ngừng hỏi:

“Có thật là cha đó không? Đứa con này bôn ba khắp nơi tìm cha hơn ba mươi năm, thế nhưng chẳng có chút manh mối nào. Hôm nay... trời cao thật có mắt mà.”

Ánh mắt của Phùng bá bá nhòe đi, nhưng lão cố che giấu. Lão hỏi:

“Ngươi... đến đây làm gì?”

Phùng Thế Thanh cung kính đáp:

“Giáo chủ phân phó con đến giúp ngư dân một tay.”

Phùng bá bá ánh mắt xa xăm. Hồi lâu, lão hỏi:

“Khương giáo chủ vẫn mạnh chứ?”

Phùng Thế Thanh đáp:

“Giáo chủ vừa bị người ám toán, phải bế quan chữa thương.”

Phùng bá bá quát:

“Có việc này sao? Các ngươi làm hộ pháp kiểu gì thế?”

Phùng Thế Thanh quỳ một chân xuống:

“Đó là lỗi của con. Cũng may giáo chủ võ công trác tuyệt nên giáo ta chưa bị diệt.”

Phùng bá bá trợn mắt:

“Cũng may chưa bị diệt? Nói năng thật hồ đồ.”

Phùng Thế Thanh cúi đầu:

“Cha dạy rất phải.”

Rồi hắn tiếp luôn:

“Cha, cha quay về giáo đi. Đông Phương giáo đang rất cần người.”

Phùng bá bá như hồi tưởng lại quá khứ, lão khẽ:

“Phùng Hoa ta từ xưa đến nay chỉ phục có hai người. Một người là Khương giáo chủ, một người là Cuồng đại ca. Khương giáo chủ là rỗng trong cõi người. Môn võ công nào đến tay, đều được người phát huy hết những tinh hoa của nó. Cái tên Khương Khiếu Thông đã nói lên tất cả: mọi thứ đều tinh thông. Còn Cuồng đại ca là người bộc trực, hết lòng vì người khác, tính tình rất cương liệt. Nếu không có hai người họ thì đã không có Phùng Hoa này.”

Bạch Vân chợt hỏi:

“Cuồng đại ca mà Phùng bá bá nhắc đến, có phải là Cuồng Chiến?”

Phùng Hoa gật đầu, lão nói:

“Ngày xưa ta và Cuồng đại ca kết nghĩa kim lang. Thề cùng nhau ra sức vì Đông Phương giáo. Nhưng do một thoáng hồ đồ nên mới dẫn đến nhiều sự việc đáng tiếc xảy ra. Haizz, bây giờ ta còn mặt mũi nào mà quay về Đông Phương giáo nữa chứ?”

Phùng Thế Thanh gào lên:

“Cha.”

Phùng Hoa lắc đầu:

“Bây giờ đã có lứa trẻ các ngươi thay thế, bốn giáo hân sẽ càng phát dương quang đại. Ta không có hứng thú với chuyện giang hồ nữa, sống tiêu điều tự tại ở vùng biển quả thật rất thanh thản.”

Thấy Phùng Thế Thanh định nói tiếp, Phùng Hoa giơ tay ra ngăn cản. Lão nói:

“Chuyện nhà không bàn nữa. Lần này ngươi đến đây rất kịp thời, nếu chỉ có một tên bạch miều này: ngư dân không thắng nổi đâu.”

Bạch Vân chấp tay:

“Không biết Phùng bá bá có cao kiến gì?”

Phùng Hoa nói:

“Kêu ngươi là bạch miều không sai đâu. Khinh công của ngươi rất tuyệt, nhưng mà ngư dân đâu thể nhanh như ngươi. Trận này ngươi muốn dùng chữ “nhanh” để đối phó với hung nô thì chắc chắn sẽ thua.”

Lão quay sang Phùng Thế Thanh nói:

“Ngươi hãy dùng danh nghĩa Đông Phương giáo, chỉ dạy thương pháp cho ngư dân. Thấy bọn họ “múa đao”, ta ngán ngẩm lắm rồi.”

Phùng Thế Thanh đáp dạ liền nghe Phùng Hoa nói:

“Đi ngay.”

Phùng Thế Thanh gặp lại cha mình thì vui mừng khôn xiết. Tuy không muốn rời đi nhưng hân cố gắng kìm lòng lại, hiện giờ việc nước là quan trọng. Phùng Thế Thanh cúi người chào Phùng Hoa rồi quay người phóng đi. Hồi lâu, Phùng Hoa cùng Bạch Vân vẫn không nói với nhau thêm lời nào. Bỗng Phùng Hoa hỏi:

“Sư phụ ngươi là ai thế?”

Bạch Vân nói:

“Tại hạ không có sư phụ.”

Phùng Hoa thoáng đổi sắc hỏi:

“Thế Vi cước độc bộ hành ngươi học ở đâu?”

Lần này đến phiên Bạch Vân kinh ngạc, gãi hàm hồ cho qua:

“Tinh cờ học được.”

Phùng Hoa than:

“Môn khinh công này đã thất truyền nhiều năm. Nay lại xuất hiện trên giang hồ, phong ba sẽ lại nổi lên cho xem.”

Bạch Vân hỏi:

“Môn võ công này ghê gớm đến vậy?”

Phùng Hoa giải thích:

“Môn khinh công này được xem là vô địch thiên hạ. Kẻ ham muốn nó nhiều không đếm xuể. Kẻ cuối cùng sử dụng môn khinh công này đã chết dưới sự truy sát của những người muốn chiếm đoạt nó.”

Phùng Hoa liếc Bạch Vân nói:

“Ngày đó Đông Phương giáo cũng tham gia.”

Bạch Vân cười nói:

“Phùng bá bá đã rời bỏ giang hồ rồi mà?”

Phùng Hoa nói:

“Ta nhắc nhở ngươi mà thôi. Giang hồ hiểm ác, không từ thủ đoạn để được mục đích: đó mới chân chính là giang hồ.”

Bạch Vân chấp tay:

“Tại hạ sẽ nhớ rõ.”

Phùng Hoa lại hỏi:

“Ngươi có muốn biết vì sao ta theo dõi ngươi?”

Bạch Vân im lặng chờ lão nói. Lão kể:

“Ngày trước ta vì ghen tuông, nghe lời dèm pha của kẻ khác mà đánh nhau với Cuồng đại ca. Lúc đó ta như kẻ điên, ta không tin tưởng vào Cuồng đại ca và vợ mình, ta luôn nghĩ bọn họ có tư tình. Vợ ta vì chuyện này mà trong lòng thấp thỏm không yên, đã lâm trọng bệnh. Vợ ta vừa mất thì lòng ta cũng nguội lạnh, không ở lại Đông Phương giáo nữa, ta bỏ đi. Ngày sau khi bình tĩnh lại, suy nghĩ rõ ràng về mọi việc thì thấy bản thân mình đã quá đa nghi. Ta muốn quay về tìm con mình thì lại nghe tin Cuồng gia phản giáo, bị giáo chủ ra lệnh truy sát toàn gia từ trên xuống dưới. Nghe tin này, ta liền cấp tốc đến Cuồng gia cứu người nhưng khi đến: chỉ thấy có hai đứa nhỏ đang khóc lóc thảm thiết. Ta đưa bọn chúng đến đây sinh sống. Nuôi dưỡng và dạy dỗ chúng, để lòng ta cảm thấy bớt xấu hổ với Cuồng đại ca. Ngày ngày ta đều hy vọng giáo chủ nghĩ chút tình xưa mà mở một con đường sống, cho những giọt máu cuối cùng của Cuồng gia.”

Phùng Hoa ngược nhìn bầu trời than:

“Cái chết của Cuồng Sa cũng có một phần lỗi của ta.”

Bạch Vân chen vào:

“Phùng bá bá sai rồi, cái chết của Cuồng Sa là do Vạn Độc môn gây ra.”

Phùng Hoa giật mình, lão hỏi:

“Vạn Độc môn?”

Bạch Vân thuật lại mọi việc cho Phùng Hoa nghe. Lão nghe xong liền nổi giận đùng đùng. Lão nói:

“Hay cho Vạn Độc môn. Món nợ này ta nhất định sẽ đòi cả vốn lẫn lời.”

Bạch Vân nhắc nhở:

“Vạn Độc môn tại hạ cũng muốn đi một chuyến. Nhưng hiện giờ chuyện đánh đuổi hung nô là quan trọng hơn cả.”

Phùng Hoa gật đầu:

“Ngươi đã có Thanh nhi giúp đỡ, trận này đã có hi vọng thắng.”

Lão tiếp:

“Từ giờ Thanh Nga phải trông cậy vào ngươi rồi. Ta phải đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Chân Tướng

Bạch Vân nhìn bóng Phùng Hoa khuất sau hàng cây liền đoán: lão đi Vạn Độc môn. Bạch Vân thấy lão hành động như vậy liền cảm thấy tên của lão đối

lập với bản tánh của lão quá chừng: lão nóng nảy, độc đoán không hợp với chữ “hoa” tí nào cả. Đang cười thầm thì nghe “bình” một tiếng. Bạch Vân vội vàng phóng người đi. Âm thanh đó phát ra từ hướng của Phùng Hoa vừa đi lúc này.

Phùng Hoa nặng nề rơi xuống đất. Hai mắt lão tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng sự tức giận. Lão gượng dậy thốt:

“Kẻ nào? Mau ra đây cho ta.”

Sau bụi cỏ cao, một người bước ra. Người này trên tóc đã bị bạc hai đường lớn, đôi mắt hẹp và dài cùng cái mũi cong quắp xuất hiện trong đêm tối làm người ta phải dựng tóc gáy. Người này vừa bước ra đã nói:

“Trời ơi, là Phùng huynh đó sao?”

Hắn đi từ từ lại gần Phùng Hoa. Giọng hắn hốt hoảng vô cùng:

“Phùng huynh không sao chứ?”

Phùng Hoa nhìn hồi lâu mới nhận ra kẻ đánh lén mình là ai, lão ngập ngừng:

“Phải Tôn đệ đó không?”

Tôn Sơn đi cách Phùng Hoa năm bước thì dừng lại. Lão gật đầu nói:

“Là Tôn Sơn, Tôn đệ của Phùng huynh đây. Đệ thật hồ đồ, không chịu nhìn kỹ đã ra tay với Phùng huynh rồi.”

Phùng Hoa đảo mắt mấy vòng, lão nói:

“Một chương này không hề gì, đừng lo lắng. Lão đệ vì sao lại đến đây?”

Tôn Sơn nghe vậy thì híp mắt lại, nhưng miệng vẫn cười nói:

“Giáo chủ phân phó đệ đến đây xem xét tình hình của các bang phái nơi đây. Lúc này đệ tưởng huynh là hung nô trà trộn vào nên mới đánh một chương. Phùng huynh thật không sao chứ?”

Phùng Hoa kiểm không nổi nữa, miệng lão học máu tươi. Lão nói:

“Không sao. Nghi ngại một chút là khỏi ngay.”

Vừa nói xong thì tay phải của lão luồn ra sau lưng lắc lắc như ra hiệu cho ai đó. Tôn Sơn lại không để ý đến vì lúc này lão đang cười rất hả hê. Phùng Hoa ra hiệu xong liền hỏi:

“Có chuyện gì buồn cười lắm sao?”

Tôn Sơn gật đầu:

“Phải. Tên đầu gối người vẫn vậy. Đã ba mươi năm mà chẳng khôn ra một chút nào cả.”

Phùng Hoa bị mắng thì giận lắm nhưng lão cố nhịn tuy nhiên máu trên miệng vẫn không ngừng trào ra. Tôn Sơn bỗng nhiên than:

“Một tên như người mà lại lấy được Kiều Thúy, đúng là hoa lại cắm bãi cứt trâu.”

Phùng Hoa phun vèo một bãi nước miếng lẫn máu trong đó, lão quát:

“Người gan tỵ sao?”

Tôn Sơn híp mắt, lão gần giọng:

“Đúng, ta không cam lòng. Vì sao một người tài sắc vẹn toàn như nàng lại phải hầu hạ một tên ngu ngốc như người. Có vợ như thế mà không biết ân cần chăm sóc, suốt ngày chỉ biết chém giết, lập công cho tên Khương Khiếu Thông.”

Phùng Hoa thở hồng hộc:

“Thì ra... thì ra ngày trước, người nói với ta: Cuồng đại ca và vợ ta gian dối với nhau là giả sao?”

Tôn Sơn cười, lão cười trông rất dữ tợn:

“Tên Cuồng Chiến cũng như người, nào biết cách chiều chuộng nữ nhân. Chỉ có ta mới làm nàng thấy vui vẻ mà thôi.”

Phùng Hoa trợn mắt lên, lão ôm ngực nói:

“Ngươi nói lão.”

Tôn Sơn làm vẻ mặt giận mình nói:

“Ta nói lão ư? Ta chỉ biết ngày đó ngươi đang bận lập công cho Đông Phương giáo thì ta cùng với vợ ngươi cũng đang điên đảo loan phượng trong phòng của nàng.”

Phùng Hoa gắng gượng ngồi dậy, lão vừa thở mạnh vừa ôm ngực. Dường như sự tức giận trong lòng làm lão không chịu đựng nổi nữa. Lão nói:

“Thì ra kẻ dụ dỗ vợ ta chính là tên háo sắc ngươi. Ta liều chết với ngươi.”

Phùng Hoa cố sức đứng lên nhưng lại té nhào xuống đất. Tôn Sơn thấy vậy càng khoái trá hơn:

“Một chương mười thành công lực của ta mà còn sống, trên đời này chắc chỉ có lão già Khương Khiếu Thông mà thôi.”

Phùng Hoa quát:

“Hỗn lão. Ngươi dám vô lễ với giáo chủ ư?”

Tôn Sơn cười lạnh:

“Vô lễ? Haha, kẻ ra ngươi cũng trung thành lắm. Ta nói cho ngươi biết bí mật nhỏ nhỏ này, để ngươi chết cũng nhắm mắt.”

Sắc mặt Phùng Hoa càng thêm giận dữ. Lão hỏi:

“Hừ, bí mật gì?”

Tôn Sơn nói:

“Ta là người của Vạn Độc môn.”

Phùng Hoa than thở:

“Thì ra nội gián là ngươi. Giáo chủ đã trách oan Cuồng đại ca rồi.”

Tôn Sơn vỗ tay khen:

“Ngươi nói đúng đó. Haha, nửa tháng trước, đứa cháu trai của Cuồng Chiến chút nữa đã giết được lão già Khương Khiếu Thông rồi.”

Rồi lão hí mắt lại:

“Ngươi mang theo bí mật này xuống âm phủ, gặp Cuồng Chiến, nói cho hắn biết đi.”

Tôn Sơn nói xong liền vùng vằng đánh tới. Nhưng chương còn chưa chạm tới người của Phùng Hoa, Tôn Sơn đã trúng một chương vào vai. Lăn ba vòng dưới đất, Tôn Sơn bật người dậy thì thấy một người mặc y phục màu trắng đang dìu Phùng Hoa đứng lên. Sắc mặt lão đại biến, lão la lên:

“Là ngươi.”

Bạch Vân phóng chỉ điểm mấy đại huyết trên người, cầm máu cho Phùng Hoa, gã nói:

“Là ta.”

Tôn Sơn sau giây phút ngạc nhiên liền cười to:

“Haha, hay lắm. Ngươi tự dẫn xác đến, khỏi mất công ta đi tìm. Hôm nay hai ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi chỗ này.”

Bạch Vân đã đến khá lâu, nhưng Phùng Hoa ra hiệu cho gã không nên xuất hiện. Chuyện “tốt” của Tôn Sơn gã đã nghe hết cả. Gã đặt Phùng Hoa xuống, nói:

“Phùng bá bá nghỉ ngơi một chút. Để tại hạ giải quyết tên lòng lang dạ sói này.”

Phùng Hoa nhắc nhở:

“Cẩn thận.”

Bạch Vân gật đầu. Gã bước ra nói:

“Đến đây.”

Tôn Sơn chấp hai tay sau lưng, lão nói:

“Chỉ ba tháng không gặp, người dường như tự phụ ra rất nhiều đó.”

Lão vừa nói, hai tay phía sau của lão vừa rút nhẹ cái ống tre trong tay áo ra. Ống tre vừa được kéo ra thì một làn hương không màu theo gió mà phát tán đi. Bạch Vân không may phát giác lão đang giở trò. Gã phóng người tới đánh một chưởng, Tôn Sơn cũng vung chưởng lên. Bùm một tiếng, những tán cây xung quanh hai người bị chấn bay đi. Mảnh đất nơi hai người đối chưởng cũng bị lõm xuống, đất đá bay mù mịt. Cả hai đều lùi lại ba bước. Tôn Sơn thâm kinh hãi về nội lực của Bạch Vân, lần trước giao thủ: nội lực gã đầu hùng hậu như bây giờ. Lão vừa lui xong liền nhảy tới, phóng chỉ đâm tới yết hầu của Bạch Vân. Bạch Vân ý khinh công của mình ảo diệu. Đợi Tôn Sơn ra chiêu, gã mới mới phóng chỉ đánh tới. Ra sau mà tới trước, chỉ của Bạch Vân nhắm ngay huyết giữa ngực của Tôn Sơn mà đánh tới. Nhưng Kim Hoàn chỉ pháp đầu phải hữu danh vô thực, chỉ của Tôn Sơn biến hóa mấy lần liền nhắm ngay chỉ của Bạch Vân điểm tới. Hai chỉ chạm nhau. Tôn Sơn bị chấn lui năm bước mới có thể trụ lại được. Bạch Vân vẫn đứng im tại chỗ nhưng sắc mặt của gã khó coi vô cùng. Cả bàn tay gã bây giờ tê nhức như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm vào, đau đớn không chịu nổi. Gã vội vận công xuống bàn tay để điều tức. Tôn Sơn thì khổ sở hơn nhiều, lúc này bị Bạch Vân đánh một chưởng, lão đã bị nội thương nhưng vẫn cố ra vẻ bình thản. Sau khi đối thêm một chưởng, chân khí trong người lão đã tàn mạt hơn phân nửa. Bây giờ lại đối chỉ, tuy làm Bạch Vân tổn thương nhưng nội thương của lão càng trầm trọng hơn. Tuy nhiên lão lại vận lực, vung chỉ tấn công tiếp, không cho Bạch Vân thời gian nghỉ ngơi. Bạch Vân thấy lão lại tới, liền nhủ mảy. Gã thì triển khinh công né tránh, không dám đối chiêu nữa. Kim Hoàn chỉ pháp có chứa chân khí âm hàn làm gã phải kiêng kị không thôi. Bạch Vân càng né tránh, Tôn Sơn càng gấp gáp vì nội lực của lão đã gần hết rồi. Bạch Vân thấy chiêu thức của Tôn Sơn chậm lại liền vui mừng, gã thừa dịp sơ hở tung một chưởng vào ngực trái của lão. “Bình” một tiếng, Tôn Sơn nằm dưới đất bất động.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 27: Dưới Tháp Canh, Cuồng Long Diễn Trò

Phùng Hoa không ngờ Bạch Vân có thể đánh thắng Tôn Sơn. Lão thấy Bạch Vân còn đứng được ra đó, liền nói to:

“Mau lấy cái mạng chó của hân.”

Bạch Vân không muốn giết Tôn Sơn. Gã chỉ muốn bắt lão, giao cho Phùng Hoa xử lý. Nhưng vừa đến gần thì bỗng nhiên Tôn Sơn vung tay, bắn hai quả cầu nhỏ bằng kim loại đến. Bạch Vân xoay người né tránh một quả, một quả bị gã bắt gọn vào tay. Chưa kịp vui vẻ vì phản ứng nhanh nhẹn của mình thì quả cầu nhỏ nổ tung. Một làn khói đen ủa ra làm Bạch Vân bối rối vô cùng. Gã vội dùng tay che miệng nhưng không ngờ lúc này, Tôn Sơn lại vung chỉ đến. Kịch, kịch hai tiếng. Bạch Vân bị lão điểm trúng, té xuống đất. Bạch Vân vừa trúng độc thủ liền bật người dậy. Nhưng vừa đứng lên thì đầu vàng mắt hoa. Trước mắt gã, bây giờ không chỉ có một Tôn Sơn mà đến bốn Tôn Sơn. Bạch Vân lao đảo, gã gắng gượng vận công, đẩy chất độc ra ngoài. Tôn Sơn cố hết sức đánh một chiêu, bây giờ cũng không còn lực nữa. Lão ngồi xếp bằng xuống vận công.

Phùng Hoa thấy tình thế đảo chiều liền lo lắng vô cùng. Lão vận toàn lực bay thẳng về phía Tôn Sơn đánh một chưởng. Tôn Sơn giơ tay ra đỡ. Cả hai bị bắn ngược trở lại. Tôn Sơn bị văng vào một bụi cây, không rõ sống chết. Phùng Hoa thì rơi trước người Bạch Vân, máu me đầm đìa. Lão đã đứt hơi nhưng hai mắt vẫn mở trừng trông rất dữ tợn. Bạch Vân nghe âm thanh liền biết có chuyện không hay. Gã cố gắng đứng vững, vận toàn lực đẩy chất độc ra. Lúc này lại có tiếng người đang đến gần. Bên tai, nghe hai người trò chuyện:

“Thế nào? Người đồng ý chứ?”

“Có thật là ta sẽ lên làm bang chủ không?”

“Tất nhiên rồi. Chỉ cần người thành công, bang chủ Kinh Ngự bang sẽ là của người. Vinh hoa phú quý thì nhiều không kể hết.”

“Được. Ta nghe theo người.”

“Phải vậy chứ. Cứ thế nhé. Canh ba cứ ra đây gặp ta. Ta sẽ cho người biết phải làm gì.”

Bạch Vân không nghe bọn họ nói gì nữa liền nghĩ hai người nọ đã rời đi. Nhưng lại có người đến gần rồi la hoảng:

“Bạch Vân?”

Bạch Vân mở mắt ra, tuy nhiên hình ảnh lúc này cứ mờ ảo, làm gã không thấy rõ người đến là ai. Người kia thấy Bạch Vân nhìn mình liền hỏi:

“Người nghe lén ta nói chuyện?”

Bạch Vân nghe hân nói lần thứ hai liền nhớ ra giọng của hân ngay. Gã giả vờ:

“Cuồng Long, ngươi cầu kết với người ngoài phải không?”

Nghe Bạch Vân quát, Cuồng Long lui lại hai bước, hấn định bỏ chạy. Nhưng sau khi quan sát thì thấy Phùng quân gia nằm dưới đất, máu me khắp người. Lại nhìn kĩ bộ dáng của Bạch Vân thì thấy gã dường như đã bị thương. Cuồng Long la lên:

“Bạch Vân, chính ngươi mới là kẻ cầu kết với hung nô. Lại còn giết Phùng quân gia. Hừ, ta sẽ mang chuyện này nói với mọi người.”

Hồi lâu không thấy Bạch Vân trả lời. Cuồng Long lại gần quan sát. Võ công của Bạch Vân đã gieo nỗi sợ hãi trong lòng của hắn vì thế hắn đi từng bước, từng bước, thủ sẵn thế, nếu có biến sẽ lập tức bỏ chạy. Trong đêm tối mà hắn vẫn có thể thấy sắc mặt Bạch Vân trắng xóa thì biết chất độc mà Tôn Sơn phóng ra có độc tính mạnh đến dường nào. Thấy Bạch Vân trúng độc, Cuồng Long kinh hỷ, hấn vội nói:

“Bạch Vân, ngươi giết Phùng quân gia, cầu kết hung nô. Ta phải giết ngươi.”

Cuồng Long giơ tay lên, đánh ngay đỉnh đầu Bạch Vân. Bạch Vân giơ tay lên đỡ. Cuồng Long lại đá thêm một cước vào giữa ngực gã. Bạch Vân trúng cước, lăn mấy vòng dưới đất. Khi cất tiếng hỏi Cuồng Long, chân khí của Bạch Vân đã bị loạn đi. Không có chân khí cản trở, chất độc nhanh chóng tràn vào. Chất độc đang thẩm dần vào máu của gã, cùng với chân khí âm hàn của Kim Hoàn chỉ pháp đang hoành hành, làm cả người gã phải hứng chịu vô vàn đau khổ. Vì thế gã nào phải đối thủ của Cuồng Long. Cuồng Long đuổi theo đá thêm mấy cước nữa. Bạch Vân trúng mấy cước như trời giáng vậy mà vẫn không hộc máu ra nổi. Gã chỉ cố gắng vận công, ngăn chặn chất độc phát tác mà thôi. Cuồng Long thấy Bạch Vân bất động liền cho rằng gã đã bất tỉnh. Hấn lăm bắm:

“Phải giết rồi giấu xác hấn đi.”

Cuồng Long vận toàn lực đánh một chưởng vào tim Bạch Vân.

“Bình.”

Cuồng Long vừa thở hồng hộc vừa cười:

“Dám đấu với ta, haha.”

Cuồng Long như nhớ ra chuyện gì. Hấn vội vàng vác Bạch Vân lên vai, chạy đi. Đến vách núi, Cuồng Long nhìn từng con sóng vỗ vào những vách đá lõm chòm phía dưới. Hấn nói:

“Kiếp sau có đầu thai, đừng đại mà đối đầu với ta nữa. Ha ha ha ha.”

Cuồng Long ném xác Bạch Vân xuống vách núi. Bấy giờ chỉ nghe tiếng sóng biển vỗ mạnh vào đá núi. Những tiếng ầm ầm đó rất dữ tợn, vô tình.

...

Buổi sớm. Ánh bình minh còn chưa ló dạng. Mọi người còn đang say giấc sau một đêm mệt mỏi. Bỗng có tiếng chuông vang lên, ầm ỹ mà gấp rút vô cùng. Mọi người cùng nhau tụ tập ra chợ. Nhưng không thấy ai cả. Bọn họ tò mò, chạy ra tháp canh thì thấy Cuồng Long đang ngồi bệt dưới cát, tóc tai bù xù, mặt mày nhợt nhạt. Bên cạnh hắn là một xác chết. Mọi người thấy vậy đều vây quanh, xôn xao bàn tán. Bỗng có tiếng quát vang lên:

“Kẻ nào đang làm loạn ở đây?”

Đám đông thấy Long Phi Long đi đến liền tránh ra nhường đường. Long Phi Long thấy Cuồng Long thì nhủu mày. Hấn hỏi:

“Cuồng Long, ngươi đang làm trò gì đó?”

Cuồng Long không trả lời. Ánh mắt hấn đờ đẫn nhìn vào cái xác. Không hề nghe thấy Long Phi Long đang nói gì cả. Long Phi Long hỏi lại mấy lần nữa vẫn không có kết quả. Hấn nhủu mày, quay sang tên thuộc hạ bên cạnh phân phó:

“Mau tìm Bạch Vân đến đây.”

Một lúc sau, tên thuộc hạ dẫn Phạm Kiều Như đến. Phạm Kiều Như vội vàng nói:

“Long bang chủ. Cả đêm qua, công tử của chúng tôi không về.”

Lông mày của Long Phi Long càng nhủu chặt hơn. Hấn nói:

“Mau đi thông báo cho ba bị bang chủ về đây gấp. Nhanh lên.”

Tên thuộc hạ đáp dạ rồi đi. Long Phi Long lớn tiếng nói:

“Mọi người không nên hoảng loạn. Hãy chờ thêm chút nữa.”

Bấy giờ người đến càng đông. Phạm Công, Phạm Hiếu cũng đã đến. Nghe Phạm Kiều Như thuật lại sự việc thì lo lắng vô cùng: không biết Bạch Vân đã

xảy ra chuyện gì rồi. Bỗng có người phi thân đến gần Cuồng Long, người này vừa tiếp đất đã quỳ xuống ôm cái xác. Người này chính là Phùng Thế Thanh. Hắn nhìn Cuồng Long quát:

“Nói. Là kẻ nào làm?”

Cuồng Long bị Phùng Thế Thanh làm kinh hoàng. Hắn vội nói:

“Là Bạch Vân.”

Hai chữ “Bạch Vân” vừa ra. Không gian bỗng nhiên im lặng, không còn tiếng bàn tán nào nữa. Có chăng, đó là tiếng sóng đang vỗ vào bờ mà thôi. Phan Thế Thanh sau một lúc kinh ngạc liên nhủ mày, hắn hỏi lại:

“Ngươi khẳng định là Bạch Vân?”

Cuồng Long hỏi lại:

“Ngươi là ai? Ngươi có quyền gì tra hỏi ta?”

Phùng Thế Thanh vung tay đánh một quyền vào mặt Cuồng Long, làm hắn lộn nhào ra sau. Long Phi Long thấy vậy liền đi đến:

“Xin Phùng hộ pháp bớt giận. Nếu hắn chết thì không hay cho lắm.”

Phùng Thế Thanh nhìn Long Phi Long quát:

“Tâm bậy. Ta làm việc cần ngươi dạy hay sao?”

Long Phi Long im lặng. Hắn cảm nhận được con thịnh nộ đang hiện hữu trên gương mặt của Phùng hộ pháp. Cuồng Long nghe hai người đối thoại liền ngập ngừng hỏi:

“Ngươi là người của Đông Phương giáo?”

Phùng Thế Thanh không đáp, hắn hỏi lại:

“Ngươi khẳng định hung thủ là Bạch Vân?”

Cuồng Long đứng lên, hắn hét to:

“Bạch Vân cầu kết với hung nô bị Phùng quân gia phát hiện nên giết người diệt khẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Dưới Tháp Canh, Cuồng Long Diễn Trò (Tiếp)

Trên con đường mòn dẫn đến vùng biển của nước Đại Nam. Một cỗ xe ngựa đang gấp rút chạy đi. Bỗng nhiên, con đường bị chắn lại ở hướng rẽ qua núi, không thể đi qua được nữa. Người đánh xe ngựa nhảy xuống xem xét, rồi quay về hướng cỗ xe nói:

“Có người dùng đá và thân cây chắn cả lối đi rồi.”

Một người mặc áo xanh lục phóng người ra khỏi xe ngựa. Nhìn lướt qua “bức tường” chắn, người này vén lọn tóc nói:

“Ta qua bên kia xem xét.”

Lời vừa dứt, người áo xanh đạp chân lên thân cây, phóng người qua tảng đá. Vừa hạ thân người xuống thì bị một đám người chực sẵn phía bên này, vây lại. Bọn chúng quát:

“Mau khai báo danh tánh. Nếu không giết không tha.”

Người mặc áo màu xanh lục tỏ vẻ thờ ơ, vén lọn tóc đang bị gió thổi bay, hỏi:

“Thủ lĩnh các ngươi là ai? Sao lại chắn cả lối đi thế kia?”

Một tên ốm nhom như que củi, có cái mũi đỏ chót đi ra. Hắn vừa ăn quả táo vừa nói:

“Là ta đây. Chúng ta đang làm việc nước. Cô nương nếu là người nước Đại Nam thì có thể qua.”

Người mặc áo xanh lục quay sang nhìn tên đầu lĩnh, nàng ngạc nhiên hỏi:

“Đã khai chiến với hung nô rồi sao?”

Tên ốm như que củi khi nhìn kĩ người mặc áo xanh lục thì mặt hắn ngơ ra. Hắn như không nghe thấy nàng hỏi gì. Hai mắt hắn như bị vẻ đẹp của nàng hớp hồn mất rồi, vẻ mặt của hắn làm mấy tên thuộc hạ phải kinh ngạc một phen. Cái vẻ mặt này rất khó coi. Không, phải nói là vô cùng khó coi, cái miệng hắn há ra trong rất ngu ngốc, nếu có nước miếng chảy ra nữa thì chẳng ai nghĩ hắn là thủ lĩnh của đám người này cả. Lúc này có một người chạy thực mạng đến, hắn thở hồng hộc nói:

“Hầu bang chủ, có chuyện rồi, có chuyện rồi...”

Hầu Lạc như bùng tỉnh sau cơn mê. Hắn xoay người nhưng mắt vẫn còn liếc người mặc áo xanh, hắn hỏi:

“Chuyện gì? Nói rõ xem nào?”

Tên kia hít vào thở ra mấy lượt, hắn nói:

“Có người chết dưới tháp canh. Bạch Vân lại không có mặt ở đó. Long bang chủ gọi Hầu bang chủ quay về gấp.”

Hầu Lạc nghe xong liền biết có chuyện lớn. Nhưng hắn chưa dám đi ngay, hắn lẩm bẩm: “ta đi thì ai trông coi nơi đây.”

Người mặc áo xanh lục nói:

“Mau mở đường. Chúng ta có chuyện quan trọng cần gặp Bạch Vân.”

Hầu Lạc nghe nhắc đến Bạch Vân liền không dám chậm trễ. Hắn cho người kéo hai thân cây ra. Cỗ xe ngựa vừa qua, Hầu Lạc lại cho kéo hai thân cây lại như cũ. Hắn phân phó:

“Ta về xem rồi quay lại. Các người phải tập trung canh gác, không được xao nhãng, nghe chưa?”

Đám thuộc hạ đáp dạ. Hầu Lạc đi trước, dẫn đường cho xe ngựa theo sau.

...

Dưới tháp canh.

Cuồng Long vừa dứt lời liền có hai người phi thân qua đám đông. Một người cầm đầu thuốc vừa đáp xuống, giọng gấp gáp hỏi:

“Hiện giờ Bạch Vân đang ở đâu?”

Long Phi Long thấy thân pháp của hai người liền biết đó là cao thủ trong giang hồ. Nhưng thấy dáng vẻ của họ thì hắn không biết hai người họ là bạn hay là thù của Bạch Vân. Hắn dò hỏi:

“Hai vị là...”

Kẻ đến chính là Bạch Không Tự cùng Ngô Báo. Bạch Không Tự quát:

“Nói. Bạch Vân đang ở đâu?”

Cuồng Long bị khí thế của Bạch Không Tự làm hoảng hồn. Hắn vội nói:

“Hắn cao bay xa chạy rồi.”

Long Phi Long thấy Bạch, Ngô hai người không xem mình ra gì thì giận lắm. Nhưng hắn không dám làm gì cả, hắn quay sang Cuồng Long trút giận:

“Nói láo. Bạch huynh đệ là người kêu gọi chúng ta đánh đuổi hung nô. Làm sao lại cấu kết với bọn chúng được.”

Bạch Không Tự lại hỏi:

“Hắn đi hướng nào?”

Cuồng Long suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hương bắc.”

Bạch Không Tự thấy bộ dáng của Cuồng Long như thế liền không thấy tin tưởng. Hắn hỏi lại:

“Bạch Vân đi hướng bắc?”

Bổng Phùng Thế Thanh chen vào:

“Các hạ nói nhiều quá rồi đấy.”

Bạch Không Tự nhìn sang. Hai người đối mắt với nhau. Chẳng ai chịu nhường ai. Ngô Báo cười phỉnh:

“Ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của chúng ta?”

Phùng Thế Thanh hờ hững nói:

“Đông Phương giáo.”

Ba chữ này làm vô số người ở đây phải la lên thất thanh. Phải biết Đông Phương giáo là đại diện cho vùng phía đông này. Phùng Thế Thanh mới đến tối hôm qua, vì thế ngư dân còn chưa biết đến sự xuất hiện của hắn. Trong đám đông có một người bước ra. Người này ăn mặc hoa lệ, hắn vừa đi vừa phe phẩy cây quạt. Khi đến gần mấy người bên trong, hắn chấp tay nói:

“Thì ra là một trong tứ đại hộ pháp của Đông Phương giáo. Không biết tiền bối là ai trong Đạo – Kiếm – Kim – Thương?”

Người này bộ dáng rất lễ độ làm Bạch, Ngô hai người cũng phải gật đầu tán thưởng. Long Phi Long thấy người này chỉ trẻ hơn mình vài tuổi nhưng khí độ lại hơn người liền có hảo cảm với hắn. Phùng Thế Thanh lại khác, hắn đang đau lòng về cái chết của cha mình. Đang muốn tra hỏi cho ra chân tướng, lại có kẻ chen vào. Hắn đáp gọn:

“Thương.”

Rồi quay sang hỏi Cuồng Long:

“Bạch Vân giết người, sao không giết người để diệt khẩu mà lại bỏ chạy?”

Cuồng Long nói:

“Ta không biết. Khi ta đến thì hắn đã bỏ đi rồi.”

Người ăn mặc hoa lệ hỏi:

“Vậy sao ngươi khẳng định hung thủ là Bạch Vân?”

Cuồng Long ấp úng:

“Là do... là do...”

Chưa nói hết câu thì Bạch Không Tự đã nhảy đến bên Cuồng Long. Hắn kẹp Cuồng Long, phóng đi. Việc này làm ai cũng bất ngờ, duy có Phùng Thế Thanh luôn đề phòng Bạch Không Tự mà thôi. Kịch, kịch hai tiếng, ông kim loại trong tay áo của hắn dài ra, nhắm vào lưng của Bạch Không Tự. Chưa đâm đến thì hắn phóng ngọn thương ra, quay người đối chiêu với kẻ đánh lên sau lưng. Bình, bình hai tiếng. Hắn đã bị Ngô Báo đẩy lui. Ngô Báo nhảy về hướng Bạch Không Tự, nói:

“Tên này kém Tôn mũi ưng xa lắm.”

Bạch Không Tự một tay khống chế Cuồng Long, một tay đưa tẩu thuốc lên hút. Họ Bạch phả ra một hơi khói, nói:

“Tên này phải theo ta. Ai không phục cứ đến.”

Nhìn bộ dáng ngạo mạn của hắn, ai ai cũng thấy chán ghét cả. Phùng Thế Thanh bước ra đầu tiên. Vừa định ra tay thì nghe người ăn mặc hoa lệ nói:

“Tại hạ là Điền Chung Nam, người của Anh Hùng hội. Hai vị có thể nể mặt mà giao người không?”

Bạch Không Tự nghe xong liền cười ha hả, hắn nói:

“Mang Anh Hùng hội ra dọa ta? Nói cho ngươi biết: dù Nam Nhất Vương đang ở đây cũng đừng mong ta thả ngươi.”

Điền Chung Nam thấy họ Bạch không xem sự phụ mình ra gì liền trừng mắt. Hắn chỉ cây quạt về phía Bạch Không Tự:

“Ngông cuồng. Các ngươi là kẻ nào, mau báo danh.”

Ngô Bảo cười khả khả:

“Hắc Mộc trại, Ngô Bảo.”

Nghe hai bên xưng tánh kêu danh. Long Phi Long cảm thấy kinh tâm động phách. Vì sao những bang hội lớn trong giang hồ đều kéo đến đây? Vì Bạch Vân chăng? Lúc này, Cuồng Thanh Nga đã đến. Nàng chạy đến ôm xác của Phùng Hoa mà khóc nức nở. Nàng thều thào:

“Ai lại nhẫn tâm thế này? Người không biết võ công mà cũng ra tay, thật là ác độc.”

Quan Trọng cũng về tới. Hắn nghe Long Phi Long thuật lại mọi chuyện cũng chỉ biết nhủ mày mà thôi. Phùng Thế Thanh thấy có người vì cha mình mà khóc lại cảm thấy đau lòng. Hắn gầm lên:

“Mau thả người. Nếu không chết.”

Lời vừa xong, chẳng những Điền Chung Nam bước ra, đứng chung chiến tuyến với Phùng Thế Thanh. Mà Long Phi Long, Quan Trọng, Cuồng Thanh Nga cũng bước lên. Đang thế giương cung bạt kiếm thì có tiếng xe ngựa chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 29: Bị Bắt

Chiếc xe ngựa chạy đến, Bạch Không Tự biết rằng: đó chẳng phải diêm lãnh cho mình. Hắn cùng Ngô Bảo nhìn nhau, rồi cả hai cùng phóng người đi. Tất nhiên bọn chúng không quên mang theo tên “rồng điện”.

Phùng Thế Thanh không để hấn toại nguyện. Bạch, Ngô hai người vừa động, hắn cũng động. Phùng Thế Thanh vung chưởng tấn công Ngô Bảo. Buộc hấn phải xoay người lại, vung chưởng ứng phó. Nhưng đó chỉ là hư chiêu. Phùng Thế Thanh thu chưởng, đạp chân lên tay hấn, mượn lực đuổi theo Bạch Không Tự. Ngô Bảo bị lừa nên giận lắm, định đuổi theo nhưng đã bị Điền Chung Nam quấn lấy. Ngô Bảo vừa né tránh một quạt của Điền Chung Nam thì đã bị Long Phi Long, Quan Trọng cùng Cuồng Thanh Nga liên thủ tấn công đến tối mặt tối mũi. Bọn họ cùng Điền Chung Nam vây Ngô Bảo vào giữa, làm hấn chỉ biết né tránh.

Bạch Không Tự thấy Phùng Thế Thanh đã đến sau lưng liền vung một chưởng ra sau. Nhưng hấn quá xem thường Phùng Thế Thanh rồi. Vừa đối một chưởng, hấn đã bị chui người tới trước một bước. Bạch Không Tự ném Cuồng Long sang một bên, quay người vung song chưởng đến. Phùng Thế Thanh thấy thế công cương mãnh, lập tức né tránh. Cuồng Long vừa được tự do liền mừng rỡ. Hắn vội bỏ chạy vào hàng phi lao, cách bờ biển không xa. Phùng Thế Thanh cùng Bạch Không Tự thấy vậy liền đuổi theo, nhưng bọn họ vừa đánh vừa đuổi, nên khoảng cách với Cuồng Long ngày càng xa.

...

Chiếc xe ngựa vừa dừng lại. Đám đông liền tò mò nhòm ngó. Hầu Lạc phi thân xuống quát:

“Có chuyện gì? Sao mọi người đều tụ tập hết ra đây?”

Một tên thuộc hạ của hấn chạy đến nói:

“Có cao thủ ở khắp nơi đến. Đang đánh nhau ngoài kia.”

Hầu Lạc nhìn theo tay của tên thuộc hạ thì thấy: dọc theo bờ biển có hai đám người đánh nhau loạn xạ. Hấn vội vàng chạy đi. Người đánh xe cười nói:

“Náo nhiệt quá.”

Trên xe ngựa có ba người con gái bước xuống. Một người mặc áo xanh lục nhìn cuộc chiến ngoài bờ biển. Ánh mắt nàng tìm tìm kiếm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc đâu cả. Nàng nói với tên thuộc hạ của Hầu Lạc:

“Ngươi hãy hầu hạ hai vị cô nương này chu đáo.”

Nói xong, nàng phóng người đi. Người đánh xe thấy tên thuộc hạ đang ngạc nhiên vì bị người ngoài ra lệnh, liền nói:

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ làm theo lời nàng.”

Tên thuộc hạ không kịp hỏi vì sao thì tên đánh xe đã phóng người đi rồi.

...

Ngô Báo đang khá chật vật, lại quan sát thấy Bạch Không Tự đang bỏ chạy. Hắn vùng mấy quyền rất cương mãnh, đánh cho bọn Long Phi Long phải thối lui, rồi nhanh nhẩu đuổi theo Bạch Không Tự. Bọn Long Phi Long lập tức đuổi theo, chỉ có Điền Chung Nam vẫn ở lại. Hắn giơ tay lên cao. Trong tay hắn bấy giờ xuất hiện một cây cờ lệnh màu trắng viền vàng. Trên lá cờ có hình một đàn én đang tung bay. Năm mươi người của Anh Hùng hội vừa thấy cờ lệnh liền chạy đến bên Điền Chung Nam. Hắn ra lệnh:

“Mười người theo ta đi bắt Cuồng Long. Số còn lại mau lấy ngựa đi vòng qua rừng phi lao, bắt hắn. Nhớ, phải bắt sống.”

Đám Anh Hùng hội vừa rời đi. Người đánh xe vừa tới. Hắn chạy đến bên bóng màu xanh lục đang đứng bên cạnh xác chết. Hắn hỏi:

“Là ai thế?”

Hầu Lạc trả lời:

“Quản gia của Kinh Ngự bang.”

Người mặc áo xanh lục hỏi:

“Chuyện này và bọn người đánh nhau khi nãy hắn có liên quan. Nhưng Bạch Vân đang ở đâu?”

Hầu Lạc chỉ biết cười trừ. Hắn làm sao biết Bạch Vân đang ở đâu. Người đánh xe chen vào:

“Chúng ta cứ theo đám người đó là biết rõ thôi.”

Ba người cùng nhắm hướng rừng phi lao mà phóng đi. Chừng hai khắc thời gian, cả ba phải dừng lại vì thấy cả đám người đang vây quanh một cô gái mặc y phục màu đỏ.

Sau hàng phi lao là một dãy núi lớn, dưới chân núi nước biển vỗ ì ùng vào các hòn đá lồi chỏm ven bờ. Đám người không ai dám vọng động vì cô gái mặc y phục màu đỏ chĩa mũi kiếm vào một thân người đang nằm bất động bên bờ. Thân người này hệt như một xác chết vậy, bị sóng nước vỗ vào bập bênh liên hồi mà chẳng thấy phản ứng gì cả. Càng đến gần, ba người Hầu Lạc càng thấy khó hiểu. Đám người này ai cũng thân mang tuyệt kỹ, tại sao lại e ngại một cô gái còn non nớt thế kia. Nhìn đến người đang nằm dưới cát biển, bộ y phục màu trắng...

Bỗng nhiên Bạch Không Tự cười lớn. Hắn đưa tàu thuốc lên miệng, vừa hút vừa nói:

“Tiểu cô nương, mau thả người. Nếu cô làm tổn thương hắn, Kiều Tam Nương không bỏ qua cho cô đâu.”

Cô gái mặc y phục màu đỏ nói:

“Tên súc sinh này dù có chết cũng chưa hết tội. Ta giết hắn xem các ngươi làm gì được ta.”

Vừa vùng kiếm lên thì có hai tiếng quát vang lên. Một bóng màu xanh lục và một bóng người y phục rất hoa lệ cùng nhảy đến. Một thân y phục màu xanh lục, chính là Kiều Tam Nương, nàng trầm giọng:

“Dừng tay. Ngươi có chết cũng không đổi được mạng của đệ đệ ta đâu.”

Lời này làm mọi người kinh ngạc vô cùng. Giang hồ đều nghe qua: Kiều Tam Nương - đệ ngũ Hắc bang, bấy lâu độc lai độc vãng làm gì có người thân nào chứ? Duy chỉ có Đỗ Hoàng là hiểu rõ ngọn nguồn mà thôi. Bạch Không Tự nghe thế liền cười khinh khinh nói:

“Đệ đệ? Ta thấy giống tình nhân hơn.”

Lời này làm Đỗ Hoàng tức điên. Hắn vội lao về phía họ Bạch, đánh liền bốn chiêu. Bạch Không Tự còn nhớ rõ mối nhục ở Cổ thành, thấy Đỗ Hoàng đến, hắn cũng vùng chưởng đánh ngay. Mọi người xung quanh thấy khó hiểu vô cùng: hai người khi không lại đánh nhau? Nhưng chẳng thèm để ý, bọn họ quan tâm là quan tâm người bị cô gái áo đỏ đang khống chế kia. Người ăn mặc hoa lệ cùng nhảy đến với Kiều Tam Nương chính là Điền Chung Nam. Hắn đến bên cạnh cô gái áo đỏ, thấp giọng:

“Sao muội lại đến đây?”

Cô gái áo đỏ thấy họ Điền thì trong lòng nhẹ nhõm hơn, nàng đáp:

“Muội muốn chính tay giết tên súc sinh này.”

Điền Chung Nam nhìn qua người đang nằm phía dưới. Khuôn mặt đó không sai được. Hắn nói:

“Bây giờ muội phải nghe lời huynh. Tình thế bây giờ rất nguy hiểm, muội không nên làm theo ý mình nữa.”

Cô gái áo đỏ đáp dạ một tiếng liền thấy Điền Chung Nam vùng tay bắn pháo hiệu lên trời. Mười người mặc y phục của Anh Hùng hội chạy đến. Hầu Lạc

thấy thế liền quát:

“Muốn dùng số đông? Hù dọa à? Phi, lão tử mà sợ bọn con nít các ngươi sao?”

Long Phi Long hướng Điền Chung Nam, cất tiếng hỏi:

“Các hạ có biết mình đang bắt giữ ai không?”

Quan Trọng cũng hỏi thêm:

“Các hạ trách oan người tốt rồi chăng?”

Điền Chung Nam lắc đầu:

“Các vị có nhiều việc không biết. Kẻ này có ân oán với Anh Hùng hội, mong các vị đừng nhúng tay vào. Tránh mang họa sát thân.”

Ngô Bảo cười ha hả:

“Anh Hùng hội lên làm mình chủ võ lâm khi nào vậy? Tiểu tử, mau thả người.”

Điền Chung Nam liếc sang Phùng Thế Thanh. Người này làm hắn e ngại nhất trong tất cả các cao thủ ở đây. Hắn nói:

“Phùng tiên bối muốn bắt giữ Cuồng Long, có sao còn ở lại đây?”

Cái chết của Phùng Hoa chỉ có Bạch Vân cùng Cuồng Long là biết rõ ngọn nguồn. Bây giờ Bạch Vân bị Anh Hùng hội bắt giữ, Phùng Thế Thanh không muốn vì tư thù cá nhân mà gây thêm thù oán cho Đông Phương giáo. Hiện giờ bốn giáo đang suy yếu, không thể có thêm một cường địch như Anh Hùng hội được. Suy nghĩ cặn kẽ, Phùng Thế Thanh nói:

“Nói hay lắm.”

Nói xong, họ Phùng phóng người đi liền. Điền Chung Nam chưa kịp vui mừng vì bắt đi một kẻ địch thì Kiều Tam Nương bước ra. Mọi người xung quanh đều có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Nam Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.